

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

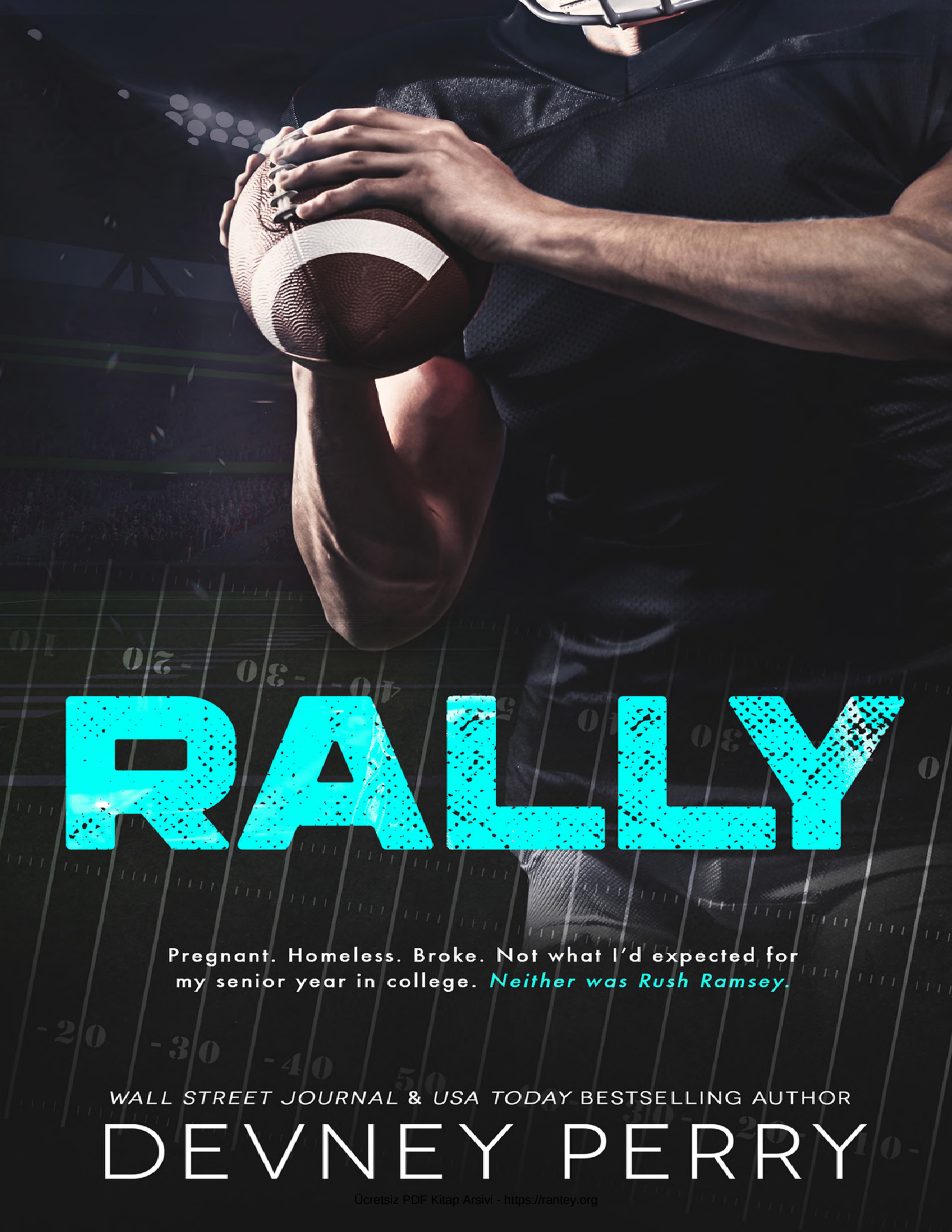
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RALLY

Pregnant. Homeless. Broke. Not what I'd expected for my senior year in college. *Neither was Rush Ramsey.*

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DEVNEY PERRY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RALLY

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

DEVN EYP EDRY

RALLİ

Copyright © 2024 by Devney Perry LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-957376-72-1

Bu kitabın hiçbir bölümü fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya elektronik olmayan araçlar da dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. mekanik yöntemlerle, bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Düzenleme:

Elizabeth Nover, Razor Sharp Editing

Düzeltilme:

Julie Deaton, Deaton Yazar Hizmetleri

Judy Zweifel, Judy's Proofreading

Logan Chisholm

Kapak:

Sarah Hansen © Okay Creations

OTHER TITLES

Edens Serisi

[Indigo Ridge](#)

[Juniper Hill](#)

[Garnet Flats](#)

[Jasper Vale](#)

[Kızıl Nehir Sable](#)

[Zirvesi](#)

[Quincy'de Noel - Edens'in](#)

[Önsözü: Bir Miras Kısa Hikayesi](#)

Treasure State Wildcats Serisi

[Koç Blitz](#)

[Rallisi](#)

-

Haven River Ranch Serisi

[Crossroads Güneş](#)

[Işığ](#)

Clifton Forge Serisi

[Çelik Kral](#)

[Riven](#)

[Sövalyesi](#)

[Taş Prenses](#)

[Soylu Prens](#)

[Düşmüş Soytarı](#)

[Teneke Kraliçe](#)

Calamity Montana Serisi

[Rüşvet Blöf](#)

[Arsız](#)

[Kabadayı](#)

[Kavga](#)

[Damızlık](#)

Jamison Vadisi Serisi

[The Coppersmith Çiftlik Evi The](#)

[Clover Şapeli](#)

[Şanslı Kalp](#)

[Karakol](#)

[The Bitterroot Inn](#)

[The Candle Palace](#)

Maysen Kavanoz Serisi

[Doğum Günü](#)

[Listesi Molly'ye](#)

[Mektuplar](#)

[Karahindiba Günlüğü](#)

Lark Cove Serisi

[Parçalanmı](#)

[ş Ürkek](#)

[Trajik](#)

[Cicili](#)

[Bicili](#)

[Zamansız](#)

Kaçak Serisi

[Runaway Road](#)

[Wild Highway](#)

[Çeyrek Mil](#)

[Forsaken Trail](#)

[Noktalı](#)

[Çizgiler](#)

Tatil Kardeşleri Serisi

[Yaramazlar, İyiler ve Dadılar](#)

[Üç Zil, İki Yav ve Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı](#)

[Bir Keklik ve Bir Hamilelik](#)

Standalones

[Clarence](#)

[Malikanesi Riftleri](#)

[ve Nakaratları](#)

[Biraz Fazla Vahşı](#)

CONTENTS

[Bölüm 1](#) [Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#) [Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#) [Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#) [Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#) [Bölüm](#)
[10](#) [Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#) [Bölüm](#)
[13](#) [Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#) [Bölüm](#)
[16](#) [Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#) [Bölüm](#)
[19](#) [Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#) [Bölüm](#)
[22](#) [Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#) [Bölüm](#)
[25](#) [Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#) [Bölüm](#)
[28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#) [Bölüm](#)
[31](#) [Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Sonsöz](#)

[Indigo Ridge'e Övizleme Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

FAYE

C Amplifikasyon. Bir saat önce ormanda bir hafta sonu geçirmek için Mission'dan ayrıldığım da bana çok iyi bir fikir gibi gelmişti. Dağların tadını çıkarmayı planlamıştım. Biraz nefes almayı Temiz hava. Kafamı boşaltmak ve bağlantımı koparmak.

Kamp yapmak.

Tam bir aptaldım.

"Senden nefret ediyorum." Eski Ford Explorer'ımın lastiğini tekmeledim. Patlak lastik.

"Ugh." Gözlerimi kapattım ve inledim. Yolda kaldığım ve yalnız olduğum için, her zaman yalnız olduğum için, başımı güzel mavi gökyüzüne doğru eğdim ve çığlık attım. "Gah!"

İssız bir yerdeydim. Cep telefonum neredeyse hiç çekmiyordu ve bir telefon görüşmesi yapabilsem bile bir çekiciyi karşılayabilecek durumda değildim. Kasabadan bu kadar uzakta olmaz.

Neden hiçbir şey kolay gelmiyordu? Neden ne zaman spontane bir şey yapsam sonu hep felaketle bitiyordu? Hayat neden bu kadar zor olmak zorundaydı?

"İşte kalmalıydım." Lastiğime dudak büktüm ve tekrar tekmeledim.

Gözlerim yaşardı ama ağlamak beni bu ıssız çakıllı yoldan kurtarmayacaktı, bu yüzden uzun bir nefes aldım ve sonra

pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım.

"Eğer yakınlarda bir meleğe kanat vermek isteyen varsa," dedim yüzümü yüksek yaprak dökmeyen ağaçların tepelerine ve gökyüzüne çevirerek, "telefonuma tek bir YouTube videosu yüklememe yetecek kadar veri gönderebilirseniz sonsuza dek minnettar kalırım."

Hızlı bir arama yaptım.

patlak lastik nasıl değiştirilir

Otuz dakika sonra, videonun son kısmı hâlâ ara belleğe alınıyordu ama krikoyu, bijon anahtarını ve yedek lastiği çıkarmayı başarmıştım.

"Bunu yapabilirim," dedim kendime, levyeyi yerine yerleştirirken. Çaresiz bir kimsesiz değildim. Patlak bir lastiği değiştirebilirdim, değil mi? Bir keresinde Gloria'nın patlak bisiklet lastiğini değiştirmiştım. Bu çok zor olamazdı. "Bijonlar. İşte geliyor."

Tüm gücümle lastik demirini sıktım. Kımıldamadı. Bijon somunu dönmüyordu. Gevşemesi gerekiyordu. Videoya göre dönmesi gerekiyordu. Tekrar denedim. Ve tekrar. Ve tekrar. Ama ne kadar itersem iteyim ya da çekersem çekeyim hareket etmiyordu.

"Hayır," diye inledim. "Lütfen bunu bana yapma. Lütfen."

Dişlerimi sıkarak aleti çektim, azıcık da olsa hareket etmesini umuyordum.

Hiçbir şey.

"Aman Tanrım." Yüzümü pis ellerime gömdüğümde demir çakıllara çarptı. Yağ, kir ve metal gibi kokuyorlardı. Belki de her şeye rağmen çaresizdim. "Siktir."

Ellerimi bıraktım ve yola doğru baktım. "Şimdi ne olacak?"

Bu öğleden sonra dağlara doğru giderken birkaç çiftliğin yanından geçtim. Ne kadar gerideydiler? Bir mil mi? İki mil mi? Beş mil mi? Şimdi yürümeye başlarsam, karanlık çökmeden ormandan çıkabilir miydim? Yoksa burada, bu çakıllı yolun kenarında kamp kurup sabah mı yürümeliydim?

Gerçekten ama gerçekten bir boz ayı tarafından yenmek ya da bir dağ aslanı tarafından parçalanmak istemiyordum. Bu da demek oluyor ki bu benim

Kamp alanı.

Yavaş bir daire çizerek çevredeki yaprak dökmeyen ağaçları ve sık çalılıkları inceledim. Burası kesinlikle bu sabah Google'da bulduğum kamp alanı değildi. Büyüleyici bir dağ gölü yoktu. Piknik masası ya da ateş çukuru da yoktu. Hava karardıktan sonra, arabada kilitli kaldığımda, hayatımdaki tüm seçimlerimden pişmanlık duyduğumda, tüm ağaçların arasından yıldızları göremeyecektim.

"En kötü. Fikir. Hiç."

Tepemden bir kuş uçu, neşeli bir cıvıltıyla benimle alay etti. "Aptal kuş." Eğildim ve levveyi aldım. "Aptal Bijon somunu. Aptal patlak lastik."

Dusty bana yeni lastikler almamın zamanının geldiğini söylemişti. Benimkilerin kelleştiğini ve değişim zamanının geçtiğini söylemişti. Bu arabanın pek çok şey için zamanı geçmişti.

1992 model Explorer'ımı lise son sınıftan beri kullanıyordum. Bana bütün bir yazın maaşına ve bahşişlerine mal olmuştu ama beni evden okula, okuldan işe, kel lastiklere kadar götürmeyi hiç ihmal etmemişti.

Sanırım kamp yapmak onun için çok fazlaydı. İki tonlu yeşil ve ten rengi boya, parlak yaz güneşinin altında soluk ve kirli görünüyordu. Arka cam tozla kaplanmıştı. Ve bu patlak lastik de benim kadar üzgün ve acınasıydı.

Justin'i arasaydım, beni almaya gelir miydi? Muhtemelen. Hiç şüphesiz Alexa'yı da yanında getirecekti ve bu kamp gezisine karar vermemin sebebi de oydu.

Yardım için erkek arkadaşımı aramak istememem ilişkimiz hakkında ne söylüyordu? Yol kenarındaki Explorer'da uyumayı tercih ettiğimi mi? Bir yabancından yardım dilenmek için yarın bilmem kaç kilometre yürüyeceğimi mi? Bu, bu karmaşayı çözdükten sonra başka bir günün sorunuydu.

En azından atıştırmalıklarım vardı.

Explorer'ın arka kapısını açtım ve daha önce bakkaldan aldığım yiyeceklerin bulunduğu plastik torbaya uzandım. Bir kutu s'more granola bar uygun görünüyordu.

Kamp için. Bir paket genel marka patates cipsi de vardı. Ve benim savurganlığım, büyük boy bir paket Skittles.

Şekere uzandığımda, bir motor sesi havada sekti. Lastiklerin çakıllar üzerinde çıkardığı ses giderek yükselirken nefesim boğazımda düğümlendi. Bakışlarım yola yapışmış, bekliyordum. Umuyordum.

Parlak, gümüş ızgaralı siyah bir SUV yoldaki bir virajdan çıktı, arkasında bir toz bulutu dalgalanıyordu.

"Oh, Tanrı'ya şükür." Elim kalbimin üzerine gitti. Belki de yürüyüş yapmak zorunda kalmayacaktım. Eğer bu lastiği değiştirebilirim, eğer bu kişi bijonları gevşetmeme yardım edebilirse, geri dönüp eve gidebilirdim.

Kampın canı cehenneme.

Bu gece kendi yatağında uyuyordum. Tire-Rama'da durduktan sonra.

Yeni bir daire için biriktirdiğim parayı lastiklere ayıracaktım. Ama bu patlak durumunun bir daha yaşanmaması için birkaç ay daha Justin'in karavanında yaşamam gerekiyorsa, öyle olsun.

Elimi kaldırdım, şoförün yavaşlaması için el sallayacaktım ki elim havada dondu.

Bekle. Ben ormanda yalnız bir kadındım. Ya yolda hızla ilerleyen kişi bir seri katil ya da tecavüzcüyse? Ya ben kolay bir avsam? Her ne kadar buradan defolup gitmek istesem de, belki de bir yabancıyı işaretlemek en iyi fikir değildi. Bugün kaçırılmak ya da vahşice dövülmek gibi bir arzum yoktu.

Çok fazla gerilim romanı okumuş olma ihtimalim vardı. Ama her ihtimale karşı arka koltuğa doğru döndüm, Skittles, cips ve granola barları yerdeki diğer plastik torbaya atmak için bir kenara attım. Bu Bucky's Sporting Goods'dan.

Dusty, Mission'dan ayı spreyi olmadan ayrılmayacağıma dair bana söz verdirmişti ve dükkândaki tezgâhtar bana kutunun nasıl çalıştığını gösterecek kadar nazikti.

Emniyeti çek. Tetiğe basın. Ayının ayaklarına doğru hafifçe aşağı doğru bir açıyla püskürtün.

Peki ya insanlar? Onların da ayaklarına nişan aldınız mı? Yoksa doğrudan yüzlerine mi? Rüzgârın yönünü değiştirmeye çalışmalı mıyım? Rüzgâr hangi yönden esiyordu?

"Kahretsin," diye tısladım, SUV yavaşlamaya başladığında kutuyu tuttum, toz esintiyile ağaçlara doğru savruldu.

Tamam, sanırım bu yol rüzgarın aşağısındaydı.

Araç, Explorer'ın yaklaşık üç metre gerisinde durmuştur.

Sürücü kapısı açılıp uzun boylu bir adam dışarı çıkınca yutkundum. Gözleri ve yüzünün büyük bir kısmı kavisli kenarlı, kraliyet mavisi bir şapka tarafından korunuyordu. Solmuş kot pantolonu dar kalçalarından aşağı sarkıyordu ve uzun bacakları cipiyle Explorer arasındaki mesafeyi kaplıyordu.

Uzun boyluydu. Gerçekten uzun. Ben sadece beş üç yaşındaydım ve o en az bir karış daha uzun olmalıydı. Geniş omuzları düz, gri tişörtünün esnekliğini test ediyordu. Göğsünü sıkıca sarıyor ve kolları kaslı pazularının etrafında geriliyordu.

Treasure State Wildcats logosu şapkasının önüne gri renkte dikilmişti. Öğrenci arkadaşı mıydı? Bu pek de rahatlatıcı bir durum değildi. Suç, ülkenin dört bir yanındaki üniversite kampüslerinde endişe kaynağıydı ve üniversite öğrencileri arasında en sık bildirilen suçlardan biri cinsel saldırıydı.

Kampüste olduğumuzdan değil. Burası gürültülü bir parti ya da şehir merkezindeki bir bar değildi. Yine de kutuyu daha sıkı tuttum, bu adamın kötü niyetli olduğuna dair ilk ipucunda emniyeti çekmeye hazırdım.

"Hey." Çenesini kaldırdı ve sırttı. Eğri büğrüydü, sol tarafı sağ tarafına göre daha yukarıdaydı. Büyüleyiciydi aslında.

Seri katiller çekiciydi. İzlediğim tüm gerçek suç belgesellerinde, her zaman ama her zaman çekici olarak tanımlanırlardı.

Ben ölmüştüm.

"Lastik mi patladı?" diye sordu.

Bakışlarım patlak lastiğe kaydı.

"Doğru." Kıkırdadı. "Aptalca bir soru."

Şapkasını kaydırarak geriye doğru çevirdi ve yüzünü görünce tüm vücudum irkildi.

Granit çenesi kirli sakalla tozlanmıştı. Köşeleri keskin ve belirgindi. Koyu sarı saçları şapkasının bandından kurtulacak kadar uzundu ve uçları kulaklarına doğru kıvrılıyordu. Ve gözleri zengin, çikolata kahverengisiydi.

Düz burun. Yumuşak dudaklar. Çok ateşliydi. Kavurucu sıcak. O kadar sıcaktı ki yanaklarım kızardı.

Ciddi misin, Faye? Beni bir ağaca bağlayıp çakallara yem olarak bırakmak isteyebilecek ya da istemeyebilecek bir yabancı için gerçekten kızarıyor muydum?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, yerdeki levyeye uzanarak. O kadar kaslı bir adamın kolayca silaha dönüştürebileceği bir levye.

"Dur." Gümüş kutuyu kaldırdım.

İki elini de havaya kaldırdı. "Vay be. Sakin ol. Püskürtme beni. Lütfen. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Ben, um ... sen kimsin?" En azından katilimin adını bilirdim.

"Rush."

Sahte bir isme benziyordu. Gözlerimi kısıtım. "Treasure State'e mi gidiyorsun?"

"Evet," dedi, yüz ifadesine şaşkınlık karışmıştı, sanki Vahşi Kedi olup olmadığını sormam dünyanın en aptalca sorusuymuş gibi. Muhtemelen şapkası yüzünden.

Ama o şapkalar Mission'ın her yerinde satılıyordu. Marketlerde. Benzin istasyonları. Grant's General Hardware.

"Bölümün ne?" Ben sordum. "İşletme finansı. Ekonomi yan dal."

Ağzımı açtım, en sevdiği profesörün adını soracaktım ama işletme profesörlerinden hiçbirini tanıımıyordum. "Öğrenci kimlik numaranız nedir?"

Rush gözlerini kırptırdı. "Ha?"

Ayı spreyini biraz daha yukarı kaldırdım. "Öğrenci kimlik numaran. Treasure State'e gittiğini kanıtla."

"Bu, Treasure State'e gittiğimi nasıl kanıtlayacak?" "Sadece söyle."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra hafifçe başını sallayarak "38-19037" diye sayıkladı.

Yedi basamaklı. Tire işaretiyle birlikte. Ve aynı yıl başlayan her öğrencinin numarası aynı iki rakamla başlıyordu. Benim kimliğim de 38 ile başlıyordu.

Yani o aslında bir öğrenciydi. Ve şu ana kadar yalancı olduğunu düşünmüyordum. Kutunun tekrar yanıma düşmesine izin verdim.

"Şimdi bu lastiği değiştirebilir miyim?" Tekerleği işaret etti. "Yoksa başka sorularınız mı var?"

"Um . . ." Başka sorum var mıydı?

Bana yandan bir bakış attı, sonra şapkasını tekrar öne doğru çevirdi, eğilip levveyi almadan önce şapkanın kenarı bir kez daha gözlerini koruyordu. O kadar hızlı, o kadar zarif hareket etti ki irkildim, bir adım geriye sıçradım ve Explorer'ın açık kapısına çarptım.

"Sakin ol," dedi boştaki elini kaldırarak.

"Ben senin yarı boyunda, ormanın ortasında tek başına kalmış bir kadıyım. Benimle yer değiştir. Biraz ürkmez miydin?"

Rush'ın bakışları tepeden tırnağa vücudumda gezindi, belki de aramızdaki boy farkını az önce belirttiğim için. "Bana güvenebilirsin."

"Tarihteki tüm seri katillerin söylediği gibi."

Görünüşe göre korkum komikti çünkü bir elini çenesine götürürken bana yine o çarpık sırtışını gösterdi. "Tamam, bak ne diyeceğim. Lastiğini değiştireceğim. Ben bunu yaparken sen de ayı spreyini al ve şuradaki ağacın yanında durup izle."

"Bir ormanın ortasındayız. Etrafımız ağaçlarla çevrili. Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

Sırtışı genişledi. "İstediğin herhangi bir ağaç."

"Peki," diye mırıldandım, Explorer'dan uzaklaşıp yolu çevreleyen otların ve çalılıkların arasına daldım.

Arabaya en yakın çam ağacını seçtim ve dallarının yanında durdum. Sonra Rush'ın -eğer gerçek adı buysa- lastiğim üzerinde çalışmaya başlamasını izledim.

Bileğinin bir hareketiyle, daha önce uğraştığım somunu çevirdi. Hepsini gevşetmesi sadece bir dakika sürdü.

Dişlerimi sıktım. "Aptal bijon somunları."

Korku azalırken yerini sıkıntı aldı. İşte buradaydım, büyük, güçlü bir adam tarafından kurtarılıyordum. Bugün lastik değiştirmek istiyor muydum? Kesinlikle hayır. Ama bunu kendi başıma yapamamış olmak beni rahatsız ediyordu.

"Demek Treasure State'e gidiyorsun?" Rush çömeldiği yerden omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Evet."

"Bölümün ne?"

"İnsan gelişimi ve aile bilimi."

Başını salladı ve bijon anahtarını daha önce getirdiğim kriko ile değiştirdi. Tıpkı videoda gösterildiği gibi aksın altına yerleştirdi ve marşa basmaya başladı. "Bunu yapmak istiyor musun? Ben devraldım sayılır, ama kendin değiştirmek istersen ben aradan çekilirim."

Bu aslında güzeldi. Gerçekten hoş. "Um, hayır. Ben iyiyim."

Elbette, lastiği kendim değiştirmek daha güçlü olabilirdi. Ama iş bitene kadar gideceğinden şüpheliydim ve YouTube videomu izleyicilere anlatmak için beceriksizce uğraşmak istemedim.

Bu güçlü, kaslı adam beni yolun kenarından kurtarabilirdi.

Kimse beni kurtarmadı. Genelde kendimi kurtarırdım. Bugün hariç.

İşe geri döndüğünde rahatlama ve hayal kırıklığının garip bir karışımı vardı. Yardım isteme konusunda pek iyi değildim.

Kontrolnden vazgeçmek. Ben de bu ağaçtan uzaklaşamıyor gibiydim.

"Adın ne senin?" Kaşif yerden yükselirken Rush sordu.

"Faye Gannon."

"Memnun oldum, Faye Gannon. Ben Rush Ramsey."

Rush Ramsey mi? "Gerçekten adın bu mu?"

Krikoyu durdurdu, dirseklerini dizlerine dayayarak bana baktı. Yüzünde yine o şaşkın ifade vardı, sanki adının bir anlamı olmasını bekliyormuş gibiydi. "Evet. Bu gerçekten benim adım."

"Tamam." Hala sahte geliyordu.

"Treasure State'e gittiğine emin misin?"

"Evet, oraya gidiyorum." Alay ettim. Kimliğim 38-20183 idi.

"Adımı hiç duymadın mı?" Bu küstahça bir soru olmalıydı ama gerçek bir meraklı.

"Adınızı neden duymuş olayım ki?"

Gözlerini kırptırdı. "Cidden mi?"

"Ciddiyim," dedim. "Beni hiç duydun mu?"

Sanki gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi çenesini oynattı. "Hayır."

"İşte böyle."

"İşte gidiyorum." Rush bunu sayısız kez yapmış gibi işine geri döndü, patlak lastiğimi çekip çıkarmadan önce bijon somunlarını tamamen söktü.

Hareket ettikçe kollarındaki kaslar esnedi. Tişört sırtındaki bilenmiş güce uyum sağlıyordu.

Kimin böyle kasları vardı? Bir modelin mi? Bir atlet? Bu yüzden mi adını tanımamı bekliyordu?

"Soruma hiç cevap vermediniz," dedim. "Adınızı neden duymuş olayım ki?"

Durdu ve şapkasını tekrar geriye doğru çevirerek bana baktı. Sanki ham bir seksapel dalgasıyla vurulmuş gibiydim.

Yüzüme sıcaklık yayılırken nabzım hızla atıyordu. Rush, hayatımda gördüğüm en çekici adam olabilirdi.

Gerçek hayat. Bir ilişkim olduğunu düşünürsek, muhtemelen düşünmem gereken bir şey değildi.

Ayakkabılarımın altındaki çam iğnelerine baktım. "Ben futbol takımındayım," dedi.

"Ah." Demek bir sporcuymuş. "Ben pek futbol insanı değilim."

"Bunu tahmin etmiştim," dedi yedek lastiği çıkarırken. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıdı ve kolaylıkla tekerlek göbeğine yerleştirdi, kaydırarak ve eğerek yerine oturttu. Sonra o lanet olası bijon somunlarını yeniden takmaya başladı. "Kamp mı yapıyorsun?"

"Planım buydu. Göle doğru gidiyordum."

Yedek lastiği yerine yerleştiren Rush, Explorer yeniden dört tekerlek üzerinde durana kadar krikoyu indirdi. Sonra hızla lastiği sıktı ve işi bittiğinde ellerini kot pantolonuna sürmek için ayağa kalktı. "Her şey hazır. Bu gerçek bir lastik, çörek değil, bu yüzden iyi olmalısın."

"Ne kadar süre için?"

Omuz silkti. "Bundan ziyade diğer üç lastiğiniz için endişelenirdim."

"Yeni lastikler alacağım." Param yetmese bile.

Bu hafta sonu gerçekten evde kalıp çalışmalıydım.

Rush arka kapağı açtı ve daireyi aletlerle birlikte içine koydu. "Ben de göle gidiyorum. Ailem her yıl birkaç haftalığına karavanlarını getirir. Bu hafta sonu bir düğüne gideceklerdi, o yüzden onlar yokken ben burada kalacağım. Eğer buralarda takılırsan kamp ateşim her zaman açık."

"Oh, um . . . Sanırım kasabaya geri döneceğim."

Alınacak lastikler vardı. Uyumak için kendi yatağım, Alexa'nın ziyaretiyle olmak istediğim son yer evim olsa da.

"Pekâlâ. Dikkatli sür." Başını salladı ve cipine doğru yürüdü. Görüldüğü kadar çabuk gitmişti, yola çıkarken motoru gürledi ve arkasında yeni bir toz bulutu bıraktı.

Arabasının sesi kesilene kadar bekledim ve Explorer'a doğru yürüdüm, tenis ayakkabımın burnuyla yeni değiştirilmiş lastiğe vurdum.

"Rush Ramsey." Bu ismi daha önce duymuş muydum? Hayır. Ama hoşuma gitmişti. Gerçek olması hoşuma gitmişti.

Elimdeki ayı spreyi, o gittiğine göre artık gülünç geliyordu. "Güzel, Faye."

Bir kahkaha attım ve onu arka koltuğa fırlatıp kapıyı ve arka kapağı kapattım. Sonra sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdüm.

Bu saçma kamp fikrini unutmanın zamanı geldi. Eve gitme zamanı.

Rush Ramsey sayesinde artık yapabileceğim bir şey. "Lanet olsun." Bir taşı tekmeledim. "Teşekkür etmedim."

İKİNCİ BÖLÜM

RUSH

TCebimde tekrar tekrar titreyen telefon kampı mahvediyordu.

"Tanrı aşkına, Halsey." Pantolonumdan çıkardım. Bir cevapsız arama daha.

Bu on dört etti. Öğleden sonra Mission'dan ayrıldığımdan beri 14 cevapsız arama.

On dört kişiden üçü ben Faye'in lastiğini değiştirirken gelmişti.

Ekranda başka bir bildirim belirdi, bir sesli mesaj. Cevap vermezsem Halsey gece bitmeden posta kutumu dolduracaktı ama bu oyunu oynamaktan bıkmıştım. Pes edene kadar beni zorlamasına izin vermekten bıkmıştım.

İstediği kadar arayabilirdi. Bu hafta sonunu kendime ayırıyordum. Durmak için. Düşünmek için. Nefes almak için. Sonraki adımlarımı belirlemek için. Böylece eve döndüğümde bir planım olacaktı.

İyi bir noktada değildik. Uzun zamandır böyle olmamıştık.

Ondan bu hafta sonu beni yalnız bırakmasını istemiştim. Bundan sonra nereye gideceğimize karar vermem için bana bir mola vermesini. Eğer yapamazsa

aramayı kes, şey . . . Sanırım bundan sonra ne olacağını biliyordum.

İki yılı aşkın bir süredir birlikteydik. Yaşadığımız onca boktan şeyden sonra, özellikle de başlangıçta, bu ilişkiyi bitirmek çok fazla pes etmek gibi hissettirdi.

Bırakmaktan nefret ederdim.

Ama yol boyunca bir yerlerde ayrı düştük.

Telefonum tekrar çaldı, ekranda ikimizin bir fotoğrafıyla birlikte onun adı belirdi.

Halsey geçen yıl bir maçtan sonra parmak uçlarında durmuş yanağını öpüyordu. Kaskım başımın üzerindeydi, yanaklarım terlemişti ve bir galibiyetten sonra gülümsemem genişti. Ben kameraya bakarken kahverengi saçlarından bir fısıltı yüzüme doğru esiyordu.

Güzel bir fotoğraftı. Halsey her açıdan güzel bir kadındı. Ancak resme baktıkça, bana daha çok sahnelenmiş gibi geldi. Sığ.

Oyun için beni tebrik etmeye gelmek yerine, telefonunu selfie çubuğuna takmış ve hazır bekliyordu. Bu çektiği en az yirmi fotoğraftan biriydi. Bana mesaj atmadan önce, düzenlendiğinden ve kırpıldığından emin olmuştu.

Artık aramızda gerçek bir şey var mıydı? Hep böyle sahte miydik?

İçimden bir ses cevabı bildiğimi söylüyordu. Bunu kendime itiraf etmek kolay değildi. Halsey ile ilişkiyi bitirmek acımasızca olacaktı.

Aramasını reddettim ve telefonumu kamp ateşi çemberinin yanında derme çatma masa olarak kullandığım soğutucunun üzerine koydum.

Belki de şu lanet şeyi kapatmalıyım. Önemli herkes bu hafta sonu tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Annem ve babam karavanı almak için Pazar günü döneceklerdi. En iyi arkadaşım ve oda arkadaşım Maverick evdeydi. Acil bir durum olursa beni nerede bulacağını biliyordu. Geçen yaz birkaç geceliğine balığa çıkmak için buraya gelmişti. Telefonumun tekrar titremesi dışında, on

altı numaralı arama,

Ona dokunmak için kendime güvenmiyordum. Halsey

Muhtemelen beni kızdıracak bir şey söylerdi ve benim de kendimi kaybetme ihtimalim vardı.

Uzun zamandır birlikteydik. Eğer ayrılırsam, bunu yüz yüze yapmayı ona borçluydum.

Ben de katlanabilir kamp sandalyeme yaslanıp bacaklarımı çukurda çitirdayan ateşe doğru uzatırken sesli mesajın çalmasına izin verdim.

Duman ve orman kokuları havaya karıştı ve ben onları içime çektim, yanana kadar her nefesi tuttum. Dans eden turuncu ve kırmızı alevlere odaklanmadan bakarken görüşüm bulanıklaştı.

Bana bugün tanıştığım kadını hatırlattılar.

Faye Gannon.

Çilek sarısı saçları daha açık tonlardaydı, ama lanet olsun, ateşi vardı.

Ayı spreyi kutusunu tutuş şekli. Öğrenci kimlik numaramı sorduğunda inatçı ve meydan okuyan çenesini eğişi. Ona adımı söylediğimde beni tanımaması.

Onun için sadece bir yabancıydım. Kampüste oldukça tanınan biriydim, ama Treasure State'te başka bir öğrenci olmak rahatlatıcıydı.

Omzumun üzerinden, karavanın yanına park etmiş Yukon'umu geçip Gray Rock Gölü'nün etrafından dolaşan yola doğru baktım.

Faye geri mi dönmüştü? Mission'a geri mi dönmüştü?

Karavanda çantamı boşaltırken kamp alanımın yanından geçip gitmiş olma ihtimali vardı. Buzdolabını doldurmak için bir soğutucu getirmiştım. Ama geçtiğini duymamıştım ve bu yoldaki ilk sapak olduğu için geçip gitmesi gerekirdi.

Umarım o kel lastikler şehre geri dönebilir.

Gray Rock, Mission'dan bir saatten fazla uzaklıktaydı. Daha yakın, şehir sınırlarına birkaç dakika uzaklıkta, bazıları göllü ve nehirli kamp alanları vardı. Ama her zaman doluydular. Benim zevkime göre çok gürültülüydü, annem ve babaminkine de. Ve Gray Rock

Mission'daki evim ile ailemin çiftliği arasında güzel bir ara noktaydı.

Çok güzeldi. Huzurluydu. Sessiz, siteler arasında bol miktarda boşluk var. Tek dezavantajı lanet çakıllı yoldu.

Babam her yıl dar toprak yolun daha da kötüleştiğine yemin ederdi. Haksız da sayılmazdı. Tahtayla kaplı olmayan yerler çukurlarla doluydu.

Boktan, eski lastiklerle gidilecek bir yer değil.

Belki bu sonbaharda kampüste Faye ile tekrar karşılaşmıştım. Gerçi çok fazla insan gelişimi ve aile bilimi bölümüyle yolumun kesişmediğini düşünürsek bu ihtimal zayıftı. Bunun yanı sıra, bugünlerde kendimi kampüste giderek daha az dolaşırken buluyordum.

Eğer derste değilsem, antrenman ve toplantılar için sahada ya da stadyumdaydım. Wildcats'in bu yıl yeni bir baş antrenörü olacaktı ve oyuncularından ne bekleyeceği henüz belli değildi.

Hayır, muhtemelen Faye'i bir daha görmeyecektim. Ve bu muhtemelen en iyisiydi.

İlgi çekiciydi. Halsey dışında hiçbir kadınla ilgilenecek durumda değildim, bu yüzden Faye'i aklımdan çıkardım ve başımı gökyüzüne çevirdim.

Bir bulut ağaç tepelerindeki bir açıklıktan süzüldü. Rüzgâr dalları ve yaprakları hışırdattı.

Gray Rock Gölü sakin bir yer olsa da, bu hafta sonu kamp yapan tek kişi ben değildim. Gölün karşısında bir sandal yüzüyordu. İçindeki kız neon pembe bir can yeleği giymiş, pruvadan olta atıyordu.

Bir balık yakalayana kadar onu izledim, sonra onu suya geri bıraktıktan sonra kürekleri aldı ve karşı kıyı şeridine doğru kürek çekti.

Burada yapacak pek bir şey yoktu, kamp yapmanın güzelliği. Annem Gray Rock'ı severdi çünkü burada uyuyabilir ve kitap okuyabilirdi. Babam balık tutmayı ve yürüyüş yapmayı severdi ve burada olmak onu çiftlikten koparmaya zorluyordu.

Ev işleri ya da ofis işleri yok. Telefon görüşmesi ya da e-posta yok. Taşınacak sığır ya da tamir edilecek çit yok.

Beni izlemeye geldikleri hafta sonları dışında, tüm yıl boyunca hiç ara vermeden çalıştılar. Ama Gray Rock'ta kamp yapmak hiç kaçırmadıkları bir etkinlikti.

Sandalyeme daha da gömüldüm, bir bileğimi diğerinin üzerine geçirdim ve temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Burada nefes almak daha kolaydı. Bu yıl ve gelecek yıl Gray Rock'taki son yılım olabilirdi. Her şey plana uygun giderse, üniversiteden sonra Montana'dan ayrılacağım, bu yüzden ormanın seslerini içime çektim ve kafamdaki gürültüyü kovalamalarına izin verdim.

Midem guruldadı. Halsey'le olan kavgadan sonra öğle yemeği yiyemeyecek kadar sinirliydim ve kahvaltı bu sabah erkenden yapılmıştı.

Ayağa kalktım, ateşe bir kütük daha attım ve neredeyse karavanın kapısından çıkmak üzereydim ki bir motor sesi ve çakıl taşları üzerindeki tekerlekler bakışlarımı yola çekti.

Yolu çevreleyen ağaç gövdelerinden oluşan çalılığın ötesinden, iki tonlu eski bir Explorer ortaya çıktı, bir çukurdan kaçarken diğerine çarpmak için zıpladı ve sallandı.

Faye. Her şeye rağmen gitmemişti.

Bu beni gülümsetmemeliydi. Ama gülümsetti.

Kamyonetimin yanına park etti, arabasını kapattı ve dışarı atladı, sürücü tarafındaki kapıyı kapatmadan önce tereddüt etti, belki de buraya gelme konusunda henüz o kadar emin değildi.

"Hey."

Faye sesimi duyunca sıçradı, gözleri karavanın yanında durduğum yere kaydı. Saçları daha önce olduğu gibi dağınık bir şekilde düğümlenmişti, ancak daha fazla tutam serbest kalmıştı. Bir tutamı kulağının arkasına attı. "H-hi."

"Ayı spreyn olmadan seni neredeyse tanıyamayacaktım."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. Döndü, yan döndü ve bel kemerinin içine sıkıştırılmış teneke kutuyu ortaya çıkardı.

Pantolonunu.

"İşte burada." Kıkırdadım. "Şimdiye kadar evin yolunu yarılammışsındır diye düşündüm."

"Aslında öyleydin. Geri dönmeden önce otoyola kadar sürdüm."

Yani saatlerdir bu boktan yolda araba kullanıyordu. Lastikleriyle ilgili yorumumu yuttum. Bu sadece onu uzaklaştırırdı. "Neden?"

"Teşekkür etmeyi unuttum."

"Buraya kadar teşekkür etmek için geldin."

"Şey, evet. Kaba davrandım." Omuz silkti. "Teşekkür ederim, Rush Ramsey. Lastiğimle ilgili yardımınız için minnettarım."

"Rica ederim, Faye Gannon."

Ayak parmaklarından topuklarına doğru sallanırken etrafına bakındı. Birkaç kez ileri geri, sanki ileri mi yoksa geri mi adım atmak istediğinden emin değilmiş gibi. "Ben sizi kampa geri dönmeniz için yalnız bırakayım. Tekrar teşekkürler."

"Bekle." Çenemi sandalyeme ve ateşe doğru salladım. "Burada kalmak ister misin?"

"Uh ... sorun değil. Bir kamp yeri bulmam lazım."

"Kalacak mısın?"

Başını salladı. "Sanırım öyle."

Aferin ona. Dairenin planlarını mahvetmesine izin vermemişti. "Toparlanmanın yolu."

"Teşekkürler. Neyse, gitsem iyi olacak."

"Sizi uyarayım, bugün Cumartesi olduğu için göl kenarındaki en iyi yerler muhtemelen çoktan kapılmıştır. Çoğu kampçı iyi yerleri kapmak için hafta ortasında gelir. Sen buralarda kalabilirsin. Çadırınızı şuraya kurun." Yerimin karşı tarafındaki iki büyük köknar ağacının arasındaki açıklığı gösterdim. "Gençken çadırımı hep oraya kurardım."

"Oh, sorun değil."

İki elimi de havaya kaldırdım. "Eğer kendi evini bulmaya kararlıysan, anlarım. Ama annem burada olsaydı, kışıma tekme basardı."

teklif etmediği için. Senin burada tek başına olman fikrinden hoşlanmayacaktır."

"Aslında ben de bu konuda heyecanlı değilim." Faye alt dudağını dişlerinin arasına alıp endişeleniyor, bakışları benden karavana, benden ateşe, benden sandalyeye doğru gidip geliyordu.

Bana mı öyle geldi? Burada, ormanın ıssız bir köşesinde olduğundan daha güvende olacağını biliyor olmalıydı, değil mi? Yoksa ayı spreyini çıkarmasına saniyeler mi kalmıştı?

"Benim kötü bir adam olmadığımı seni ikna etmek için ne gerekiyor? Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Nefes verirken omuzları çöktü. "Geçen gün kötü adamın bir kadını kaçırıp tırnaklarını söktüğü ama ayak fetişi olduğu için ona pedikür yaptığı bir kitabı bitirdim."

Ne oluyor lan? Bu nasıl bir kitap böyle? "Benim ayak fetişistim yok."

Faye kuru bir kahkaha attı. "Bugün biraz paranoyağım. Ya da her gün."

"Anlaşılabilir. Yine de okuduğunuz kitapların size bir faydası olmadığını düşünüyorum."

"Muhtemelen hayır." İçini çekti, sonra bir adım ileri attı, ardından bir adım daha. İkisi de yavaştı ama ilerliyordu.

"Sosisli sandviç ne dersin?" diye sordum. "Ben de tam iki tane yapacaktım. Acıktım."

"Benim kendi atıştırmalıklarım var."

"Ya da onları eve dönerken sosisli sandviç yemek için saklayabilirsin. Çeşni bile getirdim." O bana hayır diyemeden, karavanın kapısının yanına çökmüş olan bir başka sandalyeyi kaptım. Ateşe doğru yürürken onu salladım ve yere bıraktım. Sonra da arkasındaki Wildcats logosuna bir şaplak attım. "Otursana."

Faye kıpırdamadan kraliyet mavisi tuvale baktı.

"Bu sadece bir sosisli, Faye."

Bir an düşündü, sonra sandalyeye doğru yürüdü ve kendini koltuğa bırakarak test etti.

Ancak omurgası arkaya değmeden önce tekrar ayağa kalktı ve arkasına uzandı.

Ayı spreyi çıktı.

Faye bir an için gümüş kutuyu inceledi ve onu kucağında bırakacağından emindim. Ama tekrar oturduğunda, bu sefer sonuna kadar, kutuyu ayaklarının yanına yere koydu. "Tadını sevmiyorum."

Sırıttım. "Benim için daha fazla."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FAYE

Rush'un telefonu sandalyelerimizin arasındaki soğutucunun üstündeki yerinden tekrar çaldı.

Karavanın içinde akşam yemeği için her şeyi toplarken biri onu aramıştı. Benimki sade, onunki ketçap, hardal ve çeşniyle dolu sosisli sandviçleri mideye indirirken biri onu aramıştı. Marşmelovları kızartıp s'mores yaparken biri aramıştı.

Buzz. Buzz. Buzz.

"Buna ihtiyacın var mı?" Servisinin olmasına bile şaşırarak sordum.

Verizon'u olmalı. Verizon'a param yetmezdi ve indirimli sağlayıcımın Montana'nın vahşi doğasında o kadar da güvenilir olmadığı açıldı. Yine de yüklenmesi sonsuza kadar sürse bile o YouTube videosu için hakkını verirdim.

"Hayır." Rush telefonunu eline aldı, ekrana sert bir bakış fırlattı ve bu aramayı da bir öncekinde olduğu gibi reddetti.

Kamp alanına ateşin dumanı kadar hissedilir, ağır bir sessizlik çökmüştü. Telefonu her titreştiğinde Rush geriliyordu. Kaşlarını çatıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Rahatlayıp ateşe bakmayı bıraktığında telefon tekrar çalıyor ve bu süper garip döngüye yeniden başlıyorduk.

Birileri Rush'ı gerçekten ele geçirmek istiyordu ve o da ele geçirilmekle hiç ilgilenmiyordu.

Israrlı aramalar olmasaydı, bu gece burada oturmak keyifli olabilirdi. Bir yabancıнын yanında oturmak ne kadar keyifli olabilirse o kadar. Ama şimdi kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeye başlamıştım.

Belki de telefona cevap vermek istiyordu. Belki de en başta beni kalmaya davet ettiği için beni eğlendirmek gibi bir zorunluluk hissettiği için o telefonlara çıkmıyordu. "Gitmeliyim." Geldiğim ilk boş kamp alanını talep ederdim. kendimi arabaya kilitleyip sabaha kadar uyuyacağım.

Karanlıkta, lastiklerim o çakıllı yolda eve dönme şansım yoktu. Sabaha kadar bekler, sonra da bir daha asla kampa gitmezdim.

"Tekrar teşekkürler."

"Gitme. Lütfen." Ben sandalyeden kalkamadan beni durdurdu. Sonra telefonunu kapattı ve kot pantolonunun cebine soktu. "Kız arkadaşım arıyor."

Kız arkadaşı mı varmış? Güzel. Bu her şeyi kolaylaştırdı. Aptal bir tavlama cümlesinden kaçmak için endişelenmeme gerek kalmadı. Rush'ın beni tavlamaya çalışacağından değil.

Bana asılması fikri çok saçmaydı. Rush Ramsey'e benzeyen, kolejde futbol oynayan, yeni bir Yukon kullanan ve o süslü açılır kapanır beşinci tekerlekli karavanda uyuyan erkekler benim gibi kızlara gitmezdi.

Eminim kız arkadaşı çok güzeldi. Süper model güzelliğinde. Muhtemelen markalı kotlar giyiyor ve her hafta tırnaklarını yaptırıyordu.

Rush ve ben iki farklı dünyadan geliyorduk. Hayır, bana asılmadı.

Ve şimdi sosisli sandviçlerimizi pişirirken onu süzdüğüm için kendimi biraz adi hissediyordum. Kendimi savunmam gerekirse, Rush gibi bir adama bakmamak çok zordu. Gerçekmiş gibi görünmeyen bir yakışıklılığı vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Şu anda benden pek memnun değil." Şapkasını önce arkaya, sonra öne doğru çevirdi. Gergin bir alışkanlık mı? "Ben ayrılmadan önce kavga ettik."

"Eğer onu geri aramak istersen gidebilirim. Konuşun."

Başını salladı, kahverengi gözleri alevlere yapışmıştı. "Gitme."

Bu istekte bir yalvarış vardı. Sanki ben burada olsaydım, onu geri aramak zorunda kalmayacaktı.

Ve eğer burada, dağlarda, şüpheli bir hizmetle kalırsam, Justin'i arayıp kontrol etmek zorunda kalmayacaktım. Beni aramaya çalışmış mıydı? Bu cevabı almak istemedim.

Ben de yerimde kaldım çünkü lastiğimle bana bir iyilik yapmıştı ve eğer bir süre daha eşlik etmek isterse bunu yapabilirdim. Ve gitmek istemediğim için, gerçekten değil.

Neredeyse iki saattir burada oturuyordum ve her geçen dakika kendimi rahatlarken buluyordum. Nefes alıyordum. Bu yüzden buraya gelmişim, değil mi? Bir kaçış için?

Sadece bir geceliğine bile olsa mola verme şansı için.

Akşam ışığı yavaş yavaş kayboluyor, güneş uzaktaki pürüzlü dağ ufkuna yaklaştıkça tepedeki parlak mavi koyulaşıyordu. Göl o kadar sakindi ki su, ormanın ve gökyüzünün tam bir aynası gibiydi. Koyu renkli yaprak dökmeyen ağaçlar ve güneşten gelen parlak sarı ve altın rengi bir alan.

"Hiç gün batımı izlemedim," dedim. "Hani araba kullanırken falan bazı parçalarını yakalarsın ya. Ama hiç bir yerde oturup güneşin batışını izlemedim."

"Sadece buraya kamp yapmaya geldiğimde yapıyorum." Kamp yapmak. Belki de o kadar da kötü bir fikir değildi.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve solan ışıktaki bakışlarını inceledim. Çikolata rengi gözbebekleri altın rengiyle beneklenmiş ve kömürle çevrelenmişti. Kirpikleri uzun ve isliydi. Hiçbir erkek bu kadar güzel kirpiklerle kutsanmamalıydı.

"Teşekkürler, Rush. Lastik için. Ve sosisli için. Ve s'mores."

"Bana sürekli teşekkür etmene gerek yok, Faye."

Çok az insan bana iyilik yaptı, bu yüzden evet, ona teşekkür etmeye devam edecektim. "Her şeyi hallettiğimden emin olmak istiyorum ki ayrıldığımda kendimi suçlu hissedip geri dönmeyeyim."

Sırıttı, gözlerinin kenarları kırıştı, sonra içini çekti ve bakışlarını ateşe çevirdi.

Rush bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak uzattı. "Halsey, kız arkadaşım, kamp yapmayı sevmiyor. Evde kalmamı ve arkadaşının düzenlediği partiye onunla birlikte gitmemi istedi. Ama ben annemle babama bu gece gelip karavanda kalacağımı söylemiştim. Ve burayı seviyorum. O neden iptal etmediğimi anlamıyor, ben de bir partinin nesinin bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Kavgaya dönüşmemeliydi ama sanki her şey kızışıyor. Ben de ona birkaç gün yalnız kalmak istediğimi söyledim."

Ve ona bu boşluğu vermek yerine, telefonunu bombardımana tutuyordu.

"Özür dilerim." Bir elini kirli sarı saçlarında gezdirerek şapkasını çıkardı. Şapkasını arkaya dönük olarak taktı, sonra öne doğru çevirdi. "Bunu sana neden yüklediğimi bilmiyorum."

"Her şey yolunda."

Sandalyesine daha da gömüldü, ta ki ensesi arkaya yaslanana ve yüzü tepesinde kararan gökyüzüne dönük olana kadar. Esnedi.

Bulaşıcıydı. Sandalyeme çöktüğümde bir esneme ağzımı gerdi. Haftalar, aylar, yıllar süren yorgunluk öne doğru çökmüş gibiydi.

"Sizi gölün etrafında yürüyüş yapmak yerine burada kamp yapmaya ikna etmek için ne gerekiyor?"

"Fazla değil," diye mırıldandım.

"Güzel. Orada yalnız olmanı istemiyorum."

Derin sesindeki koruyucu ton göğsümün sıkışmasına neden oldu. Dusty'den başka kimsenin koruyucu olmasına alışık değildim. Justin geceyi burada yalnız geçirmem konusunda kesinlikle endişelenmemiştir.

Alevlere baktım, dizlerimi sandalyeye çekip göğsüme bastırdım ve kalbimdeki garip çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Teşekkürler, Rush."

"Bu sonuncusu, tamam mı?" "Söz vermiyorum."

Kıkırdadı, o kadar doğal bir sesteki ki sanki binlerce kez duymuşum gibi hissettim. Süper gariplik gitmişti, beklediğimden daha çabuk kaybolmuştu. Ama sürekli çalan o telefon olmadan, hava temizlenmişti.

Rahattı. Sandalyemin yanında hala bir kutu ayı spreyi vardı, ama gardımı indirdim çünkü bu bana ... kolay geldi.

Kolay olanı severdim.

Rush'ın uyanık olduğu her saniyeyi gürültü ya da sohbetle doldurma ihtiyacı hissetmemesini sevdim. Huzur ve sessizlik içinde oturup ateşin çıtırtısını ve gün batımını izlemeyi sevdim.

Hayatımda daha fazla rahatlığa ihtiyacım vardı, bu bazı değişiklikler yapmak anlamına gelse bile. Büyük değişiklikler.

Justin'den başlayarak. Alexa'ya bu kadar yakın olması garip miydi? Yoksa paranoyaklaşıyor muydum?

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Rush'ın başını sallamasını bekleyerek sordum. "Erkek arkadaşımın liseden en iyi arkadaşı bu hafta sonu ziyaretime geliyor. Çok sevecen biri."

Rush ona baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Sevecen mi?"

"Çok dokunuyorlar. Ben onun elini tutuyorum, o da diğer elini tutuyor. Odaya girdiğinde onun yanağını öpüyor ve sarılmaları uzun sürüyor. Bu garip mi?"

"Ne? Evet, bu garip."

Hava ciğerlerime doldu. "Teşekkür ederim. İhtiyacım olan doğrulama buydu."

"Ne iş yapıyor?" Rush sordu.

"Onun elini tutuyor. O da ona sarılıyor."

Ve bu her seferinde kalbimi kırdı.

Kız onun yanına kaydığında, adam da kıza sokulurdu. Bir film izlerken, kanepenin ucunda birbirlerine kıvrılırlardı ve ben de var olmayabilirdim.

Rush'a "Bu hafta sonu ziyarete geliyor," dedim.

"Bu yüzden kamp yapıyorsun."

"Evet. Evden çıkmam gerekiyordu."

"Birlikte mi yaşıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Evet. Yaklaşık altı aydır."

Yeni lastikler aldıktan sonra, depozitoyu ve ilk ayın kirasını biriktirip ayrılana kadar muhtemelen bir altı ay daha geçecekti. Ama gidecektim. "Param yettiği anda Justin'in evinden taşınacağım."

"Halsey'den ayrılacağım," diye mırıldandı Rush, benden çok kendi kendine. Sanki sonunda bir karara varmıştı ve bunu pekiştirmenin tek yolu bunu yüksek sesle söylemekti. "Özür dilerim. Bunu sana söylememeliydim. Halsey'den önce olmaz."

"Evet. Ben de öyle." İçimde bir suçluluk duygusu vardı ama bunu yüksek sesle söylemem de gerekiyordu. Eve döndüğümde cesaretimi kaybetmemek için birine söylemem gerekiyordu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Ben de öyle." Dik oturdu ve ateşle ilgilenmek için sandalyesinden kalktı. Bir parça odun daha atınca alevlerin üzerinde bir kor dalgası yükseldi. "Çadırını kurmak için yardım ister misin?"

"Çadır yok," dedim. "Sadece arabamda uyuyacağım."

"Oh." Kaşif'e baktı ve gülümsemesi soldu. "Karavandaki masa yatağa dönüşüyor. İstersen senin olabilir. Ayı spreyini yastığının altında saklayabilirsin."

"Önemli değil. Ama teşekkürler."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Koltuğuna döndü ve yine o rahat sessizliğe gömüldük.

Ateşe baktık, konuşmadık, sadece nefes aldık, düşündük ve güneşin pürüzlü dağ ufkuna dokunup gökyüzünü pembe, altın ve maviden oluşan bir kaleydoskopla dönüştürmesini izledik.

"Kamp," diye fısıldadım.

"Fena değil, değil mi?" Bana düz, beyaz dişlerini ve sol yanağındaki gamzeyi göstererek gülümsedi.

Göğsümde garip bir şey kıpırdadı, daha önce hiç hissetmediğim bir his. O his geçene kadar göğüs kafesimi ovuşturdum. Sonra da gülümsedim. "Hiç de fena değil."

Rush öne doğru eğildi, bana bakmak için dönerken dirseklerini dizlerine indirdi. "Beni gerçekten daha önce duymadın mı?"

O kadar yüksek sesle güldüm ki irkildim. En son ne zaman bir kahkaha beni şaşırtmıştı? Çok uzun zamandır. "Yine mi bu?"

Ateş ışığı yüzünü aydınlatıyor, çenesinin keskin köşelerini vurguluyordu. Burnunun düz çizgisini. Dudaklarının yumuşak dudaklarını. Sırıttı ve şapkasını geriye doğru çevirdi ve lanet olsun ki o çarpıntıyı tekrar hissetmedim.

O kadar yakışıklıydı ki tehlikeliydi.

İyi ki bir erkek arkadaşım vardı. Onun da bir kız arkadaşı vardı. "Egonun bana ihtiyacı vardı," diye takıldım.

Kibirli sırtışı bu kadar çekici olmamalıydı.

"Muhtemelen."

"Ben sporla ilgilenmiyorum."

"O zaman neyin peşindesin?"

Omuz silktim. "Okul. İş."

"Hobiler?"

Hobiler pahalıydı. Hem paraya hem de zamana mal oluyorlardı ki bu ikisi de şu anda benim için lüks sayılırdı. "Bir gün benim de hobilerim olacak. Çok çalışıyorum."

"Nerede?"

"Dolly's Diner."

Alnı çatladı. "Bu Mission'da mı?"

Daha önce duymamış olmasına şaşmamalı. Dolly's, Rush gibi insanların vakit geçirdiği bir yer değildi. Ama bu

değiştirmeye çalıştığım bir şey.

Dolly's süslü ya da yeni olmayabilir. Hatta öğrenciler için o kadar da uygun değildi. Yavaş yavaş yok oluyordu ama ben ölmesine izin vermeyi reddettim.

"Şehrin dışında," dedim ona. Ve şehrin en iyi yeri de değil.

"Menüdeki en sevdiğin şey?"

"Krep." Dusty bunları annesinin tarifi olan özel bir hamurla yapmıştı. Hafif, kabarık ve tatlıydılar. Ne zaman kötü bir gün geçirsem bana krep yapardı. "D e n e m e m gerekecek," dedi ve ilk kez

Bugün kulağa yalan gibi geliyordu.

Birbirimizi bir daha görmeyecektik, değil mi? Ben Mission'daki hayatıma dönecektim, o da kendi hayatına dönecekti, yollarımızın kesişmesi pek mümkün olmayacaktı. Rush Dolly's'de krep yemeye gelmeyecekti, ben de onun futbol maçlarını izlemeyecektim.

İki farklı dünyadan iki insan.

Kolaylık ortadan kayboldu, hoşluklar ve nezaketle söndürüldü.

Hemen kaçırdım.

"Sanırım bu gecelik bu kadar yeter." Eğilip ayı spreyimi aldım ve ayağa kalkmak için hamle yaptığımda bu sefer beni durdurmadı. "İyi geceler, Rush."

"İyi geceler, Faye."

El sallayarak ateşin yanından ayrıldım, gece havasının serinliği tenimi ısıırıyordu. Explorer'ın arkasına tırmandım, koltukları düz duracak şekilde kaydırdım. Sonra evden getirdiğim battaniyeleri açarak derme çatma bir yatak oluşturdum ve kot pantolonumu bol bir eşofman ve kapüşonlu bir tişörtle değiştirdim.

Saçlarım kamp ateşi dumanı gibi kokuyordu. Dişlerimi fırçalamak istiyordum ve er ya da geç işemem gerekecekti. Uykuya dalmamın imkânı yoktu. Komşuların ya da trafiğin gürültüsü olmadan çok sessizdi. Rush'ın hala dışarıda olduğunun çok farkındaydım.

Derme çatma yatağında, camdan dışarı baktım ve ağaç tepelerini geçerek maviden siyaha dönüşen bir gökyüzü seridine ulaştım.

Ve yıldızların altında kamp yaparak uykusuz bir gece geçirdim. Tek başına.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

S Karavanın yatak odasının penceresinden süzölen ışık o kadar parlaktı ki daha fazla görmezden geledim.

Yastığımı kaldırdım ve bir koltuğa doğru sallanırken yorganı bacaklarımın üzerinden cırttım. İki avucumu yüzüme sürerken bir esneme ağzımı gerdi. Sonra ayağa kalktım, ellerim beşinci tekerleğin tavanına düz bir şekilde basana kadar kollarımı kaldırdım.

Kahretsin, çok uyumuşum. Saat kaçtı? En son Noel tatilinde çiftliğe gittiğimde bu şekilde uyuyakalmıştım. Hiçliğin ortasındaiken, komşuların ya da trafiğin gürültüsü olmadan her zaman daha iyi uyurdum.

Mutfağa girdim ve telefonumu tezgahdan alıp açtım.

On buçuk. Buzdolabını açıp yumurta ve sosis çıkarırken karnım gurulduyordu. Ancak yemek yapmaya başlayamadan ekranım mesaj bildirimleriyle doldu.

Halsey'den sesli mesajlar. Halsey'den mesajlar. Ve Maverick'ten bir mesaj.

Dostum, kız arkadaşını ara. Çıldırdı ve beni sinir ediyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Halsey'in adını tuşladım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Selam." Sesi kısıldı. "Özür dilerim."

Tezgâha yaslanarak nefes verdim. "Selam."

"Mesajlarımı dinledin mi?"

"Hayır."

"Yapma. Lütfen. Ben, um . . . sadece yapma."

Bu da geri alamayacağı şeyler söylediği anlamına geliyordu. Bu ilk kavgamız değildi. Mesajlarını dinlemememi ilk kez istemiyordu.

Diğer zamanlarda onları sildim. Ama belki de değişiklik olsun diye dinlemem gerekiyordu. Belki de o anın sıcaklığında söylediklerini duymanın zamanı gelmişti.

"Daha sonra döneceğim ve konuşabiliriz, tamam mı?"

"Tamam." Sesi titriyordu. "Kavga etmek istemiyorum." "Ben de," diye mırıldandım.

"Seni seviyorum."

Ağzımı açtım ama karşılık veremedim. Artık değil.

Bu iş bitmişti. Bunu daha fazla uzatmak ikimiz için de adil değildi.

"Şehre döndüğümde gelirim, tamam mı?"

"Sakın kapatma," dedi.

"Kapatıyorum."

"Hayır." Ağlama sesi içime bir yumruk gibi indi.

"Halsey."

"Rush," diye hıçkırdı. "Ayrılmak istemiyorum."

Ya orada olduğumu tahmin etti. Ya da henüz dinlemediğim bir sesli mesajla benden ayrılmıştı. "Sonra, tamam mı?"

Bir kesik daha, sonra kırılmış bir "İyi".

Üzüntüyle karışık hayal kırıklığı. Evet, ben de aynı durumdaydım.

Ben veda edemedim, o gitmişti.

Telefonu bir kenara bıraktım, iştahım kaçmıştı, bu yüzden yiyecekleri buzdolabına geri koydum ve masanın üzerindeki spor çantasına doğru yürüdüm, kamp ateşi dumanı gibi kokmayan bir kot pantolon ve bir tişört bulmak için çantayı karıştırdım.

Belki de bu sabah kahvaltıdan önce yürüyüşe ıkmalıyım. Belki Faye de peşime takılır.

Faye.

Gözlerim karavanın uzak duvarına doğru utı, sanki metal ve dış cephe kaplamasının arasını görebilseydim arabasını dışarıda park etmiş bulacaktım.

Aynı anda hem onu unutmuş olmam hem de unutmamış olmam çok garip.

Botlarımı giydim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapı bir patlamayla açıldı ve ben toprak zemine inerken metal merdivenler gıcırdadı.

Bu sabah hava serindi, ciğerlerimi doldururken taze ve temizdi.

Faye'in Explorer'ının park etmesi gereken boşluğa bakarken içime çektim.

Boş alan.

Lanet olsun.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

O bir ay sonra . . .

"Surat asmayı kes," diye homurdandı Maverick. "Beni öldürüyorsun vızıltı."

"Somurtmuyorum."

"Yüzüne söyle." Bira bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Hadi ama. Bu bizim son özgürlük gecemiz. İç bakalım, düşün çiçeği."

Ben biramdan bir yudum alırken, o da kendi birasını dudaklarına götürdü ve boşalana kadar içti.

"Dostum. Yarın antrenman başlamadan önce sarhoş olmak pek akıllıca bir hareket değil."

Geçirirken bir yumruğunu kalbine bastırdı. "Birayı özleyeceğim."

Futbol sezonumuz yarın resmen başlıyordu ve son maçımız olan Maverick'e kadar Erik ve ben fazla içki içmeyecektik. Evimizdeki bira çoktan bitmişti. Geçen ay boyunca hepsini bitirmiştik ve kimse daha fazla bira almamıştı. Bu yüzden bu gece, özgürlüğümüzün son gecesini kutlamak için şehir merkezindeki bir spor barına geldik.

"Telefonunu kapat." Maverick yanımdaki taburede oturan Erik'e kaşlarını çatarak baktı. "Sensiz bir gece geçirebilir."

Erik sırttı, parmakları hâlâ ekranın üzerinde uçuşuyordu. "Beni şimdiden özlediğini söyledi. Bu daha ne kadar sürecek?"

"Tanrı aşkına." Maverick gözlerini devirdi ve garsonumuzu işaret etmek için elini kaldırdı.

"Ciddiyim ama." Erik telefonunu bir kenara bıraktı ve elini saç örgülerinin üzerinde gezdirdi. "Artık gidebilir miyim?"

Maverick inledi. "Yeni oda arkadaşlarına ihtiyacım var. İkiniz de eğlenceden nefret ediyorsunuz."

"Eğlenceyi severim." Erik oturduğu yerden kalktı ve beş dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üzerine attı. "İşte bu yüzden gidiyorum."

"Görüşürüz." Yumruğumu onunkine vurdum. "Güle güle."

Çoğu gece yaptığı gibi Erik kız arkadaşının evinde kalacaktı. Belki yarınki antrenmandan önce eve uğrardı ama antrenman için bizimle sahada buluşacağını tahmin ediyordum.

Bugünlerde onu pek görmüyorduk. Üçümüz ikinci sınıfta aynı eve taşındığımızda birbirimizden ayrılamaz olmuştuk. Eğer sınıfta değilsek ya ders çalışıyor ya spor yapıyor ya da birlikte maç izliyorduk. Ama o ilk günlerden bu yana çok şey değişmişti.

Yaklaşık bir yıl önce Erik Kalindi ile tanışmıştı. Neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuşlardı ve Erik boş zamanlarını onunla geçiriyordu. Gelecek yıl mezun olmadan önce nişanlanacaklarından şüpheleniyordum.

Halsey ve ben daha uzun süredir birlikteydik ama hiçbir zaman Erik ve Kalindi gibi olmamıştık. Böyle bir gecede Maverick ve Erik'le bira içmeyi kız arkadaşımın kanepede sakın bir gece geçirmeye tercih ederdim.

Muhtemelen bu yüzden artık benim kız arkadaşım değildi.

Geçen ay kamptan eve döndükten sonra ayrılmıştık. Yirmi bir sesli mesajının hepsini dinlemiştim. Birkaçını unutmak oldukça zordu.

Arkadaşlarımın hepsi beni eninde sonunda aldatacağın konusunda uyarmıştı. Bir kere aldatan, her zaman aldatır. Kızın adı ne? Ailenin karavanında düzüştüğün kızın.

Tek önemsedğin şey futbol. Şimdiye kadar tek önemsedğin şey futboldu. Bir oyuna ve takımına ikinci sırada yer vermekten çok yoruldu. Senin değerli takımın.

Bitti. Bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum, Rush.

Bana pislik demesini dinledim. Zehir kusmasını dinledim. Ağlayıp sızlanmasını ve son mesajında kızginken söylediği her şeyi unutmam için bana yalvarmasını dinledim.

Ayrılık çok kötü olmuştu. Bir insanın bu kadar çok ağladığını hiç görmemiştim.

Ama bir hafta sonra ortalık yatışmıştı. Dramatik olaylar için özür dilemek için aramış ve arkadaş olup olamayacağımızı sormuştu. Belki arkadaş olabilirdik. İnternette bulup gönderdiği rastgele mesajlara ve komik memlere aldırımıyordum. Ama bu gece çizgiyi aşmıştı.

Eve geldi ve bana tekrar bir araya gelme zamanımızın geldiğini söyledi.

Görünüşe göre, bunun bir ayrılık değil, bir mola olduğunu düşünmüştü.

Bu da bu gece her şeyi baştan yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Ayrılmalıydım. Ağlamasını izlemek. Vedalaşmak.

"Hâlâ surat asıyorsun," dedi Mav.

Belki de öyledir. Daha iyi akşamlar geçirmiştik. Ama Halsey söz konusu olduğunda, Maverick'e güvenemezdik. O anlamazdı. Geçmişlerini düşününce.

"Özür dilerim." Biramdan bir yudum daha aldım.

"Öğleden sonra ağırlık odasından çıkarken Koç Ellis'i gördüm," dedi Maverick. "Ofisinde bazı şeyleri ayarlıyordu. Yanında kızı da vardı."

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Hayır. Onunla yarın antrenmanda buluşurum diye düşündüm."

Wildcats'in bu yıl yeni bir koçu vardı. Bir önceki koçumuz bu bahar

bir moron gibi reşit olmayan partilere ev sahipliği yapıyorsun.

Bu haberi duymak gerçekten sürpriz olmadı. Çoğumuz yakalanmasının ne kadar süreceğini merak ediyorduk.

Çok uzun.

Ve işin kötüsü, sonunda her şeyi gün ışığına çıkarmak için kötü bir durum gerekmişti.

Geçtiğimiz ilkbaharda genç oyunculardan biri alkol zehirlenmesi ve cebinde bir paket Adderall ile acil servise inmişti. Koç'un evinde içmişti.

Koç beni ilk yılımda birkaç kez evine davet etmişti. Erik, Maverick ve ben sadece bir kez gitmiştik. Rahatsız edici değildi ama pek eğlenceli de sayılmazdı. Koç bize gidip gevşeyebileceğimiz güvenli bir yerimiz olmasını istediğini söylemişti. Bize alkol vermemiştir ama bodrumundaki buzdolabı ve içki dolabı doluydu. Diğer çocuklar birkaç tekila shot içerken biz de onun devasa televizyonunda maç izlemiştik. Sonra bazı kızlar takılmak için gelmişti.

Koç o gece bizimle değildi. Evin başka bir yerinde, partiler sırasında ne yapıyorsa onu yapıyordu. Ama tüm bu karşılaşma bana garip bir his vermişti. Bizden bu konuda konuşmamamızı istememiştir ama hepimiz sessiz kalmamız gerektiğini biliyorduk.

Oldukça uysal bir yerdi ama Maverick, Erik ve benim bir daha gitmememize neden olacak kadar tuhaftı.

Görünüşe göre, son üç yılda işler kızıışmıştı. Bu bahar, partilerden biri basılmış ve Koç işini kaybetmişti.

Onun için oynamayı umursamamıştım ama gitmesine de üzülmemiştim.

Ford Ellis'in deneyimini ve itibarını göz önünde bulundurursak, takas yapmıştık. Hem de çok yukarı.

"Sence nasıl olacak?" Mav'a sordum. "Ellis ile mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Umarım kibirli bir pislik değildir."

"Aynı."

Ford Ellis, bunu kanıtlayacak Super Bowl yüzüğüne sahip bir NFL süper yıldızıydı. Bir sakatlık sonrasında Seahawks'tan oyuncu olarak emekli olmuş ve takımda yardımcı antrenörlük pozisyonuna getirilmişti.

Şimdi Wildcats'e liderlik etmek için Montana'daydı ve bu bazılarına geri adım gibi gelebilir, ancak Ford üniversitede Treasure State'te oynamıştı. Eski takımına liderlik etme arzusunu anlıyorum.

Şahsen ben bu adamın öğretebileceği her şeyi öğrenecektim. Wildcats'te oynamış, draft edilmiş ve NFL'de başarılı bir kariyer yapmıştı. Benim yürümeyi umduğum yolu o açmıştı.

Mezun ol, sonra inşallah profesyonel ol.

Planımız buydu. Hayalim. Yıllardır üzerinde çalıştığım hedef.

Hiçbir zaman seçileceğim garanti değildi. Ülkenin dört bir yanında daha büyük, daha iyi üniversitelerde oynayan oyun kurucular vardı. Ama bu mümkündü. Çok çalışarak ve şansla.

Belki Koç Ellis bana biraz şans getirir.

Ya da kendi başarılarıyla övünen ve hepimize kendisinden aşağıdaymışız gibi davranan ukala bir piç olurdu.

Sanırım yarın öğreneceğiz.

"Bu iş bir NFL koçluğu kadar prestijli değil," dedim. "Bana para ya da şan şöhret için burada olmadığını düşündürüyor. Bu iyiye işaret olmalı."

"Umarım haklısındır." Maverick, Erik'in dolu bira bardağını masaya doğru kaydırды ve bir yudum aldı. "Yakında öğreneceğiz."

"Evet." Bir içki daha aldım ve bara göz gezdirdim.

Legends, şehrin daha az popüler mekânlarından biriydi. Görev. Ana Cadde'nin sonundaydı.

diğer üniversite öğrencileri arasında en popüler olan bar kümesi. Buraya geldik çünkü Legends'ta biralar diğer her yerden iki dolar daha ucuzdu ve her duvarda bir beyzbol maçına ayarlanmış televizyonlar vardı.

Yanımızda her biri pantolon ve düğmeli gömlek giymiş bir grup adam vardı. Muhtemelen işten sonra bira içmeye gelmişlerdi. Birkaç masa daha doluydu ama Legends'ın büyük bölümü bir Cumartesi gecesi için sessizdi.

Ön kapı açıldı ve baklava desenli çoraplar, ekose etekler ve polo tişörtler giymiş bir grup kız içeri girdi. Grubun ortasındaki sarışın kızın başında bir taç ve tüylü bir boa vardı.

"Bekârlığa veda partisi mi?" Maverick düşündü. "Eminim bar bar geziyorlardır."

Kızlardan biri minyatür penislerden oluşan bir kolye takıyordu. Onu okuldan tanıdım ve o beni fark etmeden önce şapkamın kenarını yüzümü koruyacak şekilde aşağıya çektim.

Maverick hepsinin bara yaklaşp birer kadeh içki sipariş etmelerini izlerken sırtıttı. "Artık Halsey'le işiniz bittiğine göre, bu gece benim ekürim olacak mısın?"

Alay ettim. "Kesinlikle olmaz. Sen kendi başınasın. Ben eve gitmek üzereyim."

"Cehennemliksin," dedi ama sözlerinde tehdit yoktu. Kızlara aval aval bakmakla meşguldü, muhtemelen hedefini seçiyordu. Mav birasını kaldırdı ama bir yudum daha alamadan dondu kaldı, bardağı yarısına kadar ağzına götürmüştü, bakışları bara yapışmıştı. "Kahretsin, kız çok seksi."

Bu da eve gidebileceğim anlamına geliyordu. Bira bardağı boşalır boşalmaz beni terk edecekti.

Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca bir kez bile bir kadınla ciddi düşündüğünü görmemiştim. Maverick futbol oynamaktan, okula gitmekten ve Mission'daki her güzel kadınla takılmaktan memnundu.

Dönüp omzumun üzerinden bakmamın nedeni, bu gece onun dikkatini kimin çektiğini merak etmemdi.

Ve kızıl saçların parlaması beni iki kere düşündürdü.

Faye.

Kamptan sonra onu tekrar görmeyi beklemiyordum ama birkaç kez aklımdan geçmişti. Okul başladıktan sonra onu kampüste görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.

Sanırım beklemek zorunda kalmayacağım.

Maverick bardağını masaya vurarak dikkatimi dağıttı. "Tamam, gidebilirsin."

Kesinlikle olmaz. Faye'e odaklanıp odaklanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onun vücuduna bir santim bile yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Taburesinden kalktı, ama tam olarak ayağa kalkmadan masaya doğru uzandım ve bir elimi omzuna sıkıştırdım.

Mav elime baktı. "Ne oluyor be?"

"Kızıl saçlı. Bunu aklımdan bile geçirme." Ayağa kalktım, kıcı tabureye geri dönene kadar omzunu daha sert ittim. "O benim."

"O senin mi?" Adam gözlerini kırıştırdı, sonra ağzında yavaş bir sırıtış belirdi. "Ah. Geri dönüş. Tam zamanında."

"Öyle değil. Onu tanıyorum. Onunla bu yaz kamp yaparken tanıştım."

"Her neyse, dostum." Ellerini kaldırdı, bok yiyen sırıtışı daha da genişledi. "Ben zaten şeftali rengi polo giyen minyon esmer kıza gidiyordum. İyi eğlenceler."

Uzaklaşmadan önce ona ters bir bakış attım, masaların yanından bara doğru ilerlerken kıkırdaması beni takip etti.

Faye grubun kenarında duruyordu, uzakta değildi ama karışımda da değildi. Ellerini önünde birleştirmiş, başının üzerinde, en yakın duvardaki televizyona bakıyordu.

Sıkılmış görünüyordu. Çok güzeldi.

Çilek sarısı saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Saçları tahmin ettiğimden daha uzundu, çünkü Gray Rock'ta tanıştığımızda dağınık bir şekilde düğümlenmişti.

Parti için tişört üzerine limon yeşili ve beyaz baklava desenli bir süveter-yelek giymişti. Diğer kızlar gibi etek yerine, sıkı ve ince bacaklarını sergileyen bir çift kot şort giymişti. Mavi çorapları dizlerine kadar geliyordu.

Önünde durdum, beni fark edene kadar bekledim. Fark ettiğinde, iki kez bakma sırası ondaydı. "Rush?"

"Merhaba, Faye."

"H-hi." Bana bakarken yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi.

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

Etrafında dön." "Ha?"

Bir parmağımı havada döndürdüm. "Etrafında dön."

"Tamam," dedi, itaat ederken kaşları birbirine yaklaştı. Tam bir daire çizerek dönerken saçları sırtının ortasını gıdıkladı ve ellerini kalçalarına koyarak tekrar bana döndüğünde durdu. "Bunu neden yaptım ki?"

"Ayı spreyini nereye sakladığını anlamaya çalışıyorum."

Dudaklarından öyle yüksek sesli ve kaygısız bir kıkırdama fırladı ki, elini ağzına kapattığı için şaşırmış gibiydi.

Kıkırdadım. "Seni gördüğüme sevindim, Faye."

Eli düştüğünde yüzünde nefes kesici bir gülümseme vardı. "Sen de Rush."

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Kolumun yanından arkadaşlarına baktı. "Bir sonraki bara gitmek için birazdan yola çıkmamız gerekiyor."

"Bekarlığa veda partisi mi?"

"Evet. Bar gezintisi yapıyoruz. Arkadaşım Hannah iki hafta içinde evleniyor. Bu pek bana göre değil ama liseden beri arkadaşız, o yüzden buradayım."

"İşte buradasın." Bakışlarım yüzünde gezindi, geçen ay o kamp ateşinin başında otururken takdir etmeme izin vermediğim ayrıntıları yakaladım. Düz, sevimli burnu.

Narin çene ve pembe dudaklar. Bakır ve altın çizgileri olan karamel gözler.

"Faye." Kızlardan biri eline bir shot tutuşturdu.

Ağızına götürdü ve geri fırlattı, yutkunurken burnunu buruşturdu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Erkek arkadaşından ayrılmış mıydı? Belki onu bir süre daha kalmaya ikna edebilirsem öğrenebilirdim.

Müstakbel gelin, "Bir sonraki bara geçelim," diye anons etti.

Lanet olsun.

Faye içini çekti ve boş kadehini bir kenara koydu.

"Sanırım gidiyoruz."

"Nereye?"

Arka cebinden bir kart çıkardı ve gezinti için sıraladıkları barların listesini taradı. "The Eagles."

"Peşinize takılmamın sakıncası var mı?"

"Eğer mecbursan," diye takıldı, o tatlı dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu.

Evet. Yapmalıyım.

"RUSH." Vücudunun içinde kayarken Faye'in nefesi kesildi. "Siktir." Çok sıkıydı. Çok sıkıydı.

Dünya çok hızlı dönüyordu. Kenarlar bulanıktı. Ama Faye. Tanrım, o inanılmazdı.

Göz kapakları dalgalanarak kapanırken parmak uçları omuzlarıma battı. Pembe alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve inledi.

Hayır. O dudağı ısırmadı. Bu gece benim dudağımdı.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım, vücudundan yavaşça çıkarken bir inilti yuttum. Sonra tek ve bilinçli bir hamleyle, derin bir şekilde içine girdim.

Onun nefesi benimkine karıştı.

"Çok iyi hissediyorsun." Sabit bir ritim tutturdum, kalçalarım onunkilere sarıldı ve bacakları her vuruşta genişledi.

"Evet," diye tısladı hareket ettiğimde, baldırları kalçalarımı sarıyor ve topukları sırtımın küçük kısmına batıyordu.

Ben defalarca içeri ve dışarı sallanırken çakıllı meme uçları göğsümün üzerinde sürükleniyordu.

Pürüzsüz, mükemmel teninin bir parçasını her öptüğümde miyavlıyordu.

Ellerini saçlarımda gezdirdi, saç tellerimi çekiştirdi. Sertçe çekiştirdi. Bakışlarımı onunkilere kilitlediğimde Faye bana sarıldı.

Sarhoştum. İçkinin etkisiyle. Bu kadınla.

Ağzımı onunkine yapıştırıp ona sahip olduğum her şeyi verdiğimde, o da bana karşılık verdi. Onun sesleri odayı doldurdu, benimkilere karıştı.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca hiç duraksamadan seviştik. Kendimi onun vücudunun içinde kaybettim ve kaç kez sonuna kadar sürsem de yeterli olmadı.

Hayatımda yaptığım en iyi seksti.

Dokunuşumla alev aldı. Tüm vücudum yanıyordu ve bu alevlerin durmasını asla istemiyordum. Sonunda bir araya geldiğimizde, terli uzuvlar ve öfkeli kalp atışlarından oluşan bir karmaşa içindeydik.

"Bu ..." Sihir. Lanet olası sihir. "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Yarın, bunu tekrar yapardık. Ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün.

"Faye," diye mırıldandım, başka ne söyleyeceğimden emin değildim. Yüzümü saçlarına gömdüm, ağzım bir gülümsemeyle gerildi ve kendimden geçtim.

Bir arabanın kapısının kapanma sesi beni sarsarak uyandırdı.

Ay ışığı yatak odamı gümüş ve gri ışınlarla kapladı. Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, uyku ve viski sisini göz kırparak uzaklaştırdım.

Yastığım neredeydi? Ya da battaniyem?

Yanımdaki boş alana bakarken görüşüm dalgalandı.

Faye hangi cehennemdeydi?

ALTINCI BÖLÜM

FAYE

O bir ay sonra . . .

Bir insanın bir saat içinde ne kadar ağlayıp kusabileceğinin bir sınırı var mıydı?

Ne zaman işimin bittiğini düşünsem, mide bulantısı ve umutsuzluk sanki sonsuz bir gözyaşı ve öğürme kuyusu varmış gibi artıyordu ve lokantanın tuvaletinde ne kadar oturursam oturayım sonu gelmiyordu.

Sifonu çektim ve porselen klozetten uzaklaştım, ağzımı ve yanaklarımı temizlerken sırtımı duvara yasladım.

"Aman Tanrım."

Yeni bir gözyaşı dalgası gözlerimi doldurdu. Bir hıçkırık kaçtı.

Hayatımda pek çok kötü gün geçirmiştım. Adil görünenden daha fazla. Ama her zaman devam etmeyi başardım. Adım adım yürümeye devam ettim, eğer pes etmezsem önümde daha güzel günler olacağını biliyordum.

Bu inanç, bu kör inanç, boğuluyormuşum gibi hissettiğim günlerde beni ayakta tutan tek şey olmuştu.

Bugün yerden nasıl kalkacağımdan emin değildim. İlerlemeye nasıl devam edeceğimden emin değildim.

Artık istediğimden emin değildim.

Çok zordu. Her şey çok zordu. Ve ben savaşmaktan yorulmuştum. Sadece nefes almak için mücadele etmekten yorulmuştum.

Şimdi de
bu mu?
Şimdi ne
oldu?

Yüzümü ellerimin arasına gömüp dizlerimi göğsüme çekerken bir hıçkırık daha boğuldu.

Şimdi ne olacak?

"Faye?" Dusty kapıyı çaldı. "İyi misin şekerim?"

Hayır. Hayır, iyi değildim. Bir hıçkırık verebildiğim tek cevaptı. Banyonun kapısının kâğıt kadar kalın olduğunu düşünürsek, kusup ağladığımı duyduğundan emindim.

"Ah, tatlım. Hasta mısın? Dışarı gel de sana sarılayım."

Dusty'nin sıkı sarılmaları yıllar boyunca pek çok kalp ağrımı yatıştırmıştı ama onlar bile yeterli olmayacaktı, bugün değil. Bunun için değil.

Kapıyı tekrar çaldı. "Endişelenmeye başlıyorum, Faye Marie. Eğer bir şey söylemezsen bu kilidi açacağım."

Bir kez daha hıçkırıklara boğuldum. "Ben iyiyim." "Küçük yalancı, iyi değilsin."

Çiğ boğazımı yakan keskin bir nefes çekerek sustum. "Bana beş ver."

"Elbette. Ayrıca bir ziyaretçin var ama o pislik bekleyebilir."

Bu da Justin'in burada olduğu anlamına geliyordu. İnledim, o kadar yüksek sesle ki Dusty kıs kıs güldü.

Justin'den hiç hoşlanmamıştı ama bu yaz yaptıklarından sonra, elli yedi yaşındaki vücudundaki her kemikle birlikte ondan nefret ediyordu.

Kendimi ayağa kaldırmak için tüm gücümü harcadım. O zaman bile duvara yaslandım, baş dönmesi dalgası geçene ve dengemi bulana kadar beni sabit tutmasına izin verdim.

Kilidi çevirip banyonun kapısını açtığımda Dusty oradaydı, kollarını iki yana açmıştı.

Elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken göğsüne gömüldüm ve gözyaşlarımla savaştım.

"Kalbini kırdığı için ondan nefret ediyorum."

Bu gözyaşlarının sebebinin Justin olduğunu mu düşünüyordu? Oh, kahretsin. Dürüst olmak gerekirse, birçok şeye o sebep olmuştu. Ama bugün, tamamen başka bir şeydi.

Justin gittikten sonra ona söyleyeceğim bir şey.

"Nerede o?" Ayağa kalkıp gözlerimi silerek sordum.

Dusty başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Bir kabinde. Menü istedi. Ona geberip gitmesini söyledim."

Gülmek için enerjim yoktu. "Gidip onunla konuşacağım." "Ya da onu dışarı atabilirim."

"Hayır." Bir gün Justin'i lokantadan men etmesine izin verecektim ama onun çatısı altında yaşamaktan kurtulana kadar değil.

Kaşlarını çattı ama ben banyodan mutfığa doğru ilerlerken beni durdurmadı.

Mike tezgahın başında krep çeviriyordu. Onu bir süredir görmemiştim ama Dusty'yle tekrar görüşüyor olmalıydılar çünkü ben geldiğimde buradaydı.

Bu da iyi bir şey. Bu gece işe yaramaz bir garson olmuşum.

Muhtemelen bugün hiçbir şey yemediğim ve yemek fikri midemi bulandırdığı için hâlâ başım dönüyordu ve hazırlık masasının etrafında döndüğümde kalçam masanın köşesine çarptı. Sivri çelik etime battı ve irkilmeme neden oldu.

"Ah," diye tısladı Mike. "İyi misin?"

İnsanlar iyi olup olmadığımı sormayı ne zaman bırakacaktı? Belli ki sormayacaklar.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak, sonra yemek odasını mutfaktan ayıran açılır kapanır kapıya doğru yürüdüm.

Ben boş masaların yanından geçerken Justin vinyl destekli kabinden kalktı. Saat geç değildi, yedi de değildi ama Pazar

Haftanın en durgun gecesiydi ve sekizde kapanmadan önce başka bir müşteri göreceğimizden şüpheliydim. Havaya sinen amonyak kokusuna bakılırsa Dusty kapanış için masaları temizlemeye başlamıştı bile.

"Hey." Justin lekeli yüzümü ve kırmızı çerçevesi gözlerimi görünce üzgün görünme cüretini gösterdi.

Gözyaşlarımın sebebinin kendisi olduğunu mu düşünüyordu?

Hile yapan pislik.

"Ne oldu?" Önünde durduğumda kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Yok bir şey. Sadece sen çıkana kadar takılabileceğimi düşündüm. Belki dışarı falan çıkarız."

"Dışarı mı?" Ciddi miydi? Dışarı mı çıkmak istiyordu?

"Randevu gibi mi?"

Omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Başım zonklamaya başladı. Daha çok zonkluyordu. Justin'le uğraşacak gücüm yoktu. Bu gece olmazdı. "Sonra görüşürüz. Hoşça kal."

Uzun bir nefes verdi ve bir elini omuz hizasındaki kahverengi saçlarında gezdirdikten sonra bileğindeki lastiği koparıp bağladı.

Bir zamanlar onun saçlarını erkek topuzu yapmasını seyretmeye bayılırdım. Eskiden seksiydi. Bana kendimi özel hissettirirdi, onu her şekilde gören kadın, saçları açık ya da kapalı ya da yastık üzerinde dağınık.

Ama sonra bana özel olmadığımı öğretti.

Dürüst olmak gerekirse, bu benim hatamdı. Annem yıllardır bana bunu söylememiş miydi? Sen özel değilsin, Faye.

Unuttuğum için aptalım.

"Lütfen, Faye?" Justin ellerini birbirine kenetledi. "Özür dilerim. Sen bana inanana kadar bunu söylemeye devam edeceğim. Bana bir şans daha ver."

"Beni aldattın." Alexa

ile.

Belki bir bardaki meçhul bir yabancıyla olsaydı, yutması daha kolay olurdu. Muhtemelen olmazdı, ama

Belki de. En iyi arkadaşıyla aldatması dışında. İlişkilerine dair güvensizliğimi, birbirlerine dokunmalarından nefret ettiğimi biliyordu ve doğru olduğunu kanıtladı.

Bu yaz ben kamptayken onunla yatmıştı. Onu yatağımızda becermişti.

Artık onun yatağı.

Alexa ile aldattığını itiraf ettiğinde, karavanındaki diğer odada uyumaya başlamıştım.

Depozito birikimimi dört yeni lastiğe harcamışken hâlâ taşınmayı karşılayamazdım. Bu ayın kirasını ödemişken olmaz.

Böylece eski erkek arkadaşım, bana ihanet ettiği ve güvenimi kırdığı evde yaşamak zorunda kaldım. Onunla birlikte kapana kısılmıştım, bu ziyaretlere boyun eğiyor ve ben ayrılana kadar beni geri kazanma çabalarına göz yumuyordum.

Gariplik bunu karşılamaya başlamadı bile. Ama kaçana kadar zamanımı bekliyordum. Her sabah mutfakta rahatsız edici bir sessizlikten daha kötüsüne katlanmıştım. Annemle geçirdiğim yıllar sayesinde odamda saklanma konusunda epey pratik yapmıştım.

Şimdi planımı hızlandırmam gerekecekti, değil mi? Bir şekilde depozito, kira ve faturalar için yeterli parayı bir araya getirmem gerekecekti. Planım yalnız yaşamak, biraz mahremiyetimin olabileceği ucuz bir stüdyo bulmaktı, ama bu bir seçenek miydi? Stüdyolar kiralık bir oda bulmaktan daha pahalıydı.

Ama daha önce hiç yalnız yaşamamıştım. Banyoyu paylaşmak ya da bir galon sütün üzerine adımı yazmak zorunda olmamak bir rüya gibi görünüyordu.

Ama bunu karşılayamazdım, değil mi? Artık karşılayamam. Boş oda arayışımı genişletmem gerekecekti. Bir süreliğine yabancılarla yaşayabilirdim.

Kim beni oda arkadaşı olarak ister ki?

Kim hayatı mahvolmuş, zavallı, hamile bir garsonla yaşamak ister ki?

İçim düğümlendi ve neredeyse Justin'in ayakkabılarına kusma isteğime boyun eğiyordum.

"İşe geri dönmem gerek," diye mırıldandım ve onun cevabını beklemeden dönüp yemek odasından, mutfaktan ve doğrudan banyoya koştum, orada dizlerimin üzerine çöktüm ve tuvalete kuru bir şekilde kustum. Tekrar.

"Seni hastaneye götürüyorum," dedi Dusty, kapıyı kilitlemeyi unuttuğum için saçımı tutmak üzere arkamdan gelerek.

"Ben iyiyim."

Cık cık etti. "Bu gece yalanlarınla işim bitti, bebeğim. İyi değilsin."

"Tamam, iyi değilim," diye fısıldadım, tuvaletten uzaklaşarak. İçimde kusacak bir şey kalmamıştı. Bomboştum. Ruhumun içindeki çukur dipsizdi.

Gözyaşlarım diken diken oldu ve burnum sızladı. Bomboştum ama anlaşılan hâlâ ağlamaya yetecek kadar vardı.

"Faye." Dusty önümde çömeldi, alnı çatılırken mavi gözlerini endişe dolduruyordu. Kaşlarını çatmaktan nefret ederdi çünkü bu kırıksıklıklarının daha derin görünmesine neden olurdu.

Çoğu gün onu endişelendirmemek için elimden geleni yaptım. Gümüş grisi saçlarının çoğunu ben yaptım.

Benim için bir annenin kızı için endişelendiği gibi endişeleniyordu.

Ve hayatımın büyük bir bölümünde Dusty'nin annem olmasını diledim.

Çok şeyin farklı olmasını diledim.

Yorgun kemiklerime kadar Rush Ramsey'le hiç tanışmamış olmayı diledim.

Ama dilemek anlamsızdı. Şimdiye kadar tek bir dileğim bile gerçekleşmemişti.

"Hasta mı? Kalp hastası mı?

Yoksa ikisi birden mi?" Bu grip

değildi. "Kalp hastası."

"O senin gözyaşlarına değmez," dedi Dusty.

"Sorun o değil." Sesim çığ ve çatlaktı. "O zaman ne?"

Sertçe yutkundum. "Ben hamileyim."

Dusty sanki ona tokat atmışım gibi nefesini tuttu. Sonra şoku geçti ve yüzündeki katıksız yıkım kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Kalbinin kırılmasını izlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

"Oh, bebeğim. Emin misin?"

"Üç kez kontrol etmek istersen çöp kutusunda iki test var." Bugün lokantaya giderken onları almıştım. Bütün hafta kendimi iyi hissetmemiştim. Göğüslerim ağrıyordu ve reglim gecikmişti.

Hamile olabileceğime dair batan his sonunda görmezden gelinemeyecek kadar derinleşmişti.

"Oh, Tanrım." Böyle bir şey olamazdı. Böyle bir şey olamaz.

Ama öyleydi. Hiç şüphesiz.

Bu kez ağladığımda saklanmaya ya da sesimi kısımaya çalışmadım. Dusty beni kollarına çekip, deniz mavisini Dolly's Diner tişörtünün omzunu ıslatırken beni ileri geri sallayarak ağladım.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı. "Şimdi kimmiş yalancı?"

Bana o kadar sıkı sarıldı ki kaburgalarım ağrıdı.

"Olacak. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme."

Dusty beni bıraktı ve yüzümü yıpranmış ellerinin arasına aldı. "Bir yolunu bulacağız."

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ben tam bir aptalım."

"Evet."

Burnum kırıştı. "Ahh."

"Ben nazik değilim, bunu biliyorsun."

Gözyaşlarımı dizginlerken ciğerlerime zorla hava çektim. Sonra Dusty yanımdaki boşluğa oturmam için beni bıraktığında nefesimi verdim.

Başımı kemikli omzuna yasladığımda jean giymiş bacaklarını uzun uzun uzattı. Parfümünün kokusu, son sigara molasından kalan duman kokusunu örtüyordu.

Sigaranın kokusundan nefret ederdim. Pasif içiciliğin kıyafetlerime ve saçlarıma yapışmasından. Çocukken, koktuğum için okuldaki birinden birden fazla alay konusu olmuştum. Ama yıllar geçtikçe Dusty'nin kokusu, dumanı ve her şeyiyle bir rahatlık haline gelmişti.

Sessizce otururken gözlerimi kapattım ve bu durumun gerçekliğinin bu küçük banyoda sis gibi dolaşmasına izin verdim.

"Justin'e ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu. "Kimin umurunda? Bu onun değil."

Dusty'nin çenesi düştü. "Affedersiniz?"

"Hannah'nın bekârlığa veda partisini hatırlıyor musun? Okuldan bir çocukla karşılaşmıştım." Onu okuldan tanıdığımdan değil, ama Dusty'ye patlak lastik olayından bahsetmemiştim.

Rush'la nasıl tanıştığımı kimse bilmiyordu.

"O gece çok içmiştik," diye itiraf ettim. "Çok tatlıydı, beni istediğini hissettirdi ve çok iyi öpüşüyordu."

"İyi bir öpücük prezervatif kullanmamak için bir neden değildir," diye azarladı.

Ürperdim. "Biliyorum."

"Doğum kontrolüne ne oldu?" diye sordu.

Daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdı. Tanrım, gözyaşlarından o kadar bıkmıştım ki öfkeli darbelerle onları sildim. "İşe yaramadı."

Yıllardır aldığım o iğne beni tamamen hayal kırıklığına uğratmıştı.

Evet, güvende olmak için prezervatif de kullanmalıydık. Ama Rush beni öptüğü anda aklımı kaçırmıştım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve ellerinin, ağzının ve vücudunun hissine kapılmıştım.

Alkol kesinlikle kısmen suçluydu. Bana iki farklı dünyadan olduğumuzu unutturmuştu. Bana flört etme ve beni eve davet ettiğinde evet deme cesareti vermişti.

O gece geç saatlerde gerçekler yüzüme tokat gibi çarptığında, yatağından sıvışmış, kafam içkiden şişmiş ve durum daha da garipleşmeden parmak uçlarımla evinden kaçmıştım. Sonra da sahip olmadığım parayı eve Uber ile dönmek için harcadım.

Ekstra koruma kullanmak aklıma bile gelmemişti. Sarhoşluk sisi, Rush sisi, tüm mantığı kovmuştu. Onu hissetmek istemiştım, sadece onu. Her şeyini.

Elleri. Dilini. Uzuvarları benimkilere dolanmıştı. Beni kıymetliymişim gibi tuttuğunda kollarının gücü.

Hiç kimse bana kendimi değerli hissettirmemişti. Justin değil. Ne de annem. Dusty bile.

Beni severdi, ama her zaman söylediği gibi, nazik değildi.

"Ne yapacağım ben?" Fısıldadım.

"Seçeneklerin var," dedi Dusty.

İki seçeneğim vardı. Tam olarak iki seçeneğim vardı. Bu bebeği evlatlık vermek. Ya da anne olmak. Dusty'ye bile söylemediğim nedenlerden dolayı düşünebileceğim tek seçenekler bunlardı.

Bir çocuktan vazgeçme fikri bende tekrar tuvalete gitme isteği uyandırdı.

Bu da tek seçeneğim olduğu anlamına geliyordu.

Kendimi toparlamalıydım çünkü anne olmak üzereydim. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Siktir."

"Evet."

Asla yüksek lisans yapmayacaktım, değil mi? Üniversiteyi bitirmek bile yeterince zor olacaktı. Bu seneyi bitirmeyi göze almak. Okulu bırakmak zorunda mı kalacaktım? Bu olasılık bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

Kirayı, yemeği, okul harcını ve bir bebeği karşılayabilmemin hiçbir yolu yoktu. Zaten boğuluyordum, bir maaş çekinden diğerine yaşıyordum, her kuruşu sonuna kadar sıkıştırıyordum.

O kadar düz basılmıştı ki, madeni paranızı preslenmiş bir hatıraya dönüştüren hediyeelik eşya makineleri gibiydi.

Kalbim o kadar çok acıdı ki, parçalara ayrılırken bir elimi göğüs kafesime bastırdım.

Asgari ücretle çalışan bir garsondan daha fazlası olabileceğime inanarak kendimi kaç yıl kandırmıştım? Buraya kadar gelebilmek için çok şey feda etmiştim. Son seneme gelebilmek için.

Kredilerim bir yere gitmiyordu ama her geçen saniye hayallerim kum taneleri gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Kaç bekâr anne okul, iş ve çocuk bakımı arasında denge kurabilirdi? Kendi annemi yıllarca mücadele ederken izlemiştim. Onun kızgınlığıyla, gelip hayatını mahvettiğim için duyduğu düşmanlıkla yaşadım.

"Annem gibi olmayacağım," dedim.

"Hayır, şekerim." Dusty kolunu omuzlarıma doladı. "Hayır, yapmayacaksın."

Belki hayatımın geri kalanında fakir olacaktım, ama bu bebeğin uzun zamandır yaşadığım düşmanlık ve acıyı asla hissetmemesini sağlamak için Görev'in etrafındaki her dağı yerinden oynatacaktım.

"Tamam." Nefes aldım, havayı ciğerlerim yanana kadar tuttum.

Tamam.

Yapılacak seçimler, seçilecek yollar vardı. Ama onlar bekleyebilirdi. Önce bu banyo zemininden ayağa kalkacak gücü bulmalıydım. Sonra Rush'a söylemeliydim.

"Ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Rush." "Adı Rush mı? Bu gerçek bir isim mi?" Başımı salladım. "Evet."

Dusty mırıldandı. "En azından numarası sende var mı?"

"Evet." Telefonumu cebimden çıkarmak için yer değiştirerek inledim.

Legends'tan sonra üçüncü ya da dördüncü bardaydık ve sarhoşken numaralarımızı değiş tokuş etmiştik. Bana kendi numarasını vermişti, böylece lastiğimi değiştirmem gerekirse onu arayabilecektim. Ben de ona

Ayı spreyimi ödünç almak isterse diye ona numaramı verdim.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Dusty omuz silkti. "İtiraf et. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Ekran kilidini açtığımda midem çalkalandı. "Benim için yapar mısın?"

Bunu bir şaka olarak söylemişim, gülmesini bekliyordum ama telefonu elimden aldı ve ben geri çalamadan ayağa fırladı. "Dusty, şaka yapıyordum."

Parmakları ekranda uçtu. "Mesaj atamazsın-"

"Gönderildi."

Ayağa fırlarken gözlerim yuvalarından fırladı. "Sen yapmadın."

"Bunu senin için yapmamı sen istedin."

"Bunu yapacağını düşünmemiştim." Yazdıklarını okumak için telefonu elinden aldım.

Rush'a tek bir mesaj vardı. Tek, yıkıcı bir mesaj.

Ben hamileyim.

"Aman Tanrım."

Merhaba yok. Konuşabilir miyiz? Beni ara.

Hayır.

Ben hamileyim.

Tuvalete doğru yürürken dizlerim titriyor, mide bulantım şiddetle geri dönüyordu. "Dusty."

Omuz silkti. "Ben nazık değilim, bunu biliyorsun." Evet, biliyordum. Evet, biliyordum. Kahretsin.

YEDİNCİ BÖLÜM

RUSH

Treasure State'teki futbol stadyumunun içinde, elli yarda çizgisinde yatan bir adam, gece yarısının mükemmel bir ovalini görebiliyordu ve yıldızlar.

Bu sahada sayısız saat geçirmiş olmama rağmen yıldızları hiç fark etmemem çok garipti. Her yıl oynadığımız birkaç gece maçı parlak ışıkların altında yapılırdı. Yıldızların o at gözlükleriyle rekabet etme şansı yoktu. Bunun dışında, burada oynadığım ve antrenman yaptığım zamanlar ayın değil, güneşin altındaydı.

O kadar güzeldi ki gözümü kırpmak istemedim. Ve yıldızlara bakarsam, parmak ucumla hayali çizgiler çizersem, onları rastgele şekillere bağlarsam, cebimdeki telefonu görmezden gelmeye devam edebilirdim.

Faye'den o mesajı almamış gibi davranabilirdim.

Ben hamileyim.

Bunu düşünmek başımı döndürüyordu, bu yüzden gözlerimi bir yıldıza kilitledim ve diğerlerinin beyaz daireler halinde bulanıklaşana kadar etrafında dönmesine izin verdim.

Bir aydır Faye'in numarasına bakıyor, arasam mı yoksa mesaj mı atsam diye düşünüyordum. Ama ne zaman bir mesaj başlatsam, aynı hızla siliyordum.

Geçen ay yatağımdan kaçmıştı. Gecenin bir yarısı çekip gitmişti. Benden haber almak isteseydi, şafağa kadar kalırdı.

Bu yüzden ne mesaj attım ne de aradım. Bunun yerine, bir ay boyunca birlikte geçirdiğimiz geceyi düşündüm.

Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Ve o beni terk etti. Belki de bir futbolcuya bulaşmak istememiştir. Maverick gibi bazı adamların etrafta dolaşmak gibi bir şöhretleri vardı. Ben öyle değildim ama belki de tek gecelik bir ilişki olduğunu düşünmüştü. Belki de seksten zevk almamıştı? Bana sarılma şekli düşünöldüğünde bu imkânsız görünüyordu ama ben ne bilirdim ki?

Faye hamileydi.

Bunu biliyordum.

"Siktir." İki elimi yüzüme sürdüm ve boğazımı tırmalayan çığlığı yuttum.

Bu ne anlama geliyordu? Şimdi ne yapmalıyım?

Ona geri mesaj atmalı mıydım?

Mesajlaşmaktan nefret ederdim.

O tek mesaj hayatımı değıştirmişti. Her şeyi tersine çevirdi.

Ve düşününce, günüm çok iyi gidiyordu. Erken kalkmış ve kahvaltı hazırlamıştım. Çamaşır makinesine bir sürü çamaşır atmış ve gün boyunca kampüse gelmeden önce Maverick'le takılmıştım. Antrenmanlar zor ama eğlenceliydi. İki antrenmanım sağlamdı.

Duştan sonra anneme doğum günü hediyesi almak için alışverişe çıktım. Termal iç çamaşırı istedi, ben de şehir merkezindeki Bucky's Sporting Goods'a gittim. Kasiyer benimle utanmazca flört etti.

Belki numarasını alabilir, onu eve götürebilirdim ama sıradan ilişkilere hiç hevesim yoktu. Birinci sınıftan beri yaşadığım tek gecelik ilişki Faye ile olmuştu.

Bir aydır kendime başka kadınlara ilgi duymamamın Faye yüzünden olmadığını söylüyordum. Onu ne kadar sık düşündüğümü itiraf etmeyi reddediyordum, sürekli.

Ben de kasiyerin randevu ayarlama çabalarını boşa çıkardım ve annemin hediyesini alarak oradan ayrıldım. Bir saat sonra, kasabadaki Çin restoranında en sevdiğim kızarmış pilav ve mantarlı tavuğu ağzıma tıktırırken, Faye'den bir mesaj aldım.

Ondan sonraki saatler bulanıktı. Sürüş vardı. İnançsızlık. Daha fazla sürüş. Sonra bir şekilde kendimi stadyumda buldum. Kapı asma kilitli olduğu için çitlerin üzerinden tırmanmak zorunda kalmıştım ama burada olmam gerekiyordu.

Burada düşünebiliyordum. Sahada, kontrol bendeydi.

Ben hamileyim.

Yıldızlar, beyaz noktalarıyla bu iki kelimeyi heceleyene kadar gökte kendilerini yeniden düzenliyor gibiydiler.

Bu bir şaka mıydı? Faye bu konuda şaka yapacak birine benzemiyordu. Kabul, onu çok iyi tanı mıyordum ama bu konuda şaka yapmazdı, değil mi?

Telefonum cebimde tekrar çaldı. Ses dehşet vericiydi. Faye beni kendi lanet telefonumdan korkar hale getirmişti.

Saatlerdir çalışıyordu ve ben bir kez bile ekrana bakmamıştım. Arayan o muydu? Eğer öyleyse, beklemek zorundaydı. Konuşmaya hazır değildim. Henüz hazır değildim. Hiç kimseyle. Göğsümdeki gerginlikten nefes alabilinceye kadar olmaz. Şok ve panik sarmalından kurtulup düşünebilene kadar.

Hamile.

Telefonum bir sesli mesajla çaldı. "Siktir," diye tısladım.

Beni yalnız bırakamaz mıydı? Bunu düşünmek için bir dakikam olana kadar aramayı kesemez miydi? Lanet olsun, babalığı düşünmek için kendime birkaç saat ayırmamı istemek çok mu fazlaydı?

Gürültü kesildi. Tekrar başlamasını bekleyerek kendimi sıktım ama tek ses gürleyen kalbimdi.

Nefesim sönüyor, uzuvlarım ve omurgam çimin derinliklerine gömülüyordu.

Ben ne yaptım? Bunu nasıl başardım? O gece ne düşünüyorduk ki?

Faye ve ben prezervatif kullanmamıştık. Doğum kontrol hapi kullandığını düşünmüştüm ama sarhoş olduğum için sorduğumu hatırlamıyordum.

Ertesi sabah akşamdan kalma halim çok kötüydü ve o ilk antrenman canıma okumuştı. Bir ay önce, o akşamdan kalmalığın buna degeceğini düşünmüştüm. Ya şimdi?

Beyin hücrelerim bunu sığdırmaya çalışırken sanki sonuna kadar zorlanıyormuş gibi başım zonkluyordu.

Ben hamileyim.

"Hayır." Bir yumruğumu yan tarafıma vurdum.

Böyle bir şey olmayacaktı. Bu planın bir parçası değildi. Faye hamile kalamazdı çünkü baba olmaya hazır değildim.

İçim çalkalandı, kızarmış pilavım ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Burnumdan nefes aldım, yıldızlardan oluşan ovalliğe bakarken gece havasının şakaklarımda boncuk boncuk biriken teri soğutmasına izin verdim.

Gerçek miydi? Bu gerçekten oluyor muydu? Cebimdeki telefonum çaldı.

Tekrar çaldı.

"Tanrı aşkına." Ekranda Faye'in adını görmeyi umarak kot pantolonumu elime aldım. Onun yerine Maverick'ten cevapsız bir arama vardı. Bu bildirimin arkasında on tane daha vardı. Mav'den üç mesaj, bir cevapsız arama ve bir sesli mesaj. Erik'ten bir mesaj. Babamdan bir cevapsız arama. Halsey'den bir cevapsız arama ve sesli mesaj.

Doğrudum, sonra telefonumun üzerine eğildim ve mesajlarımı ve aramalarımı açtım.

Maverick. Erik. Baba.

Halsey. Faye'den bir şey yok.

Cidden mi? Yani o mesajı attığından beri beni aramadı mı?

"Ne oluyor lan?"

Telefonu elime aldım ve mümkün olduğunca uzağa fırlatmak üzere kolumu kaldırdım, ancak tarlaya fırlatmadan önce kendimi durdurdum.

Telefonumu paramparça etmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Bunu daha iyi yapmayacaktı.

Faye'in tüm söyleyeceği bu muydu gerçekten? Ben hamileyim. ve sonra sessizlik?

Hayır. "Hayatta olmaz."

Belki de eve gitmişti. Belki de Maverick bu yüzden aramış ve mesaj atmıştı.

Mesajlarına baktım.

Neredesin?

Sıkıldım.

Bana Halsey'le birlikte olmadığını söyle.

Sesli mesajını dinlemeye başladım.

"Mesajlarımı görmezden gelmeyi bırak. Ayrıca eski sevgilin beni çok rahatsız ediyor. Ona adresimizi unutmasını söyle."

Ne? Sesli mesajlarımı açtım ve Halsey'inkini dinlemeye başladım.

"Hey, Rush. Ben, um . . . Merhaba demek istedim. Ve seni özledim. Hem de çok. Evine uğradım ama Maverick evde olmadığını söyledi. Bana yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama bu hafta buralarda olursan belki konuşabiliriz. Beni ara. Eğer istersen. Geçen ay seni duydum. Bittiğini söylediğini biliyorum. Ben sadece . . . Seni özledim. Hoşça kal."

Bardağa dokunmadan önce parmağım uzun bir süre sil simgesinin üzerinde gezindi.

Halsey geçen ay boyunca benimle pek konuşmamıştı. Markette karşılaşmıştık. Ayrılmamızdan önce evinde benim kapüşonlarımdan birkaç tane vardı ve birkaç hafta önce onları eve bırakmıştı. Ama onun dışında işimiz bitmişti. Kamp gezimden sonraki ayrılıktan beri ilişkimiz bitmişti.

Bu gece hariç, bir parçam onu aramak istedi. Onu özlediğim için değil, tanıdık geldiği için. Ama bu aptalca bir hareket olurdu ve onu yönlendirmeyecektim. Halsey ile kolay değildi ama Faye ile olan her şeyden çok daha basitti.

Erik'ten gelen mesajı ve babamdan gelen aramayı görmezden gelerek Faye'in daha önce gönderdiği mesaja geri döndüm.

Adına dokunup bir cevap yazarken ellerim ağırlaştı, parmaklarım halsizleşti.

Bu bir şaka mı?

Soru işaretini eklerken içim cız etti, sonra da her harfi sildim.

Emin misin?

Bir göz devirmeden sonra o mesajı da sildim. Tabii ki emindi.

Benim mi?

Bir yaltaklanma daha. Yanıt kaybolana kadar silme tuşuna bir kez daha sertçe bastım ve boş bir metin kutusuna bakıyordum.

Ne dedim ben? Neden aramadı? Benden korkmuyordu, değil mi? Bekarlığa veda partisinin olduğu gece yanlış bir şey yapmamıştım, değil mi?

Beynimi yokladım, her anı yeniden canlandırdım, bazıları net bazıları bulanıktı. Parmak eklemlerimi kolunun üzerinde sürüklediğimi hatırladım. Başparmağıyla alt dudağıma dokunduğunu hatırladım. Dişlerimle kulak memesini kemirdiğimi hatırladım.

İlk öpüşmemizi hatırladım.

Aradan yüz yıl geçse bile o öpücüğü hatırlayacağım.

Bir yıldırım gibiydi. Yumuşak dudakları dudaklarıma değdiği anda vücudumda şimşekler çakmıştı. Dilinin bir fiskesi damarlarımda öfkeyle dolaşan bir cehennemi ateşlemişti.

Kollarım kendiliğinden ona dolanmıştı, asla bırakmamaya niyetliydim.

Belki de sorun buydu. Belki de çok üstüne gittim ve onu korkuttum.

Benim ondan hoşlandığım kadar o da benden hoşlanıyordu. Ona evime gelmek isteyip istemediğini sorduğumda, bir milisaniye bile tereddüt etmemiştir. Taksiyle evime gelirken, yol boyunca sevişmek için kucağıma kıvrılmıştı.

Ve lanet olsun, soyunmaya ilk başlayan da o olmuştu. Evimin eşiğini geçtiğimiz anda, o baklava desenli kazak-yeleği kafasına geçirmişti.

"Lanet olsun." Telefonumu bir kenara fırlattım ve yıldızlara bakarken başımın çimenlere düşmesine izin verdim.

Ben hamileyim.

Şimdi ne olacak?

Bu soruyu kendime kaç kez sormuş olursam olayım, bir cevap bulamadım. Böylece yıldızların ovaline baktım ve normalde en iyi olduğum yerde hayatımın en kötü gecesi geçirdim.

Gün doğduğunda hala aramamıştı.

Saha içinde öğrenci sporcuların ağırlık odasına girebilmeleri için bir tuş takımı vardı. Egzersiz ve antrenman yapmak için istediğimiz zaman girip çıkabiliyorduk. Koçlar spor salonu üyeliği için para ödememizi ya da en üst düzey olmayan ekipmanları kullanmamızı istemiyordu, bu yüzden hepimizin garip saatlerde içeri girmek için şifreleri vardı.

Sabahın altısı pek de garip bir saat sayılmazdı ama geceyi elli metre çizgisinde geçirdikten sonra stadyumdan buraya geldiğimde kapılar kilitliydi.

Bina sessizdi, havada yoğun beton ve zemin temizleyici kokuları vardı. İlk antrenmanımız öğlene kadar sürecekti. Bir antrenman kafamı boşaltabilir, Faye'e vereceğim cevabı düşünmeme yardımcı olabilirdi.

Geceye bakarak geçirilen saatler kesinlikle yardımcı olmamıştı.

İçeri adım attığımda soyunma odasının otomatik ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Kalıcı kolonya kokusu, terli kıyafetler ve kendi tenim kadar tanıdık olan metal dolaplar beni rahatlatmalıydı, ancak dolabımdan bir şort ve tişört giydikten sonra içimdeki düğüm daha da büyümüştü.

Ağırlık salonuna girdim ve devasa alanın en uzak köşesine doğru ilerledim. Tüm salonun bize ait olduğu zamanlarda futbol takımına ayrılmış bloklar vardı, ancak bunun dışında bu tesisi diğer öğrenci sporcularla paylaşıyorduk.

Basketbol takımındaki arkadaşlarımı görmek hoşuma gidiyordu. Atletizm ve voleybol takımlarında, ben de dahil olmak üzere tüm erkek sporculardan daha formda olan birkaç kız vardı. Paylaşmak beni hiç rahatsız etmemişti.

Wildcats takımında geçirdiğim yıllar boyunca bir kez bile kalabalık hissetmedim.

Bugünden önce olmaz.

Egzersiz yapacak gücü kendimde bulamamıştım. Bunun yerine, bir köşede oturmuş, bir ağırlık rafının arkasına sıkışmış, saatlerce hiçbir şeye bakmıyordum. Fark edilmemeyi umuyordum. Şimdiye kadar şanslıydım.

Daha önce gelen bir avuç insan vardı. Üst katta çalışan spor müdür yardımcılarında biri. Golf takımından bir adam. Tanımadığım ama kayak takımı tişörtü giyen bir kız. İki basketbol oyuncusu.

Belki başkaları da vardı. Gerçekten dikkat etmemiştim. Bu köşede oturmuş, yerdeki boş bir noktaya bakıyor ve herkesin beni rahat bırakmasını umuyordum. Beni fark etseler bile kimse yaklaşmamıştı.

Bir noktada, herkes gittikten sonra, ışıklar söndü. Hareket edip onları yakacak gücü kendimde bulamadım. Karanlık ruh halime uygun görünüyordu.

Ne zamandır buradaydım? Muhtemelen antrenmana geç kalmıştım. Kıcıma tekme yiyeceğim kesin.

Her neyse. Bir koçun verdiği ders bugün oldukça önemsiz görünüyordu.

Kapı açıldı, ışıklar yanıp sönmeye başladı. Elimde tuttuğum telefonum çalmaya başladı. Ekrandaki numarada Seattle, Washington yazıyordu.

Faye değil.

Hala aramadı. Nasıl aramaz? Onun sorunu neydi? Neden bana mesaj atmıştı ki? Gerçekten benimle yüzleşemeyecek kadar korkak mıydı?

Benden sonsuza dek kaçamazdı. Yani, belki yapabilirdi.

Eğer bebeği doğurmak istemiyorsa. İstiyor muydu? İstiyor muydum?

Ağırlık rafının yanında yüksek bir figür belirirken telefon elimde çalmaya devam etti.

Bana bakan adamı tanımak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Nike ayakkabılarını antrenmandan hatırlıyordum.

Koç Ellis.

"Rush."

Seattle'lıydı. Seahawks'ta oynamıştı. Bunları bir araya getirip kimin aradığını anlamalıydım.

Evet, antrenmana geç kaldım. Kahretsin. Yutkundum ama gözlerimi ekrandan ayırmadım.

Çınlama sonunda durdu.

Beni arayacaktı, değil mi? Sonunda, eğer o lanet mesaja cevap vermezsem, arayacaktı.

Koç kamburunun üzerine düştü. "Rush."

"Koç." Boğazım acımişti, sesim boğuk çıkıyordu.

Bu yıl ya ilkbaharda yaşananlardan ya da Koç Ellis'in tarzından dolayı bazı katı kurallarımız vardı.

Sokağa çıkma yasağımız gece yarısıydı. İçki yok. Bar yok. Antrenmanlar zorunluydu. Sakın geç kalmayın. Eğer kurallara uymazsan

Kurallar, senin kığın yedek kulübesindeydi. Süresiz olarak. Yedek kulübesinde oturamazdım. Oynamak zorundaydım.

Kımıl da. Ayağa kalk. Neden bu yerden kalkamadım ki?

Kaşlarını çatmasını ya da ters ters bakmasını bekleyerek Koç Ellis'e baktım. Onun yerine endişeli görünüyordu.

"Bana neler olduğunu anlat." Sadece bir aptal bu ses tonuyla tartışabilirdi. Kızgın değildi ama sertti. Babamda da aynı ses tonu vardı.

Bunu çocuğumla yapar mıydım?

Sertçe yutkundum ve telefonuma geri döndüm. Bir noktada, neler olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktım. Birine anlatmam gerekecekti. Ama bunu yüksek sesle söylersem, o zaman gerçek olacaktı. Gerçek olmasına hazır değildim, henüz değil.

"Başın belada mı?" diye sordu.

Bir ton. Başımı salladım.

"Birden ona kadar ölçeklendirirsek, ne kadar kötü?"

Bir yumruyu yutarken boğazım düğümlendi. "On bir."

Koç yanımdaki mindere oturup ön kollarını dizlerinin üzerine koyarak benim duruşumu taklit ederken verdiği nefes duyulabiliyordu.

Gerildim, kesinlikle hak ettiğim azarı bekliyordum. Normalde çuvalladığımda koçlardan yediğim azarları. Koç Ellis futbol sahasında uyuduğumu biliyor muydu? "Bana bağırmayacak mısın? Kığımı kaldırıp antrenmana gitmemi söylemeyecek misin?"

"Çılgılık atmayı pek sevmem." Sesi sabit ve sakindi. Pek nazik sayılmazdı ama kızgın da değildi.

Beton duvara baktım, hâlâ ne söyleyeceğimden emin değildim. Koç bağırırsa daha mı kolay olurdu? Evet. Hayır. Hayır. Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Koç Ellis hareket etmedi ya da konuşmadı. Sadece benimle oturdu ve sonunda, kelimeleri söyleyemeyeceğimi ama bunu daha fazla kendime saklayamayacağımı bildiğim için telefonumu açtım, Faye'in mesajını çıkardım ve Koç'un okuması için ekranı kaydardım.

Ben hamileyim.

Koç Ellis'in yüzündeki renk soldu.
Birkaç dakika sürdü. Ama sonra boğazını temizledi ve bana bir hikaye anlattı.
Kızının hikayesi.

ANTRENMANI KAÇIRDIK.

Ağırlık odasında yerde oturmaktan kığım uyuşmuştu ama Koç'un üniversitede hamile bıraktığı kız arkadaşından bahsetmesini milim bile kıpırdamadan dinlemiştim. Kolay olmamıştı ama başarmıştı. Hiç pişmanlık duymadığını çünkü kızının hayatının ışığı olduğunu.

Midemin çukurundaki korku hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu ama en azından panik sisi dağılmaya başlamıştı.

"Hayatım bitti," diye mırıldandım.

"Senin hayatın farklı," diye düzeltti. "Bitmedi. Sadece farklı."

Hayatım kesinlikle sona ermişti. En azından planladığım hayat. Elveda profesyonel futbol.

Ağzımı açtım, bana pandik atmayı bırakmasını söylemeye hazırdım ama tek kelime edemedim beyaz tişörtündeki deseni fark ettim.

Super Bowl şampiyonluk tişörtü.

Bir çocuğu vardı. Ve hala bir şampiyondu.

"Her şey yoluna girecek." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Ara onu. Bunu konuşun."

Dengemi sağlamam için bana bir an verdiğinde bacaklarımda iğneler ve iğneler zonkladı. "Teşekkürler, Koç."

"Hoş geldiniz." Çenesini eğdi. "Numaram sizde var. Gece ya da gündüz buradayım."

Ona üzgün bir gülümseme verdim. "Antrenman için üzgünüm. Bunu telafi edeceğim."

"Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Evet."

Koç Ellis omzuma vurdu, sonra güçlü bir tutuşla beni duvardan uzaklaştırdı, rafları ve koşu bantlarını geçerek kapıya doğru yönlendirdi.

Sanırım ağırlık odasındaki zamanım sona ermişti.

"Araban stadyumda," dedi. "Houston onu buldu." "Ben, uh ..." Lanet olsun. "Bazen sahaya geliyorum. "Bazen sahaya geliyorum.

Sanırım. Özür dilerim. Bu muhtemelen kuralları çiğnemek olur." Muhtemelen değil. Çiğniyordu.

Ama şimdiye kadar hiç kızmamıştı. Belki bugün bana ihtiyacım olan molayı verirdi. Belki bir futbol sahasının güvenli alanınız olmasının nasıl bir şey olduğunu anlamıştır.

Koç Ellis bana sadece ağırlık odasından değil, saha binasından tamamen çıkarken de eşlik etti. Park alanından stadyuma doğru ilerlerken bakışlarını sırtımda hissettim.

Her ne kadar yeni bir saklanma yeri bulmak istesem de, Yukon'unumun direksiyonuna geçene kadar bir ayağım diğerinin önünde yürümeye devam ettim.

Sonra kendimi vazgeçiremeden Faye'in numarasını buldum ve aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi.

"Merhaba." "Selam."

Aramıza sessizlik yerleşti, o kadar durgun ve gürültüsüz bir sessizlik ki, hâlâ orada olduğundan emin olmak için telefonu kulağımdan kaldırdım. Sonra başımı koltuğa yasladım, bedenim direksiyonun izin verdiği kadar derine sarktı.

"Özür dilerim." Sesi çatallaştı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım. Sustu. "Ben de bilmiyorum."

"Sanırım konuşmalıyız?"

"Sanırım öyle."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

FAYE

Treasure State Üniversitesi kampüsü yazları ıssız olurdu. En sevdiğim bankta oturmak garipti.

Williams Hall'un dışında ve görünürdeki tek kişi olmak.

Gerçi ölü gibi göründüğümü düşünürsek, yalnız olmak bir değişiklik için iyi bir şeydi. Bu sabah Dollar Discount'a gittiğimde iki kişi koridorda beni durdurup iyi olup olmadığını sordu.

Hayır.

Ben olsam başını salladı ve zorla gülümsüyor
Hatta Yine de I kesinlikle iyi değildi.

Ama en azından kusmayı bırakmıştım.

Bu noktada, kazandığım küçük şeylerin tadını çıkarıyordum. Ya vücudumda öğürececek bir şey kalmadığı için ya da uyuşukluk nihayet iç organlarıma işlediği için kusma dün gece durmuştu.

Beynim de bu kampüs kadar ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Hafif bir esinti sıcak yaz havasını yanağıma doğru estirdi ve at kuyruğumdan kaçan bir tutam saçı kaldırarak ağzıma doğru sürükledi. Dudak kremime yapıştı. Ağzımda saç olmasından nefret ediyordum ama onu çekip çıkaracak kadar da nefret etmiyordum. Bunun için hareket etmem gerekirdi.

Hareket edemeyecek
kadar yorgundum. Dibe
mi vurmuştum?

Her şey çok ağır geliyordu.

Rush beni arayalı iki gün olmuştu. Daha erken buluşmak istemişti ama dün lokantada çift vardiya çalışıyordum. Dolly's'e gelmeyi teklif etmişti ama ben ona yalan söyleyip çok meşgul olduğumuzu ve konuşamayacağımı söylemiştim.

Hiç meşgul olmadık.

Ama Dolly's benim güvenli yerimdi. Justin'in rastgele gelmesi yeterince kötüydü. Rush'ın da sığınağıma izinsiz girmesine ihtiyacım yoktu, özellikle de bu konuşma ters giderse.

Bu yüzden bugün kampüste, tarafsız bir yerde, onun futbol antrenmanları arasında ve benim vardiyam saat üçte başlamadan önce buluşmaya karar verdik.

Ağustos ortası güneşi öğleden sonra bunaltıcıydı ve gölgede bir bank bulmuş olmama rağmen şakaklarımda boncuk boncuk ter vardı. Rush bu sıcakta nasıl futbol oynardı? Tehlikeli değil miydi? Hava sıcaklığının doksanlarda olması bekleniyordu.

Çantamdan buzlu su şişesini çıkardım ve uzun boylu, geniş bir figür tuğla binanın köşesini dönerken bir yudum aldım. Ellerini siyah atletik şortunun ceplerine sokmuş, bana doğru yürürken uzun bacakları beton kaldırımını yiyordu.

Rush'ın beyzbol şapkası arkaya dönüktü. Beyaz gömleği kolsuzdu ve kaslı kolları sergileniyordu. Kumaş göğsüne kadar uzanıyor ve kaslı karnını sarıyordu. Şortu normal bir atletik şorttu ve muhtemelen çoğu erkeğe bol gelirdi ama iri kalçalarını sarıyor, uzun adımlarının her birinde zar zor sallanıyordu.

O yaklaştıkça kalbimin küt küt atmasından nefret ediyordum.
Bu bankta oturmamın sebebi de o aptal trildi zaten.

Rush kaldırımdan inip yeni biçilmiş çimlere adımını atarken yüzünde boş ve temkinli bir ifade vardı. Kahverengi gözleri arkamdaki binaya kaydı, sonra banka oturdu, dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve ileriye baktı. "Hey."

Sesinin tonu çenesinin köşeleri kadar keskindi.

Kürtaj yaptırmamı istemesine ne kadar vardı? Bir dakika mı? İki mi? Üç dakika mı?

Günlerdir mücadele ettiğim aynı yakıcı yumru boğazımda şişerken gözyaşlarımın sızısı burnuma battı. Bu durum konuşmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Ya da belki de ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Ben bankın bir ucuna yakın otururken o da diğer ucuna oturdu. Aramızdaki boşluk sadece birkaç metreydi ama gittikçe daha da gerilen gerilim yüzünden kilometrelerce de olabilirdi.

Üzerimdeki tişört terden nemlenmişti ve omurgama yapışmıştı.

Neden bu kadar sıcaktı? Dışarıda buluşmak iyi bir seçenek gibi görünüyordu, nefes alabileceğimiz bir hava ve işler ters giderse uzaklaşabileceğimiz bir alan sağlıyordu. Ama her geçen saniye sıcaklık daha da artıyor, başımı döndürüyordu.

"Kampüsün bu tarafına çok sık gelmiyorum." Rush sessizliği bozdu, konuşurken hâlâ bana bakmıyordu. "Güzel bir yer."

"Evet," diye mırıldandım.

"Yani ..." Rush uzun bir nefes verdi, gözlerini gölgelemek için şapkasını öne doğru çevirirken omuzları kulaklarına doğru sarktı. Sesi yorgun geliyordu. Sesi ağır da geliyordu.

Bu konuda yalnız olmadığımı bilmek işimi kolaylaştırmalıydı. Ama aslında daha zordu.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Bu, ağlamayı nasıl durduracağımı öğrendikten sonra anlayacağım bir şeydi.

Yanaklarımı ovuşturdum, gözlerimin altındaki koyu halkalar o kadar çok ovuşturulduğu için acımişti. "Yani."

"Burada ne yapacağımı bilmiyorum,
Faye." "Özür dilerim."
Başını öne eğdi. "Ben de üzgünüm."
Karşılıklı özürler de işleri kolaylaştırmış olmalı.
Gerginliği yatıştırmaları gerekirdi.

Yapmadılar.

Belki de bu konuda hiçbir şey kolay olmayacaktı ve bununla ne kadar çabuk barışırsam, duygularımı o kadar çabuk kontrol altına alabilirdim.

Sustum, gözlerimi tekrar sildim ve ciğerlerime hava girmesini sağladım. Sonra bir yudum daha aldım ve soğuk suyun boğazımdaki acıyı hafifletmesine izin verdim.

"Ne yapmak istediğine karar verdin mi?" Soru çok düz, çok pratikti, öyle ya da böyle bir fikri olup olmadığını anlamam için.

Nefesim kesildi, ellerimi kucağımda kavuştururken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Rush bu seçimde neden kararlı olduğumu bilmeyi hak ediyordu. Ancak bu açıklama yayınlamaktan hoşlandığım bir şey değildi. Paylaşması eğlenceli bir hikâye değildi, muhtemelen bu yüzden bunu bilen tek kişi Gloria'ydı.

Kız kardeşimin bir fikri olmasının tek nedeni de bunu yaşamış olmasıydı.

"Annem iyi bir kadın değildir," dedim.

"Ne demek istiyorsun?" Rush'ın bakışları ilk kez benimkilerle buluştu. Kaşlarının arasında bir çatıklık ve biraz da endişe vardı.

Gerçek bir endişe gibi görünüyordu. Rush iyi birine benziyordu.

Sanırım bu iyiliğin ne kadar derin olduğunu yakında öğrenecektim.

"Beni doğurmadan önce annem ... hamileydi." Günler geçmişti ve bu kelimeyi boğuk bir şekilde söylemek hâlâ neredeyse imkânsızdı. "Üç kez. Üç kez kürtaj yaptırmış."

Rush kaskatı kesildi ama sessiz kaldı, çünkü muhtemelen bu her iki şekilde de anlaşılabilirdi. Ya da sadece bir şekilde, gerisini öğrendikten sonra.

"Bana hatırlayabildiğimden çok daha fazla kez beni de aldırmaş olmayı dilediğini söyledi."

"Ne oluyor lan?" Rush'ın elleri yumruk olurken burun delikleri alevlendi.

"Dediğim gibi, o iyi bir kadın değil."

Bir bardak suyu döktüğümde bana anne olduktan sonra hayatının ne kadar zorlaştığını hatırlatırdı. Ortalığı dağıtırsam küfreder, bağırır ve benimle yaşamaktan ne kadar nefret ettiğini söylerdi. Lisedeyken bir keresinde kazayla bir tabak düşürmüştüm. Ben kırılan parçaları süpürürken mutfağa gelmiş ve bana en büyük hatasının beni bu dünyaya getirmek olduğunu söylemişti.

Annem anne olmaktan nefret ediyordu ama Gloria'yı da doğurmuştu. Benim varlığımdan nefret ettiği halde neden bir çocuk daha doğurduğunu hiç anlamamıştım. Kız kardeşim de annemin acımasızlığından kaçamamıştı ama en azından Gloria beni kalkanı, baba evini de güvenli bir sığınak olarak görebilmişti. Kız kardeşimin acı çekmemesi için annemin hakaretlerine maruz kalmıştım.

Uzun, çok uzun bir süre kendimi kanıtlamaya çalıştım. Beni sevmesini sağlamak için. Onun mücadelelerine değdiğimi göstermek için. Hayata layık olduğumu.

İyi bir evlat olmak için çok uğraşmıştım.

Ve iyi bir evlat olmuşum. Ama Brynn Gannon için hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Sonunda kalbimi kırmasına izin vermeyi bıraktığımda, kendimi özgür bırakmıştım. Ama yaralarım çok uzun süre derin kesilmişti. Bazıları birbirine örülüyor, kapanıyor ve eski yaralara dönüşüyordu. Diğerleri ise muhtemelen hayatımın sonuna kadar kanayacaktı.

"Kürtajın bazı kadınlar için doğru seçim olduğunun farkındayım," dedim. "Bu seçeneğe sahip olduğum için mutluyum. Ama ben onun gibi olamam. Olamam. Olmayacağım da."

Rush yutkunurken boğazı düğümlendi ve gözlerini çimenliğe dikti.

Beklerken kalbim küt küt atıyordu ve her geçen saniye bunun gerçekliği, şüphelerim yıkılıyordu.

Bu işte yalnızdım. Her zaman yalnızdım.

Buraya çok farklı bir sonuç umarak gelmişti ve ben de annem kadar onun için de bir hayal kırıklığıydım.

İyi idi. İyi olacaktım, değil mi? İyi olana kadar kendime iyi olduğumu söylemeye devam edecektim.

Rush Ramsey'e ihtiyacım
yoktu. Kimseye ihtiyacım
yoktu.

Ellerini dizlerine vurdu ve ayağa kalkarken bir kez başını salladı. "Planlanmış bir doktor randevunuz var mı?"

"Uh." Göz kırptım.

"Henüz değil." "Ben
giderim."

Ne? "Doktor randevuma mı?"

"Evet." Bir kez başını salladı, sonra topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı ve ben bunun ne anlama geldiğini anlayamadan ortadan kayboldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

"Rush." Maverick koluma bir şaplak attı. Dikkatimi telefonumdan ve gelen mesajdan ayırdım. sabahtan beri yazmaya çalışıyordum. "Ne?"

"Söylediğim hiçbir şeyi duymadın, değil mi?" "Bir şey mi söyledin? Ne zaman?"

Mutfaktaki barın etrafından dolanıp benimkinin yanındaki tabureye otururken gözlerini devirdi. Tabağımı ve artık kesinlikle soğumuş olan kahvaltı burritomu önümden çekti. Sonra yanlamasına oturdu, bir kolunu granit dayayarak benimle telefonum arasına baktı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Ona kaşlarımı çattım.

"Sen en kötü yalancısın." Alay etti. "Konuş benimle, dostum. Geçen haftaki geceden beri ortalarda yoksun. Ne oldu? Bir kız mı? Halsey'le tekrar birlikte değilsin, değil mi?"

Ekrana bakmak için yaklaştığında telefonumu yüz üstü tezgâhın üzerine koydum. "Sakıncası var mı?"

"O, değil mi? Ona katlanamadığımı biliyorsun ama yine onunla birlikteysen, her neyse. Ama bunu benden saklama."

"Ben-" Başımı salladım. "O Halsey değil."

"Şükürler olsun." Uzun bir nefes verdi. "O zaman ne oldu? Ailenle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, iyiler."

"Tamam," diye son heceyi uzattı, sanki onu alıp ona olan biten her şeyi anlatacaktım gibi.

Sessiz kaldım.

Koç Ellis dışında kimseye Faye'den bahsetmemiştim. Bunun yerine, geçen haftayı başkalarını bu işe karıştırmaktansa kendi zihnimi her şeyin içine sokmaya çalışarak geçirdim.

Faye ve ben geçen hafta kampüste tanıştığımızdan beri birkaç kez mesajlaşmıştık. Bir doktordan randevu almış ve detayları bana göndermişti. Kendini iyi hissedip hissetmediğini sordum, o da iyiyim diye cevap verdi.

Hâlâ geçen haftaki gibi görünüyorsa iyi değildi. Solgun. Lekeli. Gözyaşlarının eşliğinde.

Son on dakikadır onu nasıl yemeğe davet edeceğimi düşünüyordum. Konuşmak için, randevu için değil. Ama yazdığım her şey sığ, zorlama ya da ona çıkma teklif ediyormuşum gibi geliyordu.

Ben yazardım. Sil. Yaz. Sil.

Faye bebeği doğurmak istedi. Bu benim dahil olmamı sorun etmediği anlamına mı geliyordu? Çünkü ben de dahil olacaktım. Bunu biliyordu, değil mi?

Lanet olsun, mesajlaşmaktan nefret ediyorum. Yüz yüze, gerçek, dürüst bir konuşma yapmamız gerekiyordu ve onu nasıl çizburger yemeye davet edeceğimi bile bulamazken bunu ayarlamak çok zor olacaktı. Çizburger yer miydi?

Muhtemelen o bankta daha fazla konuşmalıydım. Daha fazla soru sormalıydım. Ama çok fazla duygu dönüyordu ve beni işe yaramaz hale getirmişlerdi. Onları içime kilitledikçe, kaçmak için daha çok mücadele ediyorlardı.

"Rush, konuş benimle. Endişeleniyorum." Sesinde daha önce duymadığım bir yumuşaklık vardı.

Maverick kaba ve açık sözlü biriydi. Aklına ne gelirse genellikle ağzından çıkardı. Ama o benim en iyi arkadaşımdı.

tüm dünyaya.

Belki de ona gerçeği söylemeliyim.

Tüm açık sözlülüğüne rağmen, tanıdığım en mantıklı insanlardan biriydi. Ekonomi okuyordu ve Treasure State'teki yıllarımızda neredeyse hiç ders çalışmadığını fark etmiştim. Mav her zaman bunun nedeninin ekonominin temelde sağduyu olduğunu söylerdi. Bir de kendi iyiliği için fazla zekiymi.

İçimi çektim ve bir elimi sakallı çeneme sürttüm. Birkaç gündür tıraş olmamıştım ve kaba kıllar avucuma sürtünyordu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Hadi canım," diye mırıldandı Maverick.

İçime çektim, yanana kadar ciğerlerimde tuttum. Sonra nefesimi verirken gerçeği serbest bıraktım. "Bir kızı hamile bıraktım."

Siktir, kulağa kötü geliyor. Ucuz ve kalitesiz. Bunu kesinlikle biraz düzeltmem gerekecekti. "Faye hamile" diyemezdim çünkü kimse Faye'i tanımıyordu.

Mav'a baktığımda çenesi yere düşmüştü, kaşları o kadar kalkmıştı ki neredeyse saç çizgisini öpecekti. "Bir daha söyle."

Yutkundum. "Bir çocuğum olacak."

Daha iyi. Kulağa o kadar tehlikeli gelmiyordu ama yine de haberi vermek için iyi bir yol değildi. Şimdi sesim soğuk ve kopuk geliyordu.

Aileme söylemeden önce -ki bu fikir içimi kavuruyordu- bu bombayı patlatmak için daha yumuşak, daha sıcak bir yol bulmalıydım. Yarının sorunu.

"Halsey ile." Mav'in dudağı kıvrılmadan önce ağzı bir tıkırtıyla kapandı. "Sana tuzak kuracağını biliyordum. Sana ona karşı dikkatli olmanı söylemiştim. Birinci sınıfta olanlardan sonra ona güvenmemen konusunda seni uyarmıştım. Bak bana ne yaptı."

"Whoa." Bir elimi kaldırdım. Tamam, belki de burada mantıklı olan Maverick olmayacaktı. "O Halsey değil."

Kaşları yine havaya kalktı. "Değil mi?"

"Hayır."

"Kim?"

"Legends'a gittiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?" Maverick parmaklarını şıklattı. "Kızıl saçlı olan." "Faye." Onun adını da biliyor olabilirdi.

"Dostum." Başını sallayarak uzun bir nefes verdi. "Lanet olsun."

"Temel olarak," diye mırıldandım. "İyi misin?"

Omuz silktim.

"Tabii ki iyi değilsin." Taburesinden kayarak barda volta atmaya başladı. "Geçen hafta o gece bu yüzden eve gelmedin."

"Evet. O gece öğrendim." "Onunla birlikte miydin?"

"Hayır. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı." "Kahretsin, Rush. Ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Telefonumu elime alıp ekran kilidini açtım. Faye'le olan mesajlaşmam göründü ve boş metin kutusu camdan fırlamış, flaş ışığı gibi yüzümde yanıp sönüyordu.

Ne dedim ben? Neden bu kadar zordu?

Telefonumu Maverick'e versem, mesaj atacak bir şey bulabilir mi? Ya ondan bir plan istesem? Bırak bunu o çözsün.

"Siz ne yapacaksınız?" diye sordu. "Bebeği doğurmak istiyor."

Başını salladı, hâlâ elleri kalçalarında volta atıyordu. "Pekâlâ. Bununla iyi misin?"

"Evet." Faye'in bana kendi annesi hakkında anlattığı hikâyeden sonra mı? Kesinlikle evet. Ondan asla kürtaj yaptırmasını istemezdin.

"Tamam." Omzuma vurdu, mutfağa geri dönmeden önce bir saniye sıktı.

Maverick'in ablası Mabel lisedeyken hamile kalmış ve bu durum ailesini derinden sarsmıştı,

Amca olmayı seviyordu. Kız kardeşinin mücadelelerine tanık olmuştu ama her birinin buna değdiğini biliyordu.

Yeğeni Houston ailesinin evreninin merkeziydi.

Ve o çocuktan, Mabel'dan uzaklaşan adam, bu fırsatı kaçıran kişiydi. Maverick bana adamın adını bile söylememişti çünkü ailesinde yasaklanmıştı.

"Bunu sen halledersin." Barın karşı tarafında durdu ve kollarını benekli granit tezgâha dayadı. "Kolay olmayacak ama bunu başarabilirsin."

"Teşekkürler," diye nefes aldım, birinin bana bunu yapabileceğimi söylemesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Babalık testi ne zaman? Yoksa çoktan yaptırdınız mı?"

"Uh, hayır."

Bakışlarını kısmıştı. "Ama bir tane alacaksın, değil mi?"

"Bunu planlamamıştım."

Eğer kaşları alnına yapışık olmasaydı, uçup gidebilirlerdi. "Şu anda ciddi misin?"

"Yalan söylemiyor Mav."

"Aman Tanrım." İki elini de saçlarının arasında gezdirdi. Ellerini indirdiğinde parmağıyla burnumu işaret etti. "Babalık testi yaptıracaksın."

"Mav-"

"Hayır, Rush. Sen yapıyorsun."

Bir erkeği manipüle etmek için bilerek hamile kalan kadınlar var mıydı? Elbette. Bunun profesyonel sporcular ve ünlüler arasında olduğunu hayal etmiştim. Kesinlikle kurguda.

Annem gündüz pembe dizilerini çok severdi ve çiftlikteki işlerine ara verip The Young and the Restless'ı izlemeye çalışırdı. Ona ne zaman dizilerde neler olduğunu sorsam birden fazla "kazara" hamileliği özetliyordu.

Ama bu gerçekten bir kazaydı.

Mav'in neden şüpheci olduğunu anlayabiliyorum. Faye'i tanımıyordu. Kabul, ben de onu gerçekten tanımıyordum ama bunu bilerek yapmazdı. Ve bu bebeğin benden olduğunu biliyor olmalıydı, aksi takdirde bana asla mesaj atmazdı.

"Test yapmama gerek yok," dedim ona. "Ona inanıyorum. Ve prezervatif kullanmadım."

Gözlerini kırptırdı. "Sen lanet olası bir aptalsın." "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Tamam. Prezervatif yok. Akıllıca bir hareket değil. Ama ya yanılıyorsa? Ya o sıralarda takıldığı tek erkek sen değilsen?"

Ağzıma ekşi bir tat yayıldı. Faye'in başka bir adamla birlikte olması fikri kesinlikle hoşuma gitmiyordu. "Sana söylüyorum Mav. Yalan söylemiyor."

"Rush." Maverick bir elini kaldırdı. "Dinle. Lütfen. Sana yalvarıyorum. Burada senin hayatından bahsediyoruz. Bu kız bir yabancı, değil mi? Yoksa bunca zamandır onunla gizlice mi çıkıyordun?"

"Hayır."

"O zaman o bir yabancı."

"Evet," diye itiraf ettim. Onu bir yabancı olarak sınıflandırmak da kesinlikle hoşuma gitmiyordu. Ama haksız da sayılmazdı.

"Belki yalan söylemiyordur, ama ya yanılıyorsa? Bir çocuk her şeyi değiştirir. Emin olmalısın. Bu kızlardan bazılarını tanıyorsun. Ve insanlara şüpheyi yaklaştırmayı sevdiğini biliyorum. Benim kadar alaycı değilsin. Ona inanmak istiyorsan, harika. Güven, ama doğruyla."

Lanet olsun. Bu kötü bir tavsiye değildi.

Yine de hoşuma gitmedi ama kötü bir tavsiye değildi.

"O forma peşinde koşan biri değil. Bu yaz onunla tanıştığımda kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu."

Maverick güldü. "Ne?"

"Futbolla ilgilenmiyor."

"Ama o burada okula gidiyor."

"Evet," diye mırıldandım.

Maverick'in iniltisi o kadar yüksekti ki Erik'i odasından çıkarabilirdi, eğer Erik onun odasında uyusaydı. "Beni gerçekten öldürüyorsun. Sen Rush Ramsey'sin."

"Gerçekten mi? Hiç bilmiyordum," diye kestirip attım.

Bakışları düzleştirdi. "Yüzünüz ve adınız öğrenci birliği binasının dışındaki dev bir tabelada yer alıyor. Ayrıca Altıncı Cadde'de, marketin hemen karşısındaki bir reklam panosunda da var."

O reklam panosundan nefret ediyordum. Sırf o lanet tabelada kendi yüzümü görmemek için mağazaya başka bir yoldan gitmeye başlamıştım.

"Treasure State'e gitmeyen insanlar bile Rush Ramsey'i biliyor," dedi. "Bu bahar bir reklam filminde oynadın, Tanrı aşkına."

Dördümüzden şehirdeki gösterişli bir golf sahası için reklam filmi çekmemiz istenmişti. Kolay paranın yanı sıra, genellikle sadece golf kulübü üyelerine açık olan bir sahaya çıkma şansı da vardı.

"Belki televizyon seyretmiyordur. Ya da reklam panolarına dikkat etmiyordur. Benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu, tamam mı? Bu konuda bana güvenin."

Yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi aradım. En ufak bir titreşim bile yoktu.

Faye'in benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu ve bu da cazibenin bir parçasıydı.

"Peki." Maverick ellerini havaya kaldırdı. "Gerçekten o kadar habersizmiş ve Wildcats'in yıldız oyun kurucusu ve NFL'e seçilme şansı olan bir adamla eve gideceğini bilmiyormuş gibi davranacağız. Gerçekliği askıya alacağız. Ama yine de babalık testi yaptırmalısın. Bu bebeğin gerçekten senden olduğundan emin ol."

"Ben-"

"Ben olsaydım, senin yerinde olsaydım, ne derdin?"

Hay sikeyim. Eğer bu Mav, Erik ya da başka bir arkadaşım olsaydı, onlara testi yaptırmalarını söyledim.

Yanılmıyordu, değil mi? Güven, ama doğrula.

Faye biz kamptayken bir erkek arkadaşımdan bahsetmişti. Belki de benim Halsey'den ayrıldığım kadar çabuk ayrılmamıştı.

"Gah," diye homurdandım. "Tamam."

"Şükürler olsun." Maverick'in ciğerlerindeki hava boşaldı. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama takıma sormaya değer olabilir. Bak bakalım diğer çocuklardan biriyle birlikte olmuş mu?"

"Ne oluyor lan? Neden?"

"Bazı kızların oyuncudan oyuncuya geçtiğini en iyi siz biliyorsunuz."

Çenem sıkıştı.

"Ya da değil." Bir elini kaldırdı. "Bu sadece bir öneriydi. Ama takımdaki başka bir erkekle birlikte olursa işler tuhaflaşır."

"Yapmadı." Ona ters ters baktım.

Tamam, başka bir oyuncuyla birlikte olup olmadığını tam olarak bilmiyordum. Ama az önce Faye'i başka bir erkekle düşünürken hissettiğim o rahatsız edici sancı geri gelmişti ve bunu kaldıracak kafa yapısına sahip değildim.

Ya başka bir oyuncuyla birlikte olsaydı? Ya soyunma odasında öğrenseydim?

Yeterince sürprizle karşılaşmıştım. Belki de biraz bilgi almanın zamanı gelmişti.

Telefonumu elime aldım, Faye ile mesajlaşmamı açtım ve ilk kez tam olarak ne yazacağımı biliyordum.

Bir saat içinde saha evinde buluşabilir miyiz? Seninle bir şey konuşmam lazım.

Onun cevabını beklemedim. Taburemden kaydım ve üst kattaki yatak odama çıkıp uzun, sıcak bir duş aldım. Sonra lavabonun başında durup tıraş oldum ve birkaç dakika boyunca yansımama baktım.

Vücudum temizdi. Saçlarım şampuanlanmıştı. Yüzüm taze ve antrenman için hazırды.

Peki neden bu kadar sümüksü hissediyordum?

ONUNCU BÖLÜM

RUSH

PAntrenman on dakika içinde başlayacaktı. Faye hemen gelmezse geç kalacaktım.

"Lanet olsun." Telefonumu kontrol ettim, bir aramayı ya da mesajı kaçırmadığımdan emin olmak için, ama saha evinde buluşma isteğime verdiği kesin cevap dışında, o zamandan beri ondan haber almamıştım.

Saha binası ile stadyumu birbirinden ayıran park yeri çok büyüktü ama bugün burada fazla araba yoktu. Okul başladığında burası dolup taşacaktı ama şu anda araçların çoğu kampüste antrenman yapmak için bulunan çalışanlara ya da sporculara aitti.

Ana giriş merdivenlerinin dibinde durduğum yerden, içeri girdiğinde onu görebiliyordum. Arabası oldukça tanınabilirdi. Saha evinin nerede olduğunu biliyordu, değil mi? Arkamdaki bina çok büyüktü. Başka bir girişten mi girmişti?

Kaldırımdan aşağı inerken telefonumu kulağıma dayayarak ismini tuşladım. Telefon çaldığında omzumun üzerinden park yerini tekrar kontrol ettim.

"Telefona cevap ver," diye mırıldandım.

Çalmaya devam etti. Üç kere. Dört kez.

Ben Faye. Mesaj bırakın.

"Siktir." Bunun için zamanım yoktu. Koç geçen hafta beni ağırlık odasında bulduktan sonra en iyi davranışımı sergilemişim. Bunu telafi edeceğime söz vermişim ve o zamandan beri de bunu yapıyordum. Antrenmana geç kalamazdım.

Binanın köşesini döndüm, o kadar hızlı yürüyordum ki neredeyse bir koşu gibiydi. Faye görünürde yoktu.

"Lanet olsun." Ondan babalık testi istemek acil bir durum değildi ama uzamasına izin vermek istediğim bir şey de değildi. Maverick'in tavsiyesine uymaya karar verdiğime göre, bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordum.

Saha binasına çoktan girmiş miydi? Hem içeride hem de dışarıda bir tur atacak vaktim yoktu.

Yaz güneşi omuzlarıma vuruyor, kraliyet mavisi tişörtümü ıslatıyordu. İlk antrenmanımız sıcak olacaktı ama öğleden sonraki ikinci seans kavurucu olacaktı. Belki de Faye klima için içeri girmişti.

En yakın girişe, birinci kata açılan bir dizi çelik ve cam kapıya doğru koştum. Pencere camlarından birkaçına Wildcats amblemi kazınmıştı ve beyaz logonun ötesinde çilek sarısı saçların dalgalanışını yakaladım.

Evet. Hâlâ antrenmana zamanında yetişebilirdim. Zaten bir çift şort ve tenis ayakkabılarımı giymiştim. Günün büyük bir bölümünde antrenman ve kondisyon çalışması yapacağımız için pedlere ya da kaskıma ihtiyacım yoktu. Tek yapmam gereken Faye'den o testi istemektir, sonra da aceleyle antrenman sahasına gidecektim.

Kapıyı hızla çekerek beton salona adım attım. Tatlı, müzikal bir kahkaha sesi kulaklarıma çarptı.

Faye takımdaki ikinci sınıf öğrencisi Sam'e gülümsüyordu. "O en kötüsü, değil mi?" Sam ona sırtıttı, onların
Gözler kilitlendi.

"Onu üçüncü sınıftayken İstisnai Öğrenenler sınıfına almıştım ve ilişkiler ve İletişim dersinde olduğundan çok daha iyiydi.

Aile Sistemleri. Ama yine de finalimde çok acımasızdı."

Bir profesörden bahsediyor olmalılar. Sam eğitim uzmanı falan mıydı? Ben hücumda, o özel takımda olduğu için birlikte pek oynamadık, bu yüzden ne okuduğundan emin değildim.

Ama Faye'e gözlerinde yıldızlarla bakması hiç hoşuma gitmemişti. Ve neden bu kadar yakın duruyorlardı ki?

Sam öne doğru eğildi ve elini kadının tişörtünün koluna götürdü. "Bir parça tiftik var."

"Ah." Fırçayla sildi. "Teşekkürler." "Hiç dışarı çıkmak ister miy-" Kesinlikle olmaz. "Faye."

Ben onlara doğru yürürken yüzü benim kısık sesime doğru döndü. Dikkatini Sam'den ayırabildiğini bilmek güzeldi. "Hey."

"Ramsey." Faye'in yanında durduğumda Sam çenesini kaldırdı.

"Sam. Antrenmanda görüşürüz." Söylenmeyen "git buradan" oldukça açıktı, ama bu aptal ipucunu almadı.

"Evet. Bir saniye." Faye'e utangaç bir gülümseme verdi. "Her neyse, sen-"

"Git buradan Sam." Yeterince açık mıydı?

Ağzını açtı ama yüzümdeki çatık kaşlar onu sessiz kalmanın daha iyi olacağına ikna etmiş olmalıydı. Başını eğerek koridorda geri çekildi ve sadece bir kez arkasına baktı.

Sam'in ayak sesleri azalırken Faye kaşlarını çattı. "Bu da neydi şimdi?"

"Eğer takım arkadaşlarımdan biri seninle flört etme ihtiyacı hissederse, bana bir iyilik yap ve buna bir son ver."

Geri çekildi, ağzı açık kaldı. "Affedersiniz? Sadece arkadaşça davranıyordu."

Arkadaşça mı? Sadece arkadaşça davranıyordu ama Sam hakkında tartışacak zamanım yoktu. "Bak, antrenmana geç kaldım çünkü seni bekliyordum-"

"Yirmi dakikadır buradayım. Seni bekliyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana ters ters baktı.

Onu son gördüğümde içi boştu. Uyuşuktu. Ama işte kampta tanıştığım ateş gibiydi.

Arkamızdan kapılar açıldı, birkaç kişi içeri girdi. Atletizm koçlarından biriydi ve yanında lise öğrencisi gibi görünen iki çocuk vardı. Koç elleriyle etrafı işaret ederek konuşuyor, muhtemelen etrafı gezdiriyordu.

"Hadi gel." Onu koridora yönlendirmek için Faye'in dirseğini kavradım ama parmaklarım koluna dolandığı anda onu çekip aldı ve ben de saf zehirden oluşan bir bakış daha kazandım.

"Burada ne işim var, Rush?" Kulak misafiri olmadığımızda Faye sordu.

"Seninle bir şey konuşmam gerekiyor."

"Tamam," dedi ve durdu.

Yutkundum, omuzlarımı dikleştirdim. "Babalık testi istiyorum ve takımında kaç kişiyle birlikte olduğunu bilmek istiyorum."

Vay be. Tek bir nefeste çıktı, kelimeler arasında zar zor bir bip sesi. Ama artık oradaydı.

Mav gurur duyardı.

"Özür dilerim." Faye'in alnı çatıldı. "Az önce ne dedin sen?"

Oh, lanet olsun. Gerçekten bana bunu tekrarlatacak mıydı?

Ağzımı açtım, her şeyi tekrar söylemek üzereydim ki parmağını kaldırdı.

"Babalık testi istiyorsun." Hayatımda hiç birinin bir cümleyi bu kadar net ifade ettiğini duymamıştım.

"Evet, sadece emin olmak için-"

İşaret parmağı havayı yararak sözümü kesti. "Ve takımında kaç erkekle yattığımı bilmek istiyorsun."

Ya da öptü. Onlardan birini öpmüş müydü? "Evet, ben, uh-" "Bana inanmıyorsun."

"Ne dedin? Hayır. Ben sadece-"

"Bana yalancı diyorsun." Sesi daha da yükseldi, yanaklarına kırmızı bir kızarıklık yayıldı. "Bana sadece yalancı diyorsun."

"Seni aramıyorum-"

"Bana fahişe mi diyorsun?"

"Hayır! Siktir." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Buraya nasıl gelmiştik? Lanet olası bir bilgi istemek benim için gerçekten bu kadar mantıksız mıydı? "Beni dinler misin?"

Vücudu da sesi gibi titremeye başladı. "Bunu benim planladığımı düşünüyorsun, değil mi?"

Cidden mi? Kollarımı iki yana açtım. "Söylediğim bu değil, Faye!"

Beni dinlerse, sözümü kesmeyi bırakırsa açıklarım.

"Sonra ne olacak?" Sesi neredeyse bir çığlık gibiydi, o kadar yüksekti ki yanımızdaki boğazın temizlendiğini zar zor duydum.

Sarsıldım, gözlerim büyüdü. Millie Cunningham koridordaydı. Millie atletik direktör yardımcılarında biriydi. Ve kavga ettiğimizi kesinlikle duymuştu.

Kulak misafiri olmak için en iyi kişi değildi ama en azından bir koç değildi.

Dilimin ucunda bir özür vardı ama ben daha konuşmadan Koç Ellis köşeyi döndü.

Lanet olsun. Antrenmana geç kalmıştım ve koridorda olay çıkarmıştım. Kıcıma tekmeyi basıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Hiçbir şey, Koç. Sadece hayatım patlıyor. Hay sikeyim.

COACH ELLIS ve Millie bizi bir konferans odasına sürüklediler ve burada Faye ile nasıl tanıştığımızı ve

Birbirimize bağlanmıştık. Çok da uzak olmayan bir gelecekte nasıl ebeveyn olacağımızı.

"Koridorda bir şey ima etmek istememiştim." Faye'e bakarken bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Yüzümden başka bir yere bakıyordu. O çukurluk da geri gelmişti. Sanki on santim boyum varmış gibi hissediyordum.

Belki de bunu hak etmiştim.

"Ben sadece ... Ne yaptığımı ya da söylediğimi bilmiyorum," dedim. "Sadece şaşırmayayım diye diğer erkekleri sordum. Sürprizlerden hoşlanmam."

"Peki ya babalık testi?" Koç Ellis sordu.

Muhtemelen en kötü fikir değil, ama evet, teslimatım daha iyi olabilirdi.

"Sorun değil," dedi Faye ben daha cevap vermeden. Elleri kucağında yumruk olmuştu. Gözleri yaşlarla doluydu.

Tam bir pisliktim.

"Ben bir tane alırım," dedi. "Almak zorunda değilsin."

"Hayır." Sesindeki ihanet göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. "Testi yaptıracam. O zaman hiçbir şüphe kalmayacak." Hiç şüphe yoktu. Şimdi yoktu. Onun tepkisinden sonra olmaz.

Sesindeki o inançla değil.

Bu bebek benimdi.

"Küçük bir tavsiye," dedi Koç Ellis. "Birbirinizle konuşmanın bir yolunu bulun. Yüz yüze. Mesajlaşın. Telefonla. E-postalar. Her neyse. Dışarıdan çok fazla girdi alacaksınız, ancak günün sonunda önemli olan tek şey ikinizin birlikte karar vereceği şeydir."

Faye'in çenesi titremeye başladı.

Millie onun yanındaki koltuğa oturmuştu. Elini Faye'in elinin üzerine koymak için uzandı. "İyi olacaksın."

Keşke ben de o kadar emin olsaydım.

Faye sustu, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ben iyi olacağım."

Buna zerre kadar inanmıyordu, değil mi? Ben de inandığımdan emin değildim.

Göz ucuyla baktığımda Koç Ellis'in bakışları beni bekliyordu. Çenesi çok şey anlatıyordu.

Evet, her şeyi berbat etmişim.

"Teşekkürler Koç," diye mırıldandım.

"Antrenmana geç kaldın, Rush." Yani, gitme zamanı.

Şimdi. "Evet, efendim." Ayağa kalktım ve Faye ve ben konferans salonunu terk etti.

Lanet olsun. Koridorda yürürken ellerimi yumruk yaptım, parmak eklemlerimi beton bir duvara çarpma dürtüsüne direndim. Bir çıkışa ulaşip dışarıya, kızgın güneş ışığına çıkana kadar bacaklarımı birbiri ardına hareket etmeye zorladım. Sonra ekibe katılmak için yürüdüm.

Genelde kendimi çalışmaya verirdim. Başka her şeyi bastırmasına izin verirdim. Ancak uzun zamandır ilk kez yapmak istediğim son şey futbol oynamaktı.

Sam özel ekipten birkaç adamla birlikte duruyordu. Belki Faye ile flört etmeseydi, bunu daha iyi idare edebilirdim. Belki de etmezdim.

Yanından geçerken onu tersleme dürtüsüne direndim ve suçun toplandığı yere doğru ilerlemeye devam ettim.

Koç Parks beni fark etti ve saatine dokundu. Oyuncuların geç gelmesinden nefret ederdi. Gün bitmeden bunu bana ödetirdi.

"Rush." Maverick koşarak yanıma geldi ve bana ayak uydurdu. "Ee? Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Nasıl gitti?"

Kuru bir kahkaha attım. "Harika. Harika geçti."

DOLLY'S DINER, Mission'ın daha önce hiç gitmediğim bir bölgesindeydi. Kampüsü çevreleyen bloklarda olduğu gibi apartman daireleri ya da apartman kompleksleri yoktu. Bakımlı çimleri olan şirin aile evleri de yoktu.

Aslında buralarda pek ev yok gibiydi.

Tıpkı Faye'in söylediği gibi, restoran kasabanın dışında, otoyol boyunca uzanan bir kamyon durağından birkaç blok ötedeydi.

Mission'a girip çıkarken o kamyon durağının önünden yüzlerce kez geçmiştim ama Dolly's'i bir kez bile fark etmemiştim. Muhtemelen bir ağaç korusu ve soluk mavi çelik bir bina tarafından otoyolun görüş açısından çoğunlukla gizlendiği içindir.

Yakınlarda ofis ya da işyeri yoktu. Aşırı otlanmış bir tarlada bir düzine büyükbaş hayvanın bulunduğu küçük bir çiftliğin yanından geçtim. Ve yol üzerinde daha iyi günler görmüş birkaç eski karavan vardı.

Asfalttan çok çukur olan bir yere park ettim. Görünürdeki tek araç benim arabamdı. Faye'in Explorer'ı neredeydi? Arka tarafa mı park etmişti? Umarım ön girişi aydınlatan tek, titrek lambadan daha fazla ışık vardır. Gece vakti arabasına doğru düzgün bir ışık olmadan yürümesi fikri hoşuma gitmemiştir.

Dolly's Diner'ın tabelası neon kırmızısıydı ve deniz mavisiyle süslenmişti. Restoranın yanındaki paslı bir direkte asılıydı. Bu tabelayı kaçırın olursa diye söylüyorum, DINER kelimesi beyaz, blok harflerle yazılmıştı ve her biri çatıdaki bir ayağa monte edilmişti.

Yeşil dış cephe kaplaması yıpranmıştı ve yeni bir kat boya için çok gecikmişti. Büyük değildi ama aydınlıktı, floresan ışıkları akşamın ışıltısına karışmak için dışarıya akıyordu.

Kapıyı açıp içeri adım attığımda bir zil sesi duydum. Ses tizdi ve boş alanda oyalanıyordu. Şurup, sosis ve çizburger kokuları burnuma doldu ve midemin guruldamasına neden oldu.

Mission'daki en havalı kafe olmayabilirdi ama lanet olsun, çok güzel kokuyordu. Belki de Faye burada yemek için çalışıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Açlıktan ölüyordum.

Antrenman ve duştan sonra eve gidip kendime akşam yemeği hazırlamayı düşünmüştüm. Ama ön kapıdan içeri adımımı attığım anda, burada kalıp Faye'den kaçmak için bir neden bulacağımı biliyordum.

Bu yüzden kendimi şehrin öbür ucundaki bu pis lokantaya gitmeye ve hayatımın bir parçası olacak kadınla yüzleşmeye zorladım. Süresiz olarak.

Üzerinde şöyle yazan bir tabelanın yanındaki endüstriyel bir paspasın üzerinde durdum
Lütfen Kendinizi Oturtun ve alanı tarayın.

Dışarıdaki tabelayla aynı renkte olan deniz mavisi, vinyl kabinler pencerelere dizilmişti. Restoranın ortasını iki sıra masa dolduruyordu. Üstleri beyaz laminattı ve kenarları alüminyumla kaplanmıştı. Çoğunun altındaki ahşap yontulmuştu ve birkaçında kalıcı kahve lekeleri vardı. Her birinin üzerinde kırmızı ketçap ve sarı hardal şişeleri, tuzluk ve biberliklerin yanında duruyordu.

Lokanta uzun ya da geniş değildi. Dolly's'te en fazla elli kişi yemek yiyebilirdi ve içimden bir ses buranın kapasitesinin nadiren dolduğunu söylüyordu.

Ön yüzünde oval bir pencere bulunan gümüş renkli bir kapı hızla açıldı.

Faye mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden çıktı. Bir elinde bir yığın plastik menü, diğer elinde de peçeteye sarılmış çatal bıçak takımını vardı. Beni gördüğü anda dondu kaldı.

"Hey."

Bakışlarını beyaz-siyah kareli fayans zemine indirdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Yani, davet edilmedin, Rush. Bunu hak etmiştim. "Özür dilerim, Faye."

Sertçe yutkundu.

Lütfen oturur musunuz? Tabelanın davetini kabul ettim ve pencerelerin karşısındaki üçüncü kabine doğru yürüdüm. Bankın içine kayarken vinyl gerildi ve gıcırdadı. Dizlerim metal direğe çarptı ve göğsüm masanın kenarına sürtündü.

Bu yer belli ki 1.80 boyunda, 220 kiloluk bir adam için yapılmamıştı. Ama hiç bu kadar rahat olmamışım gibi davranarak koltuğa gömüldüm. Ve hiçbir yere gitmiyordum, henüz değil.

Faye oflayıp puflayarak yanıma geldi, bir menü ve çatal bıçak takımı bıraktıktan sonra geri kalanını köşedeki garson masasına götürdü. Bir bardağa buzlu su doldurup getirdi ama bardağını yere koymak yerine daha yükseğe kaldırdı. "Bunu kafandan aşağı dökmek istiyorum."

"Öyle yapsaydın seni suçlamazdım."

Kaşlarını kaldırdı ve üç kalp atışı boyunca sıırıslıklam olmaya hazırlandım. Ama sonra onu masanın üzerine koydu, biraz fazla sertti ve su kenarından taşı. "Ne istiyorsun?"

"Yeniden başlamak için."

Gözleri kısıldı. "Hayır. Söylediklerini silemezsin."

Vay canına. Beni hiç rahat bırakmayacaktı, değil mi? Ama sanırım bunu hak etmemiştim. Babalık testi bir şeydi, ama bunu düşündükçe, eski sevgililerinin listesini istemesi çizgiyi aşmıştı.

Çok ileri gittim. Çok ileri gitmiştim.

Benden eski kız arkadaşlarımla ya da birlikte olduğum kişilerin listesini istememişti. Onunkini talep etme hakkını bana kim verdi?

"Yeterince makul," dedim parmaklarım masaya vurarak. "Koç birbirimizle nasıl konuşacağımızı bulmamız gerektiğini söyledi. Bu iyi bir fikir. Belki mesajlaşmaktan başka bir şeyle başlayabiliriz."

"Tamam," diye mırıldandı.

"Mesaj atmayı sevmiyorum. Aramayı ya da yüz yüze konuşmayı tercih ederim." "Gerçekten mi?" Faye'in burnu köprüye doğru kıvrıldı.

"Suçu aileme at." Omuz silktim. "Onlar da pek mesaj atan tipler değil. Annem asla cevap vermez, bu yüzden onunla konuşmak istersem aramak zorundayım. Ben de herkes gibi bu alışkanlığı edindim. Daha kolay oluyor. Birinin sesini duymak. Sorun olmazsa seni arayabilir miyim?"

"Oh. Um, evet."

İlerleme. "Söylediklerim için gerçekten özür dilerim."

Karamel bakışları bir kez daha yere düştü, sanki o anın utancı hâlâ zihnindeymiş gibi.

Evet, pisliğin tekiydim.

"Daha iyisini yapacağım," diye söz verdim. "Bunu çözeceğiz. Toparlanacağız."

Gözleri benimkilere dikildi, o kadar uzun süre baktı ki içimden gelen kıpırdanma isteğiyle savaştım. Ama sonra kolları çözüldü ve yanlarına düştü. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Menüyü açtım ve Dolly's Diner'a girdiğimden beri ilk kez tam bir nefes alıp verdim. "Lütfen."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

FAYE

Justin'in karavanında evin her iki ucunda birer tane olmak üzere iki yatak odası vardı. Çıkmaya başladıktan sonra taşındığımda, onun yatağında yatmış olmama rağmen eşyalarımın çoğunu en küçük odaya koymuştum. Çok fazla kıyafetim ya da eşyam yoktu. Sahip olduğum her şey Explorer'ımın arkasına sığabilirdi. Ama onun odasındaki dolap küçük ve sıkışık.

Eşyalarımı başka bir odada bırakmak mantıklı geldi.

Ayrıldığımızdan beri yattığım ikiz yatak, bir buçuk yıl önce, tam da çıkmaya başladığımız sıralarda evden taşındığında geride bıraktığı eski oda arkadaşının yatağıydı.

Çıkmışlar mıydı? Bu yüzden mi taşınmıştı diye hep merak etmişimdir. Justin onun hakkında pek konuşmazdı, ben de sormamıştım.

Belki de aldattığı kız bendim. Belki de onun Alexa'sıydım.

Bu fikir midemi bulandırdı ama en azından yatağı terk etmişti. Adaçayı yeşili yorganı düzelttim, ardından yastığımı kabarttım ve komodinim olarak kullanılan katlanabilir TV tepsisinden cüzdanımı almadan önce battaniyemi düzelttim. Elimde anahtarlarımla birlikte

Kapı yavaşça açılıyordu. Çok hızlı çekersen gıcırdardı.

Sonra nefesimi tutarak koridordan oturma odasına doğru yürüdüm.

Justin'i iki gündür görmemiştim. Son birkaç gecedir işten eve geldiğimde yoktu, muhtemelen bir arkadaşının evinde video oyunları oynuyordu. Şansım yaver giderse iki gün daha ondan uzak durabilirdim. Eğer şanslıysam üç gün.

Uzak koridordan gelen zemin gıcırtısını duyduğumda ön kapıya ulaşmak üzereydim. "Faye."

Kahretsin. Ben kaçamadan Justin ortaya çıktı. Mutfaktan geçip oturma odasına girdi ve birkaç adım ötede durdu.

"Hey." Kot pantolonuma ve Dolly's Diner tişörtüme baktı. "İşe mi gidiyorsun?"

"Evet." Parmaklarımı kapının koluna koydum.

"Görüşürüz." "Bekle." Elini kaldırdı. "Seninle konuşmam gereken bir konu var.

bir şey."

Oh, Tanrım. Yine bir araya gelelim muhabbeti olmasın.

"Justin, gerçekten gitmem gerek."

"Bakın, bunu yaptığım için üzgünüm ama kiranızı artırmak zorundayım."

Beynimde dönen tüm zihinsel çarklar gıcırdayarak durdu. "Ne?"

"Giderek daha pahalı oluyor."

"Daha pahalı olan tam olarak nedir?" Elim kapının kolundan kurtuldu ve yumruk oldu. "Ailen sayesinde burası sana ait. Kamu hizmetlerinin yarısını da ben karşılıyorum."

"Vergiler, sigorta ve diğer şeyler daha pahalı."

"Ne kadar daha pahalı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Ayda yüz dolar mı?"

Çenem ezilmiş bej halıya çarptı. "Fazladan yüz dolar mı?"

Bunu karşılayamazdım. Hamile olduğumu öğrenmeden önce olmazdı. Kesinlikle sonra da.

Daire arayışım en iyi ihtimalle felaketle sonuçlanmıştı. Okul başlamıştı ve mevcut envanter ortadan kaybolmuştu. Tüm Mission'da altı tane oda arkadaşı aranıyor ilanı vardı. Altısı da erkeklerle yaşamak anlamına geliyordu. Justin'den sonra bir süreliğine erkek oda arkadaşlarıyla işim bitmişti. Erkek ya da kadın ev arkadaşlarımı bahar geldiğinde yeni doğmuş bir bebekle yaşamamanın ne kadar eğlenceli olacağına ikna etmeye hiç niyetim yoktu.

Ve mevcut tek stüdyo kampüse yürüme mesafesindeydi. Bu kolaylık yüksek bir fiyat etiketi ile geldi.

Peki bu beni nerede bıraktı? Buraya. Beni burada, başka bir şey beklerken ayda fazladan yüz dolar ödeyerek bıraktı.

Yine de eninde sonunda gelecekti, değil mi? Treasure State son birkaç yıldır bir sürü yeni eleman getirmişti, bu da kiralık piyasasındaki çoğu boşluğu sıfırlamıştı. Ama biraz bekleyebilirsem, elimi çabuk tutabilirsem, eninde sonunda bir şeyler çıkacaktı.

"Peki," diye kestirip attım, kapıyı çekerek açtım.

"Başka bir seçenek daha var," dedi Justin, dışarı fırlamadan önce beni durdurarak. "Benim odama geri taşınabilirsin. Başka bir oda arkadaşı bulabiliriz."

Bu. Pislik.

Emlak vergilerinde ya da sigortada bir artış olmadı, değil mi? Hayır, sadece beni manipüle etmeye çalışıyordu. Yalvarmak işe yaramamıştı. Peki şimdi ne olacaktı? Haraç mı?

"Ödeyeceğim," dedim dişlerimi sıkarak, sonra o başka bir şey söyleyemeden tahta basamaklara adımımı attım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Kahretsin. Buraya hiç taşınmamalıydım. Justin'in beni böyle tuzağa düşürmesine asla izin vermemeliydim.

Alabama doğru yürürken burun deliklerim sızladı ve gözlerim doldu. Kahretsin, ağlamaktan bıkmıştım. O kadar bıkmıştım ki

asla ilerleyemeyecekmişim gibi hissediyordum. Sanki hep maaş çekinden maaş çekine yaşayacakmışım gibi.

Explorer'ın içine kaydım, kapıyı kapattım ve dış dünyayı kapattım. Sonra direksiyonu kavradım ve akmayan gözyaşlarımı kırptıştırırken direksiyonun beni yere sermesine izin verdim.

Justin beni bir ilişkiye zorlayabileceğini düşünerek hayal kuruyordu. Ben de parayı buldum. Bir şekilde.

Ayda 100 dolar.

Çek hesabımda kırk yedi dolar otuz üç sent vardı. Geçen ay, mali yardımımın karşılamadığı kitaplar için bir miktar para harcamak zorunda kalmıştım. Eylül'ün onuydu. Bu da bana kira parası, faturalar için nakit para ve bu artış için ekstra para bulmam için yirmi gün veriyordu.

Belki benzinden tasarruf edebilirdim. Ders programımı, dersler ve lokantadaki vardiyalar arasında eve gidip kıyafetlerimi değiştirebileceğim şekilde ayarlamayı başarmıştım. Ama kıyafetlerimi okula götürmeye ve kampüsteki bir tuvalette değiştirmeye başlayabilirdim. Muhtemelen market bütçemden yirmi dolar kısılabıldım.

Ramen noodle ve hazır makarna hamile bir kadın için pek sağlıklı sayılmazdı ama fıstık ezmesi ve ballı sandviçlerle hayatta kalabilirdim. Çocukken bunlardan ömür boyu yetecek kadar yemiştım. Bu fikir midemi bulandırdı ama fazla seçeneğim yoktu.

Dusty bana lokantada birkaç saat daha verebilir mi? Bana zaten karşılayabileceğinden fazlasını vermişti. Nakit sıkıntısı çeken tek kişi ben değildim.

Ve Gloria. Gloria'ya her ay daha az vermek zorundayım.

Justin'i sikeyim. Bunu yaptığı için onu sikeyim. Gerçekten, gerçekten hareket etmesi gerekiyordu.

Ama önce işe gitmem gerekiyordu. Anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırdım ve bu yaz almamam gereken lastiklerle lokantaya doğru yola koyuldum.

Zengin olmak nasıl bir şeydi? Birkaç dolar tasarruf etmek için bir ya da iki öğünü atlamayı hiç düşünmek zorunda kalmamak? Ne olurdu

Hesap bakiyenizi her zaman bilmemek nasıl bir duygu?

Soracak zengin birini tanımıyordum.

Lokanta sessizdi. Dusty'nin arabası arka kapının yanına park edilmişti. Yanına yanaştım ve aceleyle içeri girmeden önce yolcu koltuğundan sırt çantamı aldım. Sonra belime bağlamak için katlanmış temiz çarşaf yığınınından bir önlük kaptım.

Ben mutfağa girdiğimde Dusty paslanmaz hazırlık masasının üzerine eğilmişti. Bir elinde sarı bir kalem vardı, pembe silgisi gümüş metal yüksüğüne kadar aşınmıştı. Diğer elinde ise ucu meşhur ev yapımı ranch sosuna batırılmış bir patates kızartması tutuyordu. Önünde duran gazeteye odaklanmıştı, gözleri tel çerçeveli okuma gözlüklerinin ardından kısılmıştı.

"Hey," dedim.

"Merhaba." Bakışları siyah baskıdan ayrılmadı. Sayfaya bir daire çizdi.

Olamaz.

Dusty her gün ölüm ilanlarını okuyor, yerel Mission haberlerini hiç kaçırmıyordu. Ailesine yabancılaşmıştı, her bir ferdine. Annesi Dolly öldüğünde, başlangıçta söz verdiği gibi lokantayı Dolly'nin ikiz kardeşi Diana yerine Dusty'ye devretmişti.

Diana, Dusty'ye onu teslim etmesi için baskı yapmaya çalışmış, ancak Dusty teyzesini reddetmiş ve bu da ailelerinde bir çatlak yaratmıştı.

Diana yalanlar söylemiş ve insanları kendi tarafını seçmeye zorlamıştı.

Çekişme ve kavgalar sonunda o kadar kötü bir hal almıştı ki, Dusty aile üyeleriyle olan iletişiminin çoğunu kesmişti. Uzaklaşmak kalbini kırmıştı. Ama annesinin isteklerine saygı göstermiş ve Dolly'nin kapısını açık tutmuştu.

Ailesiyle arası pek iyi olmadığı için Dusty her gün ölüm ilanlarını okur, önemli biri öldüğünde kendisinin dışarıda kalmadığından emin olmak isterdi.

Dusty kuzeninin ölüm ilanını bu mutfakta okumuştı. Onun adını daire içine aldığında ben de buradaydım.

Masanın yanında durdum ve sırt çantamı yere bıraktım. "Kim?"

Kalemi masanın üzerine koydu. "Teyzem. Diana."

"Özür dilerim."

Elindeki patates kızartmasına uzun bir süre baktıktan sonra ayağa kalktı ve onu yakındaki bir çöp kutusuna attı.

"Sorun değil."

"Bir şey yapabilir miyim?"

Dusty gözlüğü yüzünden çekip aldı ve katlayarak önlüğünün cebine soktu. "Hayır, şekerim. Ben iyiyim."

Yine de ona doğru yürüdüm, kollarımı açtım.

Kıvranarak kurtulmadan önce ona on saniyeden fazla sarılmama izin verdi. Bu da gerçekten iyi olmadığı anlamına geliyordu. "Ödevin var mı?"

"Evet."

Yıllar boyunca bana bu soruyu kaç kez sormuştu? Eğitimime kendi annemden daha fazla önem verirdi. Dusty her gece buradan ayrılmadan önce işimin bittiğinden emin olurdu.

Sömestr yeni başlamıştı ama son zamanlarda ders çalışma konusunda daha da ısrarcıydı. Belki de son yılım olduğunu bildiği içindir. Ve bitiremememe ihtimalim vardı.

Yakında öğrenecektik. İlk doktor randevum gelecek hafta Salı günüydü.

Google'a göre doğum tarihim yirmi Nisan civarındaydı ama bir doktorun teyit etmesini istedim. Resmi doğum tarihim öğrendiğimde bahar dönemini bitirme şansım olup olmadığını da öğrenecektim.

"İşe koyulun." Bulaşık makinesine doğru yürüdü ve temiz fincanları ve tabakları yerleştirmeye başladı. "Birazdan sana yemek yapacağım."

"Tamam." Sırt çantamı omzuma atıp, sallanan kapıdan geçerek lokantaya doğru yürüdüm.

uzak köşedeki kabin için masa ve sandalyeler.

Ders çalışmak için motivasyon toplamak zor olmuştu. Belki de bunun nedeni dönemin henüz yeni olması ve derslere ya da hocalara henüz alışamamış olmamdı. Ya da belki de o anda kendimi üzgün hissettiğim içindi.

Bu bahar mezun olacaktım, umarım. Treasure State'teki ilk hamile kadın olmadığım ve profesörlerimin son dönemimi erken bitirmeme izin verecekleri için tüm parmaklarımı ve ayak parmaklarımı çaprazlıyordum.

Sonra ne olacaktı? Planım her zaman yüksek lisans yapmaktı. Gloria'yla daha az zaman geçirmek anlamına gelse bile yeni bir şeyler denemek için Montana'dan ayrılmak. Ama manzara değişikliğine hazırdım. Gelecek dönem için kabul edildiğim üç üniversite vardı; biri Washington'da, diğeri Idaho'da ve üçüncüsü de Oregon'daydı. Hepsini geri çevirmek zorunda kalacaktım, değil mi?

Ama bir lisans derecesi hiç olmamasından daha iyiydi, bu yüzden Aile Hukuku ve Kamu Politikası dersim için bir ödev üzerinde otuz dakika geçirdim, sonra her şeyi kaldırdım ve sırt çantamı Dusty'nin ofisine götürdüm, lavaboya yığıldığı kirli bulaşıklarla uğraşırken kapının içinde bıraktım.

Ben bir kaseyi ovarken giriş zili mutfakta yankılandı.

"Buldum." Dusty ton balıklı salatası için doğramakta olduğu kerevizi bırakırken bir parmağını kaldırdı. Sonra hızla dışarı çıktı ve kapı daha sallanmayı bırakmadan geri döndü. "Oğlun geldi."

"Justin?" Bugün, evde yaptığı o saçmalıktan sonra, onu Dolly's'ten men etmesine izin verecektim.

Ama Dusty başını salladı. "Hayır."

İnledim. Bu Rush olduğu anlamına geliyordu. Tekrar. "O benim oğlum değil."

Dusty bir kaşını kaldırdı.

O benim oğlum değildi. O sadece bir çocuktü. Beni hamile bırakan ve Dolly'nin müdavimi olan bir çocuk.

"Bulaşıkları bir dakika içinde bitiririm," diye mırıldandım ve yemek odasına girmeden önce ellerimi kuruladım.

Rush her zamanki yerinde, pencerelerin karşısındaki üçüncü kabinde, sallanan kapıya bakan banktaydı. İki metre boyundaki geniş gövdesi, son iki haftadır neredeyse hafta içi her gece olduğu gibi koltuğa sıkışmıştı.

"Selam." Koridorda yürürken çikolata rengi gözleri benimkileri yakaladı ve kabininin yanında durdu.

Midem bulandı. Sinirden. Cazibe değildi çünkü her ziyaretinde daha da yakışıklı görünüyordu. Hayır, sadece sinirdi.

Karnı ile masanın kenarı arasında ancak bir santim vardı ve kımıldadığında dizleri masaya tuzluk ve biberlikleri sallayacak kadar çarptı.

"Neden sandalyeyi biraz uzaklaştırabileceğiniz bir masaya oturmuyorsunuz?"

Omuz silkti. "Pencere kenarında oturmayı seviyorum." "Ama zar zor sığıyorsun."

"Benim için fark etmez." İki elini de masanın yüzeyine yaydı. "Burayı seviyorum."

Kalbim o etraftayken genellikle olduğu gibi biraz daha hızlı atıyordu. Sinirler. Sadece sinirlerdi. Ve sağlıklı bir dozda öz-bilinç.

Rush buraya değil başka bir yere aitti. Çok yersiz görünüyordu. Bu lokanta onun gibi bir adam için çok küçük, çok pis bir yerdi.

Ders kitapları ve kâğıtlar etrafına yığılmıştı, sanki bir süre kalmaya hazırlanıyor gibiydi. Tıpkı dün gece ve ondan önceki gece yaptığı gibi.

Saha evindeki kavgamızdan beri Rush çalıştığım her akşam mutlaka lokantaya gelirdi. Bu gece burada olacağımı nereden biliyordu?

Normalde Çarşamba günleri çalışmazdım ama Mike bir süredir buraya gelmemişti. Dusty'yle birlikte

off-again anlar. Başka bir vardiya isteyip istemediğimi sorduğunda, bu şansı kaçırmadım.

"Dusty sana programımı söyledi mi?" Ben sordum.

"Hayır." Koltuğa mümkün olduğunca yaslandı ve kaslı kollarından birini kabinin arkasına doğru uzattı. Kollarının büyüklüğü, o kaslı pazuları, bana iki kez baktırmayı asla başaramadı.

Kaslı adamlar benim tipim değildi. Ya da Rush'tan önce değillerdi.

"Ne?" Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Hiçbir şey." Bakışlarımı kollarının üzerinde kıvrılan damarlardan ayırdım. "Bu gece çalışacağımı nereden biliyordun?"

"Görmedim. Antrenmandan sonra dışarı çıktım ve arabayı gördüm."

"Oh." Demek onca yolu sadece burada olup olmadığını görmek için gelmişti. "Neden bana mesaj atmadın?"

"Mesajlaşmayı sevmiyorum."

Anlaşılan öyle değilmiş. Benden mesaj atmamamı istemişti ve ben de geçen hafta doktorla randevumu aldıktan sonra arayıp mesaj bırakmışım.

"Burada olup olmadığımı öğrenmek için beni arayabilirdin." İki hafta önce beni arayıp arayamayacağını sormuştu ama aramadı. Bir kere bile. Onun yerine lokantayı ziyaret etti.

Bir omzunu kaldırdı. "Dışarı çıkmak daha kolay geldi."

"Her gece mi?" Dolly'nin yeri kampüse yirmi dakika uzaklıktaydı. Sadece çalışıp çalışmadığımı görmek için neredeyse bir saat araba kullanırdı. "Neden?"

Rush'ın bakışları bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi pencereye kaydı.

Cam hafif pusluydu, aylar önce temizlenmiş olması gereken bir yağ ve toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Yıllardır ilk kez kendimi cam kadar kirli hissediyordum. Rush buraya gelmeye başladığından beri lokantayla ilgili daha çok şey fark etmişim. Masalardaki kahve lekeleri. Kapının içindeki yontulmuş fayanslar. Çatlamış vinyl kabinler ve

neon OPEN tabelası artık kırmızı renkte yanıp sönmüyordu.

Bu küçük lokantayı sevdim. İşten çok ev gibiydi. Ama insanların kapıdan içeri girdiklerinde ne gördüklerini biliyordum. Nasıl görüldüğünü biliyordum.

Nasıl görüldüğümü biliyordum.

Çok şeyimiz olmayabilir ama temiz pencerelerimiz olabilir.

Dusty pencereleri temizlemekten nefret ederdi ve bir servise verecek parası da yoktu. Mike genellikle fazladan birkaç dakikası olduğunda camları temizlerdi, ama eğer gitmişse, şey ... Bu gece ya da yarın onun yerine ben yapardım.

"Burada çalışmayı seviyorum," dedi Rush, bakışlarını çukurlarla dolu otoparktan ayırarak. "Sessiz bir yer."

Ne yazık ki sessizdi. Ama bunu değiştirmek için elimden geleni yapıyordum. Bugün, kampüsün etrafındaki çeşitli bilgilendirme panolarına bir avuç dolusu broşür yapıştırdım. Bir zamanlar Dusty bana Dolly'nin popüler bir üniversite mekânı olduğunu söylemişti. Belki yine öyle olabilirdi.

"Kampüsteki kütüphane de sessiz." Ve kütüphane katlanarak daha iyi durumdaydı.

"Yemekler daha iyi." Bana çarpık bir sırıtış attı. "Şirket de öyle."

Ben mi? Korkunç bir arkadaşım. Ondan kaçtım, mutfakta saklandım çünkü ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden mi gelmeye devam ediyordu? Çünkü aramızdaki bu garip gerilimi her zaman yaşayamayacağımızı biliyordu. Çünkü deneyecek kadar cesurdu.

Ben de denemek zorundaydım, değil mi? Rush'ın etrafında olmanın bir yolunu bulmalıydım. Ve o burada olduğuna göre, şimdi başlayabilirdim.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Kabinin diğer tarafına kayarak sordum, dizlerimiz masanın altına değmesin diye bacaklarımı yakın tuttum.

"Fena değil. Sen?"

"İyi. Daha önce tüm profesörlerimi gördüm, bu yüzden ne beklemem gerektiğini biliyorum."

Başını salladı. "İyi hissediyor musun?"

"Sabahları biraz zor oluyor." Neyse ki ilk dersim on bire kadar değildi ve o zamana kadar genellikle kusmayı bitirmiş oluyordum.

"Yani . . . Salı." Doktor randevum. Başımı salladım. "Salı günü."

"Peşine takılmama izin verdiğin için teşekkürler." "Elbette."

Bir yanım yalnız gitmek istiyordu. Rush odadayken konsantre olmak zordu. Bunun yanı sıra, işleri kendi başıma yapmaya alışmıştım. Yalnız olmak daha kolaydı.

Ama gelmeyi o istemişti ve ben de onu kıramazdım.

Rush'ın telefonu masanın üzerinde titredi. Annem Kabinin bu tarafından WOW. Düğmeye bastı ve sesli mesaja gönderdi.

"Cevap vermen gerekiyorsa ben gidebilirim." "Hayır. Konuşmak için onu sonra ararım."

Ne hakkında konuşacağız? "Onlara söyledin mi? Ailene?"

Bakışları masaya kaydı. Saçları alnına dökülünce bir elini saçlarının arasında gezdirerek saçlarını itti.

Bu neden seksi olmak zorundaydı ki? Çekirdeğim sıkıştı. Onun seksi olmamasına ihtiyacım vardı. Hemen.

Saçlarını tekrar düzeltti ve bu sefer kolonyasının kokusu masaya yayıldı, zengin ve erkeksi ama aynı zamanda sabun gibi temiz. Güzel kokuyordu. Çok ama çok güzel kokuyordu.

Ugh. Şampuanını, pazularını ya da çenesinin o günlük kirli sakalıyla nasıl da sert görüldüğünü düşünmeyi bırakmalıydım.

"Ben, şey, yapmadım,"

dedi. "Ne yapmadın?"

Bana yandan bir bakış attı. "Ailem. Onlara hamile olduğunu söylemedim."

"Oh." Doğru. Kahretsin. Bir soru sormuştum, sonra beynim seksi saçlar tarafından karıştırıldı.

"Ama oda arkadaşşıma söyledim," dedi. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Mutfak ve yemek odasını ayıran duvara baktım. "Dusty'ye söyledim."

Başını salladı ve parmağıyla masanın üzerinde bir daire çizdi. "Aileme söylemek istiyorum. Hazır olduğunuzda."

Sertçe yutkundum. "Bekleyebilir misin? En azından doğum tarihimiz belli olana kadar?"

"Elbette."

Bu hamilelik gerçek değilmiş gibi hissettirmiyordu. Sabah bulantılarım vücudumda neler olup bittiğini tam olarak bilmemi sağlamıştı. Ama bunu ailesine ya da kız kardeşime duyurma fikri avuçlarımı terletti.

Benim tecrübelerime göre aile, stresli durumları daha da kötüleştirir. Ailesi hayal kırıklığına uğrayacaktı. Gloria da öyle. Kendi hayal kırıklıklarımı yeterince yaşıyordum ve şu anda daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

Ailesinin en azından medeni olmasını umuyordum. Ve nazik, bana değilse bile, bu bebeğe karşı. Torunlarına.

Sahip olacağı tek büyükanne ve büyükbabası onlar olacaktı çünkü annemin bu işe karışmasına kesinlikle izin vermeyecektim.

Ve Dusty de, şey.. .. Dusty.

Sanki ona Dusty Nine adını vermeyi düşündüğümü biliyormuş gibi, mutfaktan gürültülü bir çarpışma sesi geldi, metalin metale çarpma sesini sessiz bir küfür dizisi izledi.

"Gidip onu kontrol etsem iyi olacak."

Kabinden çıkarken Rush başıyla onayladı. Ancak ben uzaklaşmadan adımı seslendi. "Faye?"

Durdum ve döndüm. "Evet?"

"Yarın çalışıyor musun?"

İşte o olmadan bir gece geçirme şansım vardı. Dusty'nin bana atacağı bakışlardan ya da yemek odasına her girdiğimde ortaya çıkan gerginlikten endişe etmemek için.

Tek yapmam gereken hayır demektir. Haftaya gelmesini söylemek.

Ama yalan söylemekten nefret ederdim.

Babam bir yalancıydı.

Benim için geri döneceğine söz vermişti.

Ve onu beş yaşımdan beri görmemiştim.

Rush'a "Evet, çalışıyorum," dedim. "Kapanışa üç var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

RUSH

"A pril yirmi dört." Faye'in sesi, fısıltıyla konuşmasına rağmen Yukon'un kabinini dolduruyordu. Elleri kucağında kenetlenmiş, çenesi sıkışmış.

"Nisan'ın yirmi dördü," diye tekrarladım, beni gerçekliğe bağlayan tek şeymiş gibi direksiyonu kavırıyordum.

Nisan'ın yirmi dördü.

Nisan ayının yirmi dördünde ya da civarında bir bebeğimiz olacaktı. "O gün askerlik günü," diye mırıldandım, gözümü kırpmadan dışarı bakarken.

ön c a m a ve park halindeki araçlara çarptı.

"Ne?"

Yolcu koltuğuna bakarken görüşümü odaklanmaya zorladım. "Draft günü. Üniversite oyuncularının NFL'deki takımlar tarafından seçildiği gün."

"Ah." Faye'in alnı çatıldı. "Sen, um ... bunu yapıyor musun? Taslak mı?"

"Hayır. Treasure State'te oynamak için hâlâ bir yılım var. İlk yılımda kırmızı gömlekliydim."

Gözlerini kırıştırdı. "Ha?"

Hayatımdaki herkes gibi onun da futbol dünyasının içinde olmadığını unutmuşum. "Bir atlet sadece dört kez oynayabilir.

Beş yıllık bir takvim aralığında sezonlar. İlk yılımda sadece birkaç maç oynadım. Antrenman yaptım ve takımla birlikte çalıştım ama maçların çoğunda oturduğum için bunu tam bir sezon olarak saymam gerekmedi. Böylece üniversitede bir yıl daha oynayabilirim."

"Ah." Başını salladı. "O zaman taslak işini yapacak mısınız?"

"Belki." Planım buydu. Treasure State'te kışımı yırtarak oynamak, sakatlanmamak için dua etmek ve muhtemelen bir NFL takımı tarafından seçilmek. Son tura kalsam bile umurumda değildi. Sadece oynamaya devam etmek istiyordum.

Ama gelecek yılki seçmeler sırasında bir çocuğum olacaktı. Bir yaşında.

Bu nasıl işe yarayacaktı? Bunların herhangi biri nasıl işe yarayacaktı?

Son bir buçuk saattir başım dönüyordu. Faye'in randevusu için doktorun ofisine girdiğimizden beri.

Faye bir dizi sağlık sorusunu yanıtlarken ve tüm standart testlerden geçirilirken duvarların arasına karışmak için elimden geleni yapmıştım. Muayene masasının yanında oturmamı söyledikleri sert sandalye olmasaydı, doktor bebeğin kalp atışlarını dinlemek için bir değnek kullandığında bayılabilirdim.

Ve sonra o tarihi bir bomba gibi üzerimize bıraktı.

Nisan'ın yirmi dördü.

Evet, sadece Eylül ayıydı ama Nisan çok erken değil miydi? Göz açıp kapayınca kadar gelirdi. Baba olmaya hazır değildim. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Daha iyi bir plana ihtiyacım vardı.

Ancak ne zaman bu yeni geleceği gözümde canlandırmaya çalışsam, sanki bir kara deliğe bakıyormuşum gibi hissediyordum. Bir uçuruma.

"Nisan'ın yirmi dördü mezuniyetten iki hafta önce." Faye emin olmak için kafasının içinde günleri sayıyormuş gibi parmaklarını birbirine vurdu.

Hay sikeyim. Ben gelecek yılki NFL seçmeleri için çıldırırken, Faye son senesinin son iki haftasını tamamlayıp tamamlayamayacağından emin değildi. Onun için istisnalar yapmak zorundaydılar.

Böyle şeyler, değil mi? Faye kesinlikle Treasure State'teki ilk hamile öğrenci değildi.

"Yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım," dedim ona.

Sanki burada olduğumu unutmuş gibi şöyle bir baktı ve kapıyı açıp dışarı fırlamadan önce bana yarım ağızla gülümsemeye çalıştı.

Dün gece lokantada masaları silerken, bugün bizi bırakıp bırakamayacağımı sormuştum. Kabul ettiği anda ödevlerimi bir kenara bıraktım ve o fikrini değiştirmeden oradan uzaklaştım.

Sanki yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum ve yanlış bir kelime bu garip huzuru yok edecekmiş gibi hissediyordum. Faye babalık testinden bir daha bahsetmemişti. Ben de bu konuyu açmadım.

Dolly's'e gittiğimde pek bir şey konuşmadık. Çoğunlukla, çok küçük ve rahatsız bir kabinde oturup Faye'in müşterileri beklemesini izlerdim. Ama o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Sadece onun yanında olmak için. Yardıma ihtiyacı olduğunda yanında olmak.

Arka koltuğa uzanıp sırt çantamı aldım ve dışarı çıktığımda arabanın kapılarını kilitledim. Sonra saha binasına doğru ilerlemekte olan Faye'e yetişmek için koşmaya başladım.

Adımlarımı kısaltarak onun yanına düştüm. "Bugün bir dersin daha mı var?"

"Evet," dedi. "Williams Hall'da."

"Tedarik Zinciri Analitiği için O'Donnell'a gidiyorum."

Burnu buruştu.

Kıkırdadım. "Ben de aynen öyle düşünüyorum."

Kaldırıma ulaştığımızda, bizi amfilere ve diğer kampüs binalarına götürecek olan yaya geçidine doğru ilerleyerek saha binasının etrafından dolaştık.

Ancak kavşağa varmadan önce, saha binasının yan kapısı açıldı ve iki kız dışarı çıktı.

İkisi de voleybol takımındaydı. Belki bir ya da iki yaş daha küçüklerdi, emin değildim. Tek bildiğim, içlerinden birinin -Megan'ın- Maverick'i kayıp bir köpek yavrusu gibi kampüste dolaştırdığıydı.

Adını bildiğinden bile şüpheliydim.

Yürüdüğümüzü fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra ikisi de Faye'e bakarken eğilip diğer kızın kulağına bir şeyler söyledi. Atletizm departmanında dedikoduların dolaştığına şüphe yoktu. Faye'in bebeğimi doğuracağını bildiklerine şüphe yoktu.

Dedikodularını sikeyim.

Yer değiştirdim, bir anda Faye'in arkasına ve diğer tarafına geçtim, fısıldaşmalarını görmemesi için görüşünü engelledim.

"Ne?" diye sordu.

"Yok bir şey." Caddeye ulaştığımızda elimi sırtının küçük kısmına koydum, dokunmadım ama yaya geçidine adım attığımızda yakınımdaydım.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attığımda voleybolcu kızların yakın olduğunu gördüm.

Hâlâ kafaları eğik, fısıldaşıyorlardı.

Siktiğimin kızları.

İşin asıl boktan tarafı ise suçlayabileceğim tek kişinin kendim olmasıydı. Çünkü haftalar önce aklımı kaçırmış ve Faye'le saha içinde herkesin duyabileceği bir yerde tartışmaya başlamıştım.

İnsanlar konuşmaya başlamıştı. Söylentiler daha çok atletizm departmanı ile sınırlı görünüyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Maverick muhtemelen Erik'e söylemiştir. Erik Kalindi'ye söyleyecekti.

Bunu bir süre gizli tutmak harika olurdu ama hamilelik sonsuza kadar saklayabileceğimiz bir şey değildi.

Belli ki haber voleybol takımına yayılalı birkaç ay bile olmamıştı.

Sporcular arasında dedikodu normaldi. Ben de soyunma odasında kendi payıma düşeni duymuştum. Hatta bir keresinde

dedikodusu benim hakkımdaydı. Gerçi bu uzun zaman önceydi. Birinci sınıfta Halsey'le olanlardan sonra gözlerden uzak kalmak için elimden geleni yapmıştım.

Kahretsin. Halsey öğrendiğinde ne yapacaktı? Ona söylemeli miydim? Benden duyması belki biraz drama yaratırdı. Onu aramak istemedim ama arayacaktım. Sonra ararım.

Arkamızdaki kızlar biraz fazla yüksek sesle güldüler.

"Bu gece çalışıyor musun?" Caddenin karşısına geçerken Faye'e sordum. Eğer konuşursam, belki de konuştukları her neyse onu duyamayacaktı.

Gözlerini ileriye dikmiş, kollarını ortasına sarmıştı. "Hayır."

"Oh."

"Daha sonra lokantada olacağım." "Gerçekten mi? Neden?"

Başını kaldırdı, karamel gözleri bir an için benimkileri tuttu. "Orası daha kolay."

"Benimle mi? Yoksa her şeyle mi?" Faye bir nefes verdi.

"İkisiyle de."

Dolly'de daha kolaydı. Nedenmiş o?

Restorana adım atmak bir baloncuğa girmek gibiydi. Sanki çizburger ve pastırma kokusundan başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki lokantanın duvarları içindeyken gelecek bize dokunamazmış gibi. Sanki her şeyi çözmemiz gerekmiyordu, henüz değil.

"Sanırım bu akşam bir değişiklik yapacağım. Burger yerine krep alacağım," dedim. "Onlar senin favorin, değil mi?"

"Evet."

"Krep olsun o zaman. Madem çalışmıyorsun, belki birlikte yiyebiliriz. Şu kabinde oturur ve ikimiz de yirmi dört Nisan'dan korkmuyormuşuz gibi davranırız."

Faye'in ağzının köşesi yukarı kalktı. Dolly's'i ziyaret etmeye başladığımdan beri birkaç kez gördüğüm, zoraki bir gülümsemeydi bu. Ve her zaman daha fazlasını istememe neden olurdu. Bu beni

Bekârlığa veda partisinin olduğu gece bana yaptığı gibi gerçek bir gülümseme istiyordum. "Pekâlâ. Krep."

Sırıttım. "Sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi genişledi, yanakları pembeleşti.

Faye muhteşemdi. Tamamen, sarhoş edici derecede muhteşem. Son birkaç haftadır ona bakmama, gerçekten bakmama izin vermemiştim. Çoğunlukla bakmaktan kendimi alamayacağımdan endişelendiğim için.

Yeterince sorunumuz vardı. Şu anda ona salyalarımı akıtmama ihtiyacı yoktu.

Beni izlerken yakalayarak başını kaldırdı. "Ne?"

Çok güzelsin. "Hiçbir şey."

O'Donnell Hall'un kahverengi tuğlaları göründü. Normalde saha binasına bu kadar yakın olması hoşuma giderdi. İki bina arasında yürümek hızlı ve rahattı.

Ama Faye ile yürümek güzeldi. Sanki dersler arasında vakit geçiren iki normal öğrenciymişiz gibi hissettik, berrak bir sonbahar gününde kampüsün tadını çıkardık.

"Hangi sınıf-" O'Donnell'ın dışındaki insanlar yer değiştirdiğinde ve kalabalığın içinde tanıdık bir yüz belirlediğinde sorum kısa kesildi.

Halsey. Yolumu kesiyor.

Yüzündeki öfkenin tek bir anlamı vardı. Dedikoduları o da duymuştu.

"Oh, lanet olsun." Haberi kendim vermek için çok fazla. "Ne?" Faye etrafına bakındı.

"Gitmelisin," dedim çenemi kampüsün diğer ucuna doğru sallayarak.

"Ha?"

Açıklayacak zamanımız yoktu ve bugün ihtiyacımız olan son şey bir dramdı. Özellikle de voleybolcu kızlar hâlâ arkamızdayken. "Bana güvenir misin? Lütfen? Bu akşam lokantada görüşürüz."

Faye başını sallamadan önce iki kalp atışı boyunca bana baktı.

Adımlarımı yavaşlatarak onun ilerlemesine izin verdim. Sonra Halsey gittikçe yaklaşırken tamamen durdum.

İki kadının yollarının kesişmesini engellememin hiçbir yolu yoktu. Ama Halsey'in dikkati bana kilitlenmişti ve onun hedefi olarak kalacağımı umuyordum.

Faye'in yanından geçip gitti, ona bir bakış bile atmadı ve ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Güzel. Başıma gelecek her türlü gazabı göze alırdım. Faye'in bu saçmalığa sürüklenmesine gerek yoktu.

Halsey on adım ötede durdu ve dönerek Faye'in sırtını işaret etti. "Bu o mu?"

Yürümeye devam et, Faye. Yürümeye devam et.

Durdu.

Lanet olsun.

Halsey'e "Bunu yapma," dedim.

Gözleri yaşlarla dolu olsa da gözlerinde bir alev vardı.

"Bu doğru mu?"

"Hals-"

"Öyle mi? It. Doğru mu!" Sesi yakındaki binalarda yankılandı ve diğer tüm konuşmalar çılgık atarak durdu.

İşler çirkinleşecekti, değil mi? "Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Oh, gerçekten mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Beni nasıl aldattığını ve onu nasıl hamile bıraktığını konuşmuyor muyuz?"

Halsey'i geçip kaldırımdan aşağı inerken Faye'in yüzündeki renk soldu.

Doktor bize, anne babaların duyuru yapmadan önce on iki haftaya kadar beklemesinin yaygın olduğunu söylemişti. Şimdi mi? O üç aylık sınıra ulaşma şansımız yoktu. Henüz aileme bile söylememiştim.

"Birlikte değildik," dedim Halsey'e. "Seni aldatmadım. Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama bu seni ilgilendirmez."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve kızgın bir hareketle onu uzaklaştırdı. "Şimdi birlikte misiniz?"

"Bunun hakkında konuşmayacağım." Sesimi olabildiğince yumuşak tuttum. "Bırak gitsin."

"Bırak gitsin." Sesi çatallaştı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamak için aylarımı harcadım. Sen bizden vazgeçtiğinde bile ben asla vazgeçmedim. Yıllardır senin bir numaralı amigon oldum. Eğer istediğin buysa seni NFL'e kadar takip ederdim ya da sadece seninle olmak için burada kalırdım. Her şeyi denedim. Her şeyi. Ve sen bunun peşini bırakmamı mı istiyorsun?"

Lanet olsun. "Özür dilerim, Hals."

Onu bu şekilde incitmek istememiştim.

Bir gözyaşı daha düştü ve bu sefer onu tutmaya zahmet etmedi. "Şimdi senden nefret etmek zorundayım."

Acıtmadı. Bir darbe olmasını bekleyerek söyledi ama acımadı. Muhtemelen benden nefret ettiğini ilk kez söylemediği içindi. O kamp gezisinde, kavga ettikten sonra, bir sesli mesajda o zaman da benden nefret ettiğini söylemişti.

Başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti, kaybolmadan önce omzu koluma çarptı.

İzledikleri belli olan insanlar, dikkatlerini başka yöne çekip bu gösteriye kulak misafiri olmamış gibi davranırken aniden yeri, bulutları, çimenleri oldukça ilginç buldular.

Bir izleyicim olmasını umursayacak kadar içimde yoktu, bugün değil.

Dikkatim kaldırıma yöneldi, çilek sarısı saçlı bir kadın arıyordum.

Faye çoktan uzaklaşmıştı.

Ben de sınıfıma gittim ve okula odaklanmak için elimden geleni yaptım. Antrenmanda kıcımlı yırtarak çalıştım, tüm hayal kırıklığımı ve kızgınlığımı futbola döktüm. Duş alıp temiz bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giydikten sonra

Gömleğimi giyip şehrin öbür ucundaki Dolly's Diner'a
gittim, karnım gurulduyordu ve krep yemeye hazırđım.
Onları yalnız yedim.
Faye beni ekti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

FAYE

M Kız kardeşim parmaklarını yüzümün önünde saklatmadan önce dirseğini benimkine sapladı.

"Merhaba. Sen

bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Sarsıldım ve bakışlarımı lokantanın ön kapısından ayırdım.

Gloria ve ben bir kabinde sıkışmıştık, Rush'ın kabini. Burası ne zaman onun kabini olmuştu?

"Özür dilerim," dedim ona. "Bu gece dikkatim dağınık." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gloria gözlerini devirerek alay etti.

Genç kızın küstahlığı Dusty'nin köy sosundan daha yoğundu. Bütün akşam kötü bir ruh hali içindeydi ve göz devirmeleri de azalmaya başlamıştı.

"İğnelemeyi azaltabilir misin?"

"Gerçekten burada olmak istiyormuş gibi davranabilir misin?" "Gloria," diye uyardım.

"Faye," diye taklit etti ve sırf beni kızdırmak için karamel gözlerini tekrar devirdi. On beş yaşında da bu kadar şımarık mıydım?

"Biliyor musun? Bence bu gece cebir konusunu kendi başına çözebilirsin." Kabinin kenarına doğru kaydım, tam ayağa kalkacaktım ki elini koluma dolayarak kaçışımı durdurdu.

"Bekle. Yapma. Gerçekten yardımına ihtiyacım var." "O zaman nazik ol."

Beni bıraktı ve iç çekti. "Dikkatini vermiyorsun gibi görünüyor."

"Aklında çok şey var," dedim ve kabine geri döndüm. "Bana biraz izin ver."

"Tamam." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Üzgünüm."

"Her şey yolunda." İkimiz de önümüzde duran çalışma kâğıdına odaklanırken daha da yaklaştım, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Sıradaki soru. Bu ifadede katsayıyı ne temsil ediyor?"

Çoktan seçmeli dört seçeneğe bakarken inledi. "Bilmiyorum. Matematikte berbatım."

"Matematikte iyisin." Kâğıdına doğru başımı salladım. "Hadi gel."

Öfkeyle Ticonderoga kalemimi aldı ve problemi çözerken bakışlarım bir kez daha kapıya doğru kaydı.

Rush'ı görmeyeli bir hafta olmuştu. Doktor randevumdan bu yana bir hafta. Krep yemek için buluşmaya karar verdiğimizden beri bir hafta geçmişti ve ben onu ekmiştım.

Dusty bana o gece iki saat boyunca burada beklediğini ve sonunda ayrıldığını söylemişti. O zamandan beri lokantaya geri dönmemişti.

Eninde sonunda, tekrar konuşmak zorunda kalacaktık. Eninde sonunda, onu aramak için cesaretimi toplamam gerekecekti. Sonunda, tam olarak ne söyleyeceğimi bulmam gerekecekti.

Ama ben ne dedim ki? Geçen hafta eski kız arkadaşıyla yaptığı tartışmaya kulak misafiri olmuşum. Onu aldatmakla suçladığını, hem onu sevdiğini hem de ondan nefret ettiğini duymuştım.

Rush için mi yoksa Halsey için mi daha kötü hissettiğimden emin değildim ama ikisinin de bana acımak isteyeceğinden şüpheliydim.

"B," dedi Gloria, çalışma kâğıdındaki cevabı daire içine alarak.

"İyi işti." Bir sonraki soruya geçerken kolunu okşadım.

Mutfağa açılan kapı açıldı ve Dusty elinde bir sepet tavuk dilimi ve patates kızartmasıyla dışarı çıktı.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Açlıktan ölüyorum." Dusty akşam yemeğini masaya koyarken Gloria kalemmini bir kenara fırlattı ve ödevini karıştırdı.

"Sana biraz ranch getireyim," dedim ve kabinden kayarak çıktım. Dusty, "Ben getiririm," diye teklif etti ama ben elimi salladım ve durdu.

"Çalışıyor olmam gerekiyordu."

"Çok meşgul olduğumuz için mi?" Boş lokantaya şöyle bir baktı ve güldü.

Gülmek mi? Gerçekten mi? İşlerin her yıl daha da yavaşlaması onu rahatsız ederdi. Nasıl etmesin ki? Şimdi buna gerçekten gülüyor muydu? Bu kadar ilerlemiş miydik?

Bu gece şimdiye kadar beş masaya hizmet ettim. Elbette, haftada bir ya da iki kez gelen müdavimlerimiz vardı. Ama o müşteriler bile son zamanlarda azalmıştı. Çoğu yaşlıydı. Dusty muhtemelen birkaçının ismini günlük ölüm ilanı avında okumuştı.

Saat yediyi geçiyordu. Gloria muhtemelen açık olduğumuz son saatte burada olan tek kişi olacaktı.

"Çıkabilirim," dedim. "Bana ödeme yapmanın bir anlamı yok."

"Hayır."

Bu ses tonuyla tartışmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Bir sigara içmek için arkaya geçeceğim," dedi mutfağa gitmeden önce, ama boş odaya uzun uzun bakmadan önce değil.

Arka kapı çarparak kapandı ve ben yavaş bir daire çizerek döndüm. Bakışlarım masadan masaya gezinirken suçluluk duygusu omuzlarıma ağır bir yük gibi çöktü.

İşi bırakmalı mıyım? Daha iyi bahşiş alabileceğim bir restoranda iş mi bulsam? Dusty'ye her hafta bana ödeme yapmayarak biraz para biriktirme şansı mı vermeliydim? Asgari ücretle çalışıyordum ama yine de bu kesebileceği bir maliyetti.

İşler kötü gitmedikçe beni asla kovmazdı. O zaman bile beni işten çıkarmadan önce muhtemelen kendi banka hesabından para çekerdi.

Onu yalnız bıraksaydım, her vardiyada ara vermeden çalışmak zorunda kalacaktı. Zaten hiç ara vermiyordu. Mike'la birlikteyken ve Mike yemek pişirmeye geldiğinde bile, o da buradaydı. Ben dükkânı kapatıp kilitleyebilecek durumda olduğumda bile, arka kapıdan birlikte çıkabilmek için burada kalırdı. Dusty için tatil diye bir şey yoktu.

Bu bir seçim miydi? Yoksa zorunluluktan mı?

Belki de işi bırakmalıyım. Gündüzleri başka bir yerde çalışıp geceleri Dusty'yi ziyaret etmeliyim. Tüm ders programımla bunun nasıl yürüyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ya da bir bebek.

Midem bir takla attı. Bugünlerde sürekli bir akrobasi halinde gibiydi. Öğleden önce sabah bulantılarıyla çalkalanıyordu. Öğle yemeğinden sonra, endişeyle dönüyordu.

Garson masasına doğru yürüdüm ve bir bardağı buz ve Sprite ile doldurdum. Sonra buzdolabından bir şişe ranch sosu kaptım ve kabine geri döndüm. Nemli avuçlarımı kotuma silerken fark edemeyecek kadar yemeğini içine çekmekle meşgul olan kız kardeşimin yanına çöktüm.

"Biraz ister misin?" Sepeti yaklaştırdı, çiğnerken yanakları şişti.

"Hayır. Ve ağzın doluyken konuşma."

Gloria gözlerini devirdi.

Bu sefer onu azarlayamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden içkimi yudumladım ve çalışma kâğıdındaki bir sonraki soruyu okudum, zihnimde cevabı bulmak için matematik hesapları yaptım. "Bu gece başka ne yapman gerekiyor?"

"Bu ve sağlık için eve götürme sınavı." Kalemimi kaptı ve silgisini masaya vurdu. "Öğretmenimin seksi anladığımı ve hamile kalacak kadar aptal olmadığımı bilmesi için bir sürü aptalca soruya cevap vermem gerekiyor."

Yutkundum. Ona nasıl anlatacaktım? Gloria böyle bir hatayı anlayamazdı.

Yine de en azından bebeği doğurma kararımı açıklamak zorunda kalmayacaktım. Kürtajı hassas kalplerimizi ezmek için bir yol olarak kullanan aynı anneye sahiptik.

Annemin karbon kopyasıydım. Her gün aynada yüzümüzü görmek zorundaydım. Gloria, en azından babasına çekmişti. Zeytin rengi teni ve düz, siyah saçları yüzünden insanlar kardeş olduğumuzu anlamazdı. Tek ortak özelliğimiz karamel gözlerimizdi. Onunkiler kalın, isli kirpiklerle çerçevelenmişti. Her gün birkaç rimel sürmezsem ceset gibi görünürdüm.

Dünyayı hala siyah ve beyaz olarak gören muhteşem, inatçı kız kardeşim nasıl hamile kalmış olabileceğimi anlayamazdı.

Dürüst olmak gerekirse, kendime inanmakta güçlük çektiğim günler oldu.

"Sence doğum kontrolü yaptırmalı mıyım?"

Bakışlarım cebir çalışma kâğıdından profiline kaydı. "Ne oldu? Neden? Aktif misin?"

Lütfen hayır de. Lütfen, Tanrım, hayır de.

"Aktif mi?" Burnunu kıvırdı ve yüzünü buruşturdu. "Faye."

"Eee? Öyle misin?" "Hayır."

Vay be. "O zaman neden doğum kontrol hapı kullanman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ne olur ne olmaz."

Bu konuşma için çok erkendi. Daha on beş yaşındaydı. Ben bekâretimi üniversite birinci sınıfa kadar kaybetmemiştim. Ama Gloria, Mission Lisesi'ndeki en güzel kızdı. Erkeklerin ona ilgi gösterip göstermediğini sormama gerek yoktu. Tabii ki onun peşindeydiler.

Çok erkendi. Ama zamanı gelmişti.

"Aile Planlaması'nı arayıp randevu alacağım," dedim.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıktı. "Babama söylemesek olur mu?"

"Bunu yapmak zorunda değiliz. Ama bir noktada, muhtemelen soracaktır." Babası, kızının sağlığı ve güvenliği söz konusu olduğunda zor konuları görmezden gelecek biri değildi.

"Benimle zaten seks hakkında konuştu ve bu tüm hayatım boyunca yaptığım en kötü, en rahatsız edici konuşmaydı. Unut gitsin. Sonsuza kadar bakire kalacağım."

"Bu planı destekliyorum."

Kıkırdadı. "Okuldaki bütün erkekler aptal zaten."

"Erkekler ne olursa olsun aptal-" Ben sözümü bitiremeden

kabul ederek, ön kapı açıldı.

Zil sesi boş restoranı çınlatırken Rush içeri girdi.

Geri dönecekti.

Birbiriyle çelişen duyguların anlık dalgalanması o kadar güçlüydü ki neredeyse boğuluyordum. Rahatlama ve panik ve sinir ve heyecan. Gülümsemeli miydim, el mi sallamalıydim yoksa masanın altına girip saklanmalı mıydim emin değildim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gloria çenesini tutarak.

"Bu adam çok seksi."

"Gloria." Ona dirsek attım.

"Ow." Bana dirsek attı. "Bu ne içindi?"

Yanılmamıştı. Belli ki, adam çok güzeldi. Ama ağzının suyunu akıtması gerçekten garip olacaktı. Ne? Bebeğin babasına mı?

Iyy. Bebek babasını düşünmek bile beni ürpertiyordu. Başka bir şey bulmamız gerekecekti. Arkadaş mı? Tanıdık?

Ortak ebeveynlik mi?

"Buraya geliyor." Biraz kıpırdandı, saçlarını düzeltirken daha dik oturdu.

"Hayır." Parmağımı havada gezdirdim. "O senin için çok yaşlı."

"Nasıl-bekle. Onu tanıyor musun?" Gözleri irileşti. "Lütfen bana Justin'i terk ettiğini ve onun yerine bu adamla takıldığını söyle."

"Bu biraz karışık. Şimdi sus." "Karmaşık olan ne? Adam çok seksi."

"Hey." Rush'ın derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

O yakışıklı yüze bir bakış atma riskini göze aldım. Gülümsemesini tutuyormuş gibi görünüyordu. Bu da Gloria'nın ona seksi dediğini kesinlikle duyduğu anlamına geliyordu. Müthişti.

"Merhaba." Ayağa kalkıp kaçmak üzere yerimden kıpırdandım ama ben daha ayağa kalkamadan Rush karşımadaki kabine kaydı.

"Ben Rush." Gloria'ya elini uzattı.

Kızarması fuşyaya döndü. "Ben Gloria. Faye'in kız kardeşi."

Elini sıkarken bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Daha sonra ona üvey kardeş olduğumuzu söyleyecektim. Gerçi bu bir şeyi değiştirmiyordu. O tamamen benimdi ve doğduğu günden beri öyleydi.

Annem bir keresinde bana tek iyi olduğum şeyin bedava bebek bakıcılığı olduğunu söylemişti. Bunu bir hakaret olarak söylemişti ama Gloria'ya sabah, öğlen ve akşam bakmaktan çok mutlu olmuştum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, dikkatini bana odaklamıştı. Dirseklerini masaya dayamıştı, geniş ve büyük gövdesi kabinin tüm kenarını kaplıyordu. Otururken bile üzerimde yükseliyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

Mırıldandı. "Krep mi?"

"Üzgünüm."

Gloria baktı arasında ve iki . Biz, onu gözlerini kısarak. "Neden krep için özür diliyorsun?"

"Uzun hikâye," dedim ayağa kalkarken. "Bir şey sipariş etmek ister misiniz?"

"Normal olan iyi."

Cheeseburger deluxe ve yanında patates kızartması.

"Bekle." Gloria ben gitmeden önce elini kaldırdı.

"Buraya düzenli olarak gelecek kadar mı geliyor? Peki ya

Justin?"

"Ayrıldık."

Çenesi düştü. "Bunu bana söylememiştin. Taşındın mı? Bu kim?"

Bu Rush'ın önünde yapmak istediğim bir konuşma değildi, bu yüzden çalışma kâğıdını işaret ettim. "Hayır, ben taşınmadım. Bu Rush. Ve ödevini yapman gerekiyor."

Bana ters ters baktı. Annemizin bakışıydı.

Görmezden geldim ve mutfağa doğru yürüdüm. Dusty gazetenin üzerine eğilmiş, elinde kalemle ölüm ilanlarını gözden geçiriyordu.

Teyzesinin vefatından ya da cenazeden bahsetmemişti. Pazartesi günü konuşmak isteyip istemediğini sordum, duymazdan geldi ve sonra sigara içmek için dışarı çıktı.

Dusty ve benim konuşulmayan bir kuralımız vardı. Birbirimizi zor konularda zorlamazdık. Ama konuşmaya ihtiyacım olursa o buradaydı. Bana acı gerçekleri söylemek için burada olurdu. Ve eğer sarılacak birine ihtiyaç duyarsa, ben hazırdım.

Bırakmak mı? Bırakamazdım. Onu yalnız bırakamazdım. Ayrıca, başka bir restoranın kız kardeşimin yanına oturmama ve ödevlerine bu kadar sık yardım etmeme izin vereceğinden şüpheliydim.

"Müşteri mi?" Dusty sordu.

"Evet. Lüks çizburger ve waffle patates kızartması."

"Ah." Kalemmini bir kenara bıraktı ve dik durdu. "Demek oğlun geri döndü."

"O benim oğlum değil."

"Tamam, şekerim." Ağzının kenarı kıpırdadı, sonra dönüp masaya doğru yürüdü.

Rush benim oğlum değildi. Bu hamilelik bir peri masalı romantizmine yol açmayacaktı. Sadece birbirimizi anlamaya çalışıyorduk. Birbirimizin yörüngesinde nasıl hayatta kalacağımızı bulmaya.

Her seferinde bir cheeseburger ve patates kızartması.

Yemek salonuna döndüm, bir bardak buzlu su doldurmak için içecek istasyonuna gittim, ardından ketçap ve hardal kutusuyla bir rulo çatal bıçak takımı aldım ve hepsini kabine taşıdım. "İşte, neler oluyor?"

Gloria Rush'a baktı, bakışları bir kılıç kadar keskindi ve Rush'ın kafasını omuzlarından ayırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

Rush da kız kardeşime baktı ama meraklı mı görünüyordu? Sıkılmış mı? Sinirli mi? Başını eğmesinin ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıımıyordum onu.

"Yedi numara." Gloria çalışma kâğıdını masanın kenarına, benim görebileceğim şekilde kaydırırken bakışlarını kaydırmadı. "Cevap ne?"

Kabı, çatal bıçak takımını ve Rush'ın suyunu bıraktım, sonra da gazeteyi aldım. Zihinsel matematikle bir dakika uğraştım ama buldum. "B."

Rush'ın kıkırdaması yüksek değildi ama odayı o derin, boğucu sesle dolduruyor gibiydi. Bu kıkırdamayı çekici kılacak hiçbir şey yoktu.

Omuzlarımdan bir ürperti geçti. Lanet olsun.

"Ugh." Gloria sayfayı elimden öyle hızlı kaptı ki neredeyse kâğıt kesiği olacaktım. Rush'a kaşlarını çatarken dudakları kıvrıldı. "Kimsin sen?"

"Matematikte iyi olan bir adam." Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, sonra başıyla çalışma kâğıdını işaret etti. "Sekiz numara. Hadi gidelim."

"İyi," diye mırıldandı.

Sonra birlikte sekiz numara üzerinde çalıştılar.

Kimse Gloria'ya ödevinde yardım etmedi. Benden başka kimse.

Anaokulundayken Cuma klasörlerini karıştıran ve resimlerini öven kişi bendim. Birinci ve ikinci sınıf okuma günlüklerini ben imzalamıştım. Dördüncü sınıfta heceleme sözcükleri konusunda onu sınamış ve beşinci sınıfta fen projelerinde ona yardım etmişim.

Babası Chuck yeterince yanında değildi. Gloria'nın büyükannesi iyi bir kadındı ama Gloria'nın eğitiminden her zaman oldukça kopuktu. Ve annemiz... okul bizim sorumluluğumuzdaydı. Eğer biz

Başarılı olursak, kayıtsız kalırdı. Başarısız olduğumuzda ise "aptal kızlarından" yakınırdı.

Gloria'nın başarısız olmasına henüz izin vermemiştim.

Bir kez bile başka biri bana ya da ona yardım etmek için devreye girmedi.

Rush'a kadar.

"Güzel." Gloria sekiz numara için doğru cevabı seçtiğinde sırtıttı ve hemen dokuz numaraya geçti.

İyi bir baba olacaktı, değil mi? Belki hayatımı mahvetmişim ama en azından çocuğumun iyi bir babası olacaktı.

Rush başını kaldırdı ve kaşları bir araya geldi. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

İyi bir baba olurdu. İyi bir anne olur muydum?

Anne olacaktım. Sadece bir abla değil, yol boyunca yardım edecektim. Bu çocuk her konuda bana güvenecekti. Onun annesi olacaktım.

Beni şaşırtmayı ne zaman bırakacaktı? Ne zaman yerine oturacaktı? Başım dönmeye başladı, ben de dengemi sağlamak için elimi masaya koydum.

Rush'ın eli benimkinin üzerinde kenetlendi, nasırlı parmakları sıkarken avucu sıcak ve sertti.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım, elimi onun elinin altından çekmeden önce derin bir nefes aldım. Teninden gelen sıcaklığı anında özledim.

"Ben hallederim," dedi ve bir sonraki cevabı hesaplamak için kâğıdına hararetle bir şeyler karalayan Gloria'ya başıyla işaret etti. "Neden oturmuyorsun?"

O kabinde mi? Hayır. Biraz fazla yıpranmışım ve duygusal durumum göz önüne alındığında yıpranmışlık genellikle gözyaşı anlamına geliyordu. Ağlamaya başlarsam Gloria sorular soracaktı ve ben cevap vermeye hazır değildim, henüz değil.

"Geri döneceğim." Titreyen dizlerimin üzerinde kayarak uzaklaştım.

Dusty Rush'ın hamburgerini pişirmekle meşguldü, bu yüzden kendimi banyoya kapattığımı fark etmedi.

Kapıya doğru yığıldım ve kalbim göğüs kafesime çarpmayı bıraktığında gözlerimi kapattım. "Kendine gel, Faye."

Sadece cebir ödeviydi. Rush'ın yardım etmesi çok hoştu. Kesinlikle banyoda hiperventilasyon geçirmemi gerektirecek bir şey değil.

"Ugh." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve ciğerlerime hava girmesi için zorladım. Sonra kendimi toparladım ve mutfağa döndüm, tam Dusty fritözden Rush'ın tabağına bir yığın kızarmış patates silkelerken içeri girdim.

"Al bakalım, tatlım."

"Teşekkürler." Onu süpürüp kabine götürdüm ve bu sefer ne bulacağıma hazırlandım.

Gloria oldu bükülmüş üzerinde onu Sayfa, yüz zor Rush izlerken konsantrasyon içindeydi.

Tabağını masaya koyduğumda başını kaldırıp gülümsedi. "Teşekkürler."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Göz kırptı.

Zemin garip bir şekilde eğildi ve bir kez daha dengem bozuldu ama bu sefer kaçmak yerine kız kardeşimin yanındaki koltuğa oturdum. Ve dizimin masanın altında Rush'ınkine çarpmasına izin verdim. "Yarın akşam krep yemek ister misin?"

Bir kızartma alırken sırtıttı. "Elbette."

"Sizin kreplerle ne alıp veremediğiniz var?" Gloria elindeki sayfayı masaya doğru iterken sordu.

Çalışmasını iki kez kontrol etmem için bana doğru değil. Ama Rush'a doğru.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

Gloria sırt çantasını karıştırdı ve çantanın dibine itilmiş bir kâğıt parçası çıkardı. "İzin belgemi imzalamanız gerekiyor."

"Bu neden kırışmış ve katlanmış?" Faye kız kardeşinden kâğıdı alırken kaşlarını çattı ve masanın üzerine yaydığı sayfayı düzeltti. "Bunu dosyana koy. Eşyalarına dikkat et."

"Kimin umurunda? Bu sadece bir gezi formu. Ve dağıttıklarında acelem vardı."

Faye içini çekerek elini uzattı. "Kalem."

Gloria sırt çantasından sıcak pembe bir kalem çıkardı ve kız kardeşinin avucuna vurdu.

İzin belgesi için temel bilgiler gerekiyordu. İsim. Adres. Telefon numarası. Faye her satırı tereddüt etmeden, sanki binlerce kez yapmış gibi doldurdu. Sigorta bilgilerini bile ezberden doldurdu. Acil durum irtibatı için de kendini ekledi.

Faye, Gloria'nın kardeşi gibi davranmıyordu. Hayır, annesi gibi davrandı.

Gloria'nın yasal vasisi miydi? Faye'in kız kardeşinden nasıl haberim olmaz? Bir süredir lokantaya geliyordum.

Haftalarca. Faye bir kez bile Gloria'dan bahsetmemiştir. D n geceye kadar onun varlığından bile haberim yoktu.

D n sormak istemiştim ama fırsat olmamıştı. Gloria, Faye'in vardiyası bitene kadar lokantada kalmıştı. Ben de  yle. Gloria çıktıktan sonra ikisini de Faye'in arabasına kadar geçirdim.

Bu gece içeri girdiğimde, krep yemeye ve Faye'le gerçekten konuşma fırsatı bulmaya hazırdım, dışarıda zincirlenmiş bir bisiklet vardı ve Gloria çoktan standıma gelmiş, yeni bir cebir çalışma sayfası incelemem için hazırdı.

Yirmi sorudan    n  yanlış yapmıştı. şimdi doğruydular ve çalışma kâğıdı -Faye'in yaptığı gibi- düzgünce klasöre yerleştirilmişti.

"Ben eve gidiyorum." Gloria çantasının fermuarını kapattı.

"Ama ödevini bitirmedin. İngilizce kompozisyonun ne olacak?"

"Neredeyse bitti. Yarın sabah otobüste bitireceğim."

Faye bu gece kabinin bank koltuğunun i  tarafındaydı, bu yüzden ayağa fırlayıp kız kardeşine bir öpücük kondururken Gloria'yı durdurmak mümkün değildi.

"Eve gittiğinde bana mesaj at," dedi Faye.

"Ben her zaman öyle değil miyim?" Gloria gitmeye başladı ama kendini durdurdu, koltuğumun kenarına gelene kadar geriye doğru bir adım attı.

Faye, Gloria'nın tüm şımarıklıklarını anlıyor gibiydi. Bu gece çoğunlukla ters ters bakıyordum. Neden? Hiçbir fikrim yok. Ya matematik hatalarını bulmamdan hoşlanmamıştı ya da Faye'i hamile bırakmamdan.

Eğer bilseydi. Faye ona söylemiş miydi?

"Rush senin gerçek adın mı?" diye sordu. "Evet."

Beni bir aşağı bir yukarı s zdi. " ok seksisin."

"Teşekk rlersin mi?" Tamam, Faye'in küçük kız kardeşinin bana seksi olduğumu söylemesine gerçekten ihtiya ım yoktu.

"Seksi erkeklerin çoğu sik kafalıdır. Eski sevgilisi de sik kafalının teki. Gerçi senin kadar seksi değil."

Faye iki noktayı da tartışmak için araya girmedi. Eski sevgilimden daha yakışıklı olduğumu bilmek güzel.

"Kız kardeşime pislik yapma." Gloria parmağıyla burnumu işaret etti.

Faye'e baktım. Yanakları kızarmış, çenesi kıvrılmıştı. İpeksi saçlarından bir tutam yüzünün bir kısmını örtüyordu.

"Elimden geleni yapacağım," dedim. İkisine de.

Bu eski sevgilinin bir pislik olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da belki Faye Gloria'ya olayı haftalar önce babalık testi istediğimde anlatmıştı. Ama Gloria'nın bebekten haberi yok gibiydi. Faye bundan bahsetmemişti, ben de çenemi kapalı tuttum.

Gloria başka bir şey söylemeden lokantadan çıkıp gitti. Zil sustuktan sonra Faye nihayet başını kaldırıp baktı. Cama dönmeden önce bakışları kısa bir süre benimkilerle buluştu.

"Matematik ödevine yine yardım ettiğin için teşekkürler." "Sorun değil."

Uzun bir nefes verdi ve koltuğa yığıldı. "Acıktın mı? Dusty'ye gidip kreplerimizi hazırlamasını söyleyebilirim."

"Henüz değil."

Gözleri masanın yüzeyine kaydı. Bir biber lekesi gördü ve elini kucağından kaldırarak siyah lekeyi yere fırçaladı.

"Gloria'nın çok fazla tavrı var ama o iyi bir çocuk."

"Annenle mi yaşıyor?" "Hayır.

Babasıyla yaşıyor."

"Baban değil mi?"

Başını kaldırdı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Beş yaşımdan beri babamı görmedim."

Yani boktan bir anneyle kalakalmıştı. Aslında bu, onu geride bıraktığı için babasından da nefret etmeme neden oldu. Belki o daha da kötüydü.

"Gloria'nın babası iyi bir adam," dedi Faye. "Annemin evinden taşındığımdan beri tam zamanlı olarak onunla yaşıyor."

Faye artık bir tampon olmadığına. Ya da bebek bakıcısı. Faye'in annesi hakkında bildiğim tek şeyin kendi çocuklarını istemediği olduğu ve Faye'in Gloria'nın annesi gibi davrandığı gerçeği göz önüne alındığında, ebeveyn rolünü oynadığını varsaymak zor değildi. Muhtemelen uzun, çok uzun bir süre.

"Madem babasıyla yaşıyor, neden okul gezisi izin belgelerini dolduruyorsun?" diye sordum.

"Babası bir kamyon şoförü, bu yüzden çoğu zaman yollarda oluyor. Gloria'nın tam velayetini almak için mahkemeye hiç gitmedi. Annemin artık evinde çocuk istemediği konusunda sözlü olmayan bir anlaşma vardı, bu yüzden Gloria haftalarca anneme gitmeyi bıraktığında annem hiçbir şey söylemedi. Ama babası gittiğinde hâlâ bir ebeveyne ihtiyacı var. Bu boşluğu doldurmak için elimden geleni yapıyorum."

"O seyahatleyken nerede kalıyor? Yalnız değil mi?"

"Hayır. Büyükannesi onlarla yaşıyor. Onların evi Buradan uzakta, bisikletiyle lokantaya gidebilir, ben de ödevlerine yardım ederim."

"Haftalardır buraya geliyorum. Gloria'yı daha önce kaçırdım mı?"

"Babası şehirdeyken gelmiyor. Çok yakınlar. Babası şehirdeyken birlikteler. Kızım yeni okul yılına başlarken yanında olmak için işten biraz izin aldı."

"Ah." Başımı salladım. "Mantıklı. Yardım etmen çok iyi oldu." Omuz silkti. "O benim kız kardeşim."

Faye iyi bir anne olurdu, değil mi? Benim iyi bir annem vardı. Çocuğumuzun da iyi bir annesi olacaktı.

"Acıkmaya başlıyorum," dedi, kabinden kayarak çıktı. Sonra mutfağa gitti ve omzuna astığı bir sırt çantasıyla geri döndü.

Bu gece buraya gelmemin nedeni konuşmaktı, ders çalışmak değil. Ama o koltuğuna dönüp çantasını açtığına, ben

benimkini masanın altından çıkardı ve oyun kitabımızı çıkardı.

Faye şöyle bir baktı, sonra da bir daha baktı. "Futbol mu?" "Evet. Maça başlamadan önce birkaç oyun değişikliğini gözden geçirmem gerekiyor.

yarınki maçımız için yola çıkıyoruz." "Gidiyor musun?"

Başımı salladım. "Deplasman maçı. Washington'da. Otobüs yarın kalkıyor. Pazar günü döneceğim. Umarım bir galibiyetten sonra."

"Kazanıyor musun?" Sorusunda bir tereddüt vardı, sanki doğru sorup sormadığından emin değildi.

"Şimdiye kadar. İyi bir sezon oldu. Koç Ellis'i de seviyorum. Bu onun ilk yılı ve o iyi bir adam. Harika bir koç."

Kaşları birbirine yaklaştı, sanki dilinin ucuna gelen şey hakkında derin derin düşünüyor gibiydi. "Kampüste Halsey ile olan tartışma. NFL hakkında bir şeyler söyledi. Futboldan pek anlamam ama bu senin için bir olasılık mı? Profesyonel olarak oynamak?"

"Olabilir. Bu sezonun ve gelecek sezonun nasıl geçeceğine bağlı." "Ama şu draft olayını yapsaydınız, gider miydiniz?"

Kolay bir cevap olmalıydı. NFL'de oynamak mı? Tabii ki evet. Tüm yıldızlar aynı hizaya geldiyse ve ben seçildiysem, bu kolay bir evet olmalıydı. Ama artık kolay değildi.

NFL, potansiyel olarak birçok kez taşınmamı gerektirecekti. Faye çocuğumuzla birlikte Montana'da olsaydı, Mission'dan gerçekten ayrılabilir miydim?

"NFL her zaman bir umuttu. Bunun için çalışıyordum.

En azından profesyonel olmak için bir şans. Ama şu andan sonrasını düşünmekte zorlanıyorum." "Aynen." Bir kahkaha attı ve bunu bilmek güzeldi.

Burada kaybolan tek kişi ben değildim. "Konuşma terapisti olmak istiyorum ama bu şu anda imkânsız görünüyor."

Onun hayallerinin imkansız olmasını istemedim. Bu işte birlikteyken olmazdı. "Bir yolunu bulacağız, değil mi? Sadece toparlanmamız gerekiyor."

"Ralli." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu çok söylüyorsun."

"Öyle mi? Sanırım doğru olduğu için. Toplanabiliriz. Bunu çöz, tamam mı?"

"Umarım öyledir," diye mırıldandı ve dikkatini derslerine verdi. Ama ben onu kaybetmek istemiyordum. Konuşmayı kesmesini istemiyordum, henüz değil.

"Neden konuşma patolojisi? Daha önce hiç kimsenin yapmak istediği şeyin bu olduğunu söylediğini duymamıştım."

Parmağı masanın üzerinde bir daire çizdi, sonra bir girdap. Amaçsız gezintiler ve bir anlığına geçmişe daldım. Onun tuvali olduğum karanlık, sarhoş bir geceye. İkimiz de bayılmadan önce parmağı göğsümde daireler çizmişti.

Birlikte geçirdiğimiz gecedен anların gözümün önüne gelmesi çok garipti. Hiçbir şeyi unutmamıştım ama her şeyi hatırladığım da söylenemezdi.

Bu bir lütuf muydu? Yoksa bir lanet mi?

"Çocukken peltek konuşurdum." Faye'in sesi beni anılarımdan koparıp şimdiki zamana geri götürdü. Şanslı bir masanın üzerine desen çizmeye devam ettiği kabine. "L'lerim, r'lerim ya da ss'lerimle boğuşurdum. Birinci sınıfta benimle dalga geçen bir çocuk vardı. Marty Levens."

"Küçük pislik," dedim.

Burnunu daha önce de gördüğüm o ince şekilde kaşıdı. Faye buruşturması. "Hemen hemen. O yıl biraz geri çekildim. Giderek daha az konuştum. Öğretmenim beni çağırmadığı sürece sorulara cevap vermedim. İnsanlar sessiz olduğumu düşündüler. Yani, ben sessiz biriyim. Ama üçüncü sınıf öğretmenim, her zaman doğru cevabı bildiğim halde neden hiç konuşmadığımı sonunda bana soran kişiydi. Ondan hoşlandım ve konuşma şeklimi beğenmediğimi söyledim. O da beni konuşma terapisine götürdü."

Bir öğretmen. Kendi annesi değil. Bir öğretmen.

Annesiyle tanışacağım günü iple çekmiyordum. Çenemi kapalı tutmak kolay olmayabilir. "Peki ya Marty Levens?"

"Beşinci sınıfta taşındı."

"İyi ki kurtulduk."

Güldü, o kadar yumuşak ve tatlı bir sesteki beni hazırlıksız yakaladı. Daha önce de güldüğünü duymuştum. Kampta. Bekarlığa veda partisinde. Bu farklıydı. Samimi hissettirdi. Sanki sonunda güvenini geri kazanıyordum.

"Çocukken bir düşmanınız var mıydı?" diye sordu.

"Candi Michaels." Kıkırdadım. "Bu ismi söylemeyeli uzun zaman oldu."

"Neden? Matematikte senden daha mı iyiydi?"

"Keşke" diye takıldım. "İlk yılımda ona büyük bir aşk besliyordum. Okulda her yıl bahar dansı düzenlenirdi ve ona çıkma teklif etmek için haftalarca cesaretimi toplamıştım. Beni reddetme konusunda çok nazikti. Bana sadece birkaç arkadaşıyla gideceğini söyledi. Ama sonra dolabında erişte kollarımın onu nasıl ürküttüğünü anlatırken kulak misafiri oldum."

Faye pazumu işaret etti. "Erişte kollar mı? Buna inandığımdan emin değilim."

"Benim de cılız bir dönemim vardı." Kollarımı öne doğru uzattım, ön kollarımın ve trisepslerimin kaslarını esnetiyordum. "Küçük bir çocukken tombuldum, sonra ortaokulda dimdik oldum. Tekrar dolgunlaşmaya başlayana kadar güçlü ama sırık gibiydim. Futbol ve basketbol için spor salonunda çok çalıştım. Yazları çiftlikte babama yardım ederdim. Üçüncü sınıfa geldiğimde erişte kollarım gitmişti ama bunu Candi'den duyduğumu hiç unutmadım."

Bugüne kadar, kulak misafiri olduğumu bildiğinden şüpheliydim. Onunla bir daha hiç konuşmadım. Arkadaşlarıyla benim hakkımda gülüştüğünü duyduğum anda o aşkım da öldü.

Faye bana nazik bir gülümsemeyle, "Kızlar kötüdür," dedi. "Özür dilerim."

"Olma." Elimi salladım. "Bunu uzun zamandır düşünmemiştim. Kulağa olduğundan daha melodramatik geliyor. Buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta, küçük bir kasabanın dışındaki bir çiftlikte büyüdüm. Küçük kasaba demek küçük okul demek. Yetmiş iki kişiyle birlikte mezun oldum ve o büyüklükte bir okulda

gerçekten düşmanlarım oluyor. Candi benim düşmanım değildi. Sadece en sevmediğim sınıf arkadaşımdı."

"Ah." Faye başını salladı.

"Konuşabilir miyiz-"

Sallanan kapının sesi sorumu cevapsız bıraktı.

Dusty, her biri krep ve çırpılmış yumurtayla dolu iki beyaz tabakla çıkageldi. Benimkinde iki sosis köftesi vardı. Bir cam kavanoz akçaağaç şurubu bir parmağın üzerinde sallanıyordu.

Tabakları masaya bırakırken "Teşekkürler," dedim.

Dusty ellerini önlüğünün üzerinde düzeltti. "Size başka ne getirebilirim?"

"Ben bakabilirim," dedi Faye. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz, babycakes." Dusty göz kırptı at Onu, sonra mutfağa çekildi.

Faye çatal bıçak takımını aldı ve bir çatal çıkardı, sonra da kreplere yumuldu.

"Şurup yok mu?" Kendi kreplerimi kenarlarından damlayana kadar kaplarken sordum.

Başını iki yana salladı. "Sos sevmiyorum." "Şurup sos mu?"

"Evet." Kreplerini kesti. "Ben de çeşnileri ya da sosu pek sevmem."

"Peki ya spagetti?"

"Erişteyi biraz parmesanla yiyeceğim."

"Huh." Uzun bir süre ona baktım. "Çiftlik mi? Salsa?"

"Meh. İkisinin de hayranı değilim." "Mayo?"

Burnum kırıldı. Kıkırdadım.

"Sos yok. Anladım."

Birkaç dakika sessizlik içinde yedik, çünkü ben ağzıma yemek tıkıştırmakla meşgul olduğumdan konuşamıyordum. Krepler şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi, hafif, kabarık ve tatlıydı, sanki Dusty hamura vanilya eklemiş gibiydi.

"Bunlar güzel," dedim Faye'e.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi. Burada çalışmaya başladığımdan beri en sevdiğim yiyecekler bunlar oldu."

"Ne zaman oldu bu?"

"On altı yaşına girdiğimde. Doğum günümde okuldan sonra bir başvuru formu doldurmak için bisikletimle buraya geldim. Ertesi gün işe başladım."

"Daha fazla insanın bunu bilmemesine şaşıyorum."

Faye içini çekti. "Evet. Son zamanlarda işler normalden daha yavaş. Biraz ilgi uyandırıp uyandıramayacağımı görmek için kampüse birkaç el ilanını astım."

Belki bu konuda yardımcı olabilirim. Takımdaki çocuklar bu krepleri veya çizburgerleri bilselerdi, bir servete mal olmayan iyi bir yemek için sürüler halinde dışarı çıkarlardı.

Bu yılın ilerleyen zamanlarında Dolly's'in reklamını yapmaktan mutluluk duyarım. Ama henüz değil. Onun ayak parmaklarına basmak istemedim. Ve şimdilik, Dolly's benimdi. Bizim. Burası dünyadan kaçabileceğimiz tek yerdi.

Benim dünyam.

Futbol, takım arkadaşları, yargı ve eski kız arkadaşların dünyası.

"Halsey ile duyduğun şey hakkında," dedim. "Açıklamak zorunda değilsin."

"Evet, öyle." Çatalımı yere bıraktım ve o da aynısını yapana kadar bekledim. "Ben hile yapmadım."

Endişelendiğim benim itibarım değildi. Faye'in itibarıydı. İnsanların onun hakkında böyle düşünmesini istemiyordum.

"Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim, Rush."

"Teşekkürler." Muhtemelen hak etmediğim bir inançtı ama kabul ettim. "Başka bir konu, ailem bir sonraki iç saha maçına geliyor. Onlara bundan bahsetmek istiyorum."

Omuzları kendi üzerine kıvrıldı ama başını salladı. "Pekâlâ."

"Emin misin?"

"Evet." Başını salladı. "Gloria'ya söylemem gerek ama nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyorum. Bana biraz zaman vermenin sakıncası yoksa

bunu çözmek için, minnettar olurum." "İstedığınız kadar zaman ayırın."

Belki de hayatımızdaki insanlar hamileliğimizi öğrendiğinde, bununla başa çıkmak daha kolay olacaktı. Düşünmesi daha kolay. Ama kız kardeşiyle konuşması için onu acele ettirmeyecektim.

Yemeklerimizi bitirdiğimizde Faye bulaşıkları toplamak için kabinden çıktı ve geri döndüğünde eşyalarını toplayıp sırt çantasına yerleştirdi.

"Ders çalışmayı bitirdin mi?" diye sordum.

Güzel dudaklarında bir esneme belirdi. "Sanırım öyle. Sadece son zamanlarda çok yoruludum."

"Ama her şey yolunda, değil mi?" Yorgun olmak normal miydi? Bir sorun mu vardı? Belki de okulun üstüne çok fazla çalışıyordu.

Oturduğum yerden kalktım ve o beni durduramadan karşı banktan sırt çantasını kaptığım gibi omzuma attım.

"Sırt çantamı taşıyabilirim." Ayağa kalktı ve çantayı geri almak için uzandı ama ben kayışı ulaşamayacağı bir yere kaydardım.

"Ben hallederim."

Bu konuda geri adım atmayacağımı anlayınca Faye'in dudakları bir çizgi halinde büzüldü. "Dusty'ye veda etmem gerekiyor."

"Bekleyeceğim."

Gözlerini devirmedi. Onu gözlerini devirirken gördüğüm bir zamanı hatırlamıyorum. Ama uzaklaşırken yüzündeki ifade aynıydı.

Oyun kitabını çantama koydum, bir yerde unutursam başıma bela olacağını biliyordum. Koçlar onları saha dışına çıkarmamızı pek sevmezdi ama Koç Ellis'ten bir istisna istemiştim. Her iki omzumda birer sırt çantasıyla kapıya doğru yürüdüm ve Faye beyaz bir paket servis kabıyla çıkana kadar bekledim.

"Biraz daha krep?" diye sordum. Dudağı kıvrıldı.

"Lazanya."

Marinara sosu ile yapılmıştı.

"Dusty'nin favorisi. Ayda bir kez özel olarak yapar." Sesini alçalttı, yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti. "Ona sevmediğimi söyleyecek kadar yürekli değilim."

"Ama sos sevmediğini biliyor, değil mi?" Bir omzunu kaldırdı.

Yani hayır.

Faye bu lazanyayı eve götürürdü ve tahmin etmem gerekirse muhtemelen Dusty çok sevdiği ve ona hediye ettiği için boğazında kalırdı.

"Lazanyaya bayılırım." Dışarı çıkması için kapıyı ittim ve arka tarafa park etmiş Explorer'ına doğru lokantayı turladım. "Ayrıca günde en az beş kez yemek yerim. Sadece söylüyorum."

Bana utangaç bir gülümseme verdi ve elinden paket servis kabını almak için hareket ettiğimde geri çekmedi. "Teşekkürler."

"Bana krep dışında sevdiğin bir şey söyle."

"Tavuk şeritleri. Patates püresi."

"Sos yok."

"Kesinlikle hayır."

"Tereyağı?"

"Tereyağı
severim."

"Reçel?"

"Ahududu olmaz. Çekirdekleri dişlerime takılıyor."

Sırıttım ve arabasının kapısını açmak için boştaki elimi uzattım. Sonra sırt çantasını yolcu koltuğuna bırakmak için yanından uzandım. "Ahududu yok. Not edildi."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak yanağını solmakta olan akşam ışığına maruz bıraktı.

Birazdan akşam olacaktı ama güneş hâlâ dağın ufkunu aşıyor, otoparkı altın rengi ışınlarla kaplıyordu. Işık saçlarındaki bakır telleri ortaya çıkarıyor, parıldamalarını sağlıyordu.

Tanrım, çok güzeldi. Bakmamak mümkün değildi. Bakışlarım yanaklarındaki allıktan burnunun kenarındaki çillere kadar yüzünde dolaştı.

Beynim beni durduracak kadar ne yaptığımı fark etmeden önce içgüdülerimle hareket ettim. Dudaklarım yanağının pürüzsüz tenine değdi, ağzının köşesinden sadece bir santim ötedeydi.

Nefes alış verışı keskindi, sesi korku değil şaşkınlıktı. "Bu ne içindi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Ve üzgün de değildim.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkarken başını salladı. Bakışları gömleğime kaydı ve gri pamuğa boş boş baktı.

Yakın duruyordum. Çok yakın. O bir mıknaş, ben de bir metaldim ama onu tekrar, bu kez dudaklarından öpmeden önce ayaklarımı bir adım geri atmaya zorladım. "Her şeyi ben planlarım."

Başını kaldırdığında karamel bakışları sıvı altın gibiydi.

"Ya da eskiden her şeyi planlardım. Bunu planlamadım." Yanağından öpmek istemiştin, o yüzden yanağından öptüm. "İyi geceler, Faye."

Döndüm ve adımlarımızı takip ederek binanın köşesine doğru ilerledim, bu beni ön taraftaki arsaya götürecekti.

Ben gözden kaybolmadan önce "Rush?"

diye seslendi. "Evet?"

Parmakları küçük bir dalga halinde çırpındı. "Bu hafta sonu maçınızda iyi şanslar."

Göğsümde bir şey büküldü. Kalbim sanırım. Daha önce hiç böyle büküldüğünü hissetmemiştim. Bir çimdik değil. Bir spazm değil. Sanki iki beden büyükmüş ve daha fazla yer bulmak için baş aşağı dönüyormuş gibi büküldü.

Hay sikeyim. Yaşadığımız onca şey göz önüne alındığında, muhtemelen Faye Gannon'a aşık olmamalıydım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

RUSH

A Ailemin otel odasına girdiğimde babam omzuma vurdu. "İyi maçı, oğlum."

"Sağ ol baba." Sesim boğuk çıkıyordu. Muhtemelen lanet olası kalbim boğazımda olduğu içindi.

Bu konuşmadan on gündür korkuyordum. Aslında daha uzun süredir. Ama Faye aileme söylemem için bana izin verdiğinden beri başka bir şey düşünmek zordu.

"Merhaba tatlım." Annem sarılmak için kollarını açtı. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de." Beni sıkıca tutarken çenemi başının üstüne koydum. Beni bıraktığında, odanın köşesindeki küçük masaya oturdum. Kırım sandalyenin kenarına dayandığı anda dizlerim zıplamaya başladı.

Bugün maç sırasında her nasılsa bunu unutmayı başarmıştım. Dünyayı görmemeyi ve sadece futbolu düşünmeyi başarmıştım. Ama maç biter bitmez, Wildcats zaferini ilan eder etmez, sinirlerim geri dönüp beni alt üst etti.

Bunu nasıl söyledim? Prova ettiğim her şey düz geliyordu. Halsey olduğunu düşüneceklerdi, tıpkı Maverick'in yaptığı gibi.

Ona söylediğimde. O zaman tek gecelik bir ilişki yaşadığımı itiraf etmek zorunda kalacaktım ve seks on üç yaşımdan beri anneme açtığım bir konu değildi.

Ama burada, özel olarak, başka bir yerden daha iyi.

Hayal kırıklıklarının acısını özel olarak çıkarmak yeterince zor olacaktı. Ailemi mahvederken seyircilere ihtiyacım yoktu.

Normalde maçtan sonra annem ve babam saha kenarında durur ve benim maç sonrası toplantısını bitirip duş almamı beklerlerdi. Bu gece onlara beklememelerini ve onlarla burada buluşacağımı söyledim.

Dizlerim zıplamaya devam ederken ellerim titriyordu.

Sadece yap. Söyle. Bitir şu işi. Topu fırlat. Ve nereye düştüğünü gör.

"Akşam yemeği için nereye gidelim?" Annem çantasını karıştırıp bir ruj tüpü çıkarırken sordu. "Şehir merkezinde cesur olmak istediğimden emin değilim. Konuşabileceğimiz sessiz bir yere gitmeyi tercih ederim."

"Ben de." Babam yataklarının ayak ucuna oturdu. "Belki pizza?"

"Bir yerim var. Bir lokanta." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Ama gitmeden önce seninle bir şey konuşmam gerek."

"Bir sorun mu var?" Annem rujunun kapağını kapattı. "Okul mu? Yoksa futbol mu?"

"İkisi de değil." Dirseklerimi dizlerime yasladım ve kot mavisi halının soyut desenine baktım.

Sonra, zar zor anlamlandırdığım kelimelerle anneme ve babama büyükanne ve büyükbaba olacaklarını söyledim.

Babamın kamyoneti beş dakikadır motoru kapalı bir şekilde Dolly's Diner'ın önünde duruyordu. Hâlâ içerideydik, sessizce oturuyorduk ve her birimiz emniyet kemerlerimizi takmıştık.

Hiçbirimiz dışarı çıkmak için hareket etmedik. Hiçbirimiz ne söyleyeceğimizi de bilmiyor gibiydik.

Üçümüz burada öylece oturduk, duyurumun etkisindeydik.

Artık gerçektir. Daha önce gerçek olmadığından değil, ama şimdi ailem bebekten, Faye'den haberdar olduğu için gerçektir.

Baba olacaktım.

Kendime baktığımda burun deliklerimdeki sızı ve boğazımdaki yanma dayanılmazdı. Ağlamayacaktım. Ama kahretsin, ağlamak istiyordum. En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum ama otelden ayrıldığımızdan beri bununla savaşıyordum.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm çocuklar," diye fısıldadım.

"Ah, Rush." Annem arka koltuktan sustu ve omzuma dokunmak için öne doğru uzandı. "Öyle söyleme."

"Seninle çok gurur duyuyoruz." Babam sulu gözlerle baktı. "Bu sadece bir sürpriz."

Babamın en sevdiği spor beyzboldu. Beni futbol oynarken izlemeyi severdi ama beyzbol onun tutkusuydu. Hayatımın en zor anlarında, babamın bana öğreteceği bir şey olduğunda, beyzbol benzetmeleri her zaman dersin bir parçasıydı.

Ve bu falsolu benzetme tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Bunun gelecek için ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedim annemle konuşmak için dönerek.

Mendiliyle gözlerinin kenarlarını sildi. "Bu, ziyarete gelmek için futbol maçı dışında bir bahanemiz olacağı anlamına geliyor."

"Faye üç aylık hamile mi?" Babam sordu ve Tanrım, bu soruda tek bir kelimeyi bile atlamadığı için adama sarılabılırdim. Hamile değil. Faye'in adı değil.

"Evet. Üç ay."

"O zaman sanırım bir tanışma için geç kaldık." Bana emin bir şekilde başını salladı, sonra konsoldan anahtarları aldı ve kapıyı açtı.

Kamyonun kabinine temiz hava doldu, berrak ve serindi. Otel odasında o kadar uzun süre oturmuştuk ki gece Mission'ın üzerine çökmüştü. Dağ ufukları, uzaktaki solmakta olan mavi gökyüzüne karşı neredeyse siyahtı ve güneşin son ışınları lokantaya giderken kaybolmuştu.

Bir nefes aldım, ciğerlerimde tuttum, sonra kapının koluna uzandım.

Belki de duyuru yapmak ve onları Faye ile tanıştırmak bir gece için çok fazlaydı. Belki sabah pişman olurdum. Ama annem ve babam Mission'a pek sık gelmezlerdi. Ve onlar gitmeden önce Faye'i tanımalarını istedim. Onun yüzünü ve belki de o utangaç gülümsemesini görmelerini istiyordum.

Belki onun da görmesini istedim.

İyi bir ailem olduğunu bilmeli. Nazik ebeveynler. Benden daha iyi olan insanlar. Ona da destek olacak insanlar.

Bana hamilelikten emin olup olmadığımı sormadılar. Bana babalık testi yaptırıp yaptırmadığımı sormadılar.

Ya emin olmak için bana güvendiler.

Ya da akıllarından geçmemişti. Faye'e zaten şüpheyile yaklaşmışlardı.

"Dolly's." Annem kamyonundan inerken lokantanın önünü taradı. "Aman Tanrım."

"Ne?"

Babama baktı, sıkması için elini uzattı ve güldü. "Burayı unutmuş gibiyim."

Babam kıkırdadı. "Ben de."

Önce ona, sonra bana gülümsedi. "Eskiden buraya gelirdik. Yıllar önce. Üniversitedeyken. Çok sık değil ama bazen şehir merkezindeki barlarda geçirdiğimiz bir gecenin ardından kahvaltı için."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet. Hâlâ açık olduğunu fark etmemiştim bile."

"Sence krepler aynı mı?" Babam ona sordu.

"Eminim öyledir." Annem o kadar gürültülü ve rahatlama dolu bir nefes verdi ki ben de bunu hissetmekten kendimi alamadım. Diğer elini uzatarak benimkini tuttu. "Seni ziyarete geldiğimiz onca yıl boyunca bir kez olsun kahvaltı için buraya getirmeyi düşünmemiştik. Dolly'nin kahvaltısını iyiye işaret olarak alıyorum. Her şey yoluna girecek."

Umarım haklıydı.

Kapıya vardığımızda, önce onların içeri girmesi için kapıyı açık tuttum. Her şeyi anladılar, nostalji gülümsemelerini genişletti.

Annem ve babam üniversitede okurken Mission'da tanışmışlardı ve onların Treasure State'e olan sevgileri benim buraya gelmeye karar vermemin nedenlerinden biriydi. Daha büyük okullardan burs teklifleri almıştım. Daha fazla medya görünürlüğü ve sponsorluk fırsatları olan daha büyük bir programın parçası olabilirdim. Ama ben doğduğum günden beri bir Wildcat'tim.

Burası annem ve babamın olduğu kadar benim de okulumdu. Ve çiftlik evimiz olsa da, Mission hepimiz için her zaman yakın bir ikinci olacaktı.

"Aynı görünüyor." Babam annemin kulağına konuşmak için eğildi.

Yıpranmış yer karolarını ya da yontulmuş masa üstlerini fark etseler de umursuyor gibi görünmüyorlardı. Belki de gerçekten yirmi küsur yıl önceki gibi görünüyordu.

Bu gece yemek salonunda normalden daha fazla insan vardı. Belki de bu tipik bir Cumartesi gecesi idi? Dusty parasının çoğunu hafta sonları kazanıyor olmalıydı çünkü Dolly's'de hiç bu kadar çok insan görmemiştim. Masaların neredeyse yarısı doluydu.

Sallanan kapı açıldı ve Faye dışarı çıktı, ellerinde altın rengi mücverin yanında omlet olan üç tabak vardı.

Karamel gözleri kapının aralığında duran bana kayd ve anında ağzını bir gülümseme kapladı.

Genelde kapıdan içeri girdiğimde yüzüm kızarır ya da el sallardım. Ama bu gülümseme?

O gülümseme her fırsatta Dolly's'e gelmem için bir nedendi.

Göğsümdeki burkulma o kadar şiddetliydi ki neredeyse boğuluyordum.

Onunbakışlar kaydırılmış için Anne ve Baba, ve ve Gülümseme ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Babamın yirmi bir yaşındaki versiyonuydum. Bu gece yanımda kimi getirdiğimi hemen anladı.

Yanakları kızarmış bir halde yanımdan hızla geçerken "Hey," dedim. "Hey. Bana bir dakika ver."

Odanın ortasındaki masaya doğru ilerlerken annem yanıma doğru eğildi. "Bu o mu?"

"Bu Faye." "Çok güzel bir kız." "Evet. Çok güzel."

Annemin eli sırtıma geldi ve ben çocukken yaptığı gibi omurgamı aşağı yukarı ovdu.

Faye müşterilerine hizmet ettikten sonra bir kabini kontrol etmeye gitti. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve yürürken uçları kürek kemiklerinin üzerinde sallanıyordu. Sipariş almayı bitirdiğinde bir an duraksadı, bize bakmadan önce omurgasını çelikleştiriyor gibiydi.

Odayı geçtiğinde kibar bir gülümseme vardı ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyordu.

"Merhaba," dedi anneme elini uzatarak. "Ben Faye."

"Merhaba, Faye." Annem iki eliyle Faye'i kavradı ve bir an için onu kucaklamak için kendine çekeceğini düşündüm.

Ama

Annem kendini tuttu. "Ben Macy. Rush'ın annesi."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Faye elini çekti ve babama uzattı.

"Ryan Ramsey. Tanıştığımıza memnun oldum."

Faye gülümsemesini daha da genişletmeye zorladı. "Kalıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim. "Bu akşam burada yeriz diye düşündüm."

"Tamam." Elini yemek alanına doğru uzattı. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz. Menüleri getireceğim."

Annemle babam başlarını salladılar, sonra boş bir kabine doğru yöneldiler ve bana Faye'le bir dakika yalnız kalma fırsatı verdiler.

"Onlara söyledin mi?" diye sordu. "Evet."

"Ve?" Dudağını dişlerinin arasında sıkı.

"İlk başta şok oldular. Oldukça sessizlerdi. Sonra annem seninle tanışmak istedi. Senin çok güzel olduğunu düşünüyor ve muhtemelen biz ayrılmadan önce sana sarılmaya çalışacak. Babam doktora gidip gitmediğini ve herkesin sağlıklı olup olmadığını sordu."

"Ah." Faye'in ağzı aralandı, sonra bakışlarını yere indirdi ve görmemi istemediği tepkisini gizledi.

"Hey." Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve gözlerindeki yaşları görene kadar yüzünü eğdim. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Elinin tersiyle itti. "Yani, onlara söyleyeceğini söylemiştin. Sanırım nazik olmalarını beklemiyordum."

Hayatında yeterince iyi insan yoktu. Bugün iki tane daha kazanmıştı.

Onu kollarıma almak istedim. Gözyaşları dinene kadar ona sarılmak istedim. Ama mesafemi korudum ve çenemi annemle babamın bakışlarını gizlemeye bile çalışmadıkları kabine doğru salladım. "Bizim için menü alacağım."

"Yapabilirim."

"Ben de öyle." Garson masasına doğru yürüdüm, üç lamine menüyü tutucularından aldım, sonra onları kabine taşıdım. Arkama baktığımda Faye gitmişti ve sallanan kapı menteşeleri üzerinde sallanıyordu.

"O iyi mi?" Annem sordu.

"Evet, anne. O iyi."

Bir menü aldı, kapıya doğru birkaç kez daha baktı, endişe alınındaki hafif kırışıklıkları derinleştirdi.

"O iyi." Kıkırdadım. "Baş etmesi gereken çok şey var, özellikle de onun için."

"Ve sen," dedi babam küçük bir gülümsemeyle. Sonra menüye dokundu ve bir kolunu kabinin arkasına attı. "Ben krep, yumurta ve sosis alacağım."

"Ben de," dedim.

"Ben üç." Annem menülerimizi topladı, lokantanın ön kapısı patlayarak açılıp bir adam hışımlla içeri girerken onları bir araya yığdı.

Garson odasını geçti ve mutfağa doğru yürüdü. İki eliyle sallanan kapıyı itti, öyle sert itti ki kapı takırdayarak açıldı. Sonra da sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi.

Ne oluyor be? Kimdi o?

Yere çarpan metal bir şeyin sesi çınladı. İnsanlar kulaklarını dikip bakarken yemek salonundaki konuşmalar alçak bir mırıltıya dönüştü.

Faye'in sesini duyduğumda ayağa kalkmış, yolu yarılamıştım.

"Justin, yapma."

"Siktir git, Faye."

Adımlarımı uzattım ve Dusty'nin mıknatıslı tutucudan bir bıçak aşırıldığını görmek için tam zamanında mutfağa girdim.

"Defol git buradan." Bıçağın ucunu, onları ayıran paslanmaz çelik masanın üzerinden adamın burnuna doğrulttu. "Şimdi."

Faye masanın Dusty ile aynı tarafında duruyordu. Kollarını ortasına dolamıştı. Bakışları bir an için benimkilerle buluştu ve sonra adama dik dik baktı.

Justin mi? Yani bu onun eski sevgilisi miydi?

Bizim yaşlarımızda görünüyordu. Onu kampüsten tanıyamadım ama muhtemelen o da bir öğrenciydi. Boyu benden birkaç santim kısaydı ve kıyafetleri zayıf bedenine bol geliyordu. Dusty'nin uyarısına kulak asmasaydı, onu memnuniyetle ön kapıdan dışarı atardım.

Ter dökmeden.

"Senin bokun evin dışında. Bu gece, Faye."

"Bunu yapamazsın." Faye gözlerinde alev alev yanan bir ateşle öfkelenildi. "Sana bu ayın kirasını ödedim bile. Beni kovamazsın."

"Ya bu gece odanı boşaltırsın ya da ben her şeyi dışarı atarım." Justin, Dusty'nin hâlâ elindeki bıçakla onu işaret ettiği gibi onu işaret etti. "Gidiyorsun. Kilitler yarın değiştirilecek."

Faye'in burun delikleri alevlendi. Bir an için ona hayır demeye hazır görünüyordu. Ama sonra bileğine bir fiske vurarak onu tamamen reddetti. "Peki. Git buradan."

Justin bir adım geri çekildi ve onu aşağı yukarı süzerken alaycı bir tavır takındı. "Sana inanamıyorum."

"Dışarı." Dusty bıçağının ucunu kapıya doğru tuttu.

Justin döndü ve ilk kez mutfakta durduğunu fark etti. Bir an ters ters baktı ve ağzını açtı.

Ama ellerimi yumruk yaptığımı ve vücudumdan yayılan öfkeyi fark ettiği anda, söylemeyi planladığı şeyi daha iyi düşünmüş olmalı çünkü tek kelime etmeden yanımdan geçip sallanan kapıyı açtı. Bir an sonra, ön kapının zili bize onun gittiğini haber verdi.

Dusty bıçağı tutucunun üzerine vurdu, bıçak yapıştı. "İyi misin?"

Faye başını salladı. "Yani o beni aldatıyor ama ben evden atılıyorum. Pislik herif."

Bekle. Onu aldatmış mıydı?

Evet, onu kendim atmalıydım.

"Kanepemin senin olduğunu biliyorsun, tatlım. Her şeyi buraya getir. Oradan hallederiz."

Onu neden evden kovduğunu sormadım. Tahminimce hamile olduğunu öğrenmişti, çünkü Treasure State küçük bir okul olmasa da büyük bir okul da değildi. Ve Faye'in bebeğime hamile olması kampüste dedikodu malzemesi olmuştu.

"Allah kahretsin." Faye yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlamamak için.

Çılgılık atmak için.

Ses sert ve düzensizdi. Ham bir hüsrandı, şanssızlıklardan payına düşenden fazlasını almış bir kadının çılgılığıydı.

Dusty o bıçağı kalbime saplamış olabilir.

"Evimde fazladan bir oda var," dedim. "O senin."

Çocuğumun annesinin bir kanepede uyumasına izin veremezdim. Ayrıca, Dusty sigara içerdi. Sigara içmek için evinden dışarı çıktığından şüpheliydim.

Faye'in elleri düştü. "Ne?"

Dusty bir kaşını kaldırdı, sonra yemek yapmaya geri döndü. "Vardiyandan sonra eşyalarını almaya gideriz."

"Hayır. Yapamam. Teklifin için minnettarım Rush, ama-" "Sormuyordum, Faye."

Dusty omzunun üzerinden bana şöyle bir baktı. "Oğlunu sevdim, şekerim."

Faye burun kemiğini sıktı. "O benim oğlum değil." Hayır, değil dim . Ama bunu söyleme şekli, o kadar küçümseyici ki, doğru oturmadı.

Gerçekten bu kadar korkunç bir seçenek miydim? Sık kafalı Justin'e kıyasla, ben lanet olası bir prenstim.

"Ailen ziyarete geliyor," dedi Faye. "Bu geceyi Dusty'lerde geçireceğim ve sonra-"

Sallanan kapı açıldı ve karşımda annemle babam duruyordu. Gizlice dinledikleri gerçeğini saklamaya bile çalışmadılar.

"Taşınmana yardım edeceğiz," dedi annem.

Babam başını salladı. "Kamyonum yanımda. Her şeyi arkaya yükleriz ve seni hemen oradan çıkarırız."

Dusty masanın üstünden güldü. "Dediğim gibi. Oğlunu sevdim, şekerim."

ON ALTINCI BÖLÜM

FAYE

Rush'un oturma odası patlamış mısır ve temiz keten oda spreyi gibi kokuyordu. Sessizdi ama hava yine de yüklü gibiydi.

Son iki saatin enerjisiyle ön kapıdan girip çıkarak, merdivenlerden inip çıkarak misafir yatak odasına -yani benim yatak odama- kadar sayısız yolculuk yaptım.

Ryan ve Macy eşyalarımın son yükünü de taşıdıktan sonra otellerine doğru yola çıkmışlardı. Tek bir yolculuk. Eşyalarımı Justin'in evinden çıkarmak için gereken tek şey buydu. Sahip olduğum her şey benim Explorer'ıma ve Ryan'ın Ford Super Duty'sine sığmıştı.

İkiz yatağım ve televizyon sehpa, tek bavuluma ve dört çöp torbasına doldurulmuş giysilerimle birlikte üst kattaydı. Yatak takımımı bir çamaşır sepetine yığmıştık. Geri kalan her şey, kitaplar, banyo malzemeleri ve birkaç çerçeveli fotoğraf, lokantadaki vardiyam bittiğinde Dusty'nin bize verdiği beş kutuya sığmıştı.

Bir yolculuk. Ve şimdi Rush ile yaşıyordum.

Ev güzeldi, sade taba rengi dış cephe kaplaması ve beyaz bir garajı vardı. Eve karakter kazandırmak ve ahşap ön kapiya uyum sağlamak için birkaç kahverengi panjur vardı.

Açık konsept eve havadar bir hava veriyordu. Yemek odasının yanında büyük, rahat bej bir koltuk ve devasa bir televizyonun bulunduğu oturma odası yer alıyordu. Mutfak U şeklindeydi ve diğer alanlardan bir bar ve üç tabure ile ayrılmıştı.

İkisi üst katta, ikisi alt katta olmak üzere dört yatak odası vardı.

Maverick'in birinci katta bir süiti vardı. Erik de bu kattaydı. Bu durumda Rush ve ben üst katta kalıyorduk, yatak odalarımız bir koridor ve paylaşacağımız bir banyo ile ayrılıyordu.

Parke zemin vardı. Yatak odamdaki halı pelüş ve yumuşaktı. Banyolarda ve mutfakta granit tezgahlar vardı.

İçinde bulunduğum en güzel evlerden biriydi.

Ben burada ne yapıyordum? Bu ben değildim. Rush'ın ısrarı dışında, çok fazla mücadele etmediğimden emindim.

Arkama uzandım ve omurgamın hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için etrafımı yokladım.

Evet, oradaydı. Kemikli ve bir zamanlar olduğuna inandığım kadar sert değildi.

Tanrım, yorulmuştum. İliklerime kadar yorulmuştum. Burada kalmak doğru gelmiyordu. Bunun benim için en iyi seçim olduğunu hissetmiyordum.

Ama bu şimdilik bir seçimdi. Bu bebek için bir seçim. Rush'la çarpışmak kalıcı olmak zorunda değildi ve gururum bu gece dayanabileceği tüm darbeleri aldığından, bükülebilirdim.

Rush son birkaç basamağı koşarak inerken merdivenlerden gelen ayak sesleri biraz daha dik durmamı sağladı.

Çeyrek fermuarının kolları ön kollarına doğru itilmiş ve şapkası arkaya doğru çevrilmişti.

Ağzım kurudu.

Muhteşemdi. Dikkat dağıtacak kadar. Ne zaman bir odaya girse, beynim allak bullak oluyordu. Bu yüzden mi

Buraya taşınmamı emrettiğinde onunla tartışmış mıydım? Yoksa başka seçeneğim olmadığı için mi?

Dusty'yi severdim ama onun kanepesinde uyumak pek iyi bir seçenek değildi. Evinde sürekli bir duman bulutu vardı ve o yalnızlığı tercih ediyordu. İstesem dışarıda sigara içer miydi? Evet, içerdi. İki evcil yılanını saklar mıydı? Evet, çünkü boalarından korktuğumu biliyordu. Ama bu düzenleme de geçici olacaktı.

Belki Gloria'yla kalabilirdim ama Chuck şu anda yoldaydı ve bu önce ona danışmam gereken bir şeydi.

Şimdilik Rush'ın oturma odasında duruyordum, bu dünyada tam olarak nerede olduğumu biliyordum ve her zamankinden daha fazla kaybolmuş hissediyordum.

Ağlama, çılgılık atma ya da her ikisini birden yapma isteğiyle boğazım yandı.

Ağlama. Henüz değil.

Siktiğimin Justin'i. Bunun için ondan nefret ettim. Beni kötü adam yerine koyduğu için ondan nefret ediyordum.

"Banyoda senin için yer açtım," dedi Rush, odayı geçerken. "Makyaj masasının sağ tarafının tamamı senin."

"Teşekkürler," diye boğuk

bir ses çıkardım. "İyi misin?"

Hayır. "Tabii."

"Yalancı."

Bir omzumu kaldırdım. "Bu oldukça aşağılayıcı."

"Justin için. Evet. O aşağılanmalı. Ama sen değil. Asla sen değil." Rush bir elini yüzüme doğru kaldırdı, parmak eklemleri yanağımın çizgisinde geziniyordu.

Vücudumdaki her şey canlandı. Tenimde karıncalanmalar başladı. Midemde kelebekler uçuştı. Nabzım hızlandı.

Sanki susuzluktan ölüyordum ve o tek dokunuş soğuk bir bardak su oldu.

Ona kolay dokunuşları bırakmasını söylemeliydim. Beni yanağımdan öptüğü gece geri çekilmeliydim.

Ama hayır diyemeyecek kadar çok sevdim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, vücudu daha da yaklaştı.

"Ben de." Kolonyasının kokusu burnuma doldu ve bütün gece boyunca ilk kez tam bir nefes aldım. Erkeksi baharat sabunla karışmıştı.

"Anladığım kadarıyla bizi öğrenmiş," dedi.

"Evet. O hafta sonu kampa gitmemin sebebi oydu. Sana en iyi arkadaşından nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? O hafta sonu onunla yattı, ben de ayrıldım. Ama birlikte yaşıyorduk ve benim kendi odam vardı. Ucuzdu ve şu anda pek boş yer yok. Bu yüzden bir daire ararken kalmak daha kolay oldu."

"Mantıklı. Nasıl öğrendi?"

"Görünüşe göre okul çevresinde duymuş. Bu öğleden sonra vardiyam için lokantaya geldiğimde telefonumu kaldırdım. Bu gece o gittikten sonra kontrol ettim ve ondan gelen bir sürü mesaj buldum. Hamile olduğumu öğrenmiş ve sonra ne olduğunu biliyorsunuz."

Justin kampüste Rush Ramsey'in bir kızı hamile bıraktığına dair bir söylenti duymuştu. Benden. Justin ilk mesajında bunun doğru olup olmadığını sormuştu. Benim cevap vermemi beklemek yerine, etrafına sormayı kendine görev edinmişti. Sanırım arkadaşlarından biri gerçeği doğrulamıştı.

Ondan sonra mesajları değişti.

Siktir git Faye.

Tekrar bir araya gelmek için çok fazla. Bu evden çıkıyorsun.

Seni lanet fahişe.

Daha önce bana hiç fahişe denmemişti. Bir parçam Rush'a söylemek istiyordu, sadece içimi dökmek için. Belki onun içinde ağlamak için. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun bir koruyucu olduğunu o kadar çok öğreniyordum.

O mesajların gitmesine izin vermiyordu. Bu yüzden daha sonra yalnız kaldığımda onları silecek ve Justin'in numarasını engelleyecektim. Ve bir gün, bu çocuğum yeterince büyüdüğünde, ona, kız ya da erkek, asla fahişe kelimesini kullanmamayı öğretecektim.

"Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Bunun için özür dilerim. Yarın yeni bir yer aramaya başlayacağım-"

"Kal." Rush'ın parmağı dudaklarıma kondu.

Bakışlarımız kilitlendi. Nefes vermekten korkarak ciğerlerimdeki havayı tuttum. Kıpırdarsam, gözümü kırparsam bile aramızda bir şeylerin kopacağından korkuyordum.

Rush'ın yanında kendime güvenmiyordum. Boğazını temizlediğinde o parmağa doğru eğilmeme ya da öpücük için yalvarmak üzere parmak uçlarımda yükselmeme saniyeler kalmıştı.

Yutkunurken adem elması sallanıyordu. Üzerimde yükseliyor, gözleri benimkileri arıyordu. "Evet de, Faye."

"Evet." Omurgam da ıslak bir erişte olabilirdi.

Bir fısıltıydı ve dudaklarım neredeyse hiç kıpırdamadı ama parmağına sürtünmesi omurgamda yeni bir karıncalanma dalgası yaratmaya yetti.

Dokunulmayı özledim. Kucaklanmayı. Öpülmeyi. Taptığımı ve arzulandığımı hissetmeyi özledim. Rush'ın iri ellerinin kıvrımlarımı yoğurmasını ve güçlü bedeninin ağırlığının beni yatağa sabitlemesini özledim.

Haftalardır o geceyi hatırlamama izin vermemiştim. Ama burada? Her şeyin başladığı bu evde, bunu nasıl görmezden gelebilirdim?

Onu görmezden mi geleyim?

Rush çekici, seksi ve sabırlıydı, tam olarak doğru miktarda saldırgandı.

"Güzel." Parmağını indirirken Rush'ın ağzının köşesi yukarı kalktı.

Bu her şeyin sonu olmalıydı. İkimiz de dağılmalıydık ama o aynı parmağını yanağımda gezdirerek atkuyruğumdan kaçan bir tutam saça ulaştı. Parmağının boğumunun etrafında döndürdü.

Öp beni. Beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki kelimeler neredeyse ağzımdan kaçıyordu.

Rush, ben onun dokunuşuna yaslanana kadar saçımı, karnımın alt kısmındaki sarmal gibi daha sıkı ve daha sıkı döndürmeye devam etti.

Önce o hareket etti. Ben önce davrandım. Fark eder miydi? Yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı ve bakışları dudaklarıma kilitlenmişti.

Bir öpücük korkunç bir fikir olurdu. Düşüncesiz ve aceleci ve bu adamla zaten içinde olduğumdan daha fazla belaya davetiye çıkarmak.

Ama hareket ettim mi?

Hayır. Hatırladığım kadar iyi olacak mıydı? Rush Ramsey'den bir öpücük?

Bir yanım öyle olmamasını umuyordu. Bir yanım da bunu kafamda kurduğumu ve gerçeğin dümdüz olacağını umuyordu. Durum böyle olsaydı ne kadar kolay olurdu?

Ama mantıklı tarafım bunun muhtemelen ilkinden daha iyi olacağını biliyordu. Ve o zaman gerçekten mahvolurdum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Eli saçlarımin arasına girdi, beş parmağı elastik bağa ulaşana kadar köklerin arasından kayarak saçlarıminı çözdü. Rush'ın nefesi yanağıminı gıdıkladı.

Dudaklarımin aralandı.

Ön kapı uçarak açıldı.

"Hey, kimin arabası park etmiş-" Kahverengi saçlı, uzun boylu bir adam bizi görünce girişteki paspasın üzerinde aniden durdu.

Rush boğazını temizledi ve bir adım uzaklaştı.

Ben de aynısını yapınca yüzüm alev aldı. "Bu benim arabam."

"Ah." Elindeki anahtarları kot pantolonunun cebine sokarken şıngırdadı. "Sen Faye olmalısın?"

"Evet."

"Faye, bu Maverick Houston. Mav, bu Faye." El sallamak için elimi kaldırdım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı."

Bu kulağa biraz yalan gibi geliyordu. Maverick'in ifadesi en iyi ihtimalle şüpheciydi.

Rush ona bizim hakkımızda ne söylemişti? Yeni oda arkadaşı olduğumu biliyor muydu? Peki ya Erik? Rush onlara mesaj atmış mıydı?

taşınma sırasında? Garip bir evi başka bir evle değıştirme olasılığım neydi?

Rush'ın hoşuna gitse de gitmese de, yarın yapılacaklar listesindeki ilk madde daha fazla daire aramaktı. Mission'da depozito istemeyen bir yer var mıydı? Çünkü benim depozitom yoktu. Justin bu ayın tüm kirasını aldığı için. Pislik herif.

"Bize bir dakika verir misin?" Rush bana sordu, sonra başıyla merdivenleri işaret etti.

"Evet. Bavulumu boşaltayım."

Sehpanın ve kanepenin önünden geçerken gözlerimi parke zeminden ayırmadım. Maverick konuştuğunda neredeyse merdivenin tepesine varmıştım.

"Az önce 'bavulumu boşalt' mı dedi?"

Ürperdim ve daha hızlı hareket ettim, neredeyse koridordan odama doğru koşuyordum. Ama kapısı kapalı olsa bile alt kattan sesler duyabiliyordum. Ne dediklerini anlayamıyordum, önemli de değildi. Ses tonu yeterliydi.

Maverick, Rush'ın bu konuda önce kendisine danışmamış olmasına açıkça kızmıştı. Erik de muhtemelen aynı şeyi hissedecekti.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm ve çıplak şiltenin üzerine uzandım. Dizlerimi göğsüme çekerek gözlerimi kapattım ve sesler kesilene kadar derin gümbürtüyü dinledim. Ve sonra bir kapı çarparak kapandı, titreşim duvarlara yayıldı.

"Buraya gelmemeliydim," diye fısıldadım kendi kendime. Kapım yumuşak bir sesle çalındı. "Faye."

"İçeri gel."

Rush içeri girdi ve yatağa doğru ilerleyerek yanıma oturdu. Daha önce her ne olduysa, her ne öpücük olduysa, gitmişti. Dirseklerini dizlerine dayarken aramızda iki ayak bıraktı.

"Özür dilerim," dedim.

"Olma. Erik asla buralarda olmaz. Umurunda olmaz. Mav, şey ... Mav için endişelenme."

"Uzun vadede kendi yerimi bulmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Rush mırıldandı.

Evet değil. Hayır da değil. Ama daha önce kalmamı istediği halinden o kadar uzaktı ki dizlerime daha sıkı sarıldım.

Şüphesiz buraya gelmek bir hataydı. Böyle düşüncesizce bir karar vermek.

Ama gidecek başka bir yerim yoktu, gerçekten yoktu. "Hiç param yok," diye ağzımdan kaçırdım.

Rush'ın aşağılanmam gerektiğini düşünüp düşünmemesi önemli değildi. Bu hayatımın en utanç verici durumu olabilirdi. Zavallıydım. Acınacak haldeydim. Aynen annemin bana defalarca söylediği gibi.

En çok da evinin bu kadar güzel olmasından ve benim nerede yaşadığımı görmesinden nefret ediyordum. Justin'in şehrin tehlikeli bir yerindeki boktan karavanında.

"Bu yüzden Justin'le kaldım. Beş parasızım. Kira hakkında konuşmadık. Ama bu oda ... nereden geldiğimi gördün. Bunu karşılayamam."

Buranın fiyatının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak şüphesiz bütçemin ötesindeydi.

"Ödeme yapmak zorunda değilsiniz."

Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim? Bunun durumu daha da kötüleştirdiğinin farkında mıydı? "Ödemek zorundayım."

Tekrar mırıldandı.

"Beleşçi olamam. Senin merhametini istemiyorum." "Bu acıma değil."

"Bana öyle geliyor." Şu anda elimde kalan tek şey gururum olsaydı, tüm gücümle ona sarılırdım. "Daha fazla para biriktirdiğimde Justin'den ayrılacaktım ama fazlam yok. Şu anda yok."

Para ya da parasızlığım hakkında konuşmak, kıyafetlerimi çıkarıp bir yabancının önünde çırlçıplak durmak gibi geliyordu.

Geçinmek için ne kadar mücadele ettiğimi kimse bilmiyordu. Dusty şüphelenmiş olabilir, ama para

tam olarak konuştuğumuz bir şeydi. Çünkü onun da fazla parası yoktu.

Ayda üç yüz dolar kira ödeyebilirdim. Kendime karşı dürüst olursam iki elli. "Ne kadar ödüyorsun?"

Rush sessiz kaldı.

"Anlat bana."

"Her biri dört yüz."

Oh, Tanrım. Resmen rezil oldum.

Gururum -o güzel, görkemli gururum- kan damlaları gibi avuçlarımdan kayıp ayaklarımın dibine sıçradı.

"Tamam," diye mırıldandım. "Dört yüz."

"O kadar ödemenize gerek yok. Bu oda bütün yıl boştu."

"Ödemek zorundayım." Adil olması için, kira üç yüz olacaktı. Bu dört yüz dolardan daha iyiydi ama fazla değildi. "Pekâlâ."

Rush iki büklüm oldu, ben yerdeki görünmez bir noktaya bakarken bakışları profilime dikilmişti. "Okul yüzünden mi? Sürekli çalışıyorsun. Okul masraflarını karşılamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ve Gloria."

"Gloria mı?"

Başımı salladım. "Fazladan ne varsa kız kardeşime veriyorum. Babası Chuck'ın iyi bir işi var ama parası yok. Henüz bir işe girecek yaşta değil ve girdiğinde de okuluna konsantre olmasını istiyorum."

Bir iş bulması gerekecekti. Bir iş bulması onun için iyi olurdu. Ama benim on altı yaşında çalıştığım gibi haftada yirmi saatten fazla çalışmasını istemiyordum.

Chuck'ın annemin bana yaptığı gibi ona yemek parası ödeteceğinden şüpheliydim. Ve Chuck muhtemelen ona bir araba alırdı.

Rush'a, "Onun yaşındayken hiç fazlam yoktu," dedim. "Güzel kotlar ya da marka ayakkabılar almadım. Her şeyi ikinci el mağazalarından ya da indirim reyonlarından alırdım. Lise çocukları acımasızdır. Onun da benim yaşadıklarımı yaşamasını istemiyorum."

Onun yaşındayken yaptığım yargılama. Bu yüzden elimden geldiğince yardım ediyorum. Geceleri lokantaya ödev için gelmesini istiyorum, garsonluk için değil. Ama bu fedakarlık yapmam anlamına geliyor. Bütçem bazen çok dar olabiliyor."

Ve incelmek üzereydi.

Geleceğimizin gerçekliği aramızda konuşulmadan asılı kaldı. Benimkinin.

Rush yaklaştı, yatak omuzlarımızı sadece bir santim ayırana kadar kaydı. "Bu işte yalnız değilsin. Artık değilsin."

Hiçbir fikri yoktu. Ben yalnızdım. Her zaman yalnızdım. "İstemiyorum-"

"Yazık." Bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Bu acıma değil. Yardım. Ben teklif ediyorum. Tek yapmanız gereken onu almak."

Bu acıma değil miydi? Yardımla arasındaki fark neydi? "Nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim."

Şapkasının kenarıyla gölgelenen gözleriyle şöyle bir baktı. "Yardım kabul etmeyi gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Sanırım yeterince olmadı."

"Lastiği değiştirmeme izin verdin. Bunu da yapmama izin ver. Ay sonuna kadar burada kal. Sonra tekrar değerlendiririz."

Basitti. Ama öyle değildi.

Onun yardımına alışırsam ne olurdu? O NFL'de oynamak için gittiğinde ve ben burada, geride kaldığımda ne olacaktı?

"Hey." Dirseğimi dirseğiyle dürttü. "Bu bir evet mi?"

Başka bir seçeneğim var mıydı? "Evet."

"Teşekkür ederim. Bu konuda içimde iyi bir his var."

O zaman ikimizden biri oldu. Midem düğümlenmişti.

Rush ayağa kalkıp beni yalnız bırakmadan önce eğilip saçlarımı öptü ve kapıyı arkasından kapattı.

Beni öpmeye devam etmesinin ne anlama geldiğinden emin değildim. Beni daha önce de öpmüş olabilirdi. Ama bu her ne anlama geliyorsa, uzun süreceğinden şüpheliydim.

Hiçbir şey iyi sürmedi. Muhtemelen sadece duyguları karıştıracak ve sonunda daha da zorlaştıracaktı.

Yine de, ondan durmasını istemeyecek kadar hoşuma gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RUSH

| Maverick'in aşağıdan gelen vahşi hırıltısını duymak için tam zamanında yatak odamın kapısını açtım.

"Ver şu kumandayı bana."

O ve Faye kavga ediyorlardı. Tekrar. Hayatımı sikeyim.

"Futbol izlemiyorum," dedi Faye. "Bu

Pazartesi Gecesi Futbolu."

"Yani?"

Ben merdivenlerden inmeye başlarken Mav,

"İnanılmaz," diye homurdandı. Hakemlik yapma zamanı.

Tekrar.

Dün, bıçakları bulaşık makinesine nasıl yerleştirecekleri konusunda tartışmışlardı. Mav bıçak kullanmayı severdi. Faye bunun dikiş gerektirecek bir kazaya neden olmak için harika bir yol olduğunu düşünüyordu.

Geçen hafta Faye bir çamaşır yükü için Maverick'in Tide Pod'larından birini kullanmıştı çünkü ona ne varsa onu kullanmasını söylemişim ve ben de daha fazlası için markete gitmişim. Görünüşe göre Mav deterjanının izini sürüyormuş çünkü bu, ikisinin de birbirine bakmadığı ya da konuşmadığı üç günlük bir soğuk savaşa yol açmıştı.

Ondan önceki hafta, Faye'in evdeki ilk haftası o kadar garip geçmişti ki taşınmayı düşünmüştüm. Biz

birbirimizin etrafında dolanıyorduk. Faye, sonunda onu aşağı inmeye ikna edene kadar çoğunlukla yatak odasında saklanmıştı ve ona hepimizden kaçmaya devam ederse daha da kötüye gideceğini söyledim.

Kapalı kapısının ardına saklanmasına izin vermeliydim.

Onu ve Maverick'i aynı odaya koymak, yağın suyla karışmasını istemek gibiydi.

"Maç sonrasına kadar bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?" diye sordu. Pencere panjurlarının inme sesi geldi ardından. "Panjurları açmayı keser misin? Televizyonu parlatıyor."

"Gözlerimin kamaşması umurumda değil," dedi Faye. "Ve yarın dersten önce bu belgeseli izlemeyi bitirmem gerekiyor."

"Daha sonraya kadar bekleyemez mi?"

"Hayır. Daha sonraya kadar beklemeyeceğim. Sırf sen istiyorsun diye kumandayı vermeyeceğim. Senin odanda televizyon var. Benim yok."

"Dizüstü bilgisayarın bozuldu mu?"

"Neden dizüstü bilgisayarımı kullanmak zorundayım? Otuz dakikadır izliyorum. Otuz dakika kaldı. Bırak da bitireyim. Futbol maçının bir kısmını kaçırabilirsin."

"Her pazartesi izlediğim futbol maçının bir bölümünü sırf sen ders ödevini yapmak için son dakikaya kadar bekledin diye kaçırmak zorunda kalmamalıyım."

Faye koltuktan fırladığında merdivenlerin dibine ulaştım, bir eli kumandayı ölümüne kavrarken diğer elini yumruk yapmıştı.

Maverick ellerini kalçalarına dayamıştı ve onları ayıran sehpa olmasaydı, sanırım kız onun çenesine bir yumruk indirebilirdi.

"Neredeyse bitirdim." Uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu. "Sen benimle tartışırken, ben televizyon izliyor olabilirdim. Bırak. Bitirmeme. Bitireyim."

"Bu saçmalık." Kollarını havaya kaldırdı. "Bu benim televizyonum ve kullandığınız aboneliğin parasını ben ödüyorum, bu yüzden ne istersem onu izleyeceğim."

Lanet olsun. Bu söylemesi gereken en son şeydi. Faye'in yüzünün rengi soldu.

Ona çizgiyi aştığını söylemek üzere ağzımı açmışım ki kumanda havada uçtu.

Fırlattı. O da yakaladı.

Faye hışımla oturma odasından çıkıp mutfağa giderken, "Mav," diye uyardım.

"Yapma." Kanalı değiştirmek için kanepeye uzanmadan önce omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bu senin suçun."

Çünkü önce onunla ya da Erik'le konuşmadan Faye'i taşınmaya davet etmişim.

Evet, en iyi kararım değildi. Ve Mav bu hatayı bana ödetmeye kararlı görünüyordu. En azından Erik umursamamıştı. Gerçi son iki haftadır Kalindi'nin evinde daha da fazla kalıyordu. Ya birbirlerinden etkilendikleri için ya da bu çatı altındaki gerginlikten kaçınmak istediği için.

Lanet olsun. Bir iniltiyi yuttum.

Bunun iyi bir şey olması gerekiyordu. Faye'in yaşamak için düzgün bir yere ihtiyacı vardı ve onu buraya taşıdığım için pişman değildim. Ama plan yapmayı tercih etmemin bir nedeni vardı.

Spontanlık genelde beni kıcımdan ısıtır.

"Geri çekilebilir misin?" Maverick'e sordum. "Bu geceki maç iyi bile geçmeyecek. İlk çeyreği kaçırabilirsin. Bırak belgeseli o bitirsin."

"Tabii ki onun tarafında olacaksın. Rakamlar. Bu da başka bir Halsey durumu mu?"

Bunu hep yüzüme mi vuracaktı? "Mav, ben taraf seçmiyorum. Barışı korumaya çalışıyorum."

"Bunu onu eve taşımadan önce düşünmeliydin," diye mırıldandı. "Bir taraf seçmek zorundasın."

Gerçekte ne diyordu? Onun tarafını seç.

Ona bir kadından daha sadık olduğumu kanıtlamak için. Önce Halsey. Şimdi de Faye.

Bu oyunu yeterince oynamadık mı?

Azı dişlerimi birbirine geçirdim, pişman olacağım bir şey söylemeden önce ağzımı kapalı tuttum. Sonra maç öncesi spikerin sesi televizyonun hoparlörlerinden yükselirken, Faye'in açık buzdolabının önünde durduğu mutfığa gittim. "Hey."

Faye buzdolabını öyle sert kapattı ki kapaktaki baharatlar takırdadı. "Yemeğim nerede?"

Gözlerimi kırdım. "Ha?"

"Benim. Akşam yemeğim. Üstünde adımın yazılı olduğu beyaz bir kaptaydı. Yedin mi?" Maverick'in kafasının arkasını işaret etti. "Yoksa o mu yedi?"

İkimiz de Mav olduğunu biliyorduk. Ve ikimiz de onun dinlediğini biliyorduk.

"Özür dilerim. Adını fark etmedim." Kavga duracaksa Maverick için suçu üstlenirdim.

"Doğru." Faye kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, çenesi esnedi.

"Akşam yemeği için sana başka bir şey hazırlayacağım." Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve kapıyı yeniden açmak için buzdolabına doğru ilerledim.

Seçenekler azdı. Bu hafta sonu oynadığımız maçtan önce markete gitme fırsatım olmamıştı ve tüm gün derslerim vardı, bu yüzden okul ve antrenman arasında gidip gelecek zamanım olmamıştı.

"Hindili sandviç?" Öğle yemeği etinin bulunduğu çekmeceyi açarak sordum. Ekmeğimiz bile var mıydı?

"Öğle yemeğinde et yiyemem."

"Ah. Doğru." Kahretsin. İlk randevusunda doktor yiyemeyeceği yiyeceklerin uzun bir listesini gözden geçirmişti. Suşi. Yumuşak peynir. Şarküteri etini unutmuştum.

Dondurucuyu açtım, bir torba bezelyeyi yolumdan çektim. "Pizzaya ne dersin? Bu sosisli pizzayı yapabilirim."

Başını iki yana salladı. "Sosis midemi ekşitiyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Görünüşe göre hamile olmak mide ekşimesinin vücudumun yeni parti numarası olduğu anlamına geliyor. Ve ben sosu sevmiyorum."

Lanet olsun. "Ne istersiniz?"

"'Senin' yediğın tavuk ve patatesler." Havalı tırnak işaretleri oturma odasındaki adama iki orta parmak da olabilirdi.

"Gidip sana yemek getireyim."

"Unut gitsin," diye mırıldandı. "Ben kendim hallederim." "Hayır, sana yemek getireceğimi söyledim."

Maverick sesi açmak için o anı seçti. Yorumcular Seahawks punter'ının sahaya koşarak girmesinden bahsederken üç kez tıkladı.

"Mav, sakıncası var mı?"

İki kez daha tıkladı. Tanrı aşkına. "Sağ ol dostum."

"Hoş geldiniz." Bir elini kaldırdı ve başparmağıyla beni onayladı. Burun deliklerim alevlendi ama yerimden kıpırdamadım,

Kafasına vururum korkusuyla hareket etmeme izin vermiyordum.

"Mağazadan başka bir şey var mı?" Faye'e sordum. "Adını söyle. Ben alıyorum."

İrkildi ve gözleri kocaman açıldı. "Vay canına."

"Ne?" Ağzımdan çıkan her şey şu anda bu ikisini kızdıracak mıydı? Muhtemelen.

Maverick sesi açtı. Tekrar.

"Fakir olduğumu hatırlatan şeyler her gün olacak mı?" diye sordu. "Yoksa sadece Pazartesi günleri için mi?"

"Whoa." Ellerimi kaldırdım. "Öyle bir şey demek istemedim."

"Elbette," diye kestirip attı. "Tıpkı bana internetin senin üzerinde olduğunu söylediğinde hiçbir şey kastetmediğın gibi. Tıpkı Perşembe günü lokantada on dolarlık yemek için yirmi dolar bahşış bıraktığında hiçbir şey demek istemediğın gibi. Tıpkı kirayı yeniden hesapladığında ve ayda elli dolar daha az ödediğinde hiçbir şey demek istemediğın gibi. Sana söyledim, merhametini istemiyorum."

"Bu acıma değil."

"Hayır mı? Çünkü buradan öyle görünüyor. Bunlardan herhangi birini söyler miydin, beni satın almayı teklif eder

miydin?

Sana beş parasız olduğumu söylemeseydim, dükkândan ne istersem alır mıydın? Her fırsatta yüzüme vurabilsin diye Maverick'e mali durumum hakkında bilgi vermeyi ihmal eder miydin?"

Tanrım. Mav'in para konusunda bir pislik olmasını beklemiyordum. Ondan sadece Faye'in payına düşeni almamasını istemiştim. Ben karşılayacaktım. "Faye, sadece deniyorum-"

Maverick sesi tekrar açtı, o kadar yüksekti ki titreşim tenime çarpıyordu.

"Bu da ne, Maverick!" Faye "Lütfen sesini kısar mısın?" diye bağırırken ben de aynı anda bağırdım.

"Tamam!" diye bağırdı ve koltuktan fırladı. "Televizyon senin."

Uzaktan kumandanın kapatma düğmesine bastı. Bileğinin bir hareketiyle kumanda kanepenin minderine çarptı ve yatak odasına gidip kapıyı çarparken büyük bir gürültüyle yere düştü.

Gürültünün kaybolması bir an aldı. Ardından gelen sessizlik dayanılmazdı.

"Lanet olsun." Başımı tavana doğru eğdim ve birkaç kalp atışı boyunca boş bir noktaya baktım. "Ne zaman bu kadar çok tartışmaya başladık?"

"Birlikte yaşamaya başladığımızda."

Benim hatamdı. Bu benim hatamdı. "Sana yemek getireyim."

"Artık aç değilim." Ben onu durduramadan, doğru olanı yapamadan, oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. Faye kapısını çarpmadı ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle kapandı.

Şu anda aç olmasa bile, aç olduğunda yemek yemesini istiyordum.

Anahtarlarımı tezgâhtan alıp dışarı çıktım ve serin gece havasının derimin altında yanan öfke ve hayal kırıklığını kovalamasına izin verdim. Çenemi açmam ve parmaklarımı direksiyonda gevşetmem için lokantaya kadar neredeyse tüm yol boyunca yürümem gerekti.

Faye'e yardım etmek istemem gerçekten o kadar kötü müydü? Aylık bursla birlikte tam bursum vardı. Maverick, Erik ve benim dördüncü bir oda arkadaşı bulmamamızın bir nedeni vardı.

Kira için yardıma ihtiyacımız yoktu.

Ama istediğim son şey Faye'in kendini daha az hissetmesiydi.

Lokantanın önüne park ettim ama arabadan inmedim. Dolly'nin yeri çok karakterliydi ama eski ve köhneydi. Ziyarete geldiğim haftalarda dış boyanın ne kadar yıpranmış olduğunu unutmuştum. Soluk renkleri ve kaba park yerini fark etmeyi bırakmıştım.

Çünkü buraya geldiğimde binaya bakmıyordum. Filmli pencerelerinden yemek odasına doğru baktım ve Faye'i aradım.

Çalışması gerekenden çok daha fazla çalışıyordu. Bana para sorunlarından bahsettikten sonra yardım etmek istedim, ancak yardım etme fikrim durumu daha da kötüleştirdi.

Belki de bu gece buraya gelerek kendimi daha da derine gömecektim ama Yukon'dan indim ve restorana girdim. Dusty boş yemek salonunda, üzerinde bir gazete açık olan bir masadaydı.

Onun dışında bina boştu.

Faye bu yüzden mi pazartesi günleri çalışmıyordu? Hizmet edecek müşteri olmadığı için mi? Dusty neden açmıştı ki? Gerçekten de haftanın yedi günü çalışmak zorunda mıydı?

"O burada değil," dedi Dusty.

"Evet." Yanına gittim ve onunkinin karşısındaki koltuğu çektim. Gazete ölüm ilanlarına kadar açıktı. "Hafif bir okuma mı?"

"Bunun gibi bir şey." Kâğıdı ikiye katlayıp kenara itti. Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, ben onu incelerken o da beni inceliyordu. "Faye sana hamile olduğuna dair mesajı benim gönderdiğimi hiç söyledi mi?"

"Hayır." Ama belki de tahmin etmeliydim. Dusty lafı dolandıracak bir tipe benzemiyordu. Kısa ve açık bir metin onun kişiliğine Faye'inkinden çok daha fazla uyuyordu.

"Nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Ben de onun yerine söyledim."

"Tamam," dedim. "Faye'in nasıl söyleyeceğinden emin olmadığı ve senin onun yerine söyleyeceğin başka ne var?"

"Çok korkmuş."

"Bunu biliyordum."

Dusty alay etti. "Bebekten değil, gerçi bu onu korkutuyor. Senden çok korkuyor. Henüz bunun farkında olduğundan bile şüpheliyim. Ama bağlanmasına izin vermeyecek. Çok korkuyor."

"Ona zarar vereceğimi mi?"

"Evet. Annesi gibi ona zarar vereceğinden. Ya da babası gibi ortadan kaybolacağından."

Siktir, Faye'in ailesi berbattı. Onun yerinde olsaydım, belki ben de korkardım. Ama onu bırakmazdım. Çocuğumu bırakmazdım.

"Futbol oynarken oyunları gözümde canlandırıyorum. Sahayı ve oyuncularını görüyorum ve topu atmadan önce nereye gittiğini kafamda canlandırıyorum. Bunda durum farklı. Gözlerimi kapattığımda onun neye benzediğini hayal edemiyorum. Bebek."

Gülüşlerini hayal edemiyor ya da ağlayışlarını duyamıyordum. Babalık kavramı hâlâ bulanıktı.

"Ama ben orada olacağım," dedim Dusty'ye. "Ona nasıl top atılacağını öğretecek kişi benim. Matematik ödevlerinde ona yardım edecek kişi benim. Geçit törenini izleyebilsin diye onu omuzlarımda taşıyacak adamım."

Dusty'nin ağzının köşesi yukarı kalktı. "O mu? Erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Oh. Ben, um . . . Sanırım. Ya da bir kız." Onu söylemek istememiştim. Sanırım o ana kadar bebeği bir erkek olarak düşündüğümü bile fark etmemiştim.

Dusty içini çekti ve dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. "Bence fark ettiğinden daha fazlasını görüyorsun. Ve bence

Belki de Faye'i en çok korkutan şey budur. Seni de orada görebiliyor olması. Asla bir şey dilemeyecek. Şanslı bir tip olmadığını uzun zaman önce öğrendi. Bu senin için kolay olmayacak Harika Çocuk."

Lakabın geçmesine izin verdim. "Yardım etmek istiyorum. Yardım etmeye çalışıyorum. Ama o bunu kolaylaştırmıyor."

"Hayır, yok." Dusty sırtıttı, sanki bu onu gururlandırmıştı.

Faye bu konuda ona çekmiş, değil mi? Yetenekli. Güçlü. Gururlu. Lanet bir tuğla duvar gibi.

Belki de tek yol bir balyozla geçmekti. Ya da belki omzumu indirir ve her şeyi iterdim.

Bir akşam yemeği ile başlıyoruz.

"Faye'in bu akşam yemek için eve getirdiği artıkları yedim."

Dusty kaşlarını çatı. "Şu anda yaklaşık beş şey yiyor. Sos sevmeyen biri için yemek yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Sos sevmediğini biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum."

"O zaman neden onu eve lazanya ile gönderiyorsun?"

"Çünkü benim lazanyam çok güzel. Fikrini değiştirip bir denemesini umuyorum."

Kıkırdadım. "Yapmayacak. İnatçıdır."

"Bunu ben de biliyorum." Dusty sandalyesinden kalktı ve gazetesini topladı. "Bana on dolar ver. Sana eve götürmen için krep yapacağım."

"Teşekkürler."

Dusty mutfağa gitti ve beni sessiz restoranda bıraktı. Döndüğünde krepler folyoya sarılmıştı ve elinde bir kutu çırpılmış yumurta vardı.

Eve koştum ve Faye'in yatak odasının kapısını çaldığımda yemek kabı hâlâ elimde sıcaktı. "Faye?"

Cevap yok.

Düğmeyi çevirdim ve içeri baktım.

Işıklar açıktı. Panjurlar açıktı. Ayakkabıları ve sırt çantası kapının yanına düzgünce yerleştirilmişti. Hava elma ve sabun gibi kokuyordu, temiz ve taze.

Faye yatakta, yorganının üstündeki yastığa kıvrılmış uyuyordu.

Yemeğini komodinin üzerine koyarken onu uyandırmak istemediğim için ses çıkarmadan odayı geçtim - komodin değil, televizyon tepsisiydi ama ona daha iyi bir şey almaya çalışmamıştım.

Yatak dışında odadaki tek mobilya o tepsiydi. İki parça, eski karavanındaki odanın dolabını neredeyse doldurmaya yetmişti. Ama burada oda boş görünüyordu. Çok boş. Bir masaya ihtiyacı vardı. Belki bir şifonyer. Ama o istemedikçe, teklif etmeyecektim.

Yastığa sarılıp dizlerini göğsüne çekerken çok küçük görünüyordu.

Eğildim, omzuna dokunup onu uyandırmak üzereydim ki yüzünü fark ettim.

Yanaklarında ikiz gözyaşı izleri
kurumuştı. Ciğerlerimdeki rüzgâr
kesildi.

Bunu yapmaya devam edemezdik. Bir şeyler vermeliydik. Ama ne?

Yemeği komodinin üzerine bıraktım. Ve çıkarken kapıyı kapattım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

FAYE

M kazağım göğüslerimin altından yukarı çekilmişti ve kot pantolonum vardı çözülmüş. I döndü yanlara doğru içinde ve banyo aynası, düz bir şekilde emmeden önce karnımı gevşetiyorum.

Ama artık düz bir şekilde emmiyordu.

Hamileliğimin neredeyse yarısındaydım. On yedi haftalıktım. Ve yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı.

Her gün giymeye alıştığım bol sweatshirtler ve kapüşonlu sweatshirtler vücudumdaki değişikliklerin çoğunu gizliyordu ama bu banyoda göğüslerimin ve karnımın büyüdüğünü gizlemek mümkün değildi.

Aynaya bakarken elimi tenimdeki kıvrımın üzerinde gezdirdim ve karnımı yokladım.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Sık sık değildi ve asla yüksek sesle değildi, ama bebekle konuşmak daha kolay hale geliyordu. Cevap verebileceğinden değil ama sessiz de olsa sesimi bilmelerini istiyordum.

Banyonun kapısı açıldı.

"Rush," diye tersledim, gömleğimi aşağı çekerek. "Sakıncası var mı?"

"Kahretsin. Özür dilerim." Yutkundu, bakışları karnıma kaydı. "Ben, şey... alışkanlık. Bir şeyi paylaşmaya alışık değilim."

banyo."

Neredeyse bir aydır buradaydım. Bu alışkanlığını bırakmasının zamanı gelmişti. "Kapı kapalıydı. Kapıyı çalmayı dene."

"Özür dilerim." Bir elini çenesinde gezdirdi, bakışları karnıma döndü.

Kaşlarımı çatarak kot pantolonumu yukarı kaldırdım, fermuarını sonuna kadar çektim ve bileğimdeki saç bağını çıkarıp düğme deliğinden geçirerek düğmenin üzerinden geçirdim. Hamile kıyafetlerine harcayacak param yoktu, bu yüzden bunları mümkün olduğunca uzun süre kullanmayı umuyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Sen, um"

"Göstermek mi? Evet."

Araştırmalarım göre bu aşamada göstermem normaldi. Ayrıca tahmin edilenden daha büyük olacağıma dair bir önsezim vardı çünkü Rush'ın genleri muhtemelen dev bir bebek doğuracağım anlamına geliyordu.

"Sakıncası var mı?" Kapı aralığına baktım.

"Evet. Üzgünüm. Tekrar özür dilerim." Sarsılarak harekete geçti ve yatak odasına dönüp gözden kaybolmadan önce koridorda geriye doğru bir adım attı.

"Kapıyı kapattığın için teşekkürler." Kaşlarımı çattım ve kapıyı kapattım ama banyoda işimin bittiğini fark ettim. Kapıyı tekrar açtım ve odama doğru yürüdüm. "İşim bitti," diye bağırdım ve kendimi dışarı attım.

Tanrım, bu çok garipti. Ne zaman garip olmaktan çıkacaktı?

Yatağımın kenarına çöktüm, telefonuma ve daha önce açtığım tarayıcıya uzandım. Mission'da tek başıma zar zor karşılayabileceğim tek bir kiralık ev vardı. Justin'in yaşadığı parktaki en kötü karavandı.

Ona tekrar bu kadar yakın olma fikri midemi bulandırıyor ama Rush'la burada kalamazdım. Birbirimizin etrafında parmak uçlarımızda dolaşmıyorsak, o zaman didişiyorduk.

Karışma Maverick'i de ekleyince "ev "den çoğu zaman kaçtım.

Bu noktada her gün Mav'ı öldürmeyi düşünüyordum. O pislik herif hayatımı zindan etmeye kararlı görünüyordu. Ve Rush'ın İsviçre'de oynaması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Beni seçmeyecekti. En iyi arkadaşından daha önemli olmayı beklemiyordum. Ama birazcık önemli olabilirdim, değil mi?

Buradan çıksam da fark etmezdi. Kendi başıma yaşasam da fark etmezdi.

Karavanın sahibine bir mesaj yazarken parmaklarım ekranın üzerinde uçtu.

Merhaba. Kiraladığınız ev hala müsait mi?

Birkaç dakika bekledim, telefonum bir cevapla çaldığında nefesim kesildi.

Özür dilerim. Az önce çekildi.

Tabii ki öyleydi. Önce bir yere varacak kadar şanslı değildim.

"Lanet olsun." Telefonumu bir kenara fırlattım ve aşağıya taşımak için dolaptan çamaşır sepetimi aldım.

Banyo boştu ve Rush'ın kapısı açıktı. Gözlerimi haliya dikmiş, içeriye, yatağına bakmama izin vermiyordum.

Bir ömür önce, o yatakta yatmıştım. Çok büyüktü, sahibi olan adama çok yakışıyordu. Seks yaptığımız gece Rush'ın yorganını fark etmemiştim. Gri çarşaflarına dolanmakla o kadar meşguldüm ki yatak takımını önemsememişim.

Pas renginden laciverte ve avcı yeşiline kadar çeşitli renklerde kumaşlardan yapılmış kırkyama bir yorgandı. Kenarları yıpranmış ve köşeleri hafifçe yıpranmıştı, sanki bu yorgan yıllardır ondaymış gibi.

Macy bunu onun için mi yapmıştı? Geçen ay Justin'in karavanından çılgınca taşınırken, bebek için bir battaniye dikmekle ilgili bir yorum yapmıştı.

"Bu güzel olurdu, değil mi?" Boştaki elim karnımda gezinirken mırıldandım.

En sevdiği renk ne olurdu? Benim açık kahverengi gözlerime mi yoksa Rush'ın çikolata gözlerine mi sahip olurdu?

Ben ana kata çıktığımda o mutfaktaydı. Buzdolabını açıp hardal, mayonez, peynir ve turşu çıkarmak için eğilirken telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırmıştı.

Bu kadar sık yemek yiyen biriyle hiç tanışmamıştım. Maverick de. Bu adamlar her zaman mutfakta bir şeyler hazırlar ve oturma odasında futbol izlerken yerlerdi. Her zaman futbol.

Çok fazla futbol.

Beni oturma odasında yürürken gördüğünde Rush gülümsedi ama konuşmaya devam etti. "Sen ve babam bu gece ne yapıyorsunuz?"

Macy. Ayrıca annesiyle bu kadar sık konuşan bir adamla hiç tanışmamıştım.

Konuşmalarına gereğinden fazla kulak misafiri oldum ama Rush'ın annesiyle yaptığı telefon görüşmelerini dinlemek büyüleyiciydi. Ailesini gerçekten seviyordu. Daha çok arkadaş gibi konuşuyorlardı.

Buna sahip olmayı umuyordum. Erkek ya da kız, umarım çocuğum Ben.

Macy'nin söylediklerine gülerken koridordan aşağıya, çamaşır odasına doğru eğildim. Maverick'in odasının yanındaydı, bu yüzden o gittiğinde aşağı inmeye çalıştım.

Kapıyı açtığım anda öğürdüm. "Aman Tanrım." Terli ayak, amonyak ve çürük yumurta gibi kokuyordu. Koku burun deliklerimi yaktı ve bir elimle burnumu kapattım, çamaşır makinesine doğru ilerlerken eşofmanımın kolundan nefes aldım.

Kapağı açtım, birkaç deterjan kapsülü ile kıyafetlerimi içine atmak üzereydim ki zaten dolu olduğunu fark ettim.

Koku daha da kötüydü, kuru kusmama neden oldu.

Kapıya doğru koşarken sepetim yere düştü ve ancak oturma odasına döndüğümde nefes alabildim.

Rush, "Hoşça kal anne," diyerek aramayı sonlandırdı ve telefonunu yere bıraktı. "Hey, içeri daldığım için özür dilerim."

Çamaşırhaneyi işaret ettim. "Kıyafetlerin hala çamaşır makinesinde mi? İçerisi leş gibi kokuyor."

"Oh, kahretsin. Dün gece çalıştırmayı unutmuşum."

"Peki, çalıştırabilir misin? Ya da makineyi kullanabilmem için eşyalarını çıkarır mısınız?"

"Evet." Sandviçini eline aldı ve kocaman bir ısırık aldı.

Ona baktım.

"Şimdi mi?" diye sordu, yanakları şişmişti.

"Evet, şimdi. İçeriye kokladın mı? İğrenç bir şey."

Çiğnerken kaşlarını çattı ve lokmayı yuttu. "Ne söylememi istiyorsun? Özür mü dileyeyim? Futbol oynarken terliyorum ve günde iki kez egzersiz yapıyorum. Tam olarak durduramıyorum."

"Hayır, ama terli eşyalarınızı çamaşır makinesinde bırakamazsınız, bu yüzden daha kötü olur."

"Unutmuşum. Bir hataydı, tamam mı?"

"Peki." Ellerimi kaldırdım.

Yine savaşıyorum. Her zaman kavga. Her tartışma bir anda ortaya çıkıyor gibiydi. Bir an iyiydik, medeniydik ve sonra bom. Şimdi o kızgındı, ben sinirliydim ve bunu yapmaya devam etmek istemiyordum.

Neden haftalar önce olduğu gibi iyi geçinemiyorduk? Neden böyle oldu? Lokantaya gelmeyi bırakmıştı. O günleri özlemiştim. Ziyaretleri sırasında pek konuşmazdık ama en azından keyifli olurdu.

Sandviçinden bir ısırık daha aldı, o kadar büyüktü ki yanakları şişti. Ağzı doluyken gerçekten konuşamıyordu. Kavga edemezdik. Belki de mesele buydu. Belki ben de daha fazla yemeye başlamalıyım.

Öfkeli adımlarla mutfaktan çıktı ve yanımdan geçerek çamaşır odasına doğru yürüdü. Sonra çamaşır makinesinin kapağının çarparak kapanma ve akan suyun sesi geldi. "Bırak

Eşyalar," dedi döndüğünde. "Benimki bir saat içinde bittiğinde değiştireceğim."

"Tamam." İçimi çektim ve merdivenlere yöneldim. Ancak ben odama gidemedi ön kapı açıldı ve Maverick içeri girdi.

Yüzünde bir gülümseme vardı. Beni evinde gördüğü an bu gülümseme azaldı.

Bu yerin herhangi bir parçasının bana ait olduğu yanılması içinde değildim.

"Merhaba." Bakışları mutfığa kayd ve Rush'a doğru çenesini kaldırdı. "Selam."

"Ne oldu?" Rush sordu.

"Yok bir şey. İkiniz de buradayken, kira çeklerine ihtiyacım var. Yarın onları ofise götüreceğim. Erik'inkileri çoktan aldım."

Rush, "Bu gece yazacağım," dedi. "Sana nakit verebilir miyim?"

Omuz silkti ve kapıyı kapattı. "Nakit çalışıyor."

Yemek odasındaki masaya ve daha önce ders çalışırken aşağıda bıraktığım sırt çantama doğru yürüdüm. Her ne kadar odamda bir masa olmasını ve böylece aşağıda bir dakika bile geçirmemeyi istesem de, nerede yaşayacağımı öğrenene kadar mobilya almayacaktım.

Cüzdanım ön cebimdeydi, ben de geçen haftaki maaş çekimi bozdurduktan sonra aldığım parayla birlikte cüzdanımı çıkardım. Üç yüz dolar çıkarıp Maverick'e uzattım. "Al bakalım."

Parayı aldı, üç banknotu havalandırdı, sonra gözlerini kırıştırdı. "Peki ya diğer yetmiş beşlik?"

Bekle. Diğer yetmiş beş mi?

Rush bana taşınmadan önce her birinin kirasının dört yüz dolar olduğunu söylemişti. Bu da toplamda 1200 yapıyordu. Dördüncü oda arkadaşı olarak benimle birlikte kişi başı üç yüz ederdi. Geçen ay ona bu kadar ödemiştim.

"Maverick," diye kestirip attı Rush, "Faye'in kirası üç yüz dolar. Bunu sana söylemiştim."

Faye'in kirası. Yani benimki farklıydı.

Mutfakta Rush kollarını göğsünde kavuşturmuş, Mav'a hançer gibi bakıyordu.

"Kira ne kadar, Maverick?" Bakışlarımı Rush'tan ayırmadan ona sordum.

"Ayda toplam bin beş yüz," dedi Mav.

Cüzdanımı karıştırdım ve bir yüzlük daha çıkardım. "Al."

"Bozuk param yok." Mav parayı aldı.

"Sende k a l s ı n ," dedim, sonra döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı koştum.

"Kahretsin Mav," diye bağırdı

Rush. "Unutmuşum, tamam mı? Özür dilerim."

Rush, "Elbette yaptın," dedi ve ayak seslerinin evin içinde beni takip etmek için aceleyle ilerlediğini duymaktan çok hissettim.

Ama odamın eşiğine ulaşana kadar ilerlemeye devam ettim. Bir elimle kapıyı tuttum, geriye doğru fırlattım ve çarpmasını bekledim. Ama onun yerine, benden daha hızlı olduğu belli olan iri yarı adama çarptı.

Rush, "Kira üç yüz dolar," dedi.

Döndüm ve göğsümü işaret ettim. "Kiram."

"Evet." Yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Kiranız üç yüz dolar."

"Ya seninki?"

Çenesi çalıştı ama sessiz kaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Öfkelendim. "Senden tek istediğim bana özel muamele yapmaman. Ama bu konuşmayı tekrar tekrar yapıp duruyoruz."

"Bu sadaka değil."

"Saçmalık."

"Yetmiş beş dolar." Elleri uzattı. "Ne olmuş yani? Bırak yardım edeyim."

Hayır. Asla. Kendi ayaklarımın üzerinde durmalıydım. Çünkü sonunda hep ben olacaktım. Ve bu bebek.

Birbirimize bakarken bakışları benimkilerle kilitlendi. Kaşları çatılırken kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. Çenesi sıkılaştı ve köşeleri bıçaktan daha keskin görünüyordu.

Harika bir çenesi vardı. Aylar önce bir gece, avucumu kenarına dayayıp derimin altında esnediğini hissetmek için harika zaman geçirmiştım.

O gece yaptıklarımız, ona dokunma fikri yüzümün kızarmasına neden oldu ve lanet olsun, önce ben kırıldım, gözlerimi yere indirdim.

"Bırak yardım edeyim, Faye." Sesi nazikti. "Lütfen."

İçimi çektim. "Sadece kirayı ödememe izin ver."

Bakışlarıyla tekrar karşılaşmaya cesaret ettiğimde çikolata rengi gözlerinde hayal kırıklığı vardı ama başını salladı. "İnatçı."

"Sen de öylesin."

Rush kaşlarını çattı ve dönerek uzaklaştı, çıkarken kapıyı açık bıraktı.

Elim karnımda gezinirken "Bu berbat bir şey," diye fısıldadım.

Keşke kiralayacak bir yer bulabilseydim. Ne zaman potansiyel bir ev sahibiyle konuşsam, bana o yeri kaçırdığımı söylüyorlardı. Sürekli çok geç kalıyordum.

Sınıftan bir arkadaşım kampüs konutlarını denememi önermişti ama çok pahalıydı. Kampüs sakinlerinin yemek hizmetlerinden yemek planı satın almaları gerekiyordu ve o zaman bile, Treasure State'teki rekor kayıtlarla birlikte, tek boş oda sıkışık bir odayı paylaşmak anlamına geliyordu. Eğer zamanımın çoğunu bir odada saklanarak geçirmem gerekiyorsa, en azından bu oda bana aitti.

Chuck'ın annesi Gloria ve onun yanına taşındığından beri boş bir odaları yoktu.

Kiralık bir ev bulana kadar seçeneğim kalmamıştı.

Maverick ile yaşamak kötüydü ama onunla yaşamak arabamda yaşamaktan daha iyiydi.

Dusty'nin yanına mı taşınısam? Yılanları fikri tüylerimi diken diken etti. Sigara kokusu da öyle. Ki bu da

Benim ve bebek için daha mı kötü? Pasif içicilik mi? Yoksa sürekli, stresli tartışmalar mı?

Her gün bir tür tartışma yaşanıyordu. Tam anlamıyla çığlık atıp bağırp çağırımıyorduk ama gerginlik canımı sıkıyordu. Kavga etmekten yorulmuştum. Bir kadın daha ne kadar dayanabilirdi ki?

Sanırım öğrenecektim. Bu geceki tek seçeneğim sineye çekip anlaşırmaktı. Planladığım gibi çamaşırlarımı yıkayamayacağıma göre, bu gece ders çalışmayı bitirip erkenden yatacaktım. Ama sırt çantam alt kattaydı, gitmek istediğim son yerdi. "Grr."

Koridor boyunca ilerledim ama sahanlığın tepesinde Maverick'in sesi beni durdurdu.

"Dostum, bu hiç iyi gitmiyor."

Gözlerimi kırptım.

"Hadi canım." Rush, bardaki bir taburenin yerde kayarken çıkardığı sesle kuru bir kahkaha attı. "Bu çok zor."

"Tüm bu sıkı çalışmanın boşa gittiği ortaya çıktığında ne olacak, çünkü o sizin çocuğunuz bile değil?"

İrkildim, neredeyse geriye doğru düşüyordum. Maverick'in sorunu bu muydu? Bana inanmıyor muydu? Ellerim yumruk oldu.

Rush, "Ona babalık testi yaptırmayacağım," dedi. "Son kez söylüyorum, kes şunu."

"Bunu bırakmayacağım. Bu senin geleceğin, Rush. O seni kullanıyor. Başladı bile. Kiradan 75 dolar indirim. Akşam yemeği için paket servis. Sırada ne var? O boktan arabası değiştirilecek. Seni kullanıyor. Bunu senden başka herkes görebiliyor."

Gözyaşlarım sel olurken gözlerimi kapattım. Öfkeli, sıcak gözyaşları. Bugünlerde soyunma odasında konuşulan şey bu muydu? Rush Ramsey'i nasıl her kuruşuna kadar almaya çalıştığım mı?

Siktir et bu futbolcuları. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve çenemi kaldırdım. Sonra kulak misafiri olmamışım gibi davranmayı reddederek aşağıya ve oturma odasına yürüdüm.

Maverick'in bakışları bana doğru

kaydı. Rush omzunun üzerinden
bakmak için döndü.

"Testi yaptıracağım," diye emrettim kanepenin yanında dururken. "O zaman yalan söylemediğimi anlarsın."

"Yalan söylemediğini biliyorum." Rush tekrar Maverick'e döndü.

"Sen değil." Mav'a bir parmak salladım.

"Ona." Maverick üzgün görünme nezaketini gösterdi.

Eğer böyle bir pislik olmasaydı, aslında yakışıklı olabilirdi. Rush kadar yakışıklı değildi ama Maverick seksiydi. Kişiliği dışında, yüzü benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Aceleyle masaya gidip sırt çantamı aldım, sonra kalbim hızla çarparak merdivenlere yöneldim ki Rush'ın sesi beni durdurdu.

"Test yaptırmayacağım," dedi. "İstersen doktora gidebilirsin ama bu zaman kaybı. Bunu yapmayacağım. Ve bu konu hakkında son kez konuşacağım. Anlaşıldı mı?"

Maverick'in iç çekişi odayı doldurdu. "Peki."

Gözyaşları geri geldi. Hormonlar yüzünden. Son dört ayda, son dört yılda ağladığımdan daha fazla ağlamıştım. Ama bir türlü duramıyordum. Gözlerim hızla doldu ama Maverick'in ağladığımı görmesine izin veremezdim, bu yüzden sırtımı onlara döndüm, öfkeyle gözlerimi kırıştırdım ve sızı geçene kadar burnumdan nefes aldım.

Ayak sesleri arkamda yankılandı. Sonra bir kapı kapanana kadar koridorda giderek silikleştiler. Maverick'in kapısı.

O gidince, sis gibi yoğun bir sessizlik çöktü. "Bu gidişattan nefret ediyorum," dedi Rush.

"Ben de."

Tabure yerde kaydı, ardından ayak sesleri geldi. Bir el omzuma konmadan önce vücudunun sıcaklığını hissettim. "Buradan çıkmak ister misin? Yemeğe falan gidelim mi?"

"Az önce bir sandviç yedin." "Ne olmuş yani?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Dün markete gittim. Burada yiyeceğim."

"Bu benim ikramım. Akşam yemeği."

Gözlerimi kapattım ve ne kadar saklamaya çalışsam da tepki neredeyse otomatikti. Gerildim.

Bunu hissetti.

Eli düştü ve dokunuşunu hemen özledim.

"Bunu sadaka olarak algılama. Sadece sana yemek ısmarlamayı teklif ediyorum. Bunu bir randevu olarak düşün."

Kalbim küt küt atıyordu. Lanet olsun. Bu bir randevu fikrinde olmamalıydı. Belki de sadece açlık sancılarıydı.

Omzumun üzerinden ona bakabilecek kadar döndüm. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Hayır." Alay etti. "Sadece akşam yemeği."

Ahh. Benimle çıkma fikri gerçekten bu kadar korkunç muydu? "Bu kadar dehşete düşmüş görünme. Zaten kabul etmezdim."

Başını salladı, gözleri kısıldı. "Bir dakika. Ne? Ben korkunç değilim-"

"Unut gitsin." Merdivenleri çıkarken ona bakmayı reddederek uzaklaştım.

Sonra çoğu gece yaptığım gibi yatağымda bir topun içine kıvrıldım ve gözyaşlarım yüzümden aşağı kayarken uykuya daldım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

Tİçeri girdiğimde ev sessizdi ama ışıklar açıktı ve ön kapı kilitli değildi. Anahtarlarım

Onları konsol masasına fırlatırken takırdadılar.

"Faye?" Cevap almadan seslendim.

Explorer'ı sokağa park etmemiştı ve Dolly's'de bir vardiyası olması gerekiyordu. Genelde Salı günleri çalışırdı.

"Alo?" Bir şey yok.

Bu sabah evden ilk çıkan ben olmuştum ve biri, muhtemelen Mav, kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Bu ilk değildi ve son olacağından da şüpheliydim. Şimdiye kadar beni rahatsız etmemiştı ama Faye burada yaşadığı için evi kilitlemeden bırakamazdık. Kampüsten eve döndüğünde onunla bu konuyu konuşmam gerekecekti.

Salı günleri çalışmak ve dinlenmek için gecelerimizdi. Antrenman için sadece kısa bir toplantı yapmıştı ve ben de bu sabah erkenden antrenman yapmaya gitmişim. Yirmi dakika önce saha binasından ayrıldığımda, Maverick ve Erik hâlâ çalışma salonunda ders kitaplarına gömülmüşlerdi.

Yemek masasına doğru yürüdüm, sırt çantamı bir sandalyenin üzerine bıraktım, sonra paltomun fermuarını açıp astım

ayakkabılarımı çıkarmadan önce bir kancaya taktım.

Saat daha erkendi, sadece dokuzdu ama yatmaya hazırdım. Dün gece pek uyuyamamıştım, Faye'le olan kavgadan sonra.

Onunla dehşete düştüğümü sandı. Ne oluyor be?

Bu fikre nereden kapılmıştı? Onu yemeğe davet etmişim ama bana bunun bir randevu olup olmadığını sorduğunda, kendisini baskı altında hissetmesini istememiştim. Yani, bu bir randevu olabilirdi. Ben bir randevu olmasını istedim.

Belki de ona çıkma teklif etmeliydim, kendimi ortaya koymalı ve bunun için gitmeliydim.

Belki de onu sağlıklı olandan daha fazla düşündüğümü bilmeye ihtiyacı vardı.

Sürekli ne yaptığını ve nasıl hissettiğini merak ediyordum. Gecenin bir yarısı azgın bir ereksiyonla uyandım ve bir elimi aletimin etrafına sardım, karnıma boşaldığımda yüzünün alacağı şekli hayal ettim. Dün gece çamaşırları bittiğinde katladım ve hepsini dolabıma koymayı düşündüm, böylece tekrar odama adım atmak zorunda kalacaktı.

Bu şey -gerçekte ne olduğunu söylememe izin vermiyordum, bir saplantı- bebek yüzünden değildi. Düşüncelerime musallat olması, beni derinden etkilemesi tamamen Faye'den kaynaklanıyordu.

O da benim randevu fikrinden dehşete düştüğümü sanıyordu. Ne küme ama.

Elimi yüzüme sürüp esnedikten sonra üst kata çıktım. Eve dönerken neredeyse Dolly'nin yerine gidiyordum. Lokantaya gitmeyeli epey olmuştu. Ama bugünlerde Faye'le birbirimizi terslediğimiz için, ziyaretimi nasıl karşılayacağından emin değildim. Ve bu gece kavga edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Yatak odamın kapısı kırıktı. Kapıyı iterek açtım, yatağıma girebilmek için kot pantolonumun düğmelerini çözdüm ama yatağım boş değildi.

"Ne oluyor lan?" Yataktaki esmer kadın çıplak bedeninin üzerine bir çarşaf örtmek için çabalarken aynı anda kükredim.

Vücut.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Benim lanet odamdasin."

"Hayır, ben-" Etrafına bakındı. "Burası Maverick'in odası. Daha önce konuşuyorduk ve ders çalışmayı bitirmesi gerektiğini ama gelip bekleyebileceğimi söyledi. Odasında tüm futbol eşyalarının olduğunu söyledi."

Her iki odamızda da futbol malzemeleri vardı.

Bu numarayı yapmayalı epey olmuştu ama okuldan bir kıza eve döndüğünde onu yatağında beklemesi için evimizin anahtarını ilk kez vermiyordu.

Lanet olası Maverick.

Bunu en son ikinci sınıfta yapmıştı. İçeri girmiştik ve ona maça gitmek isteyip istemediğini sorduğumda bana gidemeyeceğini çünkü yatak odasının aradığını söylemişti. Yatak başlığının duvara vuruşunu duyana kadar tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım.

Erik ve ben ona anahtarını rastgele forma kovalayanlara vermeyi bırakmasını söylemiştik. Bırakma sözü buraya kadarmış.

"Burası Maverick'in odası değil." Kadına sırtımı döndüm. "Çık dışarı."

"Hangisi onun?" O hareket ederken yatak gıcırdadı. Yeri işaret ettim.

"Tamam. Özür dilerim."

"Evet." Şimdi yatmadan önce çarşaflarımı yıkamam gerekiyordu.

Kumaşın ten üzerinde kayarken çıkardığı ses odayı doldurdu, sonra parmak uçlarında yanımdan geçti, üzerinde sadece dantel bir külot vardı ve giysileri çıplak göğsüne yapışmıştı.

Sanırım bu karşılaşma onu Maverick'i becermekten alıkoymayacaktı.

"Sen Rush Ramsey'sin, değil mi?"

"Evet." Bu, yarın kampüste dolaşp herkese benim yatağıma da girdiğini söyleyeceği anlamına mı geliyordu?

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü. "Dürüst bir hataydı. Yemin ederim."

"Elbette." Kıcımın dürüst hatası. Etrafına gerçekten bakmış olsaydı, şifonyerimin üzerinde ailemle birlikte çekilmiş fotoğrafımı fark edebilirdi.

Koridora adımını attı ve ben de kapıyı arkasından çarpmak üzereydim ki bir nefes sesi dikkatimi çekti. Bakışlarım esmer kadının yanından geçip koridordaki diğer kadına kaydı.

Faye.

Midem bulandı.

Merdivenin başında donmuş, çenesi gevşemiş bir halde duruyordu. Üzerinde Dolly's tişörtü ve bir kot pantolon vardı. Saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı ve yanakları soğuk gece havasından dolayı hâlâ kızarmıştı.

"Yanından gizlice geçebilir miyim?" Esmer kadın Faye'e doğru yaklaştı.

Bu hareket Faye'in sersemliğini üzerinden atmasına neden oldu. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu, şok ve acı o karamel irisleri doldurdu, sonra dönüp odasına doğru koştu ve kapıyı öyle sert çarptı ki esmer sıçradı.

"Tanrım," dedi.

"Lütfen gidin."

Evi k a s t e t m i ş t i m ama açılıp kapanan ön kapı değildi. Maverick'in yatak odasının kapısıydı.

Azmi için ona puan verirdim.

Maverick onu buraya bilerek göndermiş olamazdı, değil mi? Bunu Faye'i kovalamak için mi ayarlamıştı?

Hayır. Mav pek çok şey olabilirdi ama o kadar da zalim değildi. "Lanet olsun." Faye'in kapalı kapısına baktım.

Evdeki diğerleri gibi beyazdı ve dört işlemeli paneli vardı. Üstteki dikdörtgenler alttakilerden daha uzundu.

Standart, basit bir kapıydı. Faye'in beni dışarıda bırakmak için kullandığı bu kapı bir banka kasası da olabilirdi.

Bugün olmaz. Bunu yapmaya devam edemezdik, birbirimizin boğazını sıkmaya ve pençelemeye. O da kendisine ait olan bir eve kendini kapatmaya devam edemezdi. Buna bir son vermeliydik. Şimdi.

Koridoru geçtim ve kapıyı çaldım. Sertçe. "Faye."

"Git başımdan."

"Düşündüğün gibi değil."

Alay etti.

"Öyle değil. Eve geldim-" Bu lanet kapı. Kapı kolunu denedim ama kilitli olduğunu gördüm. "Kahretsin, kapıyı açıp benimle konuşur musun?"

"Git. Uzaklaş."

"Hayır. Gerekirse bütün gece burada dururum. İkimiz de biliyoruz ki bir noktada işemen gerekecek."

Bir hırıltı duyuldu, ardından kilit tıklanıp kapı açılmadan önce öfkeli, sert adımlar atıldı.

Bu kez Faye'in yanaklarındaki kızarıklık Kasım ayının soğuk havasından kaynaklanmıyordu. Öfke ve acıydı. Gözlerinden süzülen yaşlar neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertecekti.

"Odamı Maverick'in odası sandı."

"Doğru." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu yüzden o çıplaktı ve senin kot pantolonunun düğmeleri açıktı."

Oh, kahretsin. Düğmeyi sıkıca tuttum. "Yatmaya gidiyordum. Yalnız."

"Sana neden inanayım ki?"

"Çünkü sana hiç yalan söylemedim." Bir kere bile. Ona korkmadığımı söylemenin daha kolay olacağı zamanlarda bile. Her şeyi hallettiğimi. Bunun yerine, korkularımı ve gerçeklerimi onun ayaklarına serdim.

"Her neyse," diye mırıldandı. "Zaten beni ilgilendirmez. Ne istiyorsan onu yap. Sadece bu sefer prezervatif tak. İki sevgilinin aynı anda hamile kalması gerçekten tuhaf olurdu."

Bu kadın. Bacaklarımı altımdan bu kadar çabuk kesebilecek biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Kör tarafımdan yakalanıp çimlere çarpmak gibiydi.

"Bunu bana söylemedin."

"Ben yaptım." Çenesini yukarı kaldırdı. Titriyordu.

O küçük yalpalama, demir kabuğundaki çatlak, çoktan çekip gitmemiş olmamın tek sebebiydi. "Ben senin pislik eski sevgilin değilim, tamam mı? Kafamızı karıştırmayı bırak."

Faye zorlukla yutkundu. "Ona dokunmadım."

"Olabilirsin. Kiminle istersen birlikte olabilirsin."

Sen. Faye'i istedim.

Onu o kadar çok istiyordum ki en başından beri içim içimi yiyordu. O lanet çakıllı yoldan ve patlak lastikten beri. Baklava desenli çoraplar ve çok fazla içkiyle geçen bir geceden beri. Çizburger ve krepten beri.

Bu gerçek değilmiş gibi davranmaktan çok yorulmuştum. Dikkatimi dağıtacak kadar onu arzulamadığımı.

"Sen," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Seni istiyorum."

"Rush." Adım keskin bir nefes alıştı. Ama yüz ifadesinde başka bir şey vardı. Belki de inançsızlık.

Benim onu istediğim gibi onun da beni isteyebileceğini umacak kadar aptaldım.

Zaten olabildiğince karmaşık durumdaydık. Zaten dağınıktık. Neden bunu kabullenmeyelim?

Yaklaştım.

Geri çekilmedi.

Elim kalktı ve boynunun arkasına dolandı, başparmağım çenesinde uzun bir çizgi çizerken parmaklarım nabzını sıktı.

"Ona dokunmadım, Faye. Bana inandığını söyle." İç çekti. "Sana inanıyorum."

"Çok şükür." Eğildim. "Şimdi seni öpeceğim, böylece tam olarak kimi istediğimi bileceksin."

Dudaklarım dudaklarını yakalamadan bir an önce gözleri parladı.

İstediğim sert, cezalandırıcı bir öpücük değildi.

Ama ihtiyaçı olan öpücük buydu. İkimizin de ihtiyaçı vardı. Değişiklik olsun diye yumuşak bir şey. Bir ateşkes.

Alt dudağını öptüm, bir köşeden diğerine ilerledim, boynunu tutmaya devam ettim. Gerginleşmesini, geri çekilmesini bekledim ama ben ağzına doğru mırıldanana kadar hareket etmedi, nefes almadı.

Sonra eridi. Bir an kaskatı kesilmişti, sonra dokunuşuma doğru eğildi, beni öperken göz kapakları nihayet kapandı.

İşte oradaydı. Teslim olmadan önce bir anlığına benimle savaşıyan o tükürük ateşi. Tamamen.

Kollarımla onu sardım, ağzının kenarını yalarken onu kendime çektim.

Dilimin içeri kayması ve onunkine karşı tembel bir girdap yapması için ayrıldı.

Kahretsin, tadı güzeldi. Hatırladığımdan daha iyi. Bu ağız cennet gibiydi.

Dilimi onunkine doladığımda inledi ve göğsüme daha da gömüldü. Ben onun etrafında katlanırken ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Nazik ve tatlıydı. Açlık ve acıydı. Bu öpücük muhtemelen daha sonra beni kıcımdan ısıracaktı, ama gitmesine izin vermiyordum.

Ağzımı keşfederken parmakları belime dolandı.

Dudaklarını ısırdım, dişlerimin sıyrıklarının boğazından bir miyavlama çıkarmasına izin verdim. Kokusu etrafımı sardı; temiz, yeşil elma ve lokantadan gelen pastırma kokusu. Vücudum canlandı, kalp atışlarım daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için çarparken her damarımdan ısı akıyordu.

Faye'in elleri omurgamda geziniyor, elleri tişörtümün pamuğunu yumrukluyordu.

Yumuşak, tatlı öpücük çaresiz ve acı veren bir şeye dönüşürken birbirimize sıkıca sarıldık. Haftalardır süren hayal kırıklığı ve gerginliği alıp yutmak için birbirimize fırlattık.

Tırnakları gömleğimin kumaşını delerek etimi çizdi.

Onu o kadar sıkı tuttum ki asla kaçamayacaktı.

Ve lanet olsun, onu kollarımda hissetmek. Hatırladığımdan daha iyiydi.

Vücudunun her santimini ezberlemek için binlerce geceye ihtiyacım vardı. Her çizgisini. Her kıvrımını. Onun değişimini izlemek için binlerce geceye.

Onu benim yapmak için binlerce gece.

Onu çırılçıplak soymama, ikimizin de sığabileceğini görmek için o küçük yatağına yatırmama saniyeler kalmıştı. Ama ben onu ayağa kaldıramadan uzaktan bir kapı çarptı.

Ön kapı. Maverick evdeydi.

Faye sanki rüyasız bir uykudan uyanmış gibi irkildi. Elleri gömleğimi bıraktı ve topuklarının üzerine düşerek kıpırdanmaya başladı. Bana bakarken gözleri irileşmiş, paniklemişti ve bir elini kaldırıp ağzına dokundu. "Beni öpemezsin."

Onu öpmemi istemediği için mi? Yoksa istediği için mi?

Sebebi ne olursa olsun, o küçük açıklama, o zayıf kıcılı kum çizgisi beni çok kızdırdı.

"Şey, az önce yaptım." Bir elimi ağzıma götürdüm. "Hâlâ o lanet ayı spreyi kutusunu tutuyorsun, Faye. Onu bırakman için ne yapmam gerekecek?"

Gözlerini kapattı, kolları ortasına dolandı.

Güzel. Kapatın. Korumayı geri koy.

Bu sefer yatak odasının kapısını çarpmasına izin vermedim. Dışarı çıkarken bunu onun yerine ben yaptım.

Çarşaflarımı yıkamak istemedim. Dün yeterince çamaşır yıkamıştım. Bu yüzden hışımla aşağı indim. Ve kanepede uykusuz bir gece geçirdim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

FAYE

R Ben kendi odamdan çıktığım anda Ush da kendi odasından çıktı. Bütün irademle sıvışıp giderler.

"Hey," dedi.

"Merhaba."

Omzuna asılı bir spor çantası vardı ve hem ceketine hem de pantolonuna Wildcat logosu işlenmiş kraliyet mavisi bir çift ısınma kıyafeti giymişti.

"Deplasman maçı mı?" Ben sordum.

"Evet. Yarın gece döneceğiz." "Tamam.

İyi şanslar."

Başını salladı. "Kapıları kilitle, tamam mı?" "Elbette."

Merdivenlere yöneldi ve tepede durakladı. "Döndüğümde konuşacağız, çünkü dört gündür benden kaçıyorsun."

İnkâr etmeye çalışmadım. O öpücükten beri Rush'tan saklanmak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Bu sabah odamda kalmalıydım ama onun Maverick'le birlikte sahaya gittiğini sanmıştım. Benim hatamdı.

Bana hala o ayı spreyi kutusunu tuttuğumu söylemişti. Tartışmak istedim.

Ama haklıydı.

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Ön kapı açılıp kapanana kadar ayaklarımı kıpırdatmadım. Yukon'unun motorunun gürültüsü sokakta kaybolana kadar.

Evin sessizliği iliklerime kadar işlerken hava ciğerlerime doldu.

Belki de yalnız bir hafta sonu bana nefes alma şansı verirdi. Son zamanlarda pek yalnız kalamamıştım. Sürekli birilerinin etrafında olmak garipti.

Belki bu sessiz evde, o öpücükten başka bir şey düşünebilirdim. Gerçi her nefes alışımında Rush'ın baharatlı kokusunun ipuçlarını yakaladığımı düşünürsek, başka bir şehirde olsa bile ondan kaçabileceğimi sanmıyordum.

"Ugh." Ayaklarımı çözdüm ve kahvaltı yapmak için aşağı indim. Sonra da ders için kampüse gitmem gerekiyordu.

Hocalarım son birkaç haftadır işlerin üzerine yığılmışlardı. Bana kalırsa sömestr boyunca da böyle devam edebilirlerdi. Rush'ı aklımdan çıkarmamı sağlayan tek şey okuldu.

Kış tatili boyunca ders çalışmadan ve özel hayatımdaki çöplük yangınından beni uzaklaştıracak projeler olmadan ne yapacağımdan emin değildim. Ama bu Aralık'ta halledeceğim bir sorundu.

Belki o zamana kadar kendi evim olurdu. İlanlar hâlâ çok azdı ama aramaya devam ettim. Boş zamanımı bir çocuk odası kurarak geçirebilirdim. Yuva kurmaya hızlı bir başlangıç yapabilirdim.

O yuvada pek bir şeyim olmazdı. Bütçem ayrıntılı bir çocuk odası için yeterli değildi. Bir süreliğine sadece temel ihtiyaçlarla idare edecektik. Bir beşik ya da beşik. Birkaç plastik çekmece. Dusty bana evinden ihtiyacı olmayan bir planör veriyordu ve umarım sigara kokusunu çıkarabilirdim.

Birkaç arkadaşım hamile olduğumu biliyordu. Hannah ve bekârlığa veda partisinden birkaç kız. Bana bir bebek partisi düzenlemekten bahsetmişti ama ben bir tarih seçme konusunda oyalanıyordum.

Kız kardeşimin bebek partisine gelmesini istedim. Ve hala ona bebekten bahsetmemiştim.

On beş yaşındaki bir çocuğun tepkisinden korkmak beni ne kadar korkak yapıyordu?

Gloria dün gece ev ödevini yapmak için lokantaya gelmişti ve gerçeği söylememe saniyeler kalmıştı ama korkup vazgeçmiştim. Beni yargılayacaktı. Her şeyi bilecek yaştaydı.

Onun hayal kırıklığını yaşamaya hazır değildim. Başımda yeterince bela vardı, küçük kız kardeşimden ders almaya ihtiyacım yoktu.

Yakında. Ona yakında söyleyecektim. Ona yakında söylemeliydim. Eğer çok beklersem, sır sakladığım için bana kızabilirdi. Belki bu gece lokantada ders çalışmaya geldiğinde.

Oturma odasına doğru yürürken arka kot cebimdeki telefonum çaldı. Gloria. Aklımda olduğunu biliyor olmalıydı. "Selam. Ben de tam seni düşünüyordum."

"Okula yürüyerek gidiyorum, sadece bir dakikam var."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, ama annemi arayabilir misin?"

Mutfağa iki adım kala durdum. "Ne?" "Anne. Annemiz."

Ara onu."

Olmuyor. Bekle. Gloria neden onunla konuşuyordu? "Onu neden arayayım ki? Onunla mı konuşuyorsun?"

Altı ay önce Gloria annemizle bir daha konuşmamaya yemin etmişti. Kavga etmişlerdi.

Aralarındaki sessizliğin uzun sürmeyeceğini tahmin etmiştim. Annemle ilişkisi benimki gibi berbat değildi. Harika da değildi ama konuşmadan geçirdikleri süre birkaç ayı geçmemişti.

Kavga ederlerdi. Unuturlardı. Ve bu döngü sürekli tekrarlanırdı.

Ben mi? Treasure State'teki ikinci yılımın başından beri annemle konuşmamıştım. İki yıl önce. Geride bıraktığım birkaç eşyayı almak için çocukluk evime gittiğimde, annemin tüm eşyalarını dışarı attığını görmüştüm.

Lisedeki fotoğraflarım. Kendi paramla ödediğim yıllıklarım. Küçük bir kızken babamın bana verdiği gümüş kolye. Bir çocuk takısıydı ve bana uymuyordu ama kalp şeklindeki pembe kadife kutusunda saklıyordum.

Kalbimden geriye kalan küçük parçaları da o gün paramparça etmişti.

Hayatımdan çıkmıştı çünkü yatak odasını yeni yavru köpeğini koyabileceği bir yer olarak istemişti. Eşyalarını mahvedemeyeceği bir oda.

Gloria bana köpeğin bir yıl sonra kaçtığını söyledi. Ya da annem artık köpek istemediğine karar vermişti.

Kız kardeşimin annemle tüm iletişimi kesme yemini dayanıksızdı. Benimki mi? Demir.

"Onu neden arayayım ki?" Gloria soruyorsa, iyi bir nedeni olmalıydı.

"Şu anda bu konuya giremem," dedi. "Bana bir iyilik yap ve onu ara."

Annemde numaram vardı. Benimle konuşmak isterse, beni kendisi arayabilirdi. "Hayır, teşekkürler."

"Faye, bu konuda şımarıklık yapma." Bu cümleye bir de göz devirmesi eklenmişti. Gözlerimi devirdiğimde annemin bana tokat atması ne garipti. Küçük yaştan itibaren bunu asla yapmamayı öğrenmiştim. Gloria annemin yanında gözlerini devirmezdi. O da bunu öğrenmişti. Onun yerine, hepsini bana sakladı.

"Ara onu," dedi.

"Okula git. Akşam lokantada görüşürüz."

Öfkelendi. "Onu aramayacaksın, değil mi?" "Hayır."

"Lütfen mi? Benim için mi?"

Kız kardeşim için yapabileceğim çok şey vardı. Güzel bir kot pantolonu ve Nike spor ayakkabıları olsun diye canımı dişime takardım. İyi notlar alsın diye ödevlerini gözden geçirmek için saatlerimi harcardım. Şehirde yürümek ya da bisiklete binmek zorunda kalmasın diye onu Mission'a bıraktırdım.

Ama bu? Bu bir ihanetti. Sorduğu için ona yazıklar olsun. "Gitmem gerek," dedim ve o beni durduramadan aramayı sonlandırdım.

Acı dalgasının geçmesi bir an aldı. Gloria'nın sadece on beş yaşında olduğunu ve annemizin onu bu kadar derin yaralarla bırakmadığını hatırlamam için.

Gloria'nın kalkanı olarak orada olduğum sürece değil.

Yine de sormaması gerektiğini biliyordu. Brynn Gannon'dan ne kadar acı çektiğimi bilen biri varsa o da Gloria'ydı.

Buzdolabına doğru ilerlerken kalbim çok hızlı atıyordu. Kapının açık olduğu ve yüzümün soğuduğu bir anda çağrıyı üzerimden atmam biraz zaman aldı.

Annemi aramayı reddettim. Kesinlikle aramadım.

Gloria fikrimi değiştirmemi istiyorsa bana daha fazla açıklama yapmak zorundaydı. Yapmak istemediğim bir konuşma için beni suçlamıyordu.

Gloria bebeği öğrendiğinde anneme söyleyecek miydi? Annem hamile olduğumu öğrenince bana ulaşacak mıydı? Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim.

Eğer

yaptıysa.

Ya da

yapmadıy

sa.

Bir gün, umursamayacağımı umuyordum. Onunla konuşma düşüncesi bile beni gergin ve tedirgin hissettirmeyecekti. Avuçlarımın terlememesini.

Ama bugün değil.

"Gah." Annemin düşüncesinden kurtulabilirmişim gibi kollarımı salladım. Sonra bir elimi karnımın üzerinde gezdirdim. "Bugün neye açız, Squish?"

Bu lakap geçen hafta rastgele ortaya çıkmıştı. Daha önce

kullanıldığını hiç duymamıştım ve şimdi söylemeden duramıyordum.

En azından bu hafta sonu evde yalnız olsaydım, bebeğime Squish diye seslenirken yakalanmaktan endişe etmem gerekmeyecekti.

Gelecek hafta ultrasonum vardı ve kız mı erkek mi olduğunu öğrenebilirdik. Belki o zaman lakabım değişir. Belki de değişmez.

Her şey cinsiyetini öğrenip öğrenmememize bağlıydı ve şu anda emin değildim. Normalde sürprizlerden pek hoşlanmazdım ama bir yanım beklemek istiyordu.

Dusty bana bir tercihim olup olmadığını sormuştu. Yıllardır Gloria'ya kısmen ebeveynlik yaptığım için olsa gerek, erkek çocuk fikri heyecan verici görünüyordu. Belki bir erkek çocuk bu kadar şımarık olmazdı. Ya da telefon görüşmesi yapmak istemediğim için bana velet demezdi.

"O bir velet," diye mırıldandım, bir galon süt çıkarırken.

Rush öğrenmek istiyor muydu? Kız mı erkek mi istiyordu? Bunları konuşuyor olmalıydık. Alınacak malzemelerin ve düşünülecek isimlerin bir listesini yapıyor olmalıydık. Bunun yerine beni öpüyor, beynimi karıştırıyor, çılgılık atıp ağlamak ve kusmak istememe neden oluyordu.

Erkekler aptaldı.

Boş ver. Ben erkek çocuk istemedim.

Genel kepekli gevreğim hiç çekici değildi ama yine de kilerden bir kutu kaptım ve bir kase doldurdum. Bir kaşık almak için çatal bıçak çekmecesini açtım, tam o sırada tezgahta bir telefon titredi.

Telefonum değil. Benimki cebimdeydi.

Rush'ın barda bıraktığı telefonuydu.

"Olamaz."

Telefonu olmadan gidemezdi.

Onu aldım ve kendimle konuşamadan sütü yerine koydum, sırt çantamı ve montumu aldım, sonra da kapıdan dışarı fırladım.

Kampüste uygun bir park yeri bulabilecek kadar erken bir saatti. Telefonu cebimde, aceleyle karşıya geçtim.

soğuk burnumun ucuna ve yanaklarıma batıyordu.

Dışarıda park etmiş iki otobüs vardı. İkisinin de motorları çalışıyordu ve egzozlarından havaya beyaz dumanlar yayılıyordu.

Çoktan gitmişler miydi? Koşmaya başladım. Ama yaklaştığımda otobüslerin boş olduğunu gördüm. Şoförler dışarıda durmuş konuşuyorlardı. Araçların altındaki depo bölmeleri açıldı ve çöp kutuları boştu.

Şoföre el salladıktan sonra aceleyle içeri girdim, Rush'ı nerede arayacağımı tam olarak bilmiyordum ama ekipten ona telefonunu verebilecek birini bulabileceğimi umuyordum.

Koridor boyunca hızla yürürken tenis ayakkabılarım beton zemine vuruyordu.

Bir köşeyi döndüm, yardım edecek birini arıyordum ve Rush'ı gördüğümde durdum. Geçen yaz tam da bu koridorda Rush'la yaptığım kavgayı ayıran atletik direktör yardımcısı Millie ile konuşuyordu.

Benden babalık testi istediği zamanki kavga. "Oh. Um, merhaba . . ." Ugh. Kendimi aptal yerine koymuştum. O gün herkesin içinde ona bağırmıştım. O zamandan beri saha evine gitmemiştim. Çoğunlukla uğramak için bir nedenim olmadığı için. Ama aynı zamanda Koç Ellis'le karşılaşmak istemediğim için. Ya da Millie'yle.

Neden bu utanç zamanla daha da artıyor gibiydi? O an için yeterince kötüydü, ama onunla yüzleşmek bunu binlerce kez yeniden yaşamak gibiydi.

"Millie," dedi, sanki adını unutabilirmişim gibi.

"Hatırlıyorum." Başımı salladım, sonra Rush'a baktım ve cebimden telefonunu çıkardım. "Al bakalım. Bunu tezgahın üzerinde unutmuşsun."

"Kahretsin." Spor çantasını kaydırarak ön cebini yokladı. "Getirdiğin için teşekkürler."

"Evet." Parmaklarımızın birbirine değmemesine dikkat ederek onu uzattım.

Ona dokunmak istemediğimden değil. Sorun da buydu zaten.

Rush'ı istedim.

Rush'tan hoşlanıyordum. İtiraf etmek istemediğim kadar uzun bir süredir ona aşıktım.

Bir elini kaldırıp bana doğru uzattı. Bir an havada asılı kaldı.

Ne yapacağını görmek için kalbim boğazıma tırmandı.

Eğer bana dokunursa, pes ederdim. Muhtemelen göğsüne yığılırdım çünkü aramızdaki bu sınırları korumak için savaşmak çok yorucuydu.

Tanrım, çok yorulmuştum.

Dokun bana. Lütfen.

Hamle yapması için ona ihtiyacım vardı. Zaten ilk hamleyi, ikinciye ve hatta üçüncüyü yapmadığından değil. Tekrar yapmasına ihtiyacım vardı.

Gardımı düşürmemi istedi. Ayı spreyini bırakmamı istedi. Nasıl?

Ayaklarımın üzerinde kaydım, gergin enerjim sabit durmamı imkânsız hale getirdi.

Bunu bir ret olarak algılamış olmalı çünkü kolu yanına düştü.

Bakışlarım yere düştü.

Bunu nasıl yaptım ben? Bu garip, korkunç aşamayı nasıl geçtik? İmkansız mıydı?

Rush uzaklaşmadan önce, "Otobüse binsem iyi olacak," **d i y e** mırıldandı.

Ayak sesleri kaybolana kadar nihayet başımı kaldırıp baktım.

Millie'nin hüzünlü, acıyan gülümsemesi bekliyordu. Acımaktan nefret ederdim. Ama bugün? Kabul ederdim. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Omuz silktim ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Biraz ... kötü."

Yılın küçümsemesi.

"Özür dilerim."

"Birlikte yaşamaya başladık," diye ağzımdan kaçırdım. "Eski erkek arkadaşımınla yaşıyordum ama bizi ve bebeği öğrenince beni evden kovdu."

"Oof. Pislik
surat."

"Oldukça."

"Rush'la yaşamak nasıl?"

Tekrar omuz silktim. "Garip mi? Çok tartışıyoruz."

Neden bu kadına içimi döküyordum ki? Benim acıklı hikayemi dinlemesine gerek yoktu.

"İkinizin de aşması gereken çok yol var," dedi Millie.

"Tartışmanın beklenen bir şey olduğunu söyleyebilirim. Biraz zaman verin."

"Evet." Ama sonu yokmuş gibi geliyordu. Sanki bir şeyler değişmezse ve yakında benden nefret edecekmiş gibi hissediyordum.

Rush'ın nefretiyle yaşayabileceğimden emin değildim.

"Bana babalık testi yaptırmamamı söyledi. İhtiyacı olmadığını söyledi." Doğrudum. Belki Maverick hâlâ bana inanmıyordu. Ama Rush inanıyordu. Ve nedense Millie'nin de bana inanmasını istiyordum. "Böyle bir konuda yalan söylemem."

"Sana inanıyorum."

Çerçevem nefes verirken söndü. Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezdi. Tarafsız birinin, bu kampüsten birinin, Rush'ı bu hamilelik için kandırmadığıma inanması.

"Bu sadece geçici," dedim. "Birlikte yaşıyoruz."

"Öyle olmak zorunda mı? Rush iyi birine benziyor. Onu çok iyi tanımıyorum ama doğru olanı yapmaya çalıştığı izlenimini edindim."

"Öyle." Hiç şüphesiz. Burada her şeyi berbat eden kişi bendim. Kollarımı belime doladım, karnım düğümlendi.

Evet, Rush ile yaşamak daha kolay olurdu. Lojistik olarak daha kolay olurdu.

Ama o da benden bıkınca ne oldu? Patladığımızda ne oldu? Daha iyi olmaz mıydı?

farklı adresler mi?

Ayrıca, hiç gerçekten benim olan bir yerim olmamıştı. Annemin evi değil. Üniversite yurtları değil. İkinci ve üçüncü sınıfta, temizlik yapmaktan korkmadığım için beni dördüncü yatak odasında ağırlamaktan hoşlanan üç dağınık oda arkadaşım ile yaşadığım apartman dairesi de. Justin'in karavanı değil.

Şimdi Rush'ın evindeydim.

"Sanmıyorum. Aramızda bazı sınırlar koyarsak daha iyi olur. Daha kolay, bence."

"Tamam." Millie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Belki biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Bir adım uzaklaştım. "Dersim var."

"Güle güle, Faye."

"Güle güle."

Önüme çıkan ilk kapıdan geçtim ve koridoru takip ederek başka bir çıkışa doğru ilerledim. Dışarı çıkarken Rush'la aynı kıyafetleri giymiş iki adam yanımdan geçti ama ben dışarı çıkıp güne başlamak için kampüsün sonuna doğru aceleyle ilerleyene kadar saçlarımın yüzümü gizlemesine izin verdim.

Konsantrasyon nafileydi. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki Dolly's için yaptığım yeni, sıcak pembe el ilanlarını iliştmeyi unutmuştum. Bugün derslerim bile dikkatimi dağıtmaya yetmemişti.

Millie haklıydı. İliklerime kadar onun haklı olduğunu biliyordum.

Rush doğru şeyi yapmaya çalışan iyi bir adamdı.

Neden ona izin veremedim?

Justin bir keresinde bana Alexa'yla takılmayı sevmesinin nedeninin onun duygusal olarak ulaşılabilir olması olduğunu söylemişti.

Yani, ben değildim.

Tartışmayı bile becerememiştim. Bana kapalı olduğumu söyleyen ilk kişi o değildi.

İkinci sınıftayken, her öğrencinin bir hafta boyunca okulda kalmasını gerektiren bir okul danışmanlığı dersi almıştım.

Altı ay boyunca bir danışmanla görüştüm. Hayatımda ilk kez konuşabileceğim tarafsız biri vardı. Annemle, okulla, Gloria'yla ve her şeyle ilgili sorunları dinleyecek biri.

O altı ay göz açıcı olmuştu. Kendim ve başkalarıyla nasıl etkileşim kurduğum hakkında çok şey öğrenmiştim. Danışmanım, kırılganlıklarımı göstermenin her zaman bir meydan okuma, üstesinden gelinmesi gereken bir korku olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Rush'la olan her şey bu yüzden mi bu kadar zordu?
Korktuğum için mi?

Hiç şüphesiz. O adamdan çok korkuyordum. Rush'ın beni yok etme gücü hayatımdaki başka hiç kimsede yoktu. Ve bu bebek bizi sonsuza dek birbirimize bağlı tutacaktı.

Onu kesip atamazdım ve iki yıl boyunca onunla konuşmayı reddedemezdim.

Ama bunu nasıl geride bırakacağımı bilmiyordum. Gardımı nasıl indireceğimi bilmiyordum.

O günkü dersim bittiğinde içim içime sığmıyordu. Uzun zamandır ilk kez işe gitmek istemiyordum ama vardiyam saat üçte başlıyordu ve hasta olduğumu bildirmeyi göze alamazdım. Kampüsten geçip arabama doğru yürüdüm ve Mike'ı mutfakta, hazırlık masasında patates doğrarken buldum.

Mike'ı haftalardır görmemiştim.

"Dusty nerede?" Bir önlük kaparken sordum.

"Bu gece izinli."

Parmaklarım önlüğün bağlarında dondu kaldı. "Gerçekten mi?" Dusty sadece hasta olduğunda evde kalırdı. "Kendini iyi hissediyor mu?"

"Evet. Sanırım kuzeniyle yemeğe çıkıyor."

Çenem yere çarptı. "Ciddi misin?" "O da öyle dedi."

Kuzeniyle ne zaman konuşmaya başlamıştı? Teyzesi öldükten sonra mı? Katalizör bu olmalı.

Dusty'nin iyiliği için, umarım yemek iyi geçmiştir.

"Bu gece sadece sen ve ben varız, ufaklık," dedi Mike.

Son zamanlarda onu özlemiştim. Ne kadar sürerse sürsün, geri döndüğüne sevinmiştim. "Müşteri var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sessiz."

Köşeye monte edilmiş televizyona baktım. Dusty pek sık açmazdı ama Mike buradayken genellikle arka planda oynatırdı.

Bu gece, bir spor kanalına ayarlamıştı. Bir futbol maçına. Kuralların nasıl işlediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Oynayan takımları tanıımıyordum.

Pazartesi günü bitirme ödevime başlamak istiyordum ama sırt çantamı Dusty'nin ofisinde bıraktım ve yemek odasına gitmek yerine hazırlık masasının yanına bir tabure çektim.

"Hey, Mike?"

"Hey, Faye."

"Bana futbolu öğretir misin?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RUSH

W Kayboldu.
Kaybettik amına koyayım.

Ben kaybettim.

Bu ilk değildi. Kesinlikle son da olmayacaktı. Ama bugünkü oyunumuzda bir şeyler ters gitmişti. Bu mağlubiyet son birkaç yıldaki diğer mağlubiyetlerden daha ağır geldi.

Belki de Koç Ellis'in ilk yılı olduğu içindir. Herkesin takımdan beklentilerini aşmıştık ve çoğumuz onu hayal kırıklığına uğratmamak için var gücümüzle çalışıyorduk. Wildcat'ler ortalığı kasıp kavuruyor, taraftarlarımıza ve bağışçılarımıza geçen bahar yaşanan skandalla tanımlanmadığımızı gösteriyordu.

Bugün kazanmalıydık. Idaho Vandals'a karşı kazanabilirdik. Ama kaybettik ve bunun sorumlusu bendim.

Ben de bok gibi oynamıştım. Bir top kaybı yaptım ve bir top kaybettim. İki kez çuvalladım. Beni yakalayan defans oyuncusunu ve savunma oyuncusunu geçebilmem gerekirdi ama cepte yavaş ve odaklanmamıştım. Sanki kafam bulutların üzerindeymiş ve ayaklarım kumda koşuyormuş gibiydi. Her şey ertelenmişti. Ne zaman bir karar versem, iki saniye geç kalıyordum.

Kabul ediyorum, Vandallar yanıyordu. Biz her şeyi yanlış yaparken onlar her şeyi doğru yapmıştı. İkincimize karşı yaptıkları savunma pas oyunumuzu durdurmuştu. Koşu oyunu da pek iyi değildi. Ve savunmamızın benzini bitmişti çünkü sahada çok uzun süre kalmışlardı.

Hücumu oynatarak onlara dinlenmeleri için yeterince şans vermemiştim. İşimi yapmamıştım.

Final skoru: 21'e 3. Kızımıza tekme yemiştik.

Eve dönüş uçuşu sessiz geçmişti. Kimse göz teması kurmamıştı. Bok gibi oynayan tek kişi ben değildim.

Ama indiğimizde ve bizi saha binasına götürecek otobüslere bindiğimizde, bazı çocuklar konuşmaya başlamıştı. Sesler kısıktı ama yas dönemi kalkıyordu.

Belki onlar için.

"Konuşmak ister misin?" Maverick yanımdaki koltuğunda sordu.

Bakışlarımı pencereden dışarı, Mission'ın karanlık sokaklarına diktim. "Hayır."

İçini çekti ve daha ağzını açmadan ne olacağını biliyordum.

Bunu duymak

istememedim. "Ben Faye."

Çenem sıkıştı, azı dişlerim gıcırdadı. Mav ile tartışmaya girmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Esmer kıza evimizin anahtarını vererek yaptığı numaradan dolayı hâlâ üzgündüm. Özür dilemişti, ben de konuyu kapatmıştım ama bu saçmalık bir daha yaşanamazdı. Er ya da geç, çocuğum o evde olacaktı.

Rastgele yabancıların gelip gitmesine ihtiyacımız yoktu.

"Bak dostum, onunla halletmen gereken çok şey olduğunu biliyorum.

ve bebek," dedi. "Tek söylediğim dikkatinizin dağınık olduğu. Dikkatin dağınık. Ve onu eve taşıdığından beri bu böyle."

"Bırak gitsin."

"Çok fazla şey oluyor. Belki de birbirinizden biraz uzaklaşmaya ihtiyacınız var-"

"Bırak lan şunu!" Sesim o kadar yüksekti ki otobüsteki herkes benim koltuğuma doğru döndü.

Koç Greely ön sıradaki koltuğundan kalktı ve arka taraftaki bize doğru baktı. Kaşlarını kaldırdı ve ben de her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için elimi kaldırdım.

"Üzgünüm, Koç." Eşofmanımın kapüşonunu başıma geçirdim ve cama yaslandım.

"Senin arkadaşın olmaya çalışıyorum, Rush." "Doğru," diye mırıldandım.

İşin kötüsü, ona inandım. O benim döndüğümü gördü çünkü ben dönüyordum. Neyin yukarı ya da aşağı, neyin sol ya da sağ olduğundan emin değildim. Özel hayatım oyunu etkiliyordu ve bu olamazdı.

"O benim hayatımda," dedim ona. "Bunu değiştirmenin bir yolu yok. Onun aynı çatı altında olmasına ihtiyacım var. Bunu düşünene, bir plan yapana kadar ona evde ihtiyacım var. Kendimi çaresiz hissediyorum ve istemiyorum ..."

Boğazım düğümlendi. Çünkü söylemek üzere olduğum şey Faye'le değil kendimle ilgiliydi ama Maverick'in bu nüansı anlayıp anlamayacağından emin değildim.

"Ne?" Dirseğimi dirseğiyle dürttü. "Konuş benimle."

Kız kardeşi hamileyken o da bunları yaşamış mıydı? Onun mücadelesine tanık olmuş muydu?

Bu konuda konuşmak istediğim kişi annemdi ama onu daha sonra arayabilirdim. Maverick'le konuşmak en azından içimde biriktirmekten daha iyiydi.

"Faye korunuyor." İçimi çektim. "Her şeyi kendi başına yapmaya alışmış. Değişen onun vücudu. Daha büyük fedakârlıklar yapıyor. Aslında bana ihtiyacı olmadığını anlayacağından endişeleniyorum. Benim önemsiz olduğumu düşünmesinden endişeleniyorum."

Mırıltısı asfalttaki lastiklerin vızıltısı altında kayboldu. "Alakasız değilsin. Ve Faye'in bu konuda

Ya da. Seni dışlamayacak, Rush. İyi bir baba olacaksın. Bunu hepimiz biliyoruz. O da biliyor."

İlk kez onun hakkında düzgün bir şey söylemişti. "Teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Saha binasının önüne geldiğimizde başını salladı. "Bu gece eve gelmeyeceğim. Annemle babamın evine gideceğim. Orada uyuyacağım. Annem bu hafta kendini pek iyi hissetmiyor. Yarın onunla takılırım diye düşündüm. Kanepede onunla film izleyerek biraz zaman geçiririm."

"Pekâlâ. Ona yakında daha iyi hissedeceğini umduğumu söyle."

Mav'i boğmak istediğim günler oldu. Daha fazla sık kafalı olamayacağını düşündüğüm zamanlar. Ama adam annesini benim annemi sevdiğim gibi seviyordu. Babası, kız kardeşi ve yeğeniyle de çok yakındı. Ona kızgın kalmak zordu çünkü filtreden tamamen yoksun olmasına rağmen, kalbi genellikle doğru yerdeydi.

Otobüsten indik ve kendi yollarımıza gittik. Eve geldiğimde ev karanlık ve sessizdi. Faye gibi kokuyordu. Gevrek, yeşil elma ve taze sabun.

Ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı yukarı taşıdım, maçın ve yolculuğun yorgunluğu bacaklarımı ağırlaştırmış ve adımlarımı yavaşlatmıştı. Koridor, Faye'in kapısının altından gelen bir tutam sarı ışık dışında karanlıktı. Hava nemliydi ve onun şampuanı gibi kokuyordu. Lokantadan eve döndüğünde duş almayı severdi, muhtemelen yağ ve yemek kokusunu temizlemek için.

Yatağına git, Rush. Onu rahat bırak ve yatağına git.

Çantamı odama bıraktım.

Sonra Faye'e gittim.

Kapısını çalmak neden bu kadar zordu? Bir elimi kaldırıp beyaz yüzeye vurmak için tüm gücümü harcadım.

Beklerken kalbim küt küt atıyordu, dört vuruş, beş, altı, yedi, sekiz ...

Düğme dokuza döndü.

"Merhaba." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Selam."

Üzerinde bir çift büyük boy, lacivert eşofman vardı. Saçları ıslaktı ve kalın, taranmamış ipler halinde keçeleşmişti. Elinde beyaz bir havlu vardı. Yan tarafa kaydı ve beni içeri buyur etti. "Maçın için üzgünüm."

"İzledin mi?" Harika. Odasına girerken homurdanarak yutkundum. Daha önce bir maçtan hiç bahsetmemişti. Neden bugün izlemeye karar vermişti?

"Mike futbolu seviyor. Bugün maçı vardı." "Mike mı?"

"Dusty'nin erkek arkadaşı. Ya da bazen erkek arkadaşı. Aralarındaki ilişki tuhaf. Bazen gelip yemek yapıyor ve onu rahatlatıyor."

"Ah." Yatağına gittim ve kenarına oturdum.

Gelip yanıma oturdu ve yatağın üzerine bıraktığı fırçaya uzandı.

O daha eline alamadan, ben elinden kaptım. "Ne?" diye sordu.

Fırçayı havada döndürdüm. "Yan dön." "Saçımı mı tarayacaksın?"

"Neden olmasın?"

Uzun bir süre beni inceledi ama sonunda döndü ve yatağın üzerinde yanlara doğru kaydı. "Eğer mecbursan."

Uçlarından başladım, sırtında pürüzsüz bir hal alana kadar fırçayı nazikçe saç tellerinin arasından geçirdim. "On bir yaşımdayken saçlarımı uzatmak istediğime karar verdim. Bugün bile babamın buna izin vermesine şaşıyorum."

"Neden?"

"Babam oldukça gelenekseldir. Saçları kulaklarına değmeye başladığı anda saçlarını kestirir. Ama ben çocukken bana bazı kolay özgürlükler tanıma konusunda iyidiler. Eğer kışın ortasında şort giymek istiyorsam, bu benim seçimimdi. Saç stilim de benim seçimimdi."

Nefes verdi, ben fırçayı kafa derisinde gezdirirken omuzları kulaklarına doğru gevşedi.

"Omuzlarıma değene kadar uzattım. Lise birinci sınıfa kadar bu şekilde kaldı."

"Seni uzun saçlı hayal edemiyorum." "Annemden bana bir resim göndermesini isteyeceğim."

Ben fırçalamaya devam ederken başını yana eğerek nefes aldı. O güzel kızıl-sarı saçları pürüzsüz ve parlak olana kadar tekrar tekrar. "Saçımı en son ne zaman birinin taradığını hatırlamıyorum. Sanırım annem. Ben küçük bir çocukken."

"Peki ya kuaföre gittiğinizde?"

"Salonlar pahalı. Ben sadece Dusty'ye uçları kırış kırış olduğunda makas aldırıyorum."

Annem saç randevuları için yaşardı. Grilerini kapatmak için üç haftada bir giderdi ve çünkü bir başkası tarafından şımartılmayı severdi.

Eğer Faye izin verseydi, her gece saçlarını tarardım.

Fırçayı bir kenara bıraktığımda arkasını döndü, bu sefer yan oturarak bana baktı. "İyi misin?"

"Bugün berbattı." Haftalarca her hareketten ve her hatadan pişmanlık duyarak tekrar tekrar oynadığım bir oyundu.

"Kaybetmeyi sevmiyorsun," dedi. "Kimse sever mi?"

"Hayır, sanırım değil."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım.

"Kavga etmekten yorulduğum, Faye."

"Ben de."

"Seni öptüğüm için üzgün değilim."

Parmaklarını kucağında kenetledi. "Ben de değilim."

Bu da bir şeydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ralli, değil mi? Öyle dememiş miydin? Sadece toparlanmamız gerekiyor."

"Evet, tatlım." Yüzümü ona döndüm ve kendimi o karamel gözlerin içinde boğulmaya bıraktım.

"Toparlanmamız gerek."

Bugün en iyi günüm değildi ama şu anda sadece onunla birlikte olmak bile beklediğimden daha iyi bir sondu.

Bakışlarım şirin burnunun hizasından yumuşak, şeftali dudaklarına kaydı. Bu ağız bir mıknatıs gibiydi ve ben daha yaklaştığımı fark etmeden, başka bir öpücüğün bir nefes uzağındaydım.

"Rush?" diye fısıldadı.

Donup kaldım. "Faye?"

"Beni öpme."

Lanet olsun. Bu günü tersine çevirmek için çok fazla.

Arkama yaslandım, gitmek üzereydim ki elini uzattı. Gömleğimin kumaşını sıkıca kavradı ve gözlerini kapatırken beni kendine yakın tuttu.

"Beni öpmeni istiyorum. Ama bunu yaptığında her şey tersine dönüyor ve şu anda benim dik durmam gerekiyor. Bu mantıklı mı?"

Çok mantıklı. Ama bu yine de hayal kırıklığına uğramadığım anlamına gelmiyordu.

"Daha önce hiç öpüşmeye başlamamıştım." Sesi o kadar kısılmıştı ki duymak neredeyse zordu. Bu konuda utanıyor muydu? Utanmasına gerek yoktu. Akli başında her erkek onu öpmek isterdi. Muhtemelen hiç kimse ona öncülük etmesi için bir şans vermemişti.

Bekle. Hepsi buydu, değil mi? Sorumluluğu alması gerekiyordu. Kontrolün onda olması gerekiyordu.

Hayatımı sikeyim. Bunu yıllar önce fark etmeliydim. Tek yapmam gereken o hazır olduğunda orada olmaktı.

"Ne zaman istersen öp beni."

"Tamam. Teşekkürler." Yanakları pembeye boyandı.

Parmak eklemimi kızarıklığın üzerine sürdüm. "Hoş geldiniz."

Gömleğimi bıraktı, kırıksıklığı parmaklarıyla düzeltti.

"Rush?"

"Faye?"

"Saçımı taradığın için teşekkür ederim."

Onu kollarımın arasına aldım, yüzümü başının üstüne koydum ve onu içime çektim. Kollarını etrafına sardı

Birbirimize doğru sarkarken belim.

O kadar uzun süre öyle kilitli kaldık ki sonunda bıraktığımda saçları yarı yarıya kurumuştı.

"Bunu yapabiliriz, değil mi?" diye sordu. "Squish ile mi?"

"Squish?" Kıkırdadım. Bebeğe böyle mi sesleniyordu? Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

"Evet." Ağzında göz kamaştırıcı beyazlıkta ve kalbimi durduracak kadar güzel bir gülümseme belirdi. Faye iki elini de karnının üzerinde gezdirdi.

Kahretsin, onu öpmek istedim. Onun yerine ellerini kendi ellerimle kapattım. "Hey, Squish."

BÖLÜM YIRMI İKİ

FAYE

"Ara onu," diye bağırdı kız kardeşim lokantadaki masanın karşısından.

"Gloria." Ben de onun ses tonuna uydum. "Yeter." Gözlerini devirdi. "Bu konuda çok aptalca davranıyorsun." "Annem benimle konuşmak isteseydi, arayabilirdi."

"Belki de onunla iki yıldır konuşmadığınız için ulaşma konusunda kendini rahat hissetmiyordur."

Alay ettim. "Yani onu rahat ettirmek zorunda mıyım?"

"Bu bir telefon görüşmesi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

ve çenesini yukarı kaldırdı. "O kadar da büyük bir mesele değil."

"Ve demek istediğimi tekrarlamak gerekirse, eğer bu o kadar da önemli değilse, annem neden çaba göstermiyor?"

"Peki." Gloria ellerini havaya kaldırdı. "O zaman onu arama." "Tamam, aramayacağım."

Yüz ifadesi yarı somurtkan, yarı kaş çatıktı. Bir aydır ne zaman aynı yorgun tartışmayı yapsak bana aynı bakışı atıyordu. "Bu lokantayı ve Dusty'yi ailemizden daha çok önemsiyorsun."

Bu konuyla işim bitmişti. "Siz benim ailemsiniz. Dusty benim ailem. İkinizi de seviyorum." "Annemi sevmiyor musun?"

"Hayır." Bu daha önce itiraf ettiğim bir şey değildi. Gloria'ya değil. Kendime bile.

"Faye." Gloria'nın yüz ifadesi soluk soluğa kalmıştı. "Bunu nasıl söylersin? O bizim annemiz."

Annem. Bu terim şimdi aylar öncesinden çok daha farklı hissettiriyordu.

Anne olmak üzereydim. Çocuğum dünyaya geldiğinde ve kollarıma verildiğinde beni koşulsuz sevecekti.

O bebeğin beni sevmesini sağlamak zorunda değildim. Benim işim bunu berbat etmemektir.

Annem sevgimi kaybetmişti. Onu geri kazanmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Ailelerimizi sevmemiz gerekiyordu. Gerçeği itiraf etmek yanlış geliyordu. Ama annem söz konusu olduğunda rol yapmayacaktım. Gloria o köprünün çok çok uzun zaman önce yandığını ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyiydi. Özellikle de kibriti tutan kişi ben değilken.

Zamanı gelmişti, değil mi? İtiraf etme zamanı?

Belki Gloria önceliklerimin değiştiğini, ufukta beni bekleyen çok şey olduğunu bilseydi, annemle iletişimi neden açmayacağımı anlayabilirdi. Sadece kendi kalbimi riske atmıyordum. Bebeğimin kalbini de riske atıyordum.

Cesedimi çiğnemedim, beni incittiği gibi onu da incitmesine izin vermezdim.

Bir elimi masaya uzatıp onunkini kendi elimle kapattım. Elimi çekecekmiş gibi gerildi ama elimi sıktım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?"

Ben hamileyim. Hamileyim. "Hamileyim."

Çenesi düştü.

"Rush ve benim bir bebeğimiz olacak. Nisan'da."

Masa göbeğimi gizliyordu ama Gloria'nın bakışları sanki yüzeyden karnımı görebiliyordu. Gözleri

benimkine kaldırdı, sonra tekrar indirdi. Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı. Ağzını bir tıkırtıyla kapattı, sonra boştaki elinin parmaklarını işaretledi.

"Dört aylık hamilesin. Ve ben bunu yeni mi öğreniyorum?"

Yüzündeki acı derinden hissediliyordu. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

"Peki başka herkes biliyor mu? Bunu öğrenen son kişi ben miyim?"

"Hayır. Pek kimse bilmiyor."

Diğer elini tuttuğum yerden kurtardı. "Justin'in evinden bu yüzden mi taşındın?"

"Evet." Ona taşındığımı söylediğimde, Justin'in karavanından temelli ayrıldığım için o kadar mutlu olmuştu ki nedenini sormamıştı. Ben de ona beni evden çıkardığını söyleyecek cesareti bulamamıştım.

"Sen ve Rush birlikte misiniz?"

"Hayır." Neden itiraf etmesi en zor kısım buydu? Belki de içten içe bu cevaptan hoşlanmadığım içindir.

Birlikte değildik. Hem de hiç. Haftalar önceki bir öpücük ilişki sayılmazdı. Ama bir şeyler vardı. Biz bir şeydik.

Tartışmalar o kadar aniden kesilmişti ki, o deplasmandan eve döndükten sonraki ilk birkaç hafta boyunca, saçımı taradığı gece, yeniden başlamalarını bekleyerek diken üstündeydim. Ama bu huzuru bulmuştuk.

Yine kolay oldu.

Futbol programı her zamankinden daha zorluydu ama boş olduğu akşamlarda lokantaya gelmeye başlamıştı. Geceleri nasıl olduğumu görmek için odama uğrardı. Pazartesi gecesi ben odamda kitap okurken içeri girip yere oturdu.

İki saat boyunca hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Onun çiftlikteki çocukluğu ve benim Mission'daki çocukluğum hakkında.

Maverick hala bulaşık makinesine bıçak koymayı ya da çamaşır odasının zeminindeki pisliği temizlemeyi beceremeyen bir pislikti, bu yüzden ondan tamamen uzak durmak daha kolaydı. Hala çoğunlukla odamda takılıyordum.

Rush sayesinde yalnız takılmak zorunda kalmadım.

"Bu ... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Gloria'nın omuzları çöktü. "Gerçekten hamile misin?"

"Gerçekten hamileyim." Ayağa kalktım ve eşofmanımı kaldırdım, karnımın hafif şişliğini görebilmesi için yan döndüm. Vıcık vıcık.

"Yani bu beni teyze yapar." Yüzü değişmedi ama gözlerinde bir kıvılcım vardı.

"Sen bir teyzesin."

Üstümü düzeltirken başıyla onayladı. "Kız mı erkek mi?" "Bilmiyorum."

"Öğrenecek misin?" "Belki mi?"

Birkaç hafta önce ultrasona girmiştik. Yatak odamdaki komodinin üzerinde grenli, siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Rush'ın kendinde sakladığı ve ailesine gönderdiği bir kopyası vardı.

Teknisyen cinsiyeti öğrenmek isteyip istemediğimizi sorduğunda ona henüz emin olmadığımı söyledim. Rush omuz silkti ve kararı bana bıraktı, böylece teknisyen sonuçları eve götürmemiz için bir zarfa koyarak mühürledi.

O günden beri zarfı görmemiştim ama Rush'ın onu kararımı verdiğim zaman için sakladığına dair bir önsezim vardı.

"Anneme söyleyecek misin?" Gloria sordu.

Annemize olan bu saplantısı neydi? "Bilmiyorum. Bu bir sır değil. Ama haberi paylaşmak için çaba gösterip göstermeyeceğimi soruyorsanız, o zaman hayır."

"Öyle yapmalısın." Kabinin kenarına doğru kaydı ve o da ayağa kalktı.

Bugün sırt çantasını yanında getirmemişti. Yapılacak bir ödev de yoktu. Şükran Günü tatili için öğle yemeğinden sonra okuldan çıkmış, sonra da annemi aramam için başımın etini yemek üzere buraya gelmişti.

"Yarın da geliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Evet. Saat kaçta?"

"Altı."

"Bir şey getirebilir miyim?"

"Hayır, biz hallederiz."

"Yemek mi yapıyorsun?"

Chuck pek iyi bir aşçı değildi. Gloria'nın da ramen ve soğuk sandviç dışında bir şey yapmayı bildiğinden emin değildim. Ama yarın bir Şükran Günü yemeği organize etmek istiyordu. Belki büyükannesi hindi yapardı. Hindi sevdiğimden değil.

Güldü. "Kesinlikle hayır."

"Tamam," diye mırıldandım. Ne yiyeceğimizi sormalı mıydım? Ne olur ne olmaz, muhtemelen yemekten önce kendi yemeğimi yedim. Gloria daha başlamadan biten bir kucaklaşma için eğildi. Sonra döndü ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Sanki her adımda koşmaya başlayacakmış gibi.

"Bekle."

En son bu kadar hızlı bir çıkış yapmaya çalıştığımda, reşit olmayanlara piercing yapan rastgele bir adamın evinde göbek deliğini deldirmişti. Bütün akşam göbeğine dokunmuştu ve ona neler olduğunu sorduğumda kaçmaya çalışmıştı.

O zamanlar itiraf ettirmek için fazla bir şey gerekmemişti. Şimdi de alacağından şüpheliydim.

İçini çekti, dramatik bir dönüş yaparken kollarını iki yana salladı. "Ne?"

"Bir şey saklıyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Hiçbir şey."

"Gloria."

Bakışlarıma karşılık veremedi, onun yerine yere bakarak "Annem de geliyor" diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım. "Tekrar söyler misin?"

"Annem de geliyor." Bana abartılı bir kaş çattı. "Yemek yapıyor."

Ve kız kardeşim beni bir aile buluşması için kandırmaya çalışıyordu. Kapıdan içeri girmeme izin verecekti.

hiçbir uyarı olmadan. Beni görmek istemediğim bir insanla yüz yüze getirecekti. Çocukluğumu cehenneme çeviren kadınla.

Göğsümdeki ağrı dayanılmazdı. O kadar çok acıyordu ki gözlerimi kapadım ve acıyla nefes aldım.

Onun ihanetini hak edecek ne yapmıştım? Ona yeterince zaman vermemiş miydim? Yeterince para? Yeterince sevgi? Bunu bana nasıl yapabildi?

"Özür dilerim, Faye. Sadece düşündüm ki-" "Hoşça kal, Gloria."

Uzun bir süre bana baktı, çenesi titrerken gözleri yaşardı.

Bu, kız kardeşimle şimdiye kadar konuştuğum en sert konuşmaydı. Onu bu lokantadan hiç kovmamıştım.

"Yarın da gelecek misin?"

Vay canına. "Ne düşünüyorsun?"

Ağzının köşeleri aşağı doğru döndü. Bekledi, sanki yeterince uzun süre orada durursa pes edecekmişim gibi, ama sonunda bunun faydasız olduğunu anlayana kadar donup kaldım.

"Gerçekten çok üzgünüm." Ağlamaya başladığında sesi titriyordu. Sonra kapıdan çıkıp gitti.

Onu takip edip geri aramamak için her şeyimi verdim.

Ama çok ileri gitmişti. Bu öğrenmesi gereken bir dersti. Bunu öğretmek beni parçalara ayırsa bile.

Şükran Günü için çok fazla.

"Pekala, Squish." Yemek odasına doğru yürüdüm, elimi yumruğumun üzerine koydum. "Sanırım evde kalıp kendi yemeğimizi yiyeceğiz."

En azından ev sessiz olacaktı. Maverick uzun hafta sonu için ailesinin yanına gitmek üzere dün evden ayrılmıştı. Rush'ın evinde yaşadığım süre boyunca sadece iki kez gördüğüm Erik, kız arkadaşı Kalindi'yle birlikteydi. Rush da bu sabah çiftliğe gitmek için ayrılmıştı.

Sallanan kapıdan içeri girdiğimde Dusty'yi hazırlık masasında, Mike'ı da tezgahın başında bulacağımı düşünmüştüm ama mutfak bomboştı.

Mike son zamanlarda ona çok yardımcı oluyordu. Çoğu gün onunla birlikte lokantaya geliyordu. Aralarında neler olup bittiğinden emin değildim ama bu "açık" dönemin sonunda başka bir "kapalı" döneme dönüşmemesini umuyordum.

Mike hayatındayken Dusty daha mutluydu. Yılanlarını da seviyor gibi görünen tek kişi oydu.

Eww.

Sigara içmek için arka tarafa gitmiş olmalılar, ben de Gloria'nın planının acısını hafifletmek ve nefes almak için bir dakika isteyerek banyoya yöneldim.

Düğmeyi çevirdim, kapıyı açtım ve "Aman Tanrım" diye bağırdım.

Dusty'nin göğsü duvara yaslanmıştı, kot pantolonu ayak bileklerinde toplanmıştı. Mike'ınki de öyle.

Kapıyı bıraktım ve kapı kapanırken bir elimle gözlerimi kapattım.

"Lanet olsun," diye tısladı Mike.

"O hamile," dedi Dusty. "Seks hakkında bilgisi var."

Kapıdan döndüm ve koştum, gümüş yüzüne bantlanmış bulanık ultrason fotoğrafımın olduğu buzdolabının önünden geçerken arkama bakmadım.

Sallanan kapıyı iterek açtığımda tüm vücudum titredi. Gözlerimi ne kadar kapatırsam kapatayım, Dusty ve Mike'ın banyoda birbirlerine girdiklerini görmemezlikten gelemiyordum.

Kapı çaldı ve ben sıçradım, gözlerim açılırken elimi kalbimin üzerine vurdum.

Rush, Kasım ayının soğuk havasıyla birlikte içeri girdi. "Hey."

Şimdi kalbim tamamen farklı bir nedenle çarpıyordu.

Kalın kalçalarını saran solmuş kot pantolonu içinde mükemmel görünüyordu. Beyaz, uzun kollu termali, geniş omuzlarına oturan ten rengi bir Carhartt montla örtülmüştü. Saçları, yontulmuş çenesini daha da belirginleştiren soluk lacivert Wildcats şapkasının altında sıkışıp kalmıştı.

Saatlerdir yoktu ve ben onu özlemiştim.

"Burada ne yapıyorsun?" Mission'da. Burada, Dolly'nin yerinde. Neden benimle birlikteydi?

Botlarındaki karı ezdi ve omuz silkti. "Çiftliğe gittim. Anneme sarıldım. Babama yardım ederek bir saat geçirdim. Evde bir şey unuttuğumu fark ettim."

"Ne?"

"Sen."

Kalbim. Patlayacaktı. Burada, Dolly's Diner'da ölecektim çünkü tüm bu duygularla ne yapacağımı bilmiyordum.

Görünüşe göre ağlıyor. Kontrol edildi. Gözyaşlarına boğulduğumda Rush sulu, bulanık bir karmaşaya dönüştü.

"Sweets." Kolları bir anda bana dolandı, beni göğsünün ve paltosunun sıcaklığına çekti. Kolonyası, çamaşır deterjanı ve kar gibi kokuyordu.

"Özür dilerim." Sustum, sineye çekmeye çalıştım. "Tuhaf bir gün." "Daha da tuhaflaştırmak ister misin?"

"Daha tuhafıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum." Güldü ve gitmeme izin verdi.

Gözlerimi kuruladıktan sonra camdan sokağı göremediğimi fark ettim. Çünkü Dolly'nin evinin yanına park etmiş devasa bir karavan vardı. Bu yaz gördüğüm karavanın aynısıydı. "Kamyonunuza bağlı bir karavan var."

"Çok gözlemcisin." Rush kolunu omuzlarıma doladı ve beni en yakın pencereye doğru götürdü. "Aklıma bir fikir geldi. Kampa gitmek ister misin?"

"Kış mevsimindeyiz."

"Yani? Biz içeride kalacağız."

Rush ile bir karavanda kapana kısılmıştım. Aynı derecede korkutucu ve cazipti. "Peki ya Şükran Günü?"

"Hindiyi sevmiyorsun bile."

Hayır. Hayır, bilmiyordum. Bunu nereden biliyordu? Muhtemelen dikkat ettiği için. "Kamp. Sadece bir kez kampa gittim."

"Öyle mi? Nasıldı?"

"Lastiğim patladı ve benim için lastiği değiştiren bir adamla tanıştım."

"İyi bir adama benziyor."

Ona baktım, güzel kahverengi gözler bekliyordu.

"Düzgünden de öte."

"Yani bu seni kampa götürebileceğim anlamına mı geliyor?" Gülümsedim. "Eğer gerekiyorsa."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

RUSH

Faye ve ben kendi destelerimizden birer kartı kampçı masasına vurduk. Onun onluğu benim üçlüğümü yendi, Bu yüzden ikisini de büyüyen yığınının içine çekti.

"Gloria küçükken onunla bu oyunu oynardık," dedi savaş oyunumuza bir kart daha koyarken. "Sonunda kazansın diye destesini aslarla doldururdum. Belki de bu benim hatamdı.

Onu çok sık kaybetmekten korudum." "Belki," diye mırıldandım. Ya da belki Gloria'nın sorunu Faye'i manipüle edebileceğini düşünen bir velet olduğunu söyledi.

Bana Şükran Günü fiyaskosundan bahsetmesinin üzerinden birkaç saat geçmişti ve ben hâlâ kızgındım. Muhtemelen bir süre daha öyle olacaktı. Umarım Gloria'yı tekrar görmeden önce öfkem yatışırdı. Aksi takdirde, kız kardeşine nasıl davranması gerektiği konusunda bir ders alacaktı.

"Ona kızgınsın," dedi Faye.

"Evet."

"Ben de ona biraz kızgıyım."

Ona üzgün bir gülümseme verdim, sonra başka bir kart çevirdim. Beş. Bir papazla yendi.

Onları yığınının içine süpürdükten sonra pencereye doğru döndü ve karla kaplı karanlık bahçeye baktı.

Bizim bahçemiz.

Karda mahsur kalabileceğimiz bir dağ gezisini riske atmak istememiştim. Ayrıca hava soğuktu, kamp havası da pek iyi sayılmazdı. Bu yüzden garaj yolunda kamp yapmaya gittik. Faye bunun ona göre olmadığına karar verirse, evin içine girebilirdik.

"Kampçı ailenize nasıl geri dönecek?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta sonu playoff maçımıza geliyorlar.

O zaman alırlar."

"Ah." Başını salladı. "Playofflar tam olarak nedir?"

O başka bir kartı çevirirken sııttım, ben sezon öncesi, normal sezon ve sezon sonrası arasındaki farkı açıklarken ikimiz de boş boş oynuyorduk.

"O zaman bu playoff maçı büyük bir olay," dedi.

Kıkırdadım. "Büyük bir olay."

Playofflara kalmak çok önemliydi. Hiçbirimiz yeni bir baş antrenörle bu sezon bu kadar ileriye gidebileceğimizi beklemiyorduk. Ancak herkesin beklentilerini aşmış ve Montana Üniversitesi Grizzlies'i yenerek konferans şampiyonluğunu kazanmıştık.

"Playofflar Grizzlies'i yenmek kadar büyük bir olay."

"Griz'i yenmenin önemli olduğunu ben bile biliyorum."

Wildcat oyuncusu olduğum süre boyunca bu rekabet maçını hiç kaybetmemiştik. Idaho'daki o mağlubiyetten sonra nasıl bir bunalıma girdiysem artık geçmişti. Faye ile aramızdaki havayı dağıtmak kafamı boşaltmıştı. Bunu Maverick'e itiraf edeceğimden değil.

Ama yeniden odaklanan sadece ben değildim. Tüm takım ve koçlarımız bir sonraki antrenmana yeni bir istekle gelmişti. Artık kaybetmek yoktu. Özellikle de Grizzlies'a. Bizi play-off'lara götürebildiğimiz kadar uzağa götürmek istiyordum.

"Grizzlies'ten nefret ediyorum," dedim.

"Nefret mi? Bu güçlü bir kelime." "Güçlü ama doğru."

Mırıldandı. "Ya Squish bir gün M Üniversitesi'ne gitmek isterse?"

"Bunu evrenin içine bile sokma."

Güldü ve dudaklarını kapatıyormuş gibi yaptı.

Bu kahkaha kulaklarıma müzik gibi geldi. Tezahürat yapan taraftarlarla dolu bir stadyumdan daha iyiydi. Wildcats her gol attığında patlayan toplardan daha iyiydi. Bir geçit töreninde adımın tekrar tekrar söylenmesinden daha iyiydi.

"Gülüşünü seviyorum. Yeterince duyamıyorum."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken yanakları kızardı. "Bunun için teşekkürler. Garaj yolunda kamp yapmak. Buna ihtiyacım vardı."

"Hoş geldiniz." Bir kartı çevirdim. Kız. Onun kinde as vardı. "Vazgeçiyorum. Sen kazandın."

Kartları toplayıp bir deste halinde düzenlerken yine güldü. "Ben asla kazanmam. Ben alırım."

Bu sadece bir şakaydı, onun asla kazanamaması. Ama doğruydı, değil mi?

Faye yeterince sık kazanamadı.

Futbol uzun zamandır benim hayatımdı, kazanmak benim için öncelikli bir hedefti. Şanslıydım da. Kazanmadığımdan daha sık kazanıyordum. Kendime karşı dürüst olsaydım, çoğu zaferi hafife alırdım. Bazıları zor kazanılmıştı ama çoğu kolay gelmişti.

Faye'in daha fazla galibiyete ihtiyacı vardı.

Belki ona bu konuda yardım edebilirim.

Belki Faye ve ben birlikte olursak, bunu yapabiliriz. Hepsini. Bu bebeği doğurabilir ve hâlâ hayallerimizin peşinden gidebiliriz.

İkimiz de kazanırız.

Oturduğum yerde rahatlardım ve bacaklarım bu masa için fazla uzun olduğundan dizlerimiz birbirine vurdu. Bütün gün sürekli temas etmişlerdi ve Faye bir kez bile geri çekilmemişti.

"Sende mi?" diye sordu. "Zarf mı?"

"Evet."

Ultrasonundan beri, haftalardır cebimde açılmamış bir zarf taşıyordum. Kırışmış ve dörde katlanmıştı ama Faye açmak isterse diye her yere yanımda götürüyordum. Kampa bile götürmüştüm.

Alt dudağını dişlerinin arasında sıkı. "Sence açmalı mıyız?"

"Size kalmış."

Cevabın cebimde olduğunu bilmek beni öldürüyordu. Haftalardır yanımdaydı. Kız mı erkek mi doğuracağımızı bilmek için ölüyordum. Ama kararı Faye'in vermesini istiyordum. Squish doğana kadar beklemeye karar verirse, ben de beklerdim.

"Sanırım bilmek istiyorum," dedi.

Koltuğumda kıpırdandım ve masanın üzerine koymak için cebimden çıkardım. "Açmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Sen yap."

"Emin misin?"

"Evet?"

Kıkırdadım. "Faye."

"Yap şunu. Fikrimi değiştirmeden önce." Elleriyle yüzünü kapattı.

Bunu öğrenmeyi o kadar çok istiyordum ki ona fikrini değiştirme şansı vermeyecektim. Zarfı yırttım ve mektubu çıkardım.

Biri hariç tüm kelimeler

bulanıklaştı. Çocuk.

"O bir erkek."

Elleri yüzünden karnına doğru düştü. "Bir oğlan." "Bir oğlan."

Birbirimize baktık, ikimiz de anlamaya çalışıyorduk. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı, öyle güzel bir gülümsemeydi ki nefes almayı unuttum. "Sanırım isim düşünmeye başlayabiliriz."

Oğlumun lisede Squish diye çağrılmaktan hoşlanacağından şüpheliydim.

"Tyler'a ne dersin?" Bunu söylediğim anda yanlış olduğunu biliyordum. Doğru gelmiyordu.

Burnunu kırıştırmasına bakılırsa, Faye'e de öyle gelmemişti. "Hayır. Mathias?"

"Takımda Mathias diye biri var ve tam bir dallama. Cody?"

"Hayır. Arlo," diye önerdi.

"Henry mi?"

"Meh. Owen."

Bir noktada, ikimizin de hoşuna giden bir tanesini bulacaktık, değil mi? Ya da bir noktada seçeneklerimiz tükenecekti.

Telefonum tezgâhtan çalana kadar birkaç dakika boyunca isimleri karşılıklı olarak telaffuz ettik.

"Akşam yemeği." Koltuğumdan kayarak kalktım ve elimi uzatarak Faye'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Sonra karavandan eve doğru kısa bir yürüyüş yaptık, içeriye girene kadar nefeslerimiz donmuş havada dalgalandı, içerisi kızarmış tavuk, patates ve sebze kokuyordu.

Bu sabah yiyecek almak için markete yaptığımız yolculuk dışında, karavan bizim takılma noktamız olmuştu. Normalde Şükran Günü'nde babamla bir ya da iki futbol maçı izlerdik ama benim televizyonu açmaya hiç niyetim yoktu. Bunun yerine, Faye ve ben karavanda oyunlar oynadık ve o esnemeye başladığında, ben telefonumda bir saatimi harcarken onu kestirmesi için yatak odasına gönderdim.

Evin içinde geçirdiğimiz tek zaman, alışverişten sonra tavuk ve patatesleri fırın için hazırladığımız zamandı.

Faye ile bir gün geçirmek nefes almak kadar doğaldı. Garip bir sessizlik olmasını ya da odasına gitmesini bekleyip durdum. Ama bir kez bile kaçmaya hazırmış gibi karavanın kapısına bakmamıştı.

Bir arkadaşla takılmak gibiydi.

Ya beni bir arkadaş olarak gördüyse? Bu berbat olurdu. Hem de çok.

Geçen ay beni öpmek için bir hamle yapmamıştı. Bunun işleri ağırdan almak istemesinden kaynaklandığını düşündüm. Ama beni bir arkadaş olarak mı görüyordu?

Hayır. Kesinlikle hayır.

Arkadaşlıkla yetinmiyordum. Bu tür bir kimyaya sahip iki insan sadece arkadaş değildi.

Faye çekmecedan fırın eldivenlerini çıkardı, fırını açarken bana baktı. "Sorun nedir?"

"Biz arkadaş değiliz."

"Ha?" Alnı çatıldı ama fırından çıkan sıcak hava yüzüne çarpmış olmalıydı çünkü kaşlarını çattı ve kızartma tenceresini çıkarıp ocağın üzerine koydu. Sonra fırın eldivenlerini çıkardı ve karamel gözlerindeki acıyla bana baktı. "Biz arkadaş değil miyiz?"

"Hayır, biz arkadaşız. Arkadaştan daha fazlasıyız. Oda arkadaşınız. Squish'imiz var. Biz ..."

Bir gelecek.

Bir geleceğimiz vardı.

Her şey kristal berraklığında değildi. Yarınki görüntünün hala büyük parçaları eksikti. Ve kenarlarda, en iyi ihtimalle bulanıktı. Ama odakta olan bir şey vardı.

Faye.

Ne olursa olsun oradaydı.

Böyle günleri tekrar tekrar yaşamak istiyordum. Eğer draft edilsem, NFL'e gidersem, Faye'i Mission'da geride bırakmamın hiçbir yolu yoktu.

"Benimle gelir misin?" diye sordum.

"Nereye? Futbol maçına mı?"

"Hayır. Askere alındığım yere gideceğim. Eğer askere alınırsam."

"Ah." Kızartma tavaına bakarken kaşları bir araya geldi.

"Ben, um ..."

Hayır mı diyecekti? Hayır diyecekti. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Aramızdaki ilişkiyi çok mu abartmıştım? O öpücüğü, elektriği ciddi bir şey olarak mı algılamıştım? Bu tek taraflı mıydı?

Hay sikeyim. Midem bulandı.

"Merak etme." Elimini salladım ve buzdolabına gittim, dişlerimi sıkıştırdım görmesin diye kapıyı barikat olarak kullandım.

"Rush," dedi. "Ben-"

"Sorun değil, Faye. Ne olacağını görmek için beklemen senin için büyük bir istek. Anlıyorum."

"Bu değil-"

"Sorduğumu unut."

"Beni dinler misin?" Kapıyı o kadar sert itti ki, kapıdaki çeşni tepsisi neredeyse şakağıma çarpacaktı ki ben kaçarak kurtuldum. "Bu soruya şu anda cevap veremem. Sana tutacağımı garanti edemeyeceğim bir söz vermeyeceğim."

Bu adıldı. Ve gerçektir. Sadece duymak istediğim bu değildi.

Çünkü bu hâlâ temkinli olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ ayı spreyi vardı. Hâlâ bu işin içinde değildi, tamamen değil.

Kahretsin, bu bir darbeydi. Beni geri istemeyebilecek bir kadını hiç istememiştim. Ayıltıcıydı. Özellikle de Faye'i istediğim gibi birini hiç istemediğim için.

"Haklısın." Omuzlarım çöktü, bedenim sesli bir nefesle söndü. "Seçmelere gidip gitmeyeceğimi bile bilmiyorum. Şu anda neden bu kadar ileriye düşündüğümü bile bilmiyorum."

"Sen bir planlamacısın."

"Evet, öyleyim."

"Plan yapmayı severim. Ama genelde dağılırlar."

Birikmiş parası varken eski sevgilisinin evinden taşınmak gibi. Şükran Günü'nde kız kardeşiyle yemek yemek gibi. Lisansüstü okula gitmek gibi.

Faye aramızdaki mesafeyi kapattı, ben yüzümü aşağı eğerken o da yüzünü yukarı eğdi.

Tanrım, çok güzeldi. Eski sevgilisi tam bir aptaldı. Hayatında böyle bir güzellik vardı ve onu aldatmıştı. Aptal.

Lanet olsun. Ama en azından ona sahipti. Ona benim diyemeyeceğimden emindim.

"Michael," dedi.

Bu bir ateşkesti. Şükran Günü'nde kavga e t m e m i z i önlemek için bir isim önerisi.

Başımı salladım. "Tanner."

"Tommy."

"Eugene."

Burnunu buruşturdu. "Kesinlikle hayır."

Bir elimi kaldırdım, parmak uçlarımla şakaklarındaki saçları okşamak üzereydim. Ama gözleri hareketimi fark etti ve bakışlarındaki temkinlilik mi yoksa panik mi anlayamadım.

Kolum yan tarafıma çarptı. Masadaki yerleri hazırlamakla meşgul olmak için geri çekilmek üzereydim ki eli yan tarafıma doğru fırladı ve gömleğimin kumaşına yapıştı.

Onu yumruğunun içine aldı ve sıkıca tuttu. "Rush. Biz arkadaş değiliz."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. "Şükürler olsun." "Korkunçsun," diye fısıldadı.

"Ben sadece benim." Aynı kolu kaldırdım ve bu sefer parmaklarım saçlarına değene kadar durmadım.

"Sadece sen mi?" Kuru bir kahkaha attı. "Rush Ramsey. Wildcats futbol takımının oyun kurucusu. Zeki. Komik. Muhteşem. Her kızın rüyası. Kendini benim yerime koy. Korkunç bir şey."

"Bu yüzden mi beni öpmedin? Korktuğun için mi?"

Başını salladı. "Asla benimle sıkışmış hissetmeni istemiyorum. Kendini kapana kısılmış hissetmeni asla istemem. Eğer NFL'e gidersen, çok fazla-"

"Seçenek deme."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sen benim ligimin dışındasın, Rush."

Benim ligim mi? Yeterince iyi olmadığını mı düşünüyordu?

Bunca zamandır kendimi ona kanıtlamaya çalışıyordum. Geçmişteki hatalarıma rağmen sadık olduğumu kanıtlamak için. Sırtını dayayabileceği biri olduğumu kanıtlamak için. Ama annesi, eski sevgilisi ve destansı kaybetme serisi kendine olan güvenini gerçekten sarsmıştı.

"Lig falan yok," dedim.

"İkimiz de böyle bir dünyada yaşamadığınızı biliyoruz. Beyaz perdedeki kadın olmak ve seyircilerin benimle ne halt ettiğini merak etmesini istemiyorum."

Şimdiye kadar duyduğum en çığ, en gerçek itiraftı. O kadar sertti ki beni topuklarımın üzerinde salladı. Doğru olduğu için değil. Çünkü çok yanlıştı.

"Eğer bir Squish olmasaydı, seni isterdim."

"Rush-"

"Sadece bir dakika dinle, tamam mı?" Parmaklarımı saçlarından ağzına indirdim. "Benim gördüklerimi görmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel, en hırçın, en zeki, en şefkatli kadın olduğuna seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum."

O sözlerin tek biri bile aklımda kalmadı. Neredeyse kulaklarından sektiklerini görebiliyordum.

Pratik. Pratiğe ihtiyacımız vardı. Bu kelimeler onun için oyun kitabımdaki oyunlar kadar doğal olana kadar.

Babam bana hep beyzbol benzetmeleriyle öğretmişti. Faye bunun yerine futbol benzetmeleri yapacaktı.

"NFL seçmeleri tamamen seçimlerle ilgilidir. Sen benim seçimimsin." Tek yapması gereken beni geri seçmekti.

Gözleri benimkileri aradı, belki de izin almak için. Kendisi için bir şey yapmaya alışık değildi, değil mi? Kız kardeşine para vermek ya da Dusty için garsonluk yapmak ya da kendisi geride kalırken benim hayallerimin peşinden koşmama izin vermek için eğilirdi.

Elini bileğime doladı ve parmaklarımı dudaklarından çekip kurtardı. Sertçe yutkundu.

Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Sadece bir santimdi ama mesajı aldım.

Eğildim, ağzımı onunkine yapıştırmak üzereydim.
Ancak ön kapı açıldı ve Maverick hışım la içeri girdi.
Faye topuklarına kadar eğildi ve gömleğimi bıraktı.
Hay sikeyim. Bir elimi yüzümde gezdirdim, çığlık
atmamak için avucumu ağzımın üzerinde bıraktım. Çok
yakın. Ve çok uzakta. Bir adım ileri, iki adım geri.

Mav ön kapıyı öyle sert çarptı ki Faye sıçradı.

"Maverick," diye bağırdım.

"Yapma." Eve doğru yürürken elini kaldırdı. Bütün hafta
sonu ailesinin evinde olması gerekiyordu. Buraya
gelmesinin tek nedeni kötü bir şey olmasıydı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Annem kanser." Mutfağın önünden geçerken bu
bombayı patlattı, ne bana ne de Faye'e bir bakış bile
atmadı. Sonra yatak odasının kapısını da çarptı.

Faye'in nefesi kesildi.

"Oh kahretsin." Bir elimi saçları mın arasında gezdirdim.

Annesi Meredith, tanıdığım en iyi insanlardan biriydi.
Bir süre önce annesinin kendini iyi hissetmediğinden
bahsetmişti ama ben bunun sadece soğuk algınlığı ya da
grip olduğunu düşünmüştüm. Kanser mi?

"Gidip onu kontrol etmelisin," dedi Faye.

"Evet. Yemek için beni bekleme."

"Tamam."

Şükran Günü için çok fazla.

Maverick'in odasından çıktığımda saatler geçmişti. Bana
Meredith'in teşhisi hakkında her şeyi anlatmıştı, sadece
hasta değil, aynı zamanda ölüyordu. Ve hayatımda ilk kez
en iyi arkadaşımın ağladığını gördüm.

Tertemiz mutfağa doğru yürüdüm ve buzdolabını açıp
içinde yemek artıkları buldum. Ancak iştahım kaçmıştı, bu
yüzden ışıkları kapattım ve yukarı çıktım.

Faye'in odası da karanlıktı, ben de kendi odama gittim
ve telefonumu çıkardım.

"Selam," diye cevap verdi annem üçüncü zil sesinde esneyerek.
"Her şey yolunda mı?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Mutlu Şükran Günleri."

I yuttum geçmiş ve yumru içinde benim
Boğaz. "Mutlu Şükran Günleri."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FAYE

| Geçen hafta Rush'ı futbola kaptırmıştım.

Bir sporcunun hayatını bu kadar yakından izlemek hem büyüleyici hem de sinir bozucuydu.

Playofflardan önce futbol rutininin büyük bir parçasıydı, ama şimdi? Şükran Günü'nden beri tamamen tükenmişti.

Onunla konuşmak, mutfakta kaldığımız yerden devam etmek için yanıp tutuşuyordum ama o kadar meşguldü ki zorlamadım. Şu anda endişelenmesi gereken çok şey vardı.

Hayatının uyanık olduğu her anı ya futbolla, ya derslerle ya da sahadaki zorunlu çalışma saatleriyle geçiyor gibiydi.

Gelecek hafta Rush da dahil olmak üzere herkes finallere hazırlandığı için kampüste ölü bir haftaydı.

Her sabah ben uyanmadan önce evden çıkar ve vardiyalarımın sonrakı lokantadan eve geldiğimde çoktan uyumuş olurdu. Dün gece odasından içeri kafamı uzattığımda hala kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymiş bir halde yorganının üzerinde horladığını gördüm. Ben de kapısının altından yarın için iyi şanslar notu sıkıştırdım ve onu dinlenmeye bıraktım.

Uzaktan gözlemleyerek bir hafta geçirdim.

Bugüne kadar.

Hem stadyumun hem de saha binasının dışındaki otoparklar doluydu ve yakın bir yer bulmak için bir saat harcamaktansa Explorer'ı Williams Hall'un yanına park edip bugünkü maç için kampüs boyunca yürüdüm. En kalın montumu, şapkamı ve eldivenlerimi giymiş olmama rağmen soğuk bir şoktu ama gergin enerjim beni sıcak tutuyordu.

Saha binasından stadyuma kadar uzanan alanda tam bir kaos hakimdi. Arka kapıların arkasına çadırlar kurulmuştu. Bazı insanlar portatif ateş çukurları ve barbekülerle tamamlanmış küçük kampçılar getirmişti. Duman ve ızgara et kokuları havayı dolduruyordu.

Kocaman köpükten bir kovboy şapkası takan gömleksiz bir adam birayı höpürdeterek içiyor, sıvı ağzının kenarlarından ve kıllı karnından aşağıya damlıyordu. Bittiğinde, kutuyu yumruğuyla ezdi ve "Bastır Büyük Mavi!" diye bağırdı.

Grubundaki diğer çocuklar alkışladı ve biri ona bir bira daha fırlattı.

"Hadi gidelim!" Üstünü patlattı ve kana kana içti.

Kıkırdadım ve yürümeye devam ettim. Stadyuma yaklaştıkça kalabalık daha da arttı, ta ki girişe ulaşmak için insanların arasından geçmek zorunda kalana kadar.

Her zaman böyle miydi? Heyecan ve beklenti havada kıvılcımlar gibi vızıldıyordu.

Rush bugünkü maça geleceğimi bilmiyordu. Dün sabah saat beşte kalkıp kampüse geldiğimi ve öğrenci bileti almak için sırada beklediğimi bilmiyordu - biletler on dakika içinde tükenmişti ve ben sıradaki ilk kişi bile değildim.

Bana kendisi bilet almak için ısrar ederdi. Belki de beni ailesinin yanına oturturdu. Ryan ve Macy'yi görmek istemediğimden değil ama bu benim ilk Wildcats futbol maçımdı. Belki aptalca ya da duygusaldı ama bugün Rush Ramsey'nin oda arkadaşı, arkadaşı ya da çocuğunu doğuran kadın olmak istemiyordum.

Bir öğrenci olmak istedim, dondurucu soğukta okulunun takımına tezahürat yapmak için burada olan normal bir öğrenci.

Eldivenli elimde biletimle, yavaşça stadyuma giren diğer taraftarlarla birlikte sıraya girdim. Metal dedektöründen hızlıca geçtim ve görevlinin biletimi taramasına izin verdim. Sonra tribünlerin altındaki sıra sıra dizilmiş büfelerin önünden geçtim.

Bu sabah cebime bir yığın broşür koymuştum, bugünün broşürleri elektrik mavisini kağıda basılmıştı ve manşet yarım sayfanın çoğunu dolduruyordu.

DOLLY'NİN LOKANTASINI KURTARIN

Bu yeni bir taktikti, sempaticanlara hitap ediyordu. Tamam, belki biraz abartılıydı ama bu noktada müşterileri lokantaya çekmek için her şeyi denemeye hazırdım.

İmtiyaz kabinlerinin dışında peçete dağıtıcıları ve endüstriyel ketçap ve hardal pompaları olan masalar vardı. Yığınımı böldüm ve bitene kadar çeşitli masalara yığınlar bıraktım. Sonra dışarı çıkan rampaların üzerine asılmış tabelaları taradım ve onları takip ederek koltuğuma doğru ilerledim.

Öğrenci bölümü zaten tıklım tıklımdı ve belli ki kimse kendisine ayrılan yere oturmamıştı ama ben ön sıradaki korkuluklardan beş adım ötedeki bir tribünün sonundaki koltuğa sıkışmayı başardım.

İnsanlar saha kenarında koşuşturuyordu. Bazıları turuncu yelek giyyordu. Diğerleri atletizm departmanı çalışanları olmalıydı. Bir de maçı kaydetmek ve görüntülemek için ekipmanlarını taşıyan kameramanlar vardı.

Skor tabelası farklı reklamlarla yanıp söniyordu. Stadyumun ses sisteminden müzik sesleri yükseliyordu. Otoparkta enerji doluydu ama tüm koltuklar dolduğunda burası elektriklenmişti.

"Vay canına." Gülümsememi engelleyemedim.

"Ne?" diye sordu yanımdaki adam, neredeyse gürültüden bağırarak.

"Yok bir şey." Elimi salladım.

Stadyum dışarıdan çok büyük görünüyordu ama içerisi beklediğimden daha büyüktü. Tribünlerin en üst sırasının üzerinde yükselen direklerin üzerinde devasa ışıklar duruyordu. Öğleden sonra güneşi, sahaya bakan locaların camlarında parıldıyordu. Giderek daha fazla taraftar içeri süzülüyor, boş alanları dolduruyordu.

Kışlık giysiler giyen insanlar da dahil olmak üzere, ortalık kraliyet mavisi ve gümüş rengi bir denizdi. Paltomun gri olmasına hiç bu kadar şükretmemiştim. Bilerek almamıştım ama en azından dikkat çekmeyecektim.

Gittiğim tek futbol maçı lise birinci sınıftaydı. Birkaç arkadaşım ile birlikte maçı izlemeye gitmiştik ve sonrasında hepimiz amigo takımına girmeye karar vermiştik.

Ertesi sabah anneme bundan bahsetmiştim. Yüzüme gülmüş ve benden berbat bir amigo kız olacağını söylemişti.

Seçmelere katılmamıştım. Arkadaşlarımın hepsi takıma seçilmişti ve ondan sonra benim arkadaşım olmayı bırakmışlardı.

Amigo muydum? Muhtemelen değildin. Neşeli olmak için yeterince gülümsemedim. Gürültücü ya da şamatacı değildim. Annem ille de hatalı değildi, sadece doğum konusunda tam bir kaltaktı.

Yine de Wildcat ponpon kızlarının saha kenarındaki alkışlarını ve kahkahalarını izlerken içimi bir kıskançlık duygusu kapladı.

Annemin eleştirilerini bu kadar ciddiye almamış olsaydım kim olurdum?

Belki de öğrenmenin zamanı gelmişti. Belki de yeterince iyi olmadığımı inanmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Taslak tamamen seçimlerle ilgilidir. Sen benim seçimimsin. Rush'ın sözleri bu hafta sayısız kez aklımdan geçti.

Onu seçmek bencilce geldi. Ama yine de seçecektim.

O benim
seçimimdi. Rush
ve Squish.

Karnımdaki bir kıpırtı dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Bebek birkaç gün önce hareket etmeye başlamıştı. Hafifti, karnımda baloncuklar gibi bir his vardı ama Google'da bir saat geçirdikten sonra hızlanma hakkında her şeyi öğrenmiştim.

Yakında Rush da bunu hissedebilecekti.

Gittikçe daha fazla insan geliyor, devasa skorborddaki saat beş dakikayı gösterene kadar mevcut her alana sığıyorlardı. Nefesim beyaz puflar halinde dalgalanıyordu ama üşümemi sıcak bedenler denizi hafifletiyordu. Güneş berrak, mavi gökyüzünde parlak, beyaz bir küreydi.

Bugün giydiğim üç çift çorabın işe yarayacağını umarak botlarımın içinde ayak parmaklarımı oynattım. Karın çoğu gerçek bank oturaklarından kürekle temizlenmişti ama tabanlarımın altında ezilmiş bir buz tabakası vardı.

Müzik kesildi ve spikerin sesi ses sisteminden gürledi. "Hoş geldiniz, Wildcats! Treasure State futbolu için güzel bir gün."

Kalabalık patladı, gürültü kulakları sağır etti. Gülüşümü yuttu. Yeni bir şarkı çalmaya başladı, ritmi alçak, sabit bir gümbürtü. Etrafımdaki herkes el çırpmaya ve ritme ayak uydurmaya başladı.

Spiker konuşmaya devam etti ve rakip takım saha kenarına doğru koşarken onları tanıttı. Sonra tüm dikkatler sahanın karşısındaki tünele çevrildi. Gümüş kaskların parıltısı, kollarını kavuşturmuş bir dizi oyuncunun ortaya çıkmasıyla ilk kez görüldü.

Aramızda metrelerce mesafe vardı ama ortadaki adamın yüzünü görmeden tanıyordum. O yürüyüşü, o omuzları, o adımları biliyordum.

Rush.

Kamera ona odaklandı ve onu büyük ekrana yansıttı. Yüz maskesinin arkasından sahaya baktı, ifadesi sert ve odaklanmıştı.

Kalbim yerinden fırladı.

Televizyonda maçlarını izlediğimde de aynı şekilde görünüyordu. Çelik gibi bir kararlılıktan başka bir şey değildi. Ne pahasına olursa olsun kazanmak için buradaydı. Göz korkutucu, güçlü ve çok seksiydi.

Kalp atışlarım hızlandı, nabzım gümbür gümbür attı. Benim adamımdı. O adam benimdi.

Tüm gözler Rush'ın üzerindeydi. Arkasında Wildcat takımının tamamı ile birlikte yan çizgiye doğru yürürken binlerce insanın dikkatini üzerinde topladı.

Bu stadyumun
sahibiydi. Ve o
benimdi.

Bu futbol taraftarları kalabalığında yerim yoktu. Rush'ın yardım etme ısrarını bedavaya getiriyordum. Tam olarak nereye ait olduğumdan ya da geleceğimden emin değildim.

Ama tam olarak ne istediğimi biliyordum.

İstekler riskliydi. İstememe izin vermeye alışık değildim. Ama Rush'ı denemek için yeterince istedim.

Saat ilerledikçe kalbim iki beden büyük geliyordu. İki dakika. Bir dakika. Oynamadığım bir maç için bu kadar gergin olmak çılgıncaydı ama duygularım o kadar kabarmıştı ki neredeyse nefes alamıyordum. Maçın başlamasına sadece otuz saniye kala gözlerimi kapattım ve başımı gökyüzüne doğru eğerek güneş ışığının yüzümü ısıtmasına izin verdim.

Hayatımda ilk kez tam olarak olmam gereken yerdeydim.

Maçın ilk çeyreği bulanık geçti. Mike'tan aldığım futbol kursu biraz yardımcı oldu ama yine de ne zaman tezahürat yapacağımı ve hakemlerin kötü kararlarına ne zaman öfkeleneneceğimi bilemiyordum, bu yüzden ben de aynı tepkiyi vermeden önce etrafımdaki insanların tepki vermesini bekledim.

Rush sayı pası attığında öyle bir çığlık attım ki sesim çatladı.

Kendi elementindeydi. Hayattan daha büyüktü. Topu hassas bir şekilde fırlattı ve kendisi koşmak için bir kolunun altına sıkıştırdığında neredeyse durdurulamazdı. O bir güçtü.

Rakip takımın hiç şansı yoktu.

Sahada başka ne olursa olsun, gözlerimi Rush'tan ayıramıyordum.

Diğer oyuncuların çoğu gibi formasının ve vatkalarının altına uzun kollu giysiler giymemişti. Kamera ona her yöneldiğinde kollarındaki kaslar ortaya çıkıyordu. Ve pantolon, aman Tanrım, pantolon. Kalçalarının büyüklüğünü ve kıcının mükemmel kıvrımlarını vurguluyordu.

Şakaklarımdaki ve omurgamdaki terin katmanlarımla hiçbir ilgisi yoktu. Karnımın alt kısmında bir sarmal vardı ve her oyunda, kazanılan her yardada daha da sıkılaşıyordu. Devre arasında Wildcats on dört sayı öndeydi. Üçüncü çeyreğin sonunda, yirmi bir.

"Kazanacağıznnnnn!" Yanımdaki adam koşar gibi kollarını ileri geri sallıyordu, tüm vücudu heyecan saçıyordu. İki elini ağzına götürdü ve "Rush Ramsey Başkan!" diye bağırdı.

Etrafımızdaki herkes güldü ve altımızdaki sıralarda oturan insanların hepsi döndü.

İki sıra aşağıda, Wildcats beresinin altına sıkışmış siyah saçlarıyla bir kadın, çok güzel bir kadın vardı. Yüzündeki gülümseme benimkiyle aynı anda düştü.

Halsey.

Uzun bir süre birbirimize baktık. O da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırmış gibi görünüyordu. Maça, Rush'a o kadar odaklanmışım ki öğrenci bölümüne bakmaya pek vakit ayıramamıştım.

Onun şaşkınlığı benimkinden önce kayboldu. Gözleri kısıldı. Burun delikleri alevlendi. Yanındaki kız Halsey'in görüş alanını takip etti ve beni fark ettiğinde dudak büktü. Arkadaşı eğilip Halsey'in kulağına bir şey söylediğinde, kelimeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

Sürtük.

İtiraf edebileceğimden çok daha fazla acı veriyordu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, Halsey ve arkadaşları beni her zaman bir sürtük olarak görecektlerdi. Bir fahişe.

Ve bununla yaşamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Sahada bir şey oldu, kaçırdığım bir oyun. Gözlerim oyuna geri döndüğünde gözyaşlarımdan bulanıklaşmıştı.

Artık onu gördüğüm için Halsey'in yaptığı her hareketi fark etmekten kendimi alamıyordum. O ve arkadaşları sürekli birbirlerinin kulaklarına konuşuyorlardı. Tek başıma duran bana dönüp bakıyorlar ve kıs kıs gülüyorlardı.

Daha kalın bir deriye sahip olmak için kaç hakaretten sağ çıkmam gerekirdi? Her zaman acır mı?

İnsanların benim olmama izin vermesi için ne gerekiyor? Hayatımı yaşamama izin vermeleri için? Nefes alarak kimseye zarar vermiyordum. Sadece burada duruyordum.

Varlığım neden insanların bu kadar öfkelenmesine neden oluyordu?

Boğazımdaki yanma dayanılmazdı, gözyaşlarımı kırıştırmaya devam ederken Rush'ı sahada izlemek için elimden geleni yapıyordum. Bir oyun daha yakalamak için.

Zarafet ve çeviklikle hareket ediyordu. O topu tutmak için doğmuş gibiydi. Nefes kesiciydi. Topu havaya fırlattı, mükemmel bir dönüşle uçarak boştaki alıcının kollarına gönderdi. Erik.

Topu yakaladı ve bir başka Wildcat golü için son bölgeye koştu.

Tezahüratların derinlere işlemesine, Rush, Rush, Rush tezahüratlarının iliklerime kadar işlemesine izin verdim. Belki Squish babasını kutlayan bu insanları duyabilirdi.

"İyi oynadı, Rush," diye fısıldadım, sonra
merdivenlerden çıkıp en yakın çıkıştan kaçtım.
İlk Wildcats futbol maçımın sonunu kaçırdım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RUSH

"W Nereye gidiyorsun?" Maverick'e sordum çünkü ev olduğundan şüpheliydim.

Kamyonetine doğru yürürken sırttı ve arka lambaların yanması için fobun kilit açma düğmesine bastı. "Dün kitapçada bir kızla tanıştım. Bana numarasını verdi. Sanırım bir süreliğine onun evine gideceğim."

Beklendiği gibi. Önceden planlanmış bir ilişkisi varmış.

"İyi vakit geçirin." El salladım ve Yukon'uma doğru yöneldim.

Kaşlarını salladı. "Amaç da bu zaten."

Şükran Günü'nden beri Maverick kendi yatağında bir gece bile geçirmemişti. Dün gece bile, koçlardan biraz dinlenmemiz ve etrafta dolaşmamamız için sokağa çıkma yasağı emri aldığımızda, etrafta dolaştı. Annesinin başına gelenlerden kaçmanın yolu buydu. Bildiğim kadarıyla onunla bir haftadır konuşmamıştı.

Maverick'in ailesiyle benimkiler kadar sıkı fıkı olduğu düşünülürse, telefon etmeden geçirmek için çok uzun bir süreydi. Er ya da geç gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve er ya da geç, Meredith'le bir dakikasını bile boşa harcayamayacağını anlayacaktı.

Ama şimdilik dikkatini dağıtmak için futbola ve anlamsız bir sekse ihtiyacı vardı. Dersimi sonraya sakladım.

En azından bugün kazanmıştık. Kaybettiğimizde nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Kahretsin, kazanmak iyi hissettirdi. Başka hiçbir şeye benzemiyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu. Maçtan saatler sonra bile kalbim hala hızlı atıyordu. Maç sonrası toplantı sırasında tüm takım gergindi. Maverick gibi erkeklerin çoğu soyunma odasındaki duşlardan aceleyle çıkmış ve fazla enerjilerini seks yaparak atmaya çalışmışlardı.

İstediğim tek kadın Faye olduğu için bu benim için bir seçenek değildi. O hazır olana kadar, eğer hazır olursa, yumruğum tüm sezon boyunca olduğu gibi yeterli olacaktı.

Kasabanın içinden boş bir eve doğru ilerlerken güneş batmak üzereydi ve sokak lambaları yolları aydınlatıyordu.

Ailem maçtan sonra tebrik etmek için uğramıştı ama akşam yemeği için beklemek istememişlerdi. Bir kış fırtınası esiyordu, bu yüzden karavanı garaj yolumdan yükleyip eve, çiftliğe doğru yola çıkmışlardı.

Faye hâlâ lokantada çalışıyor olacaktı. Bir yanım Dolly's'e gitmek istiyordu ama Şükran Günü'nden beri Faye'le fazla vakit geçirmemiştım.

Söylemem gerekeni
söylemişim. Onu ben seçtim.
Onu istedim.

Top onundu. Bir sonraki hamleyi yapmak zorundaydı.

Evin ışıkları açıldı, hem oturma odasında hem de üst katta Faye'in odasında. Explorer'ı sokağa park etmişti. Sanırım bu gece geç saate kadar çalışmamıştı. Belki de Dusty fırtına beklentisiyle onu eve göndermişti.

Garaj yolunda karavanın bulunduğu, hafta başında yağan kardan temizlenmiş dikdörtgen şeklindeki yeri aldım. Spor çantamı omzuma atıp içeri girdim. Yeşil elma ve sabun kokuyordu.

Kapının kilidini çevirdim ve eşyalarımı yukarı taşımadan önce oturma odasının ışıklarını kapattım. Kapısının altından bir parça ışık sızdı.

Onun kapalı kapısı.

Odama doğru döndüm, içeri girip çökmek üzereydim, ama sonra bir kolun dönme sesi ve kapının açılma sesi geldi.

"Rush?"

Arkama baktım ama ayaklarımı hareket ettirmeyi reddettim.

"Hey."

"Merhaba." O Basamaklıçine ve
Koridor, Yürümek daha yakın. "İyi oyundu."

"Teşekkürler."

Yüzü temiz ve tazeydi, burnunun üzerindeki çiller serpiştirilmişti. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı. Makyajlı ve uzun, şık saçları açıkken de çok güzel görünüyordu. Ama bu benim en sevdiğim Faye versiyonuydu.

O çilleri severdim.

"İzlemesi eğlenceliydi. Hava buz gibi olsa bile."

Bekle. Onunla yüzleşmek için döndüğümde çantam omzumdan kaydı. "Maça mı geldin?"

"Evet." Bana tatlı bir gülümseme verdi ve omuz silkti.

"Daha önce hiç maça gitmemiştim. Mezun olmadan önce bunu yapmam gerektiğini düşündüm."

Vay be.

Dün sabah erkenden evden ayrılmıştı ama bunun hakkında fazla düşünmemiştim. Finaller yaklaşırken ders çalışmaya başlamak için kampüse gittiğini düşünmüştüm. Ama bilet kuyruğunda beklemeye gitmiş olmalı.

"Ben olsam sana ceza keserdim."

"Sorun değil."

"Para için mi? Birkaç bileti bedavaya aldık. Para ödemek zorunda kalmazdım."

"Hayır, ben sadece-"

"Geldiğini bilmemi istemedi."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Neden?" Neden bana oyundan bahsetmemiști? Neden beni içeri almadı? Tribünlerde onu arayabilirdim. Bugünü onunla paylaşabilirdim, küçük bir şekilde bile olsa. Onunla paylaşabilseydim zaferimiz çok daha tatlı olurdu.

Neden beni dışlasın ki? Aramıza bu mesafeyi koymaktan ne zaman vazgeçecek?

Bu çekimi hissetmiyor muydu? Hissediyorsa, buna karşı koyacak kadar nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? O odadayken, vücudumdaki her hücre yaklaşmak için çığlık atıyordu. Mesafe mi? Beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Keşke bilseydim." İki elimle yüzümü ovaladım. "Uzun bir gün oldu. Sanırım düşeceğim."

"Acele et-"

"İyi geceler, Faye." Çantayı yerden kaptığım gibi odama fırlattım ve ardından kapıyı arkamdan tekmeleyerek içeri girdim. Sonra yatağa doğru yürüdüm ve yüzüstü şiltenin üzerine düştüm. "Lanet olsun."

Beni o kadar heyecanlandırdı ki kibar bile olamadım.

Ellerimi yumruk yapıp kulaklarımın yanındaki yatağa vurdum. Sonra doğruldum, banyoya gitmek üzereydim ki kapı çalındı.

İç çekerek yataktan çıktım ve kapıyı açtım.

Faye koridorda durmuş, kollarını arkasında kavuşturmuş, omuzları kenetlenmişti. Dengeli ve kavgaya hazırdı. Sert duruşu tişörtünün kumaşını karnına doğru çekiyordu.

O bu dünyadaki en büyüleyici yaratıktı. Ve oğlumu taşıyordu.

"O gece seni odama kilitlemeliydim, böylece gizlice kaçamazdın," dedim. "Ertesi sabah izini bulup seni geri getirmeliydim."

Gözleri yumuşadı.

"Böyle bir planım vardı." İtiraf nefes verirken geldi ve omuzlarım çöktü. "Her şey planlanmıştı. Bir tane daha

Wildcats ile sezon. Akıllı oyna. Sakatlanmayın. Ama kazanmak için oynayın. Sıkı oynayın. Eğer seçilseydim, hangi turda, hangi takımda olursa olsun, profesyonel futbola bir şans verirdim. Eğer başaramazsam, o zaman koçluk yapacak bir iş bulurdum. Ama futbol benim geleceğimdi."

"Bu hala senin geleceğin olabilir."

"Aynen öyle." Geleceğimin değişmesine gerek yoktu. Aylardır zihinsel tekerleklerimi döndürüp duruyordum, biraz çekiş gücü bulmaya çalışıyordum. Meğer mesele yeni bir yön bulmak değilmiş. Planımda Faye'e yer açmakla ilgiliydi. "Bu iş şöyle olacak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturduğumda kaşlarını kaldırdı.

"Kontrolü senden almak istemiyorum, Faye. İstedğim son şey kendini kapana kısılmış hissetmen. Ama umuyorum ki, eğer benimle olursan, bunu birlikte yaparsak, bu artık benim planım olmayacak. Bizim planımız olur. Biziz."

"Acele et-"

Bir elimi kaldırdım. "Henüz bir şey söyleme. Daha bitirmedim."

Her şeyi, her ayrıntıyı bilmek zorundaydı. Bu karara gözü açık girmesi gerekiyordu. Oyunu bilmeliydi, aksi takdirde hata yapardık.

"Önümüzdeki yıl bunu atlatacağız. Bir sezonum ve iki sömestr okulum daha var. Eğer bu evde yaşamak istemiyorsan, taşınırız. Squish ile bir yıl evde kalmak istiyorsan, kalabilirsin. Çalışmaya devam etmek istiyorsan, bir yolunu buluruz. Yüksek lisans yapmak istiyorsan, sorun değil. Ne istersen, ben buradayım. Mission'da bir yıl daha. Sonra gideriz."

Ağzını açtı ama ben daha bitirmemiştim.

"Eğer askere alınmazsam, senin istediğin bir okulu seçeriz ve ben de kolejde ya da lisede bir koçluk işi bulurum. Ailemin Squish'i tanımasını istiyorum, bu yüzden ülkenin batı yarısında kalabilirsek bu harika olur. Ve eğer askere alınırsam, profesyonel takımı olan her şehirde iyi bir üniversite olacak, bu yüzden seni bir üniversiteye sokabiliriz."

konuşma patolojisi programı. İdeal olarak, üç ila yedi yıl oynardım. Bu senin yüksek lisans yapman için yeterli bir süre olacaktır. Ben emekli olduktan sonra nereye yerleşeceğimizi sen seçersin."

İşte. Bütün plan buydu. Sağlamdı. İkimiz için de hayallerimizin peşinden gitmenin bir yoluydu. Yine de hissettiğimden daha emin görünüyordum. Kalbim çarpıyordu ve nefesim kesilmişti.

Eğer nefret ederse, hayır derse, nasıl toparlanacağımdan emin değildim.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel." Yer değiştirerek ellerini arkasından çözdü. Ellerini öne getirdiğinde boş olmadıklarını gördü.

Yumruğunda gümüş bir kutu vardı.

Onun ayı spreyi.

Yan çevirerek ona baktı. "Bugün maça geldim çünkü sadece ben olsaydım, kampüsteki en seksi adamın futbol maçını izleyen başka bir öğrenci olsaydım nasıl olurdu görmek istedim. Bu yılın büyük bir kısmı normalden çok farklı geçtiği için böyle bir deneyim yaşamak istedim."

"Oh." Vay be. Bu mantıklı geldi. Ve şimdi planımı açıkladığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Dördüncü çeyrekte bir şeyin farkına vardım," dedi.

"Ben sadece ben değilim. Sıradan bir öğrenci değilim."

"Benim için değil."

Bir süre daha kutuya baktı, sonra kutuyu aramızda tuttu.

"Ben de seni seçiyorum."

Kalbim göğsümü terk etti. Gitti. Ayı spreyi kutusunun yanından geçip onun kollarına doğru süzüldü. Çünkü artık benim değildi.

Faye'e aitti.

Aşık olmak böyle bir şeydi, değil mi? Sefalet ve mutluluk.

Öne doğru bir adım attı, kolunun yana düşmesine ve kutunun elinden kaymasına izin verdi. Halının üzerine sert bir gümbürtüyle düştü. Sonra parmak uçlarında yükselip bir elini göğsüme bastırdı, çeyrek fermuarımı yumruklayarak beni kendine çekti.

Ağzıma uzanacak kadar uzun değildi, bu yüzden eğildim, hafifçe ulaşamayacağım bir yerde durdum. Ne zaman öpmeye yaklaşırsa, geri çekiyordum.

"Rush." Gömleğimi daha sert çekiştirdi. "Oynamayı bırak." "Sana bir dakika işkence etmem uygun görünüyor. Sen aylardır bana cehennemini yaşıyor." Saçındaki bağa uzandım ve saçları omuzlarından aşağı dökülene kadar çözdüm. Sonra parmaklarımı yumuşak tellerin arasından geçirdim ve burunlarımız birbirine değene kadar ona yaklaştım. "Seni ne kadar düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı?"

"Futboldan daha mı fazla?" "Futboldan daha fazlası."

"Güzel." Gülümsedi. Öyle parlak bir gülümsemeydi ki bu, Montana'da doğan bir güneşin beyaz-altın ışınları gibi tüm yüzünü aydınlatıyordu.

Bu sefer, çekiştirdiğinde karşı koymadım. Dudakları dudaklarıma değene kadar bekledim, o öpücüğü başlatırken kıpırdamadan durdum.

Tatlı ve hafifti. Faye'i tanıyorum, muhtemelen ne kadar dayanabileceğimi görmek için bir testti.

Homurdandım.

Kıkırdadı.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" "Eğer gerekiyorsa."

Dudaklarımı dudaklarının üzerine mühürledim, onu ayaklarının üzerinden kaldırırken kollarım sırtına dolandı.

Dili anında benimkine karıştı ve lanet olsun, tadı çok güzeldi. Bal ve nane gibi. Boğazından bir inilti kaçtı. Ya da belki benimkinden gelmiştir.

Birbirimize sokulduk, hiç duraksamadan ve çekinmeden

öpüştük. Kollarını omuzlarıma doladı ve

parmakları saçlarıma daldı. O lanet ayı spreyni koridora doğru tekmelerken bir bacağını kalçama doladı.

Süpürgeliklerden birine çarparak merdivenlere doğru sekti.

İyi ki kurtulduk.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

FAYE

K Rush'ı dinlemek hız trenine binmek gibiydi. Ne zaman kendimi sabit hissetsem, midemi bulandıran bir şey yapıyordu. Beni eşikten geçirip kapıyı tekmeleyerek kapattığı an, beni odasının içinde döndürdü. İki dönüyor, sonra yanlamasına yatağına düşüyorduk.

Birbirimize çarpıyor, kollarımız, bacaklarımız ve dillerimiz birbirine dolanıyordu. Onu ne kadar uzun süre öpersem öpeyim, yetmiyordu. O benimkini yağmalarken ben de onun ağzının her köşesini yaladım.

Tenim yanıyordu. Göbeğimdeki zonklama cezalandırıcı bir ritme dönüşmüştü. Bir bacağımy onun iri kalçasına doladım ve biraz sürtünme için çaresizce ona yaslandım.

Aylar ve aylar ve aylar boyunca Rush'la itişip kakıştık. Sonunda buraya gelmemiz kaçınılmazdı, değil mi? Ne kadar direnmiş olursak olalım -ben direnmiştim- nafileydi. Aramızdaki ateşi söndürecek bir şey yoktu. Her dokunuşunda, ellerinin her hareketinde eriyordum.

Ağzını farklı bir açıyla eğmeden önce alt dudağımy ısırđı. Dilinin yavaşça kayması beni inletti. Sonra tüm bedenimi titreten bir çarpınma geldi.

Kahretsin, bu adam öpüşebiliyordu. Böyle devam ederse, sadece bir öpücükle bile boşalabilirim.

Rush ağzını kaçırdı ve arkasına yaslanıp kararmış gözlerle bana baktı. Yutkunurken adem elması sallanıyordu.

"Ne?" Sesim nefes nefese ve çaresizdi.

"Bunun geri dönüşü yok. Benim yatağımdasın.

Şu andan itibaren. Emin olun."

O futbol maçından çıktığım andan beri emindim. Eve gelip dolabımdan ayı spreyi kutusunu çıkardığımdan beri.

Halsey ve arkadaşları gibi insanlar her zaman Rush'ın benden daha iyisini yapabileceğini düşünürlerdi. Birlikte olmamızın tek sebebinin bebek olduğuna inanırlardı.

Artık umurumda değildi. Savaşmaktan yorulmuştum.

Rush benimdi. Hamile olmasaydım belki de buraya gelemezdik. Ya da belki gelirdik. Belki de o vahşi yaz gecesi hep bizim başlangıcımızdı.

Elimle çenesini kavradım. "Eminim."

Alnını benimkine dayadı. "Bu güvenli mi? Squish için mi?"

Rush son kontrol randevuma gelemedi. Bu şimdiye kadar gelemediği tek doktor ziyaretiydi. Muayene odasında onsuz olmak çok garipti. Sessizce oturduğu boş sandalyeye bakıp şapkasını ileri geri çevirerek doktorun bebeğin kalp atışlarını dinlememize izin vermesini beklemek.

Belki de Rush gittiği için doktora seks hakkında soru sorma cesareti bulmuştum. Bunun olmasını beklediğimden değil ama o öpücükten beri, belki de en başından beri, bir parçam umut etmişti.

"Evet, güvenli."

Uzaklara eğildi, çikolata gözlerinde bir parıltı vardı. Elini kaldırdı, şakağımdan başlayıp yüzümün çizgisi boyunca çeneme doğru ilerledi. Tenimde karıncalanmalar başladı.

Boğazımın sütununu takip etti, parmak ucu köprücük kemiğime inmeden önce nabzıma baskı yaptı.

Yatarken giydiğim tişört yırtık pırtık ve inceydi. Sütyen takma zahmetine girmemiştim. Dokunuşunun kumaşa nüfuz etme şekli için hiçbir şey de olmayabilirdi.

Kalbimin üzerinden aşağıya, sonra da göğsüme doğru indi. Meme ucumu parmağı ve başparmağı arasında yuvarlamadan önce üç kez daire içine aldı.

"Rush," diye tısladım, ona doğru eğildim. Gömleğimin pamuğunun sürtünmesi ve parmaklarının kıştırması lezzetli bir işkenceydi. Göbeğimi bacağına doğru salladım, o kaya gibi sert kası gıcırdattım.

"Bu meme uçlarını hayal etmişim." Eğildi ve ağzını göğsümün üzerine kapatıp tişörtün içinden emmeye başladı.

"Daha fazla." Parmaklarımı saçlarına geçirirken gözlerim dalgın dalgın kapandı. Bu yaz olduğundan daha uzundu. Beyzbol şapkasının siperliğinin altından kıvrılacak kadar uzundu.

Daha sert emdiğinde, ipleri çekiştirerek onu kendime doğru hapsettim.

Eli aşağıya indi, kaburgalarım boyunca kayarak tişörtümün yukarı kalktığı deri parçasına ulaştı.

Etek ucunun altından kaydı ve bu sefer, ağzı diğer meme ucuma doğru hareket ederken beni kavrayan, göğsümü sıkan ve yoğuran o geniş, güçlü elden başka bir şey yoktu.

Tanrım, parçalanacaktım. Kalbim çok sert atıyordu, sanki göğüs kafesime çarpıyordu. Nefeslerim kesik kesik geliyordu ve başım dönüyordu.

Bir dirseğinin üzerine kalktı ve ben daha ne olduğunu anlamadan tişörtü başımın üzerinden geçirerek kollarımı yatak başlığına değene kadar yukarı kaldırmaya zorladı. Bileğinin bir hareketiyle tişörtüm omzunun üzerinden uçarak yere düştü. Sonra ağzı sıcak ve ıslak bir şekilde göğüs ucumdaydı ve ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Tenimde şimşekler çaktı. Arzu bacaklarımın arasında birikti.

Daha önce de böyle olmuş muydu? Evet demek istedim. Bu yaz birlikte geçirdiğimiz gece hayatımın en iyi seksiydi. Ama bu? Bu gece mi? Bin kat daha iyi hissettirdi. Her dokunuş beni mest ediyordu. Nabzım hızlandı, ritmi her kemiğimi, her lifimi, her hücremi titretti.

Uçabilirdim. Dünyayı fethedebilirdim. İnsanlar kafaları güzelken böyle hissediyor olmalıydı. Rush ile sarhoş olmuşum ve bu hissin hiç bitmesini istemiyordum.

Vücudunun sıcaklığı benimkine sızdı ve ben de bu yanıklığın içine gömülüp tepeden tırnağa beni sarmasına izin verdim.

"Kahretsin, seni özledim," dedi, aşağıya kaymadan önce ağzı göğsümün üzerinde geziniyordu. Dili dışarı fırladı ve göbeğime giden yolu öperken tenimde ıslak bir iz bıraktı.

Başımı yastıktan kaldırıp gözlerimi açtım ve ellerinin göbeğimin kıvrımlarını şekillendirmesini izledim. Karnımdaki şişlik hâlâ fazla değildi ama gözlerindeki hürmet kalbimi yerinden oynattı.

Rush bu noktaya kadar karnıma pek dokunmamıştı. İçimde bunun değişeceğine dair bir his vardı.

Kabarıklığa bir öpücük kondurdu, sonra bakışlarımı yakaladı ve sırttı. Sanki beni hamile bıraktığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Bu tür bir kibir sıcak olmamalıydı. Ama ateşliydi. Yani. Çıldırtıcıydı. Ateşliydi.

"Rush," diye mırıldandım.

Yüz hatlarını farklı bir ifade değiştirirken sırtışı kayboldu. Ham, dizginlenemez bir açlık. "Faye."

"Öp beni."

Ağırlığını yanımda tutmaya dikkat ederek üzerimde gezinirken gözleri erimiş havuzlara dönüştü. Eğildi, ağzı neredeyse benimkini yakalayacaktı ama tereddüt etti. O kadar yakındı ki nefesi yanağımda gezindi. O

elini çeneme götürüp yerinde tuttu. Gözlerimi yerinde tutuyordu.

Dünya yok oldu. Bu evren sadece bize aitti. "Seni seçiyorum," dedi.

Kalbim ikiye, üçe katlandı, ta ki çok büyük hissedene kadar. "Seni seçiyorum."

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce ağzımdan zar zor çıkmıştı. O hassas an, dilinin bir hareketiyle yok oldu. Öfkeli cehennem bir intikamla geri döndü ve lanet olsun, neden bu kadar çok kıyafet giyyorduk?

Dillerimiz düello ederken gömleğinin eteğiyle boğuştum ve onu göğsünün üzerine çekmek için elimden geleni yaptım. Ama Rush çok iriydi ve hareket etmediği sürece onu kımıldatmak mümkün değildi.

"Off," diye nefes nefese ağzına girdim.

Homurdandı, titreşim doğrudan merkezime ulaştı. Sonra gitti ve hızlı bir hamleyle yataktan kalktı, fermuarını ve tişörtünü başının üzerine çekmek için ensesinin arkasına uzandı.

Daha gömleği benimkiyle birleşip yere düşmeden eşofmanımın kemerine uzanıyordu.

"Sonra yavaştan alırız," dedi. "Ama bu gece değil."

Başımı salladım, beni çırılçıplak soyabilmesi için kalçalarımı kaldırdım.

Pencereden sızan loş ışık Rush'ın odasına gölge düşürüyordu. Benimkini hiç kapatmadığımı fark ettiği için mi panjurları açık bırakmıştı? Nedeni ne olursa olsun, o ışık için minnettardım. Muhteşem yüzünün granit hatlarını okşuyordu. Nefis karın kaslarının çıkıntılarını ve vadilerini görmemi sağlıyordu.

Rush yatağında çırılçıplak bana bakıyordu ve kıpırdamadan durmak için her şeyimi harcadım. Bakışları vücudumun her santimini dolaşırken göğüslerimi kapatmamak ya da bacaklarımı çaprazlamamak için elimden geleni yaptım. Göğsü kabardı, karnı her hırıltılı nefeste esnedi. Bir elini kalbine bastırdı, parmakları genişçe açılmıştı.

"Faye." Çok şaşırmıştı.

Hayatımda hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Rush hala bunun olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı. Ben de öyle olduğundan emin değildim.

Nefes aldı, geniş göğsü genişledi, sonra başparmaklarını pantolonunun içine soktu ve yere itti.

Aleti sallanıyordu, sert ve kalındı.

Şimdi bakma sırası bendeydi, ağzım sulanmıştı. Ne kadar büyük olduğunu unutmuştum. Bu yaz onu gördüğümde ne kadar gerilmiştim.

Rush, yatağa bir dizini koyup üstüme çıkmadan önce ereksiyonuna birkaç sert vuruş yaparak shaftını yumrukladı. Dirsekleri yüzümü çevrelemiş, burnu yüzümün üzerinde geziniyordu. "Öp beni."

Sesindeki emirle omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Eğildim ve ağzımı onun kine değdirdim. Dilim alt dudağını yalamak için dışarı fırladı.

Diziyle bacaklarımı ayırdı.

Onları açtığımda, kalçalarımın beşiğine yerleşti. Kolları büküldü, o inanılmaz güç bizi yakın tutuyor ama tüm ağırlığını taşıyordu.

Aramıza uzanarak ağzımın kenarını öptü.

Uyarısının ucunu yarığımın içinden geçirdi.

Beklerken kalbim boğazıma tırmandı. Her saniye acı veriyordu. Kollarım ve bacaklarım titremeye başladı, çünkü girişime dizilmiş ve içeri doğru itiyordu.

"Oh, Tanrım." Ellerim omuzlarına geldi, parmaklarım çelik de olabilecek kaslara bastırdı. Etrafında şekillenirken acı ve zevk bir aradaydı.

"Siktir." Derinlere dalarken dişlerini gıcırdattı. Yüzünü saçlarıma gömdü ve inledi, sesi saf mutluluktı. "Çok iyi hissediyorsun, Faye."

"Daha fazla." Kısa tırnaklarım muhtemelen iz bırakacak şekilde sırtını kazdım. "Çekil, Rush."

Hareket etmesine, beni becermesine ve bu acıyı dindirmesine ihtiyacım vardı.

Ağzını boynuma yapıştırdı ve iz bırakacak kadar sert emdi. Sonra gevşedi ve ona en çok ihtiyaç duyduğum noktaya vurarak bir kez daha içeri girdi.

İç duvarlarım çırpındı. Uzuvarlarım titredi. Sabit bir ritim tutturmuş, her hamlesinde kalçalarını döndürüyordu. Bir araya gelen bedenlerimizin sesi kısa nefeslerime karışıyordu.

"Bu çok fazla." Yeterli değildi.

İnme inme çözülüyordum. Kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi, ağzı benimkini kaptı. Ben haykırana kadar beni öptü, orgazmım yaklaştıkça umutsuzca nefes almaya çalışarak ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Kenar çok hızlı geliyordu. Çok sert. Yanacaktım ve daha yeni başlamıştık bile. Ama gittikçe yükselmeye devam ediyordu. O kadar yüksekti ki bana ne yapacağından korkuyordum.

Tekrar tekrar bizi bir araya getirdi, ta ki oda yana doğru eğilmiş gibi görüne kadar. Yerçekimi yok oldu ve ben havada süzülüyordum.

Rush'ın sırtını pençeledim, altında kıvranıyordum. "Rush, yapamam-"

"Bırak gitsin, tatlım." Kulağımı öpmek için eğildi. "Bırak gitsin. Seni yakaladım."

İnledim, daha önce çıkardığım hiçbir sese benzemeyen bir ses. Nefesimi içime çektim. Gözlerimi kapattım.

Ve paramparça.

Vücudum parçalara ayrılmıştı. Tüm kontrolümü kaybetmişim, kaslarım artık bana ait değildi. Gözlerimde yıldızlar ve göğsümde havai fişekler vardı. Gözyaşlarım sakaklarımdan aşağı akıyor, saçlarıma damlıyordu.

"Faye." Rush onları sildi, yüzümü öpücüklere boğarken hiç yavaşlamadı, hiç durmadı.

Süzülmeyi bırakıp farklı biri olarak gerçekliğe dönene kadar bedenime tutundu, bana taptı.

Onun.

"Benim," diye mırıldandı Rush.

Gözlerimi açtığımda onunkiler bekliyordu. "Benimkiler de." Beni öptü, yavaş ve uzun, dili sikinin hızına uyuyordu.

Böyle bir orgazmdan sonra, bir su birikintisi olmalıydım. Komaya girmeliydim. Ama o girip çıktıkça, dili ağzımda çırpındıkça kalp atışlarım hızlandı. Göbeğim onun uzunluğunun etrafında nabız gibi atıyordu.

Rush inledi, ses boğazımda kayboldu. Sonra ayrıldı, kendi nefesi de kesik kesikti. Çenesi sıkıştı. "Tekrar, Faye."

Muhtemelen ilk orgazmdan sonra bu imkansız olmalıydı ama hissin bir dalga gibi üzerimden geçmesine izin verdim.

Bu salınım kemiklerimi titretmedi ya da zihnimi boşaltmadı ama farklı bir şekilde güçlüydü. Bu bir iddiaydı, onun vücudu benimkiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Rush derinlere inerken kısık bir inilti çıkardı, sonra içime aktı, devasa gövdesi tükenene kadar titredi. Yere yığıldı, yana doğru yuvarlandı ve beni kollarının arasına aldı. Ben umutsuzca hava emerken kalbi çarpıyordu, burnum onu solumak için göğsüne bastırdı.

Başım o kadar hızlı dönüyordu ki başım dönüyordu. İyi bir baş dönmesi.

Rush alnıma bir öpücük kondurdu, ardından yere atmayı başardığımız battaniyeleri kaldırmadan önce bizi birbirimizden ayırdı.

İstediğim son şey onun kollarının sıcaklığından ayrılmaktı ama banyo beni çağırıyordu, ben de kıyafetlerimi topladım ve sıvıştım. Çıktığımda odama bir göz attım.

Işık daha önce yanmıştı.

Şimdi karanlıktı.

Rush koridordaydı, üzerinde sadece bir çift siyah boxer külot vardı.

Bir elini uzattı.

Ve uyuduğumda benim değil, onun yatağında uyuduğumdan emin oldum.

SÜRTÜK. Sürtük. Sürtük.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

Ugh. Karanlık odaya baktım ve rüyanın zihnimden kaybolmasına izin verdim.

Belki hormonlar yüzündendi ama hamile kaldığımdan beri rüyalarım çok gerçektir. Bu geceki rüyamda futbol maçını yeniden yaşamıştım ama Halsey arkadaşına fısıldayarak hakaret etmek yerine yüzüme bağırmıştı. Sonra kalabalık Rush'ın adı yerine sürtük diye bağırmaya başlamıştı.

Eski sevgilisinden gerçekten nefret ediyordum. Sadece bu kelime aklıma takılmakla kalmamıştı, artık uykuya geri dönmek de mümkün değildi. Tamamen uyanıktım. Harika.

Rush yanımda sızmıştı, yüzü yastığa gömülmüştü ve bir kolu kaçmamam için kalçalarımın sarılmıştı.

Yer değiştirdim, yatağın kenarına doğru ilerledim. Kımıldamadı.

Ben de onun altından sıyrılıp kapıya doğru ilerledim ve odama gitmeden önce sessizce koridora çıktım.

Dolaptan bir sweatshirt kaptım, yatağa tırmanmadan önce üzerime geçirdim ve telefonumda amaçsızca gezindim. Şey, amaçsızca değil. Instagram'ı açtım ve bir aptal gibi Rush'ın profiline girdim. Aylardır hiçbir şey paylaşmamıştı. Ama ben onun fotoğraflarını aramıyordum. Takipçilerine tıkladım ve listede onun adını buldum.

halseyray

Beş bin takipçisi vardı. Adının yanında küçük mavi bir onay işareti bile vardı.

Yirmi küsur takipçim vardı. Hesabım özeldi ve kendi fotoğraflarımı yayınlamaktan nefret ediyordum, bu yüzden benimkilerin çoğu Gloria, Dusty ya da lokantanın fotoğraflarıydı. Yine de

Onun parlak ve ışıltılı, benimse kendim olduğumu bir kez daha hatırlattı.

Feed'inde gezindim, çoğunlukla selfie'lerini ve arkadaşlarıyla olan fotoğraflarını buldum. Ama Rush'la çekilmiş birkaç video da vardı. Ayrılıktan sonra eski sevgilinin gönderilerini kaldırmak bir kural falan değil miydi?

O artık onun değildi.

Rush benimdi.

Bir kusur bulabilmeyi dileyerek kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Ama gerçek hayatta olduğu gibi sosyal medyada da muhteşemdi. Beş bin takipçisi onun kötü bir kız olduğunu biliyor muydu?

Kötü bir kız mıydı?

Rush'a aşıkı ve Rush ondan ayrılmıştı. Sonra hamile olduğumu öğrendi ve onun yerinde olsaydım, muhtemelen ben de kendimi bir sürtük olarak görürdüm.

Duygularıyla empati kurabildiğiniz birinden nefret etmek zordu.

Yastığımın üzerine uzandım, yorganın altına girerken bacaklarımı kıvırdım. Sonra kaydırmaya devam ettim, her resimde kıskançlığım biraz daha artıyordu.

Ne zamandır çıkıyorlardı? Kaç gece koridorun aşağısında onun yatağında uyumuştum? Neden beynim sabahın 2:39'unda gerçekten ama gerçekten düşünmemem gereken sorularla dolup taşıyordu?

Telefonumu komodinin üzerine koydum, ekranı kapattım ve gözlerimi kapatırken yastığımı göğsüme çektim.

Sürtük. Sürtük. Sürtük.

"Bu çok saçma."

"Anlaştık." Işık yandı ve ben irkildim, dik otururken bir elimi kalbimin üzerine vurdum.

Rush kollarını göğsünde kavuştururken kapı aralığından kaşlarını çattı. "Neden yalnız uyandığımı açıklamak ister misin? Yine mi?"

"Uyuyamıyorum." Omuzlarım çöktü. "Seni uyandırmak istemedim."

İçini çekti ve ışığı kapattı, yatağa doğru ilerleyerek arkama geçti. Yorganın altına girerek bana doğru kıvrıldı, o benim tek yastığımı kullanırken ben de onun kolunu baş desteği olarak kullandım.

"Burada neler oluyor?" Şakağıma dokundu. "Bir şey yok."

"Öncesi hakkında mı? Sen ve ben mi?"

"Hayır. Kötü bir rüya gördüm. Son zamanlarda çok canlılar. Squish'i suçluyorum. Şey hakkındaydı, um .. . Halsey hakkındaydı."

Sertleştii. "Halsey?"

"Evet. Onu maçta gördüm. Rüyamdaydı." Biraz uykusuz ve sayıkladığım için itiraf etmeye devam ettim. "Rüyamda bana sürtük dedi ve sonra bütün stadyum sürtük, sürtük, sürtük diye bağırmaya başladı."

Göğsü titremeye başladı.

"Gülme." Karnına dirsek attım, yüzünü yastığa çevirdi ve sesi bastırdı. "Hiç komik değil."

"Hiç komik değil." Bana daha sıkı sarıldı, burnu saçlarımdaydı. Hâlâ sırttığını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Her neyse," dedim, "Instagram'ına bakıyordum. Çok güzel bir kız."

"Meh."

Alay ettim. "Meh?"

"Hepsi sahnelendi, tatlım. Gerçek değil. Senin güzelliğin? O gerçek. Ve Halsey'in internette paylaştığı her şeyden bin kat daha güzel."

"Rush," diye fısıldadım. Bu ifadede çözümlenmesi gereken çok şey vardı. Belki de, bir değişiklik olarak, hiç analiz etmem gerekmiyordu. Sadece ona inanabilirdim.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz."

"Bana tatlı demen hoşuma gidiyor."

"Güzel." O öptü benim Saç, sonra sarılmış Daha derine, rahatlarlen bana sarıldı.

"Rush?"

"Faye?"

"Önce sana sahip olduğü için kıskanıyorum. Senin yatağında o kadar çok gece geçirdi ki." Sayıklıyor olmalıydım. Aksi takdirde bunu asla kabul etmezdim. Seks yüzünden olmalı. Beynimi karıştırmıştı.

"Geceyi benim yatağında geçirebilirsin," diye alay etti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Bana daha sıkı sarıldı. "Evet. Biliyorum. Justin'le birlikte yaşama fikrine pek sıcak bakmıyorum."

Onun adını duyunca burnum sızladı. Onu unutmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, Halsey burada uyumadı."

Dönüp ona bakmak için bir dirseğimi kaldırdım.

"Gerçekten mi?"

"Onun evinde kaldık. Erik'in Kalindi'yle yaptığı gibi."

"Dur tahmin edeyim. Maverick mi?"

"Onun gibi bir şey." Esnedi. "Bu hikayeyi gündüz saatlerine saklayabilir miyiz?"

"Evet." Tekrar uzandım, rahatlamaya ve beynimi kapatmaya çalıştım.

Sürtük. Sürtük. Sürtük.

"Rush?"

"Faye?" diye

mırıldandı. "Bu yatak

çok küçük."

Rush elini kapüşonumun altından geçirip avucunu karnıma bastırdı. "Uyumaya git."

Squish'le konuşmuyordu.

Bu yüzden daha derine sokuldum, kaza yapmamın mümkün olmadığından emindim.

Ama uyandığımda pencereden içeri güneş giriyordu. Rush'ın vücudu benimkine sarılmıştı. Ve gecenin bir yarısı ne kadar net olursa olsun, o aptal rüyayı tamamen unutmuştum.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

RUSH

FLokantanın açılır kapanır kapısından içeri girip beni yanında görünce bir an duraksadı.

Lütfen kendiniz oturun tabelası. Yanakları pembeleşti.

"Merhaba." "Selam, tatlım."

Her iki elinde de birer tabak taşıyordu, her iki tabak da patates kızartması ve köy sosuna bulanmış kızarmış tavuk bifteğiyle doluydu.

Midem guruldadı.

"Hemen döneceğim," dedi ve yiyecekleri pencere kenarındaki kabinlerden birine götürdü.

Dolly's meşguldü. Akşamları olduğundan daha yoğundu. Masaların yaklaşık yarısı Pazar sabahı müşterileri tarafından işgal edilmişti ve karla kaplı otoparkta ön sıralardaki yerlerin her biri doluydu.

Faye müşterilere gülümseyerek yiyecekleri teslim etti. İçecek istasyonundaki ısıtıcıdan bir cezve kaptı, sonra tur attı, kaldırmadan önce seramik bardakları doldurdu ve kapının yanında bana katıldı.

Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Bu sabah küçük yatağında uyandığımızda da aynı sevimli gülümseme vardı. Ayrılırken de aynı gülümseme vardı.

Ben de antrenman yapmak ve ekiple buluşmak için kampüse gitmişim.

O gülümsemeyi gerçekten sevdim.

Bu kız. Benim için o kızdı. O gerçek bir anlaşılmaydı.

"Bütün gün saha evinde olduğunu sanıyordum," dedi.

"Fikrimi değiştirdim. Koçlar günün geri kalanında çalışmamızı ve oyunları gözden geçirmemizi söyledi. Bunu burada yapabileceğimi düşündüm."

Eğildim ve yanağından öptüm. Ne zamandır bunu yapmak istiyordum? Buraya gelip bir restoran dolusu insanın onun benim olduğunu bilmesine izin vermeyi? Çok uzun zamandır. Kahretsin, hiçbir şey değilmişiz gibi davranmayı bırakmak iyi hissettirdi.

Gülümsemesi aydınlandı. "Bir şeyler yemek ister misin?" "Beni şaşırt."

"Kahvaltı mı, öğle yemeği mi?"

"Kahvaltı." Öğlen olmuştu ama Dusty'nin tüm gün süren kahvaltısı hiç eskimiyordu. "Yoğun muydu?"

Faye iç çekerek yemek odasını inceledi. "Pek sayılmaz. Bir Pazar sabahı için normaldi."

"Özür dilerim."

Omuz silkti. "Vazgeçmiyorum."

"İşte benim kızım." Onu kucakladım ve dudaklarımı saçlarının tepesine bastırdım. Sonra onu bıraktım ki o işine dönebilsin, ben de aynısını yapabileyim.

Faye odadayken dikkatimi toplamak imkansızdı. Ne zaman yanımdan geçse ya da sesini duysam, dikkatim önümdeki oyun kitabından başka yöne kayıyordu. Koçların yılın bu zamanında kampüste kalmamızı istemelerinin bir nedeni vardı. Takım olarak çalışacaktık.

Ama bugün, aramızda bu kadar mesafe olsun istemedim. Dün geceden sonra olmaz. O duvarların arkasında kaybolmasını istemedim.

Gerçi ben ona baktığımda, çoğu zaman onun da bana baktığını düşünürsek, belki de endişelenecek bir şey yoktu.

O mutfakta kayboldu ve ben önümdeki açık sayfaya konsantre oldum. Yıllardır oynadığımız, avucumun içi gibi bildiğim bir oyundu. Yine de çalıştım, gözlerimi kapadım ve kafamda canlandırdım.

İkizler doğru, özel.

Daha basit oyunlardan biriydi ama koşucu arkam pas almak için açık değilse bana topu koşturma şansı veriyordu. Bazı oyun kurucular bunun bizi sakatlık riskine sokmasından hoşlanmıyordu ama ben darbe almaktan korkmuyordum ve eğer bu yolda kazanmam anlamına geliyorsa koşardım.

Kitabın bir sonraki sayfasına henüz geçmiştim ki masadan bir tabak kaydı. Kızarmış tavuk biftek ve patates kızartması.

"İçeri girdiğinde ağzının suyunun aktığını gördüm," dedi Faye.

"Belki de sana salyalarım akıyordu."

Gülümsedi ve kabinin karşı tarafına oturdu. "Nasıl gidiyor?"

Bir omzumu kaldırdım, gümüş çatal bıçak takımını rulo peçeteden çıkardım. "Her şey yolunda."

"Bu nedir?" Kitabımı işaret etti. "Oyun kitabı. Bu hafta benim değişmez yoldaşım." "Bir sonraki maçın cumartesi mi?"

Başımı salladım. "Evet, rekorumuz nedeniyle bir hafta sonu daha evimizde oynayacağız."

"Gergin misin?" diye sordu.

"Evet." Başka biri olsa, ailem bile, muhtemelen yalan söylerdim. Hayır derdim. Ama Faye'e değil.

"Yardım edebilir miyim? Sınav ya da başka bir şey?"

"Bu bende var." Kitabın köşesine dokundum. "Ama evet, bir şeyler yapabilirsin. Maça gel."

Bakışlarını masanın üzerinde kenetlenmiş parmaklarına indirdi. Hava soğuk olacaktı ve hava tahminleri daha fazla kar yağacağını gösteriyordu. Muhtemelen o da çalışacaktı.

En kötü ihtimalle hayır diyebilirdi.

Ve ona hayır dedirtecektim. Onu oyunda bu kadar çok istiyordum.

"Tamam."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sana ailemle oturman için bir bilet alacağım."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. "Teşekkür ederim."

Cumartesi günkü maçtan sonra görmesini istediğim tek rüya benim hakkımdaydı. Halsey'in saçmalıklarının kafasını karıştırmasına ihtiyacım yoktu.

"Düşünüyordum da," dedim, bifteğimi kesebilmek için kitabı önümden çekerken. "Birlikte yaşamalıyız."

"Bunu zaten yapmamış mıydık?"

"Hayır, sadece üçümüzü kastediyorum. Sen, ben ve Squish."

Faye'in güzel gözleri bebeğe Squish dediğimde her zamanki gibi yumuşadı. "Gerçekten farklı bir isim bulmalıyız, yoksa okula başladığında bizden nefret edecek."

Sırıttım ve bir ısırık aldım. Kahretsin, güzel yemektir. Yutkundum ve daha önce getirdiği su bardağından bir yudum aldım. "Henry."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Tekrar deniyorum."

"Belki. Brock'a ne dersin?" "Hayır.

Rylie?"

"Liam."

"Carson," dedim, ağzımdan çıktığı anda bunun doğru olmadığını anlamış olmama rağmen.

Neyse ki başını salladı. "Maverick."

Çatalım ve bıçağım hareketsiz kaldı. "Ona Maverick adını mı vermek istiyorsun?"

"Azıcık bile değil." Yüzünü buruşturdu. "Hayır, taşınmak istemenin sebebinin Maverick olup olmadığını merak ediyorum."

Mutfak eşyalarımı tabağın kenarına koydum. "Hem evet hem hayır. Biraz mahremiyetimiz olsun istiyorum ama Maverick'le de bir geçmişimiz var."

"Halsey'le hep onun evinde kalmanızın nedeni de aynı mı?"

Bu konuşmayı tam olarak burada yapacağımızı düşünmemiştim ama belki de burası daha iyiydi. Dolly'nin yeri Faye'in güvenli yeriydi ve bir bakıma benim de yerim olmuştu. Bizim olmuştu.

Kabinde arkama yaslanıp etrafıma bakındım. Ben oyunları gözden geçirirken masaların çoğu boşalmıştı. Odanın en ucundaki bir masada birkaç adam vardı ama peçeteleri tabaklarının üzerinde toplanmıştı ve Faye hesaplarını çoktan bırakmıştı.

"Mav ve ben birbirimizi birinci sınıftan beri tanıyoruz. Yurtta oda arkadaşımıdım."

"Bu kadar uzun süredir birlikte yaşadığınızı fark etmemiştim."

"O iyi bir oda arkadaşı."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bana." Bir elimi kaldırdım. "Bana iyi bir oda arkadaşı oldu. Ve hak etmediğim zamanlarda bile iyi bir arkadaş oldu."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşları bir araya geldi.

Nereden başlamıştım ki? "Mav ve ben birinci sınıfta tanıştık. İkimiz de çapkınlık yapmakla tanınırdık." Burnu kııştı. "Belki de bilmek istemiyorum."

Ben de onun eski sevgililerini bilmek istemiyordum ama Mav'la olan arkadaşlığım hakkındaki gerçeği bilmek istiyorsa, bu geçmişin bir parçasıydı.

"Maverick ilk olarak Halsey ile tanıştı. Birinci sınıfın sonlarına doğruydı. Bir arkadaşımızın evindeydik ve o da başka arkadaşlarıyla geldi. Takıldılar ve birkaç ay boyunca takılmaya devam ettiler."

"Ah." Faye gözlerini kırıştırdı. "Vay canına."

"Hiçbir zaman ciddi değildi. Çıkıyorlardı. Ama Halsey onun başka kadınlarla da takılmasından hoşlanmıyordu."

"Özel olmasını istedi."

"Sanırım. Gerçekten kopacak bir şey yoktu, ama yine de bir gece bunu yapmak için geldi. Onun dışında

Gitti. Başka biriyle. Ben değildim." "Ve birlikte oldunuz."

Başımı salladım. "Evet. Birlikte olmamış olabilirler ama ben çizgiyi aştım. En iyi anım değildi. Onu eve göndermeliydim."

"Ama sen onun yerine biriyle çıkmaya başladın."

"Yaptık. Yaklaşık bir ay sonra. Maverick'in bir ilişkisi yoktu. Hiç umursamadığına yemin ediyor ama arkadaşlığımız ondan sonra değişti. Sanırım sadakatimi kanıtlamaya çalışıyordum. Üzgün olduğumu kanıtlamaya. Bana hala bir takım arkadaşı ve dost olarak güvenebileceğini kanıtlamak."

Kapısını çaldığında oda arkadaşının fahişesiyle yatan bir pislik olmadığımı kanıtlamak, her ne kadar yaptığım tam olarak bu olsa da.

Halsey'in bana aldatan dediğini duymak bu yüzden bu kadar derindi. Nasıl başladığımızı biliyordu. Başlangıcımızdan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu.

"Mav kızmakta haklı olabilirdi ama değildi. Halsey'i hiçbir zaman gerçekten önemsemedi. Hals ile çıkmamıza rağmen ikinci sınıfta birlikte bir ev tutmamız onun fikriydi. Hayır dersem bunun bir drama yol açacağından ve arkadaşlığımızı mahvedeceğinden korktum."

Ve o zamandan beri, yumurta kabukları üzerinde yürüyordum. Bunun bir parçası da onu ve Halsey'i ayrı tutmaktı, bu yüzden onu hiç yatıya çağırmamıştım. Umursadığından değil. Bu onun için de garip olurdu.

"Bir süre önce Halsey ile ilişkimizin bitmediğini biliyordum. Ama çekip gitmem gerekirken onunla kaldım, işi uzattım."

"Bunun bir hata olmadığını kanıtlamak için," diye tahmin etti Faye. "Maverick'e mi? Ya da kendine?"

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "İkisi de."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini uzattı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence sen iyi bir arkadaşsın. Bir hata yapmış olsan bile."

"Teşekkürler." Elini kendi elimle kapattım, avucumu onunkine dayadım. "Mav'in yanına kalması gerekenden daha fazla şey bıraktım."

"Belki bunu biliyordur."

Parmağımla bileğinin iç kısmına bir daire çizdim. "Belki."

"Yemeğin soğuyor."

"Umurumda değil."

Kapı arkamdan çaldı ve ben onu bırakmaya hazır olmadan önce Faye elini çekti. Gözleri omzumun üzerinden içeri giren kişiye dikilmişti.

Döndüm. Gloria ayakkabılarını girişteki paspasa vurdu.

Faye'i bulmak için etrafı araştırdı. Bizi fark ettiğinde Gloria kabinin kenarına doğru yürüdü ve alt dudağını dramatik bir şekilde büktü. "Bana kızmandan nefret ediyorum."

"O zaman bana yalan söyleme." Faye kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Özür dilerim," dedi Gloria.

Ona inanmıştım. Ve Faye'in bakışlarının yumuşamasına bakılırsa o da ona inanmıştı.

"Sadece annemle konuşmanı istedim." "Neden?" Faye sordu.

"Çünkü. O bizim annemiz."

Faye kabinden kalktı ve elini Gloria'nın omzuna koydu. "Bu yeterli bir sebep değil."

"O zaman benim için yap. Lütfen," diye fısıldadı Gloria. "Son zamanlarda farklı biri oldu."

Faye içini çekti. "Bunu düşüneceğim."

"Teşekkür ederim." Gloria onu kucakladı, sonra bıraktı ve karşımdaki kabinde yerini aldı. İlk defa burada olduğumu fark etmiş gibiydi. "Merhaba."

"Hey." Bir lokma patates kızartması için çatalımı elime aldım.

"Demek kız kardeşimi hamile bıraktın."

Çiğnemeyi bıraktım. "Evet."

Gözlerini kısmıştı. "Eğer onun kalbini kırarsan, vücudundaki her kemiği kırarım. İki kere."

"Gloria," diye tersledi Faye.

Bir kahkaha patlattım, neredeyse yemeğimde boğuluyordum. Yutkunurken bir yumruğumu göğsüme vurdum, sonra boğazımı temizlemek için biraz su içtim. Tekrar başımı kaldırdığımda Gloria'nın bakışları her zamankinden daha sertti.

"Merak etme, G." İki elimi de havaya kaldırdım. "Kalbi benimle güvende."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

FAYE

"T kaybedeceksiniz." Macy'nin kolu benimkine dolandı.

"Evet." Wildcats kaybedecekti. Rush kaybedecekti.

Skor tabelasına baktığımda kalbimdeki çatlak biraz daha genişledi.

"Bunun için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum, burnumdaki sızıyı hafiflettim.

"Keşke daha kolay olduğunu söyleyebilseydim." Ryan kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. "Ama kolaylaşmıyor."

Her ne kadar gözlerimdeki yaşları hormonlara bağlamak istesem de, bunun hamile olmakla hiçbir ilgisi yoktu. Bir futbol maçı yüzünden kendimi kaybetmek üzereydim.

Sahada pes etmeyen adamın üzerinde.

Dördüncü çeyreğin bitmesine sadece on altı saniye kalmıştı ve Wildcats iki sayı gerideydi. Bir oyun için daha zamanları vardı. Ama sayı yapsalar bile bu yeterli olmayacaktı. Yine de Rush pes etmiyordu.

Orta sahanın arkasındaki yerini aldı, elleri topu almak için hazırды. Çizginin aşağısına baktı.

Önce soluna, sonra sağına. Onun komutuyla orta oyuncu topu fırlattı. Rush üç adım geri çekildi, bir alıcı arıyordu.

Erik sahanın aşağısına doğru koştu, topuklarındaki savunma oyuncusunu geçmek için elinden geleni yaparken bacakları pompalanıyordu. Hâlâ koşarken bir kolunu havaya kaldırdı.

Rush topu fırlattı ve kış havasında spiral çizerek gönderdi.

Yakala. Top doğrudan Erik'in eline giderken gözümü kırpmadan baktım.

"Evet." Stadyumda bir tezahürat kopunca sıçradım.

Erik topu kaptı ve kovalayan adamı görmezden gelerek koşmaya başladı. Sertçe koştu, her adım onu bitiş çizgisine daha da yaklaştırıyordu. Ancak çizgiye ulaşmadan hemen önce defans oyuncusu atağa kalktı ve Erik'i yere serdi.

Saat sıfıra doğru ilerliyordu. "Ah," diye mırıldandım.

Rush'ın güçlü gövdesi söndü ve kalbimdeki o çatlak onu ikiye böldü. Kaskını çıkardı, terli saçlarından buharlar yükseldi ve bakışlarını ayaklarına indirdi.

"Lanet olsun." Ryan bana daha sıkı sarıldı.

Macy burnunu çekerken kolumdaki tutuşu gevşemedi.

Ağlama dürtümle savaşırken ağzım kapandı, çenem sallanmaya başladı.

Etrafımızda Wildcat taraftarları merdivenlerden çıkışlara doğru ilerliyordu. Bugünün erken saatlerine kıyasla ürkütücü derecede sessizdi. Heyecan havada çatırdıyordu. İlk çeyreğin sonunda skor berabere iken bile.

Ama geride kaldığımızda atmosfer değişmişti. Hayal kırıklığı bir yağmur bulutu gibi çökmüştü. Beklenti endişeye dönüşmüştü. Birkaç sıra gerideki bir adam hakemlere bağırmaya başlamış, her şey için hakemleri suçluyordu.

Sahada çocuklar çember oluşturdu, birkaçı Rush'ı omzundan alkışladı. Kaskı bir elinde sallanıyordu.

tünel çıkışına doğru ilerledi ve yolları kesişen diğer takım oyuncularından birkaçını tebrik etti.

Ama gözden kaybolmadan önce tribünlere dönüp bizi aradı.

Bizi, oyunun başından beri olduğumuz yerde bulduğunda bir kolunu kaldırdı.

Ryan başını salladı. Macy de el salladı.

Ve tek görebildiği şeyin yanağımdan süzülen gözyaşı değil, titrek gülümsemem olmasını umuyordum.

Takımın geri kalanıyla birlikte koçlarla birlikte sahayı terk etti.

Eşyalarımızı toplamak için ayrılmadan önce merdivenlerdeki sıra azalana kadar bekledik.

Ryan ve Macy metal sıralara uyan katlanabilir koltuklar getirmişlerdi. Benim için de bir tane getirmişlerdi ama tüm maç boyunca neredeyse hiç oturmamıştık. Sadece oyun oturulamayacak kadar gergin olduğu için değil, hareket etmek daha sıcak olduğu için de saatlerce ayakta kalmıştık.

Bugün hava sıcaklığı sadece on dereceydi ve gökyüzü açık, güneş göz kamaştıracak kadar parlak olsa da hava cehennem gibi soğuktu.

"Bunun için teşekkür ederim." Macy'nin getirdiği battaniyelerden birini katlayıp omuzlarıma sardım.

"Elbette." Ryan eğilip boş sıcak kakao bardaklarımızı toplarken o da kendi battaniyesini katladı.

Üç boş bardak.

Her şeyden üçer tane getirmişlerdi. Ryan büfeye gittiğinde o da her şeyden üçer tane getirmişti.

"Bugün bizimle oturabildiğin için çok mutluyuz," dedi Macy. "Ben de öyle."

"Rush seninle Noel hakkında konuştu mu?" "Hayır."

Rush ve ben pek bir şey konuşmamıştık. Geçen hafta karmakarışık bir bulanıklıktı.

Son dakika çalışmaları ve final sınavları arasında, birlikte geçirdiğimiz sınırlı zaman ya lokantada ders kitaplarına gmlmekle ya da Rush'ın yatağında birbirimize dolanmakla geçmişti.

"Sanırım okul ve futbolla meşguldü," dedi Ryan. "Eğer işten kaytarabilirsen çiftliğe gelmeni çok isteriz. Noel'i her zaman sadece ailemize ayırdık, bu yüzden oldukça rahat olacak. Sadece dördümüz."

Drdmz. Aile.

"I-" Beni aileden mi sayıyorlardı?

Genellikle günü Gloria, babası ve bykannesiyile geçirirdim. Ancak bu hafta annemin de onlara katılacağı konusunda beni uyarmıştı. Dusty, Mike'la birlikte Idaho'daki ailesini ziyarete gitmek için lokantayı bir haftalığına kapatıyordu.

Ailem bir seçenek değildi.

Rush Noel için onunkini ödünç alsam sorun olur mu?
Muhtemelen hayır.

Ryan ve Macy bana bakıp bir cevap bekliyorlardı.

"Evet." Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Gelmeyi çok isterim."

"Harika." Macy sanki reddedilmeye hazırmış gibi ağır bir nefes verdi.

Ryan gülümsedi, gülümsemesi Rush'ınkine o kadar benziyordu ki tek yapabildiğim ona gülümsemek oldu.

Onlara hediye olarak ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, belki Dusty'nin ofisinde bir yere sakladığı Dolly's Diner kupalarından bir çift alabilirdim. Rush'a da ne alacağıma hâlâ karar verememiştim.

"Gidelim mi?" Ryan sıramızın sonuna doğru işaret etti ve tek sıra halinde merdivenlerden ve rampadan aşağıya, sonra tribünlerin altından ve insanların çadırları ve römorkları söktüğü yere açılan kapıdan geçerek dışarı çıktık.

"Rush lisede ne zaman bir maç kaybetse, ki bu nadiren olurdu, günlerce surat asardı." Macy biz gülerken

kamyonlarına yöneldi. "İçimden bir ses bundan sonra iyi olacağını söylüyor."

"Tek başına somurtmak zorunda kalmayacak," dedim ona.

Arka kapılardan geçerken yine güldü. Üstümü değiştirip işe gidebilmem için beni eve bırakmadan önce soğukta ısınması için birkaç dakika vererek araçlarına bindik.

Dusty bana bir Cumartesi gecesi daha izin vermeyi teklif etmişti ama finaller haftası için çalışma saatlerimi zaten kısaltmıştım. Özellikle de Noel hediyesine ihtiyacı olan iki kişi daha varken çok fazla saat kaçırmayı göze alamazdım.

Ryan ve Macy bizim evde takılıp oturma odasında dinlenirken ben de lokantaya gittim ve saat dörtte varıp kapanışa kadar sürecektir mesaimi başladım.

"Hey," dedim Dusty'ye mutfığa girerken, büyüyen karnımın altından bağlamak için bir önlük kaptım.

"Merhaba şekerim." Hazırlık masasından bana bir öpücük gönderdi. "Bugün yoğun muydu?"

Alay etti.

Lanet olsun. Bugün stadyuma bir yığın broşür daha bırakmıştım. Onlar da aynı grafikteydi: DOLLY'S DINER'I KURTARIN

-Ancak elektrik mavisi yerine neon sarısı kağıda basılmıştır.

"Burada yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı?" Ben sordum.

"Ben iyiyim, bebeğim. Yemek odasına bir sürü temiz çatal bıçak takımı götürdüm."

"Tamam. Gidip sarayım."

Masanın yanından geçerken göz kırptı, kasesinde ne karıştırdığını görmek için yaklaştım. Makarna salatası. Kıvrımlı eriştelere, dilimlenmiş yeşil soğan ve kereviz parçalarıyla karıştırılmıştı. Pastırma parçacıkları atmış, sonra da hepsini kremalı mayonezle kaplamıştı.

Güzel görünüyordu. Makarna salatısından nefret ederdim ama bu çok lezzetli görünüyordu.

"Ne?" Dusty karıştırmayı bıraktı. "Şundan bir kase alabilir miyim?"

"Bu mu?" Elindeki tahta kaşıkla karışımı işaret etti.
"İçinde mayonez var."

"Pastörize yumurta ile yapılmışsa mayonez
yiyebilirim." "Yumurtasız yaptım."

"Oh." Daha da
iyisi.

"Mayonezden
nefret edersin."

Başımı salladım. "Mayonezden nefret ederim. Ama bunu
gerçekten yemek istiyorum." "Belki bu bebek seni
mayonezden nefret etmekten

Sos," dedi ve bir kâse almak için tabak rafına doğru yürüdü.
Omuz silktim. "Belki."

"Belki sonunda sana lazanya yedirebilirim. Gerçi senin
yerine yediği için Rush'ın bundan hoşlanmayacağından
şüpheleniyorum."

"Nereden bildin, boş ver." Ya ona lazanya için iltifat
etmişti -burada hiç sipariş etmediği bir şey- ya da ona paket
servis verdiğimi varsaymıştı.

Dusty bana bir kaşık salata verdi ve ben yemek odasına
yönelirken karıştırmaya devam etti.

Makarnanın ilk ısırığını çekinerek yedim, normalde
mayonezle gelen yaltaklanmayı bekledim. Ama inanılmazdı,
o yüzden geri kalanını da mideye indirdim, sonra ellerimi
yıkadım ve çatal bıçakları yuvarlamaya başladım.

Beyaz saçlarının üzerine kışlık paltolar ve viski şapkaları
giymiş iki yaşlı adam akşam yemeği için beşe çeyrek kala
içeri girdi. Saat beş buçukta altı masa doluydu. İki grup
Wildcats kıyafetleri giymişti.

Belki, sadece belki, o el ilanları işe yaramıştı.

İki yaşlı adamın tabaklarını kaldırırken kapının zili çaldı.
Ryan ve Macy hostes masasında duruyorlardı, yanakları
karanlık ve soğuk akşamdan dolayı kızarmıştı.

Kapı henüz kapanmıştı ki bir başka zil sesiyle tekrar
açıldı.

Rush içeri girdi ve dizlerim büküldüğünde neredeyse bir
tabak düşürüyordum.

Saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi. Üzerinde düğmeli ekose bir gömlek ve Wrangler marka bir kot pantolon vardı. Tek eksiği bir şapkeydi, o zaman yeryüzündeki en seksi kovboy olacaktı.

Yumurtalıklarım
patladı. "Vay be."

O adamdan hamile kalmak her zaman kaçınılmazdı, değil mi? Lastiğimi değiştirdiği günden beri.

Odayı aradı ve gözlerimiz kilitlendiğinde yüzündeki somurtkanlık biraz azaldı.

Tabakları daha sonra temizlemek üzere yere bıraktım ve lokantanın karşısına geçtim. Doğruca onun açık kollarına yürüdüm ve burnumu göğsüne gömdüm. "Merhaba."

"Hey." Ağzını saçlarıma götürdü. "Oyun
için üzgünüm."

"Ben de."

"İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı. "Kaybetmeyi sevmiyorum."

Ellerimi kot pantolonunun arka ceplerine soktum ve bakışlarıyla buluşmak için eğildim. "Akşam yemeği için buraya geleceğinizi bilmiyordum."

Alnı çatlamıştı. "Başka nereye gidebiliriz ki?"

Dolly's'in müdavimi haline getirdiğim tek kişi Rush ise, sanırım bu lokantayı kurtarma görevim tamamen başarısız olmamıştı.

Ellerimi ceplerinden kurtardım ve üç menü aldım, Rush'ın bir menüye ihtiyacı olduğundan değil. Şimdiye kadar ezberlemişti. "Dusty makarna salatası yaptı. Oldukça güzeldir."

Rush'ın kaşları kalktı. "Makarna salatası mı yedin? Sos olarak mayonez kullanılan türden mi?"

"Garip, değil mi?"

"Huh." Başıyla karnımı işaret etti. "Squish olmalı."

"Squish?" Macy yüzünü kaplayan dehşet ifadesiyle sordu. "Rush. Lütfen bana torunuma Squish adını vermeyeceğini söyle."

Rush sırtarak bana göz kırptı.
O dalga geçildi onu için neredeyse bir saat
önce Sonunda bunun sadece bir takma ad
olduğunu kabul etti.

Ve Macy'nin tahmin ettiği gibi, kaybından duyduğu
üzüntü uzun sürmedi.

Garaj yoluna girdiğimizde ev karanlıktı ama ön taraftaki
sokakta park etmiş tuhaf bir araba vardı. Ön kapıdan içeri
bir adım attığımda arabanın kime ait olduğunu anladım.

Sayılır. Maverick'in yatağındaki kadının kim olduğu
hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece orada kesinlikle yalnız
olmadığını biliyordum.

Yatak başlığı duvara çarptı, sabit bir
Güm, güm, güm evin içinde yankılanıyor.

Rush arkamdan içeri girerken kapıyı kapattı. Sesi duydu
ve inledi.

En azından ailesi bunu duymak için burada değildi.
Macy ve Ryan yemekten kısa bir süre sonra çiftliğe gitmek
üzere lokantadan ayrılmışlardı. Rush da onlarla birlikte
Dolly'nin evine gittiğinden, eve birlikte dönebilmek için
benim vardiyamın bitmesini beklemişti.

"Tamam," dedim ona.

"Tamam, ne?"

"Tamam, birlikte taşınalım."

Yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Emin misin?"

Teklif edeli sadece bir hafta olmuştu. Bir hafta bu kadar
büyük bir karar vermek için yeterli bir zaman gibi
görünmüyordu.

Bir parçam kendime yalnız yaşayabileceğimi kanıtlamak
istiyordu. Kimsenin yardımına ihtiyacım olmadığını.

Belki de ihtiyacım yoktu.

Ama ya yardım istersem? İşin en korkutucu kısmı da buydu. Birine yaslanmak istemek. Kontrolü bırakmak istemek. Bir kez olsun her şeyi kendim yapmayı bırakmak istemek.

Rush'ın planının benim planım olmasını istedim. Squish, okul ve konuşma patolojisi. Futbol ve bir gelecek. "Fikrimi değiştirmeden önce öp beni."

Bir anda üzerimdeydi, ağzı dudaklarıma çarpıyordu. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor, dudaklarımın kenarını yalayarak açmaya çalışırken beni kendine doğru çekiyordu. İçime girmesini, beni nefessiz bırakana kadar yağmalamasını ve yutmasını bekliyordum.

Ama Rush dilini benimkinin ucuna değdirdi, bu hızlı dokunuş, geri çekilmeden önce bir inilti duymama yetti.

"Faye, ben-"

Güm. Güm. "Oh, Maverick! Daha sert!"

"Eww." Ürperdim.

Rush elini benimkinin üzerine koyup beni merdivenlere doğru çekerken homurdandı. "Gidiyoruz."

"Evet." Muhtemelen fikrimi değiştirmeyecektim.

Üst kata çıktığımızda gümbürtü azalmıştı. Rush beni yatak odasına götürmek yerine banyoya götürdü ve duşa girip spreyi açtı. Suyun sesi kapalı kapının ardındaki her şeyi bastırıyordu.

Rush gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Çözülen iki düğme göğsünü kaplayan kaba, siyah kılları ortaya çıkardı. Üçüncüsünü de gevşetti ve karın kasları ortaya çıktı.

"Giysilerini çıkar, tatlım." Daha da yaklaşarak tişörtümün eteklerine uzandı. Parmaklarım onun dalgalı karnına doğru yol alırken, yavaşça, santim santim gövdemden çıkardı.

Ona dokunmamak imkansızdı. Artık buna başladığımıza göre, asla duramayacaktım. O yakınımıdayken ellerim vücudunda, ceplerinde ya da kollarındaydı. Eğer oturuyorsak, bir elim kalçasında olurdu. Asla

başka bir adamla da böyle olmuştu, ama her şeyde olduğu gibi Rush bir istisnaydı.

Ellerim daha yukarı kalktı, omuzlarına ulaşana ve gömleğini itene kadar göğsünü sürükledi.

Kollarını silkeleyerek yere düşmesine izin verdi. Sonra gözlerini kapadı ve alnı benimkine değene kadar eğildi. Kavrayışı kalçalarımaya yerleşirken tüm vücudu gevşedi. "Bugün tribünlere bakmak ve seni orada bulmak hoşuma gitti."

"Orada olmak hoşuma gitti."

Ayağa kalktı ve parmaklarını saçlarıma götürerek iş yerinde taktığım kravatu çıkardı. Saç tellerim serbest kaldığında hepsini avucunun içine aldı ve elinin genişliği boyunca bir kez sardı. Sonra çekiştirerek ağzıma sahip olabilmek için başımı geriye doğru itti.

Yaladı ve emdi, hızını yavaştan hızlıya doğru sürekli değiştirdi. Sertten yumuşağa. Bu her zaman bir adım geride olduğum anlamına geliyordu. Kontrol ondaydı ve ben onun merhametine kalmıştım.

Teslim olmak özgürleştiriciydi. Bırakmak.

Dudaklarıma karşı mırıldandı, sonra ayrıldı, beni aynaya doğru döndürürken saçlarıma gevşetti. Boynumu öperken, camın buğulu kenarlarında çerçevelenmiş yansımamıza baktım.

Yanaklarım kızarmış, ağzım ıslanmıştı. Rush'ın vücudu etrafımı sarmıştı, uzun, geniş, güçlü ve mükemmeldi.

Başını kaldırıp gözleri benimkileri bulduğunda kalbim küt küt atmaya başladı.

İkimiz birlikte çok güzeldik. Bir şekilde birbirimize uyuyorduk. Onun gücü ve cüssesi benim küçük bedenimi ve yumuşak kıvrımlarımı tamamlıyordu.

Kot pantolonumu bağlayan lastiği çekmek için göbeğime uzandığında dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra fermuarı indirdikten sonra kotu bacaklarımdan kaydırıp ve ben sütyenimi açarken külotumu da aldı.

Ayağa kalkıp kollarını omuzlarıma doladığında, uyarılmışlığı kalçama sertçe bastırdı.

Tuttuğu yerde döndüm, ellerim onu aşağı çekmek için boynuna uzandı. Sonra bir an için liderlik sırası bana geldi.

Dudağını ısırmama izin verirken, ben aramıza uzandım ve benimkiyle birlikte fayansın üzerine düşene ve siki elimde zonklayana kadar kot pantolonuyla uğraştım.

"Sana içeride ihtiyacım var," diye mırıldandım ağzına.

Kalçalarını öne doğru itti, ben okşarken hızla avuçlarımın içine doğru itti. Avuç içleri kıcıma yerleşti ve etimi yoğurdu, sertçe kazdı. Sonra beni tezgâhın üzerine kaldırdı, mermer çıplak tenime karşı soğuktu.

Rush dizlerimi tuttu, bir parmağını yarığımdan geçirmeden önce onları birbirinden ayırdı. "Benim için ıslandın mı?"

"Sırılsıklam."

Parmağını ağzıma götürdü ve teninde kendimi tadana kadar dudaklarımın arasından geçirdi. Bu bir ilkti. İlkler genellikle tereddütle ya da utançla gelirdi ama bakışlarındaki sıcaklık erotikti. Adem elması sallanırken parmağını yaladım, daha derine emdim.

"Siktir, Faye." Parmağını çekti, böylece ağzı onun yerini alabildi. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

"Rush." Tezgâhın kenarına doğru yaklaştım ve bir bacağımı kalçasına dolayarak onu kendime çektim.

Beni öptü ve ileri doğru iterek içimi tamamen doldurdu.

Vücudum uzunluğunun etrafında gerilirken ağzına karşı ağladım. "Evet."

"Çok iyi hissediyorsun."

"Daha fazla." Kalçalarımı tutarak beni yerimde tutarken ellerimi tezgâha dayadım ve titreyen bir karmaşa haline gelene kadar içeri ve dışarı hareket etmeye başladı.

İnlemelerim duş suyunun sesine karıştı.

Buhar kabardı, tenimi bir parıltıyla kapladı.

Rush kalçalarını her sallayışında içerideki o noktaya tekrar tekrar vuruyordu.

Her derine inişinde, bir anlığına kök salmış gibi kalıyordu. Her vuruş kasıtlıydı, sanki

hareketlerinde altta yatan bir mesaj vardı.

Bir şey söylemek ister gibiydi.

İç duvarlarım onun etrafında çırpınmaya başladı, vücudum kenara doğru daha hızlı ve daha hızlı yarışıyor. Aramıza uzandı ve parmağıyla klitorisimi buldu.

Sinir demetine doğru bir tur attım ve patladım. Etrafında nabız gibi atarken her kasım gerildi ve titredi, ayak parmaklarım kıvrılırken sıktım ve sıktım.

"Siktir," diye küfretti dişlerini sıkarak, elleri kalçalarımnda sıkılaştı. Sonra başını tavana doğru eğdi ve ikimiz de tamamen tükenene kadar kendi boşalması için kükredi.

Öne doğru düştüm, o beni kollarıyla sararken göğsüne doğru yığıldım. Birbirimize sarıldık, zor nefes alıyorduk, sonunda kalp atışlarım yavaşladı ve gözlerimi araladım.

Rush bana gülümsedi ve beni duşa götürmeden önce burnuma tatlı bir öpücük kondurdu.

O benim saçımı yıkadı. Ben de onun vücudunu yıkadım. Su soğuduğunda kurulandık ve yatmak için onun yatağına gittik, çarşafların altında birlikte kıvrılırken kıyafetlerle uğraşmadık.

"Oyunun için üzgünüm," dedim burnumu boğazına dayayarak.

Dudaklarını şakağıma değdirdi. "Ne oyunu?"

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

RUSH

M Ayaklarını sehpanın üzerine koymuştu. Televizyonda ESPN oynuyordu, sesi kısılmıştı. Ve Faye kanepede yanıma kıvrılmış, uyuyor ve gömleğime salyasını akıtıyordu.

Bu bizim Pazartesi akşamı rutinimiz haline gelmişti. Akşam yemeğini pişiriyorduk, sonra gecenin geri kalanını birlikte kıvrılıp kitap okuyarak, ders çalışarak ya da Faye uyuyana kadar televizyon izleyerek geçiriyorduk ve ben de onu üst kattaki yatağına taşıyordum.

Neredeyse bir saattir uyuyordu ama henüz onu hareket ettirmeye hazır değildim. Bir tekme daha hissedene kadar olmazdı. En azından bir tekme olduğunu düşündüm.

Elim karnının üzerindeydi ve yaklaşık otuz dakika önce bir hareketlenme olmuştu. Tekrar hissetmek için bütün gece beklemek zorunda kalsaydım, burada, bu kanepede kalırdım.

Ön kapı açıldı ve Maverick içeri adım attı.

Ağzını açtı ama konuşmadan parmağımı dudaklarıma bastırdım ve "Sus" dedim.

Gözlerini devirdi. Bok kafalı.

Ayakkabıları girişteki paspasın üzerine kar kümeleri bıraktı ve o daha ayakkabısını kapatmadan içeriye soğuk bir hava doldu.

kapıyı açtı. Sonra sırt çantasını yere bıraktı ve paltosunun fermuarını açtı.

Son birkaç haftadır pek konuşmamıştık. Noel tatilinin çoğunu ailesinin evinde geçirmiş, annesiyle takılmıştı. Faye ve ben de tatil için çiftliğe gitmiştik.

Annem ve babam yedi gün boyunca onu sevgiye boğmuşlardı. İlk başta bunu izlemek neredeyse üzücü olmuştu. Sevgiyi hak etmediği için değil, bu durum onu çok şaşırttığı için.

Ailesinin onu hediyelerle ya da özel yemeklerle şımarttığı hiç olmamıştı. Hafta bittikten sonra bile annemle babamın kucaklaşmaları onu şaşırtmış gibiydi.

Ama zamanla alışacaktı.

İhtiyacımız olan şey buydu.

Zamana.

Üç ay sonra Squish burada olacaktı. Sadece ikimizin olduğu üç ay daha.

Ve Maverick. Şimdilik.

Okul yılının ortasında, özellikle Faye'in fiyat aralığında çok fazla kiralık ev yoktu. Bir bütçeden bahsetmemişti ama ne zaman karşılayamayacağı bir ilan bulsak yüzündeki gerginliği fark ediyordum.

Bu yüzden şimdilik beklemeye ve aramaya devam etmeye karar verdik. Umarım sömestr sonuna doğru daha fazla seçeneğimiz olur. En kötü ihtimalle yatak odasını birkaç aylığına çocuk odasına çevirecektik.

Faye, Maverick'in yeni doğmuş bir bebekle yaşamaktan nefret edeceğinden emindi ve bebek doğmadan önce taşınmasını umuyordu.

Belki de haklıydı. Ama Mav da çocukları severdi ve içimden bir ses onu şaşırtabileceğini söylüyordu.

Maverick odayı geçti ve koltuğun diğer ucundaki koltuğa oturdu. Şapkasını geriye doğru döndürdü ve dikkatini televizyona verdi.

Sesin kapalı olduğunu fark ettiğinde, yanımdaki minder üzerinde duran kumandaya uzandı, ama önce

dokunabilirdi, eline vurdum.

"Ciddiyim," diye mırıldandı.

"Başlıkları okuyun."

Okul yeniden başladığından beri Faye kampüste ve Dolly'nin yerinde uzun saatler çalışıyordu. Onun uykuya, bir spikerin hafta sonu spor karşılaşmalarından bahsetmesini dinlemekten daha çok ihtiyacı vardı.

"Değişmişsin," dedi. "Pek sayılmaz."

Çenesi büküldü. "Son zamanlarda seni neredeyse hiç görmedim." Onu bugün hem antrenmanda hem de ağırlık çalışmasında görmüştüm. "Uyanık olduğun her dakika onunla birliktesin," dedi.

"Evet."

"Halsey ile öyle değildin. Sen her zaman arkadaşlarını, takımını ön planda tutardın."

Faye'in vücudu gerildi, bu artık uyandığının bir işaretiydi ama hareket etmedi ya da gözlerini açmadı.

Belki de dinlediğini bildiğini fark etmedi.

Mav bu konuşmayı yapmak istiyorsa, bunun için burada olmak istiyorsa, o zaman benim için sorun yoktu.

"Faye benim takımım Mav. O her zaman önce gelir. Hayır, Halsey ile öyle değildim. Çünkü Halsey Faye değil."

Maverick ve ben Halsey hakkında, olan biten her şey hakkında yıllar boyunca hatırlayamadığım kadar çok kez konuşmuştuk. Bu genellikle onun küçümseyici bir yorumu, benim de bir özrüm olurdu. Bana bunun önemli olmadığını söyleyip geçiştirirdi ve ben de ikisinin arasında her zaman bir mesafe olmasını sağlardım.

Konuşmalar yapmıştık ama hiçbir şeyi çözememiştik.

Bunu tekrar konuşmanın zamanı gelmişti. Son kez.

"Halsey ile olanlar için özür dilerim. Güveninizi kırdığım için özür dilerim."

"Sorun yok," dedi.

"Hayır, değil. Pişmanım. Ben böyle bir adam değilim."

İçini çekti ve şapkasını çıkarıp ellerini saçlarında gezdirdi. "Önemli bir şey değil. Birlikte değildik ve bu uzun zaman önceydi."

"O zaman sadakatimi test etmeyi bırak." "Ne?"

"Bunu hiç söylemedin ama sen ve Halsey arasında bir seçim yapmamı bekledin. Ve çoğunlukla seni seçtim."

Maverick'le takılmak için Halsey'le olan planlarımı kaç kez iptal etmişim? Maç izlemek istediği için onu kaç kez ekmişim? Kaç kez bir randevuyu ertelemek için futbolu bahane etmişim, oysa Maverick beni kızdıran bir yorum yapmıştı?

Onca ay önce, kamptayken Halsey'in öfkeli sesli mesajlarını dinlediğimde, onları öfkeli ve dramatik diye geçiştirmiştim. Ama o tamamen haksız değildi. Ayrılığımız için Halsey'i suçlamak adil değildi. Onu asla ilk sıraya koymamışım, gerçekten ilk sıraya.

Olsaydı bile, uzun süre dayanamazdık. Bunu şimdi anladım.

Halsey Faye değildi.

"Her zaman Faye'i seçeceğim. Her zaman. Sen benim en iyi arkadaşımsın Mav. Ama o benim takımım."

Maverick'in bakışları kızın yüzüne kaydı ve kaşları birbirine yaklaştı. "Anlıyorum. Bir çocuğun olacak ve-"

"Sorun bebek değil."

"Rush." Alay etti. "Hamile olmasaydı birlikte olacağınızı mı söylüyorsun?"

"Evet, öyleyim."

Bu alternatif bir gerçeklikti. Nasıl ve ne zaman bir araya geleceğimizden emin değildim ama içten içe Faye'e giden yolu bulacağımı biliyordum.

Başını salladı ve bakışlarını kucağına indirdi.

Bana inanması için ne gerekeceğinden emin değildim. Asla inanmama ihtimali vardı. Ama bu onun

sorun, benim değil.

"Onu yatağa g t recek m." Kumandayı aldım ve kanepenin üzerine fırlattım. Artık istediği kadar yüksek sesle dinleyebilirdi.

Ancak daha dik oturmak için bir hamle yaptığım da, Faye'in yan tarafından, tam avucumun altından bir sallantı geçti.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve eli benimkini kapamak için havalandı. "Bunu hissettin mi?"

"Hey, Squish." O kadar geniş gülümsedim ki canım acıdı.

Tekrar olmasını beklerken Faye hareket etmiyor, zorlukla nefes alıyordu. Ama adam dönmeyi bitirmiş olmalıydı çünkü karnı normal hareketsizliğine geri döndü. Başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Lanet olsun."

Onu alnından öptüm. "Yine yapacaktır."

G ğs m  iterek kanepenin kenarına doğru kaydı. Sonra başını yana eğerek Maverick'e baktı. "Neden benden hoşlanmıyorsun?"

Mav, pislik, bunu inkar etmedi. "O benim en iyi arkadaşım." "Ve sen benim ona kazık atacağımı ya da Bir şey mi? Yoksa bilerek hamile kaldığımı düşündüğün için mi?"

"Onun içinde büyüklük var. Tanıd ğım herkesten daha fazla. Bir yere gidiyor ve bu da şöhret ve servet demek. Ben sadece bakıyorum."

 kisinin birbirlerine bakışlarını izlerken Faye mırıldandı, eli dalgınca yan tarafında aşağı yukarı geziniyordu. "Senin yerinde olsaydım ben de ş phelenirdim. Bu adil."

"Gerçekten mi?"

"  inde büyüklük var." Bana baktı ve gülümsedi. "Ama ona bakan tek kişi sen değilsin."

Faye'in ne kadar özel olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Muhtemelen yoktu. Ama Maverick'in yüzündeki ifadeye bakılırsa o da bunun farkına varmaya başlamıştı.

Faye omuz silkti ve ayağa kalktı. "Neye istersen inan, Maverick. Aslında Rush'a karşı korumacı tavrın hoşuma gidiyor.

Ortak bir noktamız var. Ama eğer gerçekten en iyi arkadaşınsa, o zaman böyle bir pislik olmayı bırak."

Kaçan kahkahayı durduramadım.

Faye sakarca bir gülümsemeyle sehpanın üzerinden atladı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Ancak daha oturma odasından çıkamadan Mav ayağa fırladı.

"Bekle."

Döndü ve ona sıkılmış bir bakış attı. "Öyle mi?"

Bana baktı, uzun bir süre yüzümü inceledi. Araya gireceğimi düşündüyse yanıliyordu. Faye'in arabuluculuk yapmama ihtiyacı yoktu. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Mav boğuk bir nefes verdikten sonra elini Faye'e doğru uzattı. "Ateşkes mi?"

Ona baktı, gözleri bir tuzakmış gibi kısılmıştı.

"Son zamanlarda biraz hıyarlık ettim."

"Sayılır mı?" Alay ettim.

"Özür dilerim," dedi. "Taşınmanızı istemiyorum. Taşınmak istemiyorum ve yeni oda arkadaşları bulmak istemediğimden de eminim. O yüzden ateşkes ilan edelim ve bu işi bitirelim."

Elini tutarken Faye'in ağzının köşesi yukarı kalktı. "Peki. Ateşkes."

Adam başını salladı, onu bırakmak için elini açtı ama kadın sıkıca tuttu.

"Eğer bir daha benim yemeğimi yersen, patronum evcil yılanlarından birini getirir ve yatağına bırakır."

"Siktir." Ben kahkahayı patlatırken sanki kız onu sokmuş gibi elini kızın elinden kurtardı.

Faye kıkırdarak bana şeytani bir gülümseme attı. Maverick bu tehdide inanmadıysa aptalın tekiydi.

"Bu kadar küçük bir insan için aslında biraz korkutucusun," dedi. "İyi ki geceleri yanında uyuyan adam ben değilim."

"Bir gün, umarım aşık olduğun kadın seni öyle bir sarar ki, aşağı ile yukarı arasındaki farkı anlayamazsın. Ve umarım ben de buna en ön sıradan tanık olurum."

"Ha." Gülüşü kısa ve kuruydu. "Asla olmayacak."

"Asla asla deme." Faye'in uyarısı, üst katta gözden kaybolurken de devam etti.

"Huh." Mav o gittiğinde çenesini ovuşturdu. "Çok alıngan."

"Öyle."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Pekala. Tamam. Anlıyorum. Çekiciliğini görebiliyorum. Güzel bir kız. Ve evet. Artık bilerek hamile kaldığına inanmıyorum."

Sesindeki onay mıydı? Eğer öyleyse, gerçekten önemli değildi. Ama kabul ederdim. Faye'in üzerindeki stresi azaltacaksa ateşkeslerini kabul ederdim.

"Cidden taşınacak mısınız?" diye sordu. "Sana bağlı."

Koltuktan kalktım. "Ol. Sikeyim."

Güzel."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Kahretsin. Özür dilerim. Mesaj alındı."

"Teşekkürler." Faye'in sehpanın etrafından dolanıp merdivenlere doğru yürüdüğü yolu takip ettim.

"Rush?" Mav ben tırmanamadan beni durdurdu. "Şükran Günü'nde, benimle oturduğunda. Hiç teşekkür etmedim."

"Gerek yok dostum. Ben buradayım. Neye ihtiyacın olursa." Sertçe yutkundu.

"Minnettarım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle üst kata çıktım ve Faye'i odamda buldum. Yatağın kenarında oturmuş, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"Gloria?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bana bir bebek isimleri listesi gönderdi. Onlar annemin önerileriydi."

"Oh."

Gloria da Faye gibi inatçıydı. Faye ona ne kadar sık anneleri hakkında konuşmaktan vazgeçmesini söylese de Gloria durmuyordu.

Eğer dikkatli olmazsa, Gloria zorlamaya devam ederse, Faye'i hayatından çıkaracaktı.

"Her neyse." Faye telefonunu komodinin üzerine koydu.

"Hepsi zaten veto ettiğimiz isimlerdi."

"Aklını başından almamı ister misin?" Kapıyı kapattım ve odayı geçip yüzüm onun kine değene kadar eğildim.

"Evet." Onu yatağa bastırduğım da ağzıma gülümsedi, muhteşem saçları yüzünün etrafına ipeksi dalgalar halinde dökölüyordu.

Bu gecenin ışığında kırmızıdan çok altın rengi görünüyordu. Oğlumun Faye'den miras almasını çok istediğim birkaç özelliği vardı. Karamel gözleri. Ve bu saçlar.

Ellerim saç tellerine dolanırken, nefesimiz kesilene ve birbirimizin kıyafetlerini yırtana kadar onu öptüm.

Birlikte yatmaya başlayalı bir aydan fazla olmuştu ama her gece kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmam gerekiyordu.

Onu çırılçıplak soymak günün en sevdiğim kısmı haline gelmişti. Yatakta onun yanına uzandım ve ellerimin krem si, pürüzsüz teninin her santimini ve karnının şişliğini keşfederek dolaşmasına izin verdim.

Sikime uzandı ve onu eline aldı.

İlk vuruş tam bir mutlulukt u. Ucunda bir boncuk oluştu ve parmağını ağzına götürmeden önce başparmağıyla onu kayd ırdı.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Parmaklarımı çekirdeğine kadar takip ederek sordum. Sonra kıvrımlarını ayırdım ve orta parmağımı içeri soktum. "Ağzını mı yoksa bunu mu doldurmamı istiyorsun?"

"Rush." Kukusu çırpındı, sikimi kavrayışı sıkılaştıkça dizleri daha da açıldı. "Becer beni."

Bacaklarının arasına geçtim, üzerinde diz çöktüm. Sonra k ıçını kalçalarımın üzerine çektim, böylece kendimi girişine konumlandırırken kalçalarını eğbildim.

Başka bir gece, dün gece duşta yaptığım gibi ağzını dolduracaktım. Yarın, dilimde onun tadı olacaktı. Ama bu gece, onu uyuyana kadar becerdikten sonra vücudundan akan dölleri mi görmek istiyordum.

O ağlarken gözlerini kapatarak eve doğru ilerledim.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde başladı, kalçalarını tutuşum onu hareketsiz kalmaya ve her darbeyi almaya zorluyordu. Ama göğsünde bir kızarıklık belirip o güzel göğüslerine yayılıp meme uçlarını pembe bir kırmızıya dönüştürdüğünde, bir dirseğinin üzerinde doğrulup bana uzandı.

Ağızlarımız birleştğinde, iki beden mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ettik.

"Rush." Nefes nefese kalırken elleri omuzlarımı pençeledi. "Daha sert."

Onu daha sert becerdim. Daha hızlı.

"Oh, Tanrım." Sırtını kamburlaştırdı, orgazm olurken vücudu kıvranıyor, bir mengene gibi etrafımda zonkluyordu.

Onun serbest kalması benimkini tetikledi ve dillerimiz ve uzuvlarımız birbirine karışarak bir araya geldik.

"Faye." Vücudunun içine akarken adını tekrar tekrar inledim.

Her seferinde daha iyiye gitti. Bu nasıl mümkün oldu? Bu nasıl gerçek olabilir?

Tükenmiş ve kemiksiz bir halde ona doğru sarktım, ağırlığımı onun yanına ve karnına doğru kaydardım. Ben daha çekilmeden yarı uykuya dalmıştı.

"Uyu." Alnından öptüm ve onu yorganın altına soktum, sonra banyoya yöneldim.

Döndüğümde baygındı ama onu temizlemek için ılık bezi etine bastırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Rush?"

"Tatlılar mı?"

Ben bakışlarını karşılayana kadar bekledi. "Hiç bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüğün oldu mu?"

Evet, her gün. Her lanet gün.

"Değil," diye söz verdim, midemdeki o çukurun, bir şeyin gelip her şeyi berbat edeceği korkusunun sadece bir hayal ürünü olduğunu umuyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

FAYE

TRush saçları bembeyaz kar taneleriyle dolu halde içeri girerken lokantanın kapısı çaldı.

Mart ayının başlarıydı ve keyifli bir hafta boyunca neredeyse bahar gelmiş gibiydi. Kahverenginin ortasında yeşil çimenler filizlenmeye başlamıştı. Ama bu sabah gri gökyüzü ve uğursuz bulutlarla uyandık. Saat on birdeki dersim sırasında kar yağmaya başlamıştı ve o zamandan beri durmamıştı.

"Hey," dedi Rush, siyah saçlarını karıştırarak.

"Üzgünüm geciktim." "Sorun değil."

Paltosunun fermuarını açtı ve en yakın kabinin arkasına attı. "Yollar berbat durumda. Sanırım arabanızı bu gece burada bıraksak iyi olur, yarın kar küreme araçları yetiştikten sonra gelip alırsınız."

"Tamam." Arabasız olmak, özgürlüğümün elimden alınması hoşuma gitmiyordu. Ama kötü yollarda araba kullanmak da istemiyordum, özellikle de direksiyon başında oturmak gittikçe daha rahatsız edici olmaya başlamışken.

Karnım kocaman olmuştu. Son iki ayda o kadar hızlı büyümüştü ki her sabah aynada kendimi zor tanıyordum. Geçen haftaki randevumda doktor Squish'in dokuz kiloluk bir bebek olacağını tahmin etmişti.

Bir insan devinden çocuk sahibi olmanın sorunu buydu.

"Ekip toplantısı nasıldı?" Ben sordum.

"Peki." Omuz silkti. "Koç Ellis'le konuşmak için geç saate kadar kaldım. Kontrol etmek ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedi."

Bebekle birlikte. Benimle.

Rush'ın koçları olduğu için biraz kıskanmıştım. Bana anlattığı kadarıyla hepsi de hamileliğiyle yakından ilgileniyordu. Doktor randevularımın öncelikli olduğunu biliyorlardı ve antrenman ya da çalışma programlarıyla çakıştıklarında koçları onu bu zorunluluktan muaf tutuyorlardı. Onu ve geleceğini gerçekten önemsiyorlardı.

Onlar bir takımdı.

Rush iki ay önce Maverick'e benim onun takımı olduğumu söylemişti. O zaman bu kelimeyi neden kullandığını gerçekten anlamamıştım. Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, bir takımın onun hayatında ne kadar önemli olduğunu daha iyi anladım.

Kampüste çok fazla hamile öğrenci yoktu. Bebek sahibi olacağımız kampüste oldukça yaygın bir bilgiydi. Kışlık montlarımın ve kalın, sıcak tutan katlarımın arkasında bile şişliğimi saklamak mümkün değildi. Ufak tefek bir insandım ve sanki bir karpuzu bütün olarak yutmuş gibi görünüyordum.

Tuhaf bakışları görmezden gelmek ve şu anda beni boğan okula odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Rush oturduğum masaya geldi ve benimkinin yanındaki sandalyeyi çekti. Saçlarımı öptü ve kolunu omuzlarıma doladı. "İyi misin?"

"Stresli." Masanın üzerine dağılmış ders kitaplarına ve kâğıtlara başımla işaret ettim.

Bu son dönem en kolay olmalıydı. Çok fazla ders yüküm yoktu, diğer son sınıf öğrencilerinin dört ayda yaptıklarını ben üç aya sığdırmıştım. Profesörlerim bana hızlandırılmış bir program vermişti, böylece final sınavlarıma son teslim tarihimden iki hafta önce girebilecektim.

Tek umudum iki haftalık tamponumun yeterli olmasıydı. Eğer Squish erken gelirse, şey ... Şu anda bunu düşünemezdim bile.

Çocuk odasını hazırlamamıştık. Rush eşyalarımı onun dolabına taşımamı isteyip duruyordu ama o kadar meşguldüm ki buna öncelik vermemiştim. Bebek kıyafetlerim, bezlerim ya da beşiğim yoktu. Alışverişe çıkmamız gerekiyordu ama fazla param yoktu. Rush ihtiyacımız olan her şeyi alacaktı ama zamanım tükeniyordu.

Yakında her şey farklı olacaktı.

Şu an çok iyiydi. Çok, çok iyiydi. Hayat her zamankinden daha iyiydi. Farklı bir şeye hazır değildim.

İyiliğin bitmesine hazır değildim.

"Belki de bu hafta sonu alışverişe gitmeliyiz." Kelimeler ağzından çıkarken kalın ve ağır geliyordu.

"Pekâlâ. Annem beşiği almak istiyor. Gerisini bölüşmeye ne dersin?"

"Elbette." Kendisi almayı teklif etmediği için minnettar bir şekilde ona hüzünlü bir gülümseme verdim.

Bir gün, eğer bu iş aramızda yürürse, onun parasını nasıl alacağımı öğrenmek zorunda kalacaktım, değil mi? Bu fikir tüylerimi diken diken ediyordu, ama zamanla, kendimi sömürüyormuşum gibi hissetmemeyi umuyordum. Bağımsızlığımdan vazgeçiyormuşum gibi. Ve bu çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Her zaman katkıda bulunacaktım.

Ama eğer NFL'e giderse... bu gerçekten anlayamadığım bir zenginlik seviyesiydi.

Ve şimdi denemenin zamanı değildi.

Kendimi çok fazla kaptırdığım için bu düşünceden sıyrıldım. Yeni doğmuş bir bebekle hayatta kalmamız için daha bir yılımız vardı.

Okul masrafları olmadan, maaş çeklerimden daha fazla tasarruf etmeyi umuyordum. Tabii kreş araştırdığımdan daha pahalı çıkmazsa. Ama belki Rush'ın bebekle kalmak için evde olduğu saatlerde çalışabilirdim.

Lojistik bulanıktı ve başım zonklamaya başladı.

Dusty ile doğum izni hakkında konuşmamıştım. Sadece birkaç hafta izin almayı planlıyordum ama ya daha fazlasına ihtiyacım olursa?

Çok fazla soru, çok fazla bilinmeyen vardı. Neden bunları şimdiye kadar çözememiştım? Doğum tarihime altı hafta kalmışken nasıl olur da hiçbir planım olmazdı?

Çoğu ebeveyn muhtemelen bu işleri şimdiye kadar çözmüştü. Bunu çözme, hemen çözme zorunluluğu günlerdir beni rahatsız ediyordu.

"Tatlılar."

Rush'ın sesiyle irkildim. "Öyle mi?"

"Aklını kaçırmışsın."

Evet. Evet, öyleydim. "Çok bunaltıcı." "Parçalara ayır. Her seferinde bir şey."

"Tamam." Lokantanın etrafına bakındım. "Doğduktan sonra ne kadar izin almalıyım?"

"Birkaç ay mı?"

Gözlerim yuvalarından fırladı. "İki ay izin alamam."

"Neden?"

Para. Gerçek cevap buydu. Ama buna ne diyeceğini biliyordum. Bana paramız olduğunu söyleyecekti, ben de ona farklı bir cevap verdim. "Dusty. Yardıma ihtiyacı var."

Gözlerini benimkilere dikmiş, ağzını kapatmıştı.

Boş bir lokantada yalnızdık.

Dusty'nin benim yardıma ihtiyacı yoktu, gerçekten. Mike'la tekrar bir araya geldiklerinden beri, Mike çoğu zaman onunla birlikte burada oluyordu. Dün gece üçüncü bir yılan almaktan bahsettiklerini duydum. Bir piton. İyy.

Eğer bu sefer gerçekten ciddiyseler, o mutfakta yemek pişirirken kız da masalarda bekleyebilirdi.

"Konuş onunla," dedi Rush. "Bak bakalım ne düşünüyor."

Önümde açık duran kitaba boş gözlerle bakarak başımı salladım.

"Bu gece burada başka ne yapman gerekiyor?" diye sordu. "Fazla bir şey değil. Sandalyeleri kaldırın ve yerleri paspaslayın."

"Ben yardım ederim. Belki Dusty erken kapatır. Bu havada kimsenin geleceğini sanmıyorum." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı.

Tam sandalyeleri masalara koymak üzere kaldırmaya başlamıştık ki, mutfaka açılan kapı açıldı.

Dusty hışımlla yemek odasına girdi, yüzü kıpkırmızıydı ve ağzını kaşlarını çatarak büzmüştü. Onu bu kadar kızgın gördüğüm tek an, üç yıl önce yanlışlıkla masasına bir su bardağı döktüğümde bir müşterinin bana küçük bir kaltak demesiydi.

"Sorun nedir?"

Bir elini kaldırdı ve içinde neon sarısı bir broşür vardı. Kâğıt ve başlığı - DOLLY'NİN YEMEKHANESİNİ KURTARIN - buruş buruştu, sanki bir yumruk haline getirmiş, sonra da düzleştirmişti. "Mike'ın kampüste çalışan bir arkadaşı bugün ona verdi. Bu da ne böyle?"

"Um, pazarlama?" Kahretsin.

Dusty bir adım daha yaklaşırsa önüme atlayacakmış gibi yakınımnda dururken Rush'ın sıcaklığı sırtıma vurdu.

Ona saçmaladığını söyleyecektim ama kadın çok öfkeliydi. Bana.

Daha önce bana hiç kızmamıştı.

Tamam, belki de DOLLY'NİN YEMEĞİNİ KURTARMAK bir tokattı. Onu küçük düşürmek istememiştim, sadece dikkat çekmeye çalışıyordum. İnsanlar ona acıdıkları için geldilerse, yemeği için de kalacaklardı. Sadece onları kapıdan içeri sokmamız gerekiyordu.

"Dusty." İki elimi de havaya kaldırdım. "Ben sadece lokantayla ilgili haberleri yaymaya çalışıyordum."

"Yapma," diye tersledi ve tüm bedenim irkildi.

Tüm vücudu öfkeyle titreyerek bana bakarken gözlerimden yaşlar süzüldü. Sonra her şey durdu. Bir göz kırptı, öfkeliydi. Sonra omuzları içe doğru kıvrıldı ve elindeki broşür yere düştü.

"Bu restorandan çok sıkıldım, Faye. Buradan nefret ediyorum. Çoğu gün, keşke yakıp kül edebilsem diyorum."

Ağzım açık kaldı ama ne diyeceğimi bilemedim.

Dolly onun hayatıydı. Onun mirası. Buradan nefret mi ediyordu? Ne zamandan beri?

"Bunu satamam," dedi Dusty. "Annem mezarında ters döner. Ailem ..."

Ailesi bu restorani aldığı için ondan nefret ediyordu. Eğer satarsa onu hor görürler. Kuzeniyle yediği yemekten bana hiç bahsetmemişti. İyi gittiğini varsaymışım ama bildiğim kadarıyla bir daha görüşmemişlerdi.

"Fark etmez." Bir elini havaya kaldırdı. "Hiç önemi yok. Para kazandırmadığı için satamıyorum. Kimse yavaş yavaş iflas eden eski bir lokantayı istemez."

"Özür dilerim."

Dusty çenesini indirdi, ellerini kalçalarına koyarken yere bakıyordu. Bir an için ağlayacağını sandım.

Dusty'nin ağladığını hiç görmemişim. Çelik gibi sertti. Taş gibi sağlamdı.

"Burada kapana kısıldım." Kafasını kaldırdığında yüzündeki duygu kaybolmuştu. Öfkeden daha da sinir bozucu olan boş bir bakışla bana baktı. "Her gün başarısızlıklarımınla yüzleşmek zorunda kalıyorum."

"Ama Dolly's başarısız olmak zorunda değil. Bu yüzden yaptım-"

Bir elini kaldırarak beni durdurdu. "Buradan kurtulmamın tek yolu başarısız olması."

Başımı salladım. "Başarısız olmasını mı istiyorsun?"

"Eğer değil, şekerim. Ne zaman olacağı." Dusty'nin sesindeki umutsuzluk beni tam kalbimden bıçakladı.

Dolly'nin Lokantası'nı kurtarma şansı olsa bile bunu kullanmazdı, değil mi? Onu burada tutan ailesine duyduğu kin miydi? Yoksa annesinin isteklerine sadakat mı? İkisi de mi? Burayı satıp gitmemesi hiç mantıklı değildi.

uzakta. Gururunu feda edip batan gemiyle birlikte batacağını.

Bu restorana ne kadar para dökmüştü?
Daha ne kadar kanının kurummasına izin verecekti?

Sonuna kadar. Başka seçeneği kalmayana
kadar. İnatçı. Çok inatçıydı.

"Bu lokantaya bağlı kalmanı istemiyorum," dedi. "Benim gibi değil."

"Pekâlâ." Buraya bağlı değildim. Evet, burayı seviyordum. Dolly's hayatımın o kadar büyük bir parçası olmuştu ki, kalbimin bir parçası haline gelmişti. Ama bir gün buradan gideceğimi hep biliyordum.

"Kovuldun."

Sendeledim, omuzlarım Rush'ın bedenine çarptı. "Ne?"

"Kovuldun."

"Beni kovuyor musun?" Bu bir şaka mıydı? Aptalca ilanlar yüzünden beni kovuyor muydu?

"Evet."

Çenem düştü. "Ama bu işe ihtiyacım var."

"Seni serbest bırakıyorum. Çok bağlısın, bebeğim."

"Maaş çekime mi bağlıyım? Evet." Sesim çok yüksekti paniklemiş bir şekilde. "Beni kovamazsınız."

Kimse beni işe almayacaktı, bu hamileyken olmazdı.

Dusty'nin bakışları karnıma kaydı, sanki beni kovarsa gerçekten mahvolacağımı fark etmiş gibiydi. "Bebek doğana kadar vaktin var. Sonra işin biter."

"Dusty-"

"Ben nazik değilim, bunu biliyorsun."

Hayır. Nazik değildi. Ama zalim de değildi. Bu zalimceydi.

Eğilip broşürü aldı ve sıkı bir kâğıt top haline getirdi.

"Bu senin iyiliğin için, şekerim."

"Buna gerçekten inanıyorsun," diye fısıldadım.

"I yap." O başını salladı bir kere, sonra bükülmüş etrafındave mutfakta kayboldu.

Kapı sallanmayı bıraktığında odayı kalp kırıcı bir sessizlik doldurdu. Kalbim her atışta acıyordu.

Kovuldum. Az önce beni kovdu. Bir an bile duraksamadan geçim kaynağımı elimden almıştı. Bunu çocuğumdan almıştı.

Yani annesine sadakatinden dolayı burada kalacaktı, pislik aile üyeleri işi bıraktığını söyleyemesinler diye burada kalacaktı, tüm bunlar olurken işlerini kaybedecekti çünkü bu kabul edebilecekleri bir sonuçtu.

Bunun ne anlamı var ki?

Sadakati nasıl olur da bana doğru uzanmaz? Bunca yıldan sonra Dolly's'deki zamanım böyle mi sona erecekti?

Bir parçam bu restorana bir daha adım atmak istemiyordu. Bu gece onu terk etmek ve bir daha arkama bakmamak. Ama bu işe ihtiyacım vardı. Kira, bebek kıyafetleri ve bebek bezi için paraya ihtiyacım vardı. Gururum beni yarın öğleden sonra normal vardiyam için buraya geri getirecekti.

Ben de en az Dusty kadar bu binada kapana kısılmıştım.

"Sorun yok." Rush kollarını omuzlarıma doladı ve beni vücuduna doğru çekti. "Ona biraz zaman ver."

Daha fazla gözyaşı dökerken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Fikrini değiştirmeyecek."

"Sadece kızgın."

Dusty'yi tanıımıyordu, benim onu tanıdığım gibi değil. Karar verilmişti. Tereddüt etmeyecekti.

"Eve gitmek istiyorum," dedim Rush'ın yanından çıkarken. "Araba kullanabilirim."

"Faye-"

"Arabamı burada bırakmak istemiyorum." Kitaplarımla birlikte masaya gittim ve onları sırt çantama doldurmaya başladım. Tam fermuarını çekmişim ki kapının zili yüzümü kapıya doğru kaldırdı.

Rush, "Üzgünüm, kapatıyoruz," dedi.

Girişteki kadının yemek için gelmediğini fark etmemişti.

Zayıf ve çelimsizdi. Çok zayıftı. Yanakları solgun ve teni griydi. Başörtüsündeki kar tanelerini fırçaladı. Kumaş benim saçlarımla aynı çilek sarısı rengindeydi. Onunkiyle aynı renkte olmalıydı.

Saçı olmaması dışında.

Karamel gözleri benimkilerle buluştuğunda donuk ve sessizdi ama yine de gülümsemeye zorladı. "Merhaba, Faye."

Saçı neredeydi? "Merhaba anne."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

RUSH

| Sevdiğiniz birinin kapanışını izlemek yürek parçalayıcıydı.
Kapa çeneni. sen Dışarı. Yürek
parçalayıcı ve tamamen
Sinir bozucu.

Faye o kadar içine kapanmıştı ki yürüyen bir hayalet gibiydi.

Evin içinde sessizce ilerliyordu ve son iki gündür neredeyse hiç konuşmamıştı.

Dusty onu "kovduğundan" beri. Annesi lokantaya geldiğinden beri.

Zombi Faye'e dönüşmüştü.

"Nereye gidiyorsun?" Ceketini giyerken mutfaktan sordum. Cuma sabahıydı. Kampüse bu kadar erken gitmesi için hiçbir neden yoktu, hele de bugünkü tek dersi saat bire kadar başlamamışken. Saat üçe kadar da lokantada çalışmayacaktı.

Sertçe yutkundu ama cevap vermedi. Gerçi sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Ben de seninle geliyorum." Yağladığım tostı tabağa bırakıp ceketimi almak için oturma odasına geçtim.

"Yalnız gitmem gerek."

Botlarımı çektim.

"Acele et-"

"Seninle geliyorum, Faye." Tartışma yok. Annesini görmeye gidecekse, ben de orada olacaktım.

"Senin dersin var," dedi.

"O zaman kaçıracağım."

Çarşamba gecesinden sonra, Faye'in yanımda olmadan Brynn'e yaklaşmasına izin vermeyecektim.

Brynn kaba ya da zalim olduğu için değil. Ama ölmek üzere olduğu için.

Faye'in annesiyle zor bir ilişkisi olabilirdi ama Brynn yine de onun annesiydi. Geri çekilmesi, uzaklaşması beni dehşete düşürüyordu.

Kızımın kalbini biliyordum. Büyük, açık ve itiraf ettiğinden daha savunmasızdı.

Brynn'e yakın olsun ya da olmasın, onun ölümü Faye'i etkileyecekti. Sert bir şekilde. Ve o darbe geldiğinde, yalnız olmadığından emin olmak için orada olacaktım.

"Ben ..." Faye başını salladı ve gözlerinde bir damla yaş parladı. İki gündür ondan gördüğüm ilk gerçek duyguydu bu.

Onu acı içinde görmekten nefret ediyordum ama her şey Zombi Faye'den daha iyiydi.

"Ne yapmayayım?" Önünde durdum ve parmaklarımı saçlarının arasına soktum. En azından dokunuşumdan çekinmedi. Sessizleşmiş olabilirdi ama en azından ona dokunmama izin verdi. Ve geceleri ona sarılmama izin veriyordu.

"Nerede yaşadığımı görmeni istemiyorum," diye fısıldadı.

Onu alnından öptüm. "Ya şimdi seninle gelmeme izin verirsin ya da Dusty'den adresi alırım."

"Sana

söylemeyecek."

"Hayır, ama Gloria

söyleyecek."

Gözleri benimkilere dikildi, kısıldı. O küçük bakışa binlerce kez katlanabilirdim. Kalbimi fetheden ateşin sadece bir ipucuydu bu. "Gloria'nın numarası sende yok."

Cebimden telefonumu çıkardım, kız kardeşinin numarasına gelene kadar rehberde gezindim. Sonra görebilsin diye havaya kaldırdım. "Ben de seninle geliyorum."

"Peki." İç çekti.

Düşündüğümünden daha kolay oldu. Ya bu tartışmayı kazanamayacağını bildiği için ya da derinlerde bir yerde parçalanmış olduğu için. Bu ziyaretin ne kadar zor olacağını biliyordu.

Kendi ayaklarına botlarını geçirdikten sonra yemek masasından sırt çantasını aldı ve beni dışarı kadar takip etti.

"Ben kullanırım," dedim ve Yukon'un kilidini açtım.

Sözsüzce yolcu tarafındaki kapıyı açtı, içeri tırmandı ve emniyet kemerini bağladı.

Hafta başındaki fırtına geçmişti ve gökyüzü açık ve maviydi. Güneş sabah soğuğunu çoktan kovmuş ve karı eritmeye çalışıyordu. Oluklardan su damlıyordu ve yollar sulu karla kaplıydı.

Faye kasabanın içinden geçerken bana yol tarif etti ve evler eskidikçe, kabalaştıkça, elleri gergin bir şekilde karnını okşadı. "Burası güzel bir yer değil."

"Yani?" Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Nerede yaşadığın umurumda değil. Tek umursadığım şimdi nerede yaşadığın."

Başını salladı, boştaki eliyle sola dönmeme işaret ederken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Sonra ön camdan dar şeride bakarken elimi sıkıca kavradı.

Eski arabalar ve yıkık dökük evler sokağı dolduruyordu. Her penceresi ve kapısı kontrplakla kaplanmış bir evin önünden geçtik. Birisi evin ön duvarına turuncu renkte GİRMEYİN yazmış. Bahçede sarı bir uyarı bandı vardı.

Yetkililerin yıkılması gereken meth evleri için yaptığı şey buydu ve arazinin kendisi de

zararlı kimyasallar.

"Şu. Kahverengi." Faye başıyla meth evinin hemen yanındaki yeri işaret etti.

Yüz hatlarımı düzenledim, herhangi bir tepkiyi gizledim, böylece yüzüm pasif kaldı. Ama lanet olsun. Burası onun büyüdüğü yer miydi?

Ev küçüktü, bizim evin yarısı kadardı. İki katlıydı ve dış cephe kaplaması bazı bölgelerde dökülüyordu. Verandadaki çıkıntı, çökmekten bir kat daha uzakta görünüyordu. Üst kattaki çatı bir köşeden çöküyordu ve komşusu gibi pencerelerden birkaçı kontrplakla kaplıydı.

Sokağa park ettim ve diğer evlere göz gezdirdim.

Brynn'inki çoğundan daha kötü durumda görünüyordu. Birkaçının önünde daha yeni arabalar park etmişti. Bir tanesi tadilatın ortasında gibi görünüyordu.

Faye arabadan indi ve küreksiz kaldırımında yürüdü.

Takip ettim, ayağı kayarsa diye ellerim onu yakalamaya hazırdı ama o ağırdan aldı. Buz yüzünden miydi? Yoksa içeri girmek istemediği için mi?

Garaj yolunun ağzında durdu ve boş bir ifadeyle eve baktı. Sonra tahtayla kapatılmış pencereyi işaret etti. "Orası benim odamdı. Ben sekizinci sınıftayken pencere kırıldı. Yeni cam yaptırmak yerine o tahtayı koydurdu."

Bu yüzden mi panjurların kapanmasını hiç istemiyordu? Lanet olsun.

Ne dedim ben? Bunu nasıl kolaylaştırdım?

"Buraya geri döneceğimi düşünmemiştim," dedi, benden çok kendi kendine.

Elim onunkini sıktı.

Garaj yolunda tıkış tıkış iki araba vardı. Biri bu haftanın karıyla kaplıydı ve hiç kullanılmamış gibi görünüyordu.

aylar içinde taşındı. Diğeri kuru, lacivert bir minivandı. Sürgülü kapının üzerinde beyaz renkle Mission Hospice yazıyor.

Çarşamba günü Brynn'i lokantaya getiren minibüsün aynısıydı.

"Geleceğinizi biliyor mu?" Ben sordum.

Faye başını salladı. "Söz vermek istemedim."

Kızına canavarlık etmiş bir kadına bile olsa, Faye tutamayacağı bir söz vermezdi.

Onu sevmiştim.

Her geçen gün daha da fazla.

Faye keskin bir nefes aldı, sonra omuzlarını dikleştirdi ve verandaya doğru yürüdü.

Kapıyı çalarken yanına yaklaştığımda sarkan çatıya temkinli bir bakış attım.

Brynn Çarşamba günü ona pek bir şey söylememiştir. Sadece hasta olduğunu. Hayır, ölüyordu. Kelime seçiminde netti. Ölüyordu.

Gloria kanseri biliyordu. Faye'e annelerini araması için baskı yapmasının nedeni buydu. Ama Brynn, Gloria'dan Faye'e gerçeği söylememesi için söz almıştı. Brynn, Faye'in onu suçluluk duygusuyla aramasını istemiyordu.

Faye'in onunla bir daha konuşmayacağını anlamış olmalıydı. Büyük kızını görmek istiyorsa, bu adımı atması gerekiyordu. Bu yüzden Çarşamba günü, kar fırtınasının ortasında, bakımevi hemşiresi tarafından davet edilmek üzere lokantaya gelmişti.

Faye istekliyse, Brynn konuşmak için bir şans istiyordu.

Kapı keskin bir gıcırtila açıldı. Gül rengi önlükler giymiş, kısa beyaz saçlı, iri yapılı bir hemşire bize sıcak bir gülümseme verdi. "Merhaba. Sen Faye'sin."

Faye başını salladı. "Öyleyim."

"Annen sürekli senden bahsediyor. Söylediği kadar güzelsin."

Faye'in eli elimde kıpırdandı, annesinden gelen bir iltifat karşısında bir anlık şok geçirdiğine şüphe yoktu.

Gloria, Faye'e Brynn'in değiştiğine dair söz vermişti. Belki de doğruydu.

"İçeri gelin." Hemşire bizi içeri aldı.

İçeri girdik, hemşireyi kısa giriş yolundan oturma odasına kadar takip ederken Faye'in eli benimkinden kurtuldu. Sehpanın üzerinde yanan bir mum vardı, vanilya ve şeker kokuları odayı dolduruyordu.

Hemşire, "Yatak odasında," dedi. "Ona burada olduğunuzu söyleyeyim."

Faye mekânı incelerken yavaş bir daire çizdi. "Burası temiz. Eskiden hiç temiz değildi."

Bakışlarımı ona kilitlemiş, kafasının içinde neler olup bittiğine dair bir ipucu arıyordum ama o bomboştu. Zombi Faye geri dönmüştü.

"Geri gelin," diye bağırdı hemşire.

Faye kollarını karnının üzerinde kavuşturdu, elleri dirseklerini kavradı ve evin içinden geçerek bir merdivenin önünden geçen ince bir koridora doğru yürüdü.

Hemşire başıyla onayladı ve bize Brynn'in yatak odasını işaret etti.

"Merhaba." Brynn yatağında uzanıyordu, battaniyeleri vücuduna sarmıştı. Kızını görünce solgun yüzü aydınlandı. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Ben, um ..." Faye yutkundu ve burnunun ucunu ovuşturdu. "Bu sabah dersim yoktu."

Antiseptik, ilaç ve ölüm gibi kokuyordu. Faye'in arkasından eşikten geçerken kokular burun deliklerimi yaktı.

Evin geri kalanı gibi oda da temiz ve düzenliydi.

"Oturmak ister misiniz?" Brynn başıyla boş bir odayı işaret etti.

Köşedeki sandalyeye. "Kalkamadığım için beni affedin. Bugün çok yorgunum. Tedavilerden sonra bana iyi bir steroid veriyorlar. O günlerde hareket etmek daha kolay oluyor. Ama etkisi geçince kimsenin işine yaramıyorum."

Çarşamba günü bir tedavi görmüş olmalıydı, çünkü o akşam berbat görünüyordu ama şimdikinden on kat daha iyiydi.

Daha önce birinin öldüğünü hiç görmemiştim ama Brynn'in bu dünyada fazla kalmayacağı kesindi.

Maverick'in annesine hazırladığı şey bu muydu? Başucunda oturup Meredith'in bir deri bir kemik kalmasını mı izleyecekti?

Faye hareket etmedi. Kapı ile yatak arasındaki boşlukta donmuş bir halde annesine baktı.

"Lütfen." Brynn tekrar gülümsemeye çalıştı ama ağzını zorlukla açabildi. "Benimle otur."

Sesinde bir yalvarış vardı, sanki Faye buradan çıkıp giderse bunun kızını son görüşü olacağını biliyordu.

Elimi Faye'in beline koydum, itmedim, çekmedim. Sadece burada olduğumu bilsin diye bir dokunuş.

Bir süre bana yaslandı, ihtiyacı olanı çaldı, sonra sandalyeye doğru yürüdü ve kenarına oturdu.

Duvara doğru kaydım, beş çekmeceli bir şifonyerin yanında durdum. Üstünde çerçeveli bir fotoğraf vardı, resim solmuş ve sarıyla eskitilmişti.

Kadın kameraya doğru gülüyordu. Bir an için Faye olduğunu düşünerek iki kez çekmedim. Ama Brynn'in fotoğrafıydı, geçmiş yıllardan genç ve sağlıklı.

Faye annesine o kadar çok benziyordu ki, bu tekinsizdi.

"Gloria bana bebekten bahsetti." Brynn'in yorgun gözleri Faye'in karnına kaydı; karnı çoğunlukla paltosuyla gizlenmişti ama hamile olduğu şüphe götürmüyordu. "Erkek mi?"

"Evet." Faye başını salladı.

"Umarım saçını alır. Çok güzel saçların var." Faye eski halının üzerindeki bir noktaya baktı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Brynn'in sesindeki çatlak gözyaşlarıyla birlikte geldi. Sonra öksürük başladı, o kadar sert ve gürültülüydü ki vücudu ikiye ayrılacak gibiydi.

Hemşire koşarak geldi ve nöbet bitene kadar Brynn'in yanına gitti. Sonra ona bir yudum su verdi ve bir kez daha yastıklara yaslanmasına yardım etti.

Hemşire, "Onun için fazla konuşmak zor," dedi. Yani, bunu kısa kes.

"Ben iyiyim." Brynn'in sesi düzensiz ve sertti.

Hemşire ona hüzünlü bir gülümseme verdi ve sonra odadan çıktı.

"Özür dilerim Faye." Brynn sanki her nefes alışında doğum sancısı çekiyormuş gibi zor nefes alıyordu.

Akciğer kanseri olduğunu düşünürsek, muhtemelen öyleydi. Terminal akciğer kanseri.

Tedavileri sadece bu süreci uzatmaya yönelikti ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Çarşamba günü bize çok uzun süre beklediğini söylemişti.

"Sadece bunu sana söylemek istedim." Brynn'in yüzünden yaşlar süzüldü. "Söyleyebildiğim sürece."

Faye alt dudaklarını ısırırken çenesi titriyor, kendi gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Yanına gittim ve elimi uzattım.

Hiç tereddüt etmeden aldı, o kadar sert sıktı ki parmak eklemlerim çatladı.

"İsimleriniz var mı?" Brynn konuşmak için çaresiz görünüyordu. Kızından gelecek herhangi bir cevap için.

Ama Faye sessiz kaldı, ben de onun yerine cevap verdim.

"Henüz değil," dedim. "Hâlâ fikirler üzerinde düşünüyoruz." "Gloria'ya bir liste mesaj attım. O da gönderdi mi?"

Ona üzgün bir gülümseme verdim. "Evet, o gönderdi."

"Onları kullanmak zorunda değilsin." Brynn hırıltılı bir ses çıkardı, göğsünden çıkan ses o kadar yüksek ve acınasıydı ki odayı doldurdu.

"Harry?" Faye başını kaldırdı, eli hâlâ benimkini tutuyordu. "Hayır. Jason?"

Başını iki yana salladı.

"Peki ya Gannon?" Brynn söyledi. "Soyadını mı kullanacaksın? Belki ilk adı olarak değil ama iyi bir göbek adı. Benzersiz bir isim."

Faye'in bakışları annesine kaydı. Boşluk kayboldu. Ve benim kızım, benim güçlü Faye'im, annesine

Lütuf. Brynn bunu hak etse de etmese de Faye'in kalbi ikisine de yetecek kadar büyüktü.

"İyi fikir, anne."

"Teşekkürler." Brynn mırıldandı, gözleri dalgalanarak kapandı. "Ben de beğendim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

FAYE

"Hey." Maverick elinde boş bir bardakla mutfığa geldi.
"Merhaba." Bulaşık makinesinin sepetinden son çatal ve kaşıkları alıp çatal-bıçak çekmecesine koydum.

"Rush bana annenden bahsetti. Özür dilerim."

Kapları kendi yuvalarına yerleştirdim ve "Teşekkürler" diye mırıldandım.

Annem ölmüştü.

Rush'la birlikte onu çocukluğumun geçtiği evde ziyarete gitmemizin üzerinden üç hafta geçmişti. O zamandan beri, her biri Gloria'yla olmak üzere dört kez daha gitmiştim. Annemle birlikte daracık yatak odasında oturmuş, hırıltısını, öksürüğünü ve konuşmaya çalışmasını dinlemiştik. Son günlerinde umutsuzca düzeltmeye çalıştığı yanlışlar için özür dilemesini dinledik.

Onu beşinci kez görmeyi, yalnız gitmeyi planlamıştım. Ancak Cuma günü, yani ziyaret etmeyi planladığım gün, bakımevi hemşiresinden bir telefon aldım.

Annem uykusunda ölmüştü.

Cenaze töreni istememişti, bu yüzden iki gün önce Gloria, babası ve ben annemin küllerini dağıtmak için Mission'ın dışındaki dağlara gitmiştik.

Chuck ağlarken birkaç kelime söylemişti.

Gloria o kadar çok ağlamıştı ki konuşamıyordu.

Ve rüzgârda kaybolana kadar ondan geriye kalan gri buluta baktım.

Çarşamba günüydü. Gideli beş gün olmuştu ve ben henüz bir damla gözyaşı dökmemiştim.

Bu normal değildi. Aşırı derecede hamileydim ve vücudum aşırı hormonlar içinde yüzüyordu. Hüngür hüngür ağlayan, çılgın bir karmaşa olmalıydım. Benim neyim vardı da ağlayamıyordum?

"Ben, um ..." Maverick bir elini yüzünde gezdirdi. "Anlıyorum. Sayılır. Eğer konuşmak istersen."

Hayır, konuşmak istemiyordum. "Belki başka bir zaman." "Olur. Merak etme."

Bulaşıkları bitirdim, çamaşır makinesini kapattım ve yanından geçip oturma odasına gittim, üst kattaki duşa girip saçlarımı yıkamaya, pijamalarımı giymeye ve uyumaya hazırdım.

Ama ben çıkamadan Mav adımı seslendi. "Faye?"

Bu adam. Ben yokmuşum gibi davranamaz mıydı? Haftalardır birbirimizden kaçıyorduk. Ateşkesimizi sürdürmenin en kolay yolu buydu. Sadece ateşkes yüzünden döndüm. Çünkü savaştacak enerjim yoktu. "Öyle mi?"

Mav boğazını temizledi, o kadar uzun süre tereddüt etti ki ne söylemek istediğini unutmuş gibiydi. Sonra mutfak masasındaki sırt çantasına doğru yürüdü ve fermuarını açarak düz mavi bir hediye çantası çıkardı. Köşeleri buruşmuş ve kenarları kırıkmıştı, sanki ders kitaplarıyla kavga etmiş ve kaybetmiş gibiydi.

"Bunu senin için aldım." Elini beyaz kurdeleli sapın üzerinde gezdirdi. "Annenden sonra bunu sana ne zaman vermem gerektiğinden emin değildim ve ... neyse. Al bakalım."

Odanın karşısına geçti ve ben çantayı elinden alana kadar çantayı uzattı.

Bir parça mavi kağıt mendili kenara koyduktan sonra, göğsünde Treasure State Wildcats logosu olan lacivert bir tulum çıkardım.

Bebek için aldığımız ilk hediye değildi ama belki de en değerlisiydi.

Rush bana Mav'in çocukları sevdiğini söylemişti ve ben ona inanmamıştım. Eğer oğlumu seviyorsa Maverick Houston'dan nefret etmeye devam etmek imkânsız olacaktı.

"Teşekkür ederim." Gülümseyerek tulumu yerleştirdim ve tekrar merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Faye? Gerçekten çok üzgünüm. Annen için." Sesindeki atlak, göğsüme inen bir balyoz gibi de olabilirdi.

Duygularım o kadar hızlı kabardı ki nefes almakta zorlandım. Burnumdaki sızı dayanılmaz hale gelirken gözyaşlarım sel oldu. Beş gün ağlamadan idare edebilmişim. Tam beş gün. Zamanım dolmuş olmalıydı. Belki de o kadar da kırılmamıştım.

Nasıl olmuştu da başımın belası Maverick sonunda beni çözen adam olmuştu? Hemşireden telefon aldığım da soğukkanlılığımı korumuştum. Gloria her yıkıldığında ve kollarımda ağladığında kendimi toparlamıştım. Ama Maverick'in kendi gözyaşlarıyla savaşmasını izlemek benim felaketim olabilirdi.

Annesini gerçekten seviyordu, değil mi? Hastalığı onun dünyasını sarsmıştı.

Keşke onun iyiliği için, nasıl veda edileceği konusunda verebileceğim bir tavsiyem olsaydı. Ama annemden uzun zaman önce ayrılmıştım. Ve ona veda etmemiştim.

Son ziyaretimde Gloria ona okuldaki bir çocuktan bahsederken annem uyuyakalmıştı. Onu dinlenmesi için bırakmıştık ve söylemem gerekenleri bir sonraki ziyaretimde söylemeyi planlamıştım.

Ancak bir sonraki ziyaret olmamıştı ve şimdi söylenmemiş olan her şey boğazımı tırmalıyordu. Zihnimde defalarca prova ettiğim kelimeler kafamın içinde bağırıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Sadece onlar için olan kişi gitmişti.

Bu bir lütuftu. Onları duyamadığına sevinmişim çünkü pek de nazik değillerdi. Dürüst ama gerçektir. Ve annemle olan gerçekliğim acı vericiydi.

Sessizliğim onun merhametiydi.

Bence bu onu kırabilirdi ve sonunda yeterince kırılmıştı.

Gözlerinin altını silerken bir duvara baktı. "Ciddiyim. Konuşmak istersen buradayım."

"Pekâlâ." Boğazımdaki yumruyu yuttum. Sonra Maverick'in önünde ağlamak istemediğimden, kalbimin ağırlığı karnımın ağırlığı kadar ağır bir şekilde yukarı çıktım.

Son basamağa ulaştığımda açık banyo kapısına baktım. Duş alma fikri birden çok fazla iş gibi göründü, bu yüzden Rush'ın odasına girdim ve yatağının kenarına çöktüm.

Nefesim boğazımda düğümlenerek gözyaşlarımın gelmesini bekledim. Annesinin yasını tutan bir kızın bedenimi sarsan hıçkırıkları için. Ancak alt kattan gelen o kısa duygu dalgası birinci katla ikinci kat arasında bir yerde sönüp gitmişti.

Artık sadece beynimde sis ve göğsümde uyuşukluk vardı.

Ne kadar süre orada oturup hiçliğe bakarak bir şeyler hissetmeyi beklediğimden emin değildim. Ama Rush'ın sert sesi sisi yarıp geçtiğinde belim ağrımaya başlamıştı.

"Selam." Sabah giydiği kot pantolon ve uzun kollu tişörtle kapıya yaslandı.

"Merhaba."

Odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı, sonra önümde diz çökerek ayakkabılarımı çözdü. Bugün kampüse gitmeden önce onları benim için bağlamıştı çünkü ayaklarıma yetişemiyordum.

"Annem bana ayakkabılarımı bağlamayı öğretmedi," dedim. "Sana bunu hiç söyledim mi?"

"Hayır."

"Dördüncü sınıf öğretmenimdi. Bir gün bağcıklarımı bağlamak yerine ayakkabılarımın içine soktuğumu fark etti ve teneffüslerde bana nasıl bağlanacağımı öğretti. Gloria sekiz yaşındayken ona ben öğrettim."

Baldırlarıma masaj yaptı, iri elleri gergin kaslarımı ve şişmiş ayak bileklerimi yoğurdu. Rush ne zaman annemden bahsetsem fazla konuşmazdı, muhtemelen söylenecek fazla bir şey olmadığı için. Onun en büyük hayranı değildi.

Dusty de öyle.

Bu yüzden mi ağlamakta zorlanıyordum? Brynn Gannon söz konusu olduğunda gözyaşlarımı çoktan tükettiğim için mi? Son yirmi bir yılda hepsini kullanmış mıydım?

"Neden ağlayamıyorum?" Boğazım zımpara kağıdıyla kazınıyormuş gibi hissediyordum. Gözlerim sulanmıştı ama üç kez kırptıktan sonra tekrar kurudular. "Neredeyse dokuz aylık hamileyim, bitkinim, kocamanım ve ölmüş annem için ağlamam gerekirken ağlayamıyorum. Neyim var benim böyle?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktı, yüzümü ellerinin arasına alırken alnını alnıma dayadı. "Senin hiçbir sorunun yok."

Duygularımı yüzeyden çekmeye bile çalışmadan sustum. Sadece derinlere süzıldüler, sonunda yok olacakları deliklerine süründüler. "Sanırım duş alacağım."

"Yapma." Rush'ın başparmağı yanağımda bir çizgi çizdi. "Benimle kal."

Gözlerini aradım, o muhteşem, korunmasız yüzünü. Rush oldukça cana yakın bir adamdı, ama sadece ikimiz olduğumuzda tüm numaraları bırakıyordu. Tamamen savunmasızdı. Bu, kalbinizi ellerinde tutan kişiye verdiğiniz türden bir açıklıktı.

"Eskiden yalnız hissederdim. Her gün." Elimini yanağına koydum. "Artık yalnız hissetmiyorum."

"Sen değilsin."

"Bu beni korkutuyor." Yalnızken kaybedecek pek bir şey yoktu. Ya şimdi? "Eğer bu gerçek olamayacak kadar iyiye, eğer bu dağılırsa, asla toparlanamam."

"O zaman sanırım dağılmasına izin veremeyiz." Gözlerinin içine baktım.

"Söz ver bana."

"Sana söz veriyorum." Öne doğru eğildi ve dudaklarını yumuşak, tatlı bir öpücükle dudaklarıma bastırdı. Sonra öne doğru yığıldığımda kolları beni bekliyordu, yüzüm boğazına gömülene ve teninin kokusunu içime çekene kadar beni kendine çekti.

"Gloria onu aramamı söylediğinde onu aylar önce arasaydım her şey farklı olur muydu bilmiyorum. Bence daha fazla zamanımız olsaydı, çok fazla şey konuşmuş olurduk. Tüm acıları yeniden yaşırdık. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onu affediyorum. Bunu sonsuza dek taşıyamam."

"Güzel," diye mırıldandı.

"Onu özlemiyorum. Aynı zamanda özlüyorum."

İşlemem gereken çok fazla kalp ağrısı vardı. Bu gece çözemeyeceğimiz bir şeydi, tamamen değil. Ama Rush burada olacaktı, ne kadar sürerse sürsün, konuşmaya hazır olduğumda beni dinlemeye hazır olacaktı.

"Onun da sustan nefret ettiğini söylemiş miydin?" Adam başını salladı. "Hayır."

"Benim gibi tanıdığım tek kişi o. Ya da belki ben onun gibiydim."

Ve işte oradaydı. Hepsinden daha büyük bir korku. Ruhumun derinliklerinde bildiğim ama dile getirmeye cesaret edemediğim.

Uzaklara eğilip Rush'ın gözlerine baktım. "Ya ben de onun gibiysem? Ya onu mahvedersem? Ya ölürsem ve benden nefret ettiği için ağlayamazsa?"

Annemden nefret ettiğimden değil. Pek sayılmaz. Sadece onun yasını nasıl tutacağımdan henüz emin değildim. Ve bu yasın gözyaşlarıyla dolu bir nehir gibi olmayacağından şüpheleniyordum. Kalbimde muhtemelen on yıllarca taşıyacağım sessiz bir hüznün olacaktı.

Rush, "Senden nefret

etmeyecektir," dedi. "Edebilir."

Rush başını salladı. "Seni benim sevdiğim gibi sevecek. Sahip olduğum her şeyle."

Beni seviyordu. Bu bir sürpriz değildi, gerçekten. "Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum." Başparmağı yanağını okşadı. Bir damla gözyaşıyla ıslandı. Benim gözyaşımla.

Rahatlama sarsıcıydı ve kollarına düştüm, ilk hıçkırık kaçarken beni tutmasına izin verdim. "Ben de seni seviyorum."

Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu.

Beni çekti, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken beni öptü.

Ellerim gömleğini kavradı ve ikimiz de nefessiz kalana kadar onu yakınımında tuttu. Sonunda ayrıldığımızda yüzüm ıslaktı ve boğazımdan yarı hıçkırık, yarı kahkaha kaçtı. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

Rush Ramsey, olağanüstü oyun kurucu, Wildcat futbol kahramanı, onur öğrencisi ve patlak lastik tamircisi, beni severdi.

Belki de şanslıydım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RUSH

A Yirmi dört Nisan.

Taslak günü. Faye'in doğum tarihi.

Bu akşamki seçmeleri izlemeyi planlamıştım ama onun yerine şehrin öbür ucundaki lokantaya gidip telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim. Saatler önce bir mesaj ya da arama bekliyordum ama öğleden sonra vardiyası için ayrıldığından beri Faye'den tek bir kelime bile duymamıştım.

Dün gece zor bir gece geçirmiş, çok rahatsız olduğu için zar zor uyumuştı. Sonra beli ağrımaya başlamıştı. Doktoru aramış, doktor da bunun erken doğum belirtileri olabileceğini ve kasılmalar başlarsa aramasını söylemişti.

Giriş yapması gerekiyordu. Neden giriş yapmamıştı ki?

Dolly'nin evine giden engebeli yolda hız sınırının çok üzerinde bir hızla ilerledim. Yeşil dış cephesi görüldüğünde, Faye'in Explorer'ı arka kapıya park etmişti, ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Otoparka dönmek için yavaşladığımda ayağım gazdan çekildi.

Garip bir şekilde kalabalık park yeri.

"Ne oluyor be?"

Tek boş yer üçüncü sıradaydı. Orayı aldım ve park ettim, diğer araçları taramak için dışarı çıktım.

Üç arabanın arka camında Treasure State çıkartmaları vardı. Birkaç tane de şehir dışı plaka vardı. Ve, bekleyin . . .

Bu Maverick'in kamyonu miydi?

Aceleyle ön kapıya doğru ilerledim ve pencerelerden içeriye baktım. Yemek salonu insanlarla doluydu.

Aslında öğrenciler. Dolly's'de birkaç kez gördüğüm birkaç yaşlı müdavimin olduğu bir masa dışında, diğer tüm masalar benim yaşımdaki insanlarla doluydu.

Kapının zili tanıdıktı ama restoranın gürültüsü ve koşuşturması onu tamamen yuttu. Normalde olduğu gibi oyalanmadı.

"Rush." Maverick bir kabinden -benim kabinimden- kayarak çıktı ve elini uzatarak yanıma geldi. "Hey, dostum."

"Merhaba." Elini sıktım. "Burada ne işin var?" "Faye'in burada çalıştığını bana hiç söylememiştin."

"Tamam," diye mırıldandım. "Yani onu görmeye mi geldin?" "Hayır. Sadece burada çalıştığını bilmediğimi söyledim." "O zaman burada ne işin var?"

"Erik'le yemek yiyorum." Kabine doğru eliyle işaret etti. "Kalindi ve arkadaşlarından biri de yolda."

Erik koltuğunda iki büklüm oldu ve el sallamak için bir elini kaldırdı.

Çenemi kaldırdım. "Dolly's'i nasıl öğrendin?"

"Senin ya da Faye'in yüzünden değil." Gözlerini devirdi. "Kampüste bu yerin reklamını yapan bir broşür buldum. 'Save Dolly's' yazıyordu, ben de bir bakayım dedim. Ağırlık odasıdayken Erik'e bundan bahsediyordum. O da Kalindi'ye söyledi. Diğer çocuklar da duymuş ve denemeye karar vermişler."

Faye'in el ilanı işe yaramıştı. Lanetleneneceğim. Gururum kabarırken sııttım.

Artık içeride olduğum için yüzlerin çoğunu tanıyordum. Bazıları futbol takımındaki genç çocuklardı. Diğerleri farklı spor dallarından sporculardı.

Aylar nce Dolly's'in adını duyurmayı planlamıştım. Ekipteki arkadaşlara söyleyecektim ki bir şans versinler. O kadar çok Şey yaşadık ki, bundan bahsetmemiştim.

Lanet olsun, çenemi kapalı tuttuğum için mutluydum. Bu zafer Faye'indi.

"Huh." Başıımı salladım, müşterilerle tıka basa dolu bir Dolly's Diner'a ne anlam vereceğimi hâlâ bilmiyordum.

"Sanırım Faye'i görmeye geldin?"

"Evet." enemi ovuşturarak başımı salladım.

"Kendisi mutfakta. Bizimle oturmak ister misin?"

"Tabii." Bir adım attım, onu koridorda takip etmek üzereydim ki arkamdaki kapı açıldı.

Voleybol takımından iki kız içeri girdi. Biri, geçen yaz Treasure State'e transfer olan ve sahayı kesinlikle domine eden yıldız Jennsyn Bell'di. Diğeri Stevie Adair'di.

Stevie Maverick'e bir kez baktı ve yüzündeki glmsemi kaşlarını atmasına neden oldu. "Maverick."

"Stevie," diye alay etti.

Bir kadının Mav'a ters ters baktığını görmek nadir bir manzaraydı. Faye'den başka bir kadın.

Maverick Stevie hakkında pek konuşmasa da, birinci sınıftan beri birbirlerinden nefret ettiklerini biliyordum.

Maverick'in ailesi ve Stevie'nin ailesi en iyi arkadaşlardı. Burada, Mission'da birlikte büyümüşlerdi. Çocukluk arkadaşlıkları yıllar önce sona ermişti. Mav'e göre, Stevie bilinmeyen bir nedenden ötürü ondan nefret etmeye karar vermişti.

Tabii ki o da ondan nefret etmek zorundaydı.

Bir gün Stevie'nin hikayesini dinlemek isterim. Maverick'in hikayesinden çok ama çok farklı olduğuna dair bir önsezim var.

"Güzel lokanta," dedi Stevie. "Kapıdan herkesin girmesine izin verseler bile."

Maverick alay etti. "Güzel, Adair. Seni görmek her zaman çok güzel."

"Çürüyebilirsin, Houston." Stevie ona ters ters baktıktan sonra Jennsyn'i son boş masaya doğru takip etti.

Evet. Bu hikayenin diğer tarafını da öğrenmek isterim.

Mutfağa açılan kapı hızla açıldı ve Faye hamburger ve patates kızartmasıyla dolu üç tabak taşıyarak dışarı çıktı. "Hey."

"Hey, tatlım."

Ardından Dusty çıktı, tabakları krep, omlet, domuz pastırması ve kızarmış ekmekle doluydu.

"Yardım ediyorum," dedim Dusty'ye. Faye tüm bu insanları beklerken oturmam mümkün değildi.

"Aynen öyle." Dusty mutfağa doğru başını salladı. "Sen bulaşıklarla ilgilen. Mike yemek yapmakla meşgul."

Mav'ı omzundan alkışladım, sonra arka tarafa yöneldim, ceketimi Faye'inkinin yanındaki kancaya astım, sonra üzerimdeki kazağı çıkarıp kot pantolon ve tişört giydim, lavabonun önünde durup kirli tabakları karıştırmaya başladım.

Beş tanesi durulanmış ve bulaşık makinesinin tepsisine yerleştirilmişti ki Dusty, Faye'i de peşine takarak hışım la mutfağa girdi.

"El ilanlarıyla yetinmedin, değil mi?" Dusty ellerini kalçalarına koyarak Faye'e döndü.

"Hayır."

"Aklından ne geçiyor senin?" Dusty elini uzattı. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Evet, seni duydum." Faye çenesini yukarı kaldırdı. "Ve bunun tamamen saçmalık olduğuna karar verdim. Dolly's'e hapsolmak istemiyorsan sat o zaman. Ailenizdeki pisliklerin ne düşündüğü kimin umurunda? Nasıl olsa seninle konuşmuyorlar."

"Bebeğim," diye uyardı Dusty parmağını kaldırarak, "kendine dikkat et."

"Lütfen." Faye gözlerini devirdi.

Onu ilk ve tek kez gözlerini devirirken görmüştüm ve bir an için Gloria'nın ablası gibi hissetmişim.

"Konu benim hayatım olduğunda açık sözlü olmakta hiçbir sorun yaşamıyorsun," dedi. "O yüzden sonunda kendi tavrının tadını aldığında bu kadar alıngan davranma. Dolly's'i sat. Mike'la bir yılan çiftliği kur. Meksika'ya taşın. Mutlu olduğun sürece ne yaptığın umurumda değil. Dolly's seni mutlu etmiyorsa, bırak gitsin. Ama bir alıcı çekmek için en iyi şansın boş koltukları doldurmak."

Tezgâhın yanında duran Mike çenesini eğdi ama ayakkabılarını incelerken saklamak için çok uğraştığı gülümsemesinin ipucunu yakalamadan önce değil.

"Başımın belasısın," dedi Dusty. "Ve hala kovuldu."

"Hayır, değilim." Faye kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Benim tükürük ateşim.

Aferin ona. Mutluluğu için savaşıacaktı.

Savaşıacak ve kazanacaktı.

Onu seviyordum. Tanrım, onu seviyordum.

"Beni kovmuyorsun. Taşındığımızda istifa edeceğim. O zamana kadar, burayı satana kadar benimle kalacaksın."

Dusty patlayacakmış gibi ağzını açtı ama sonra alnı çatılırken öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. "Çekil de ne demek? Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Faye ağzını açtı ama cevap veremedi gözleri irileşti. Elleri karnının yanlarına doğru uçtu. "Um."

"Ne?" Bir saniye içinde onun yanındaydım, ıslak ellerim onunkileri örtüyordu. "Neyin var?"

Burnu kırıştı. "Sanırım suyum geldi."

Dusty harekete geçti ve Faye'in paltosunu almak için koştu. Onu kafama fırlattı. "Orada öylece durma Rush. Bizi hastaneye götürmen gerek."

Biz. Faye'in gözleri yaşlarla doldu.

Bu yıl bir anne kaybetmişti. Ama hâlâ bir annesi vardı.
"Mike?" Dusty ofisine doğru koşarken seslendi.
"Lokantayı aldım, tatlım," diye bağırdı. "Çık git buradan." Faye'in bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim boğazıma tırmandı.
Zaman dolmuştu. Ama bu kadarı yeterdi. Şükürler olsun, buraya kadar gelebilmiştik. Birlikte.
"Hazır mısın?" diye sordum.
Başını salladı. "Evet. Sanırım öyleyim." Onu alnından öptüm.
"Ben de."

Kollarımda bir bebek vardı.

Benim oğlum.
Şafağın soluk ışıkları hastane odamızın pencerelerini aydınlatıyordu. Faye yatağında dinleniyordu, yüzü cama dönüktü. Ama gözleri köşedeki sandalyede oturan bizlerin üzerindeydi.

Dusty birkaç günlüğüne odamıza yerleştiğimize göre birkaç saat uyumak için bir saat önce ayrılmıştı. Ama gitmeden önce Faye'in alnından öpmüş ve ona öğle yemeğinden önce iyi bir yemekle döneceğini ve hastanenin kafeteryasından sipariş vermeyi aklından bile geçirmemesini söylemişti.

Ailem çiftlikten Mission'a gitmek üzereydi.
Biz eve gidene kadar kalacaklardı.

Ama şimdilik birkaç sessiz anımız vardı. Üçümüz.
Başının üzerindeki mavi örgü şapkaya bir öpücük kondurarak, "Squish," diye mırıldandım. Sonra Faye'e baktım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dokuz kilo, üç ons ağırlığında bir erkek bebek dünyaya getirmek için uzun ve uykusuz bir doğum gecesi geçirdiği için gözleri ağırlaşmıştı.

Hiç şüphesiz, tanıdığım en güçlü insandı.
"Başardık," diye mırıldandı.
"Siz başardınız."

Başını iki yana salladı. "Biz. Biz sadece toplanmak zorundaydık."
Oğlumun yüzüne baktım, huzur içinde uyuyordu. Rally.
"Rally Ramsey," diye mırıldandım, kulağa nasıl geldiğini
görmek için denedim.
"Ha?" Faye sordu.
"Adını Rally koysak nasıl olur?"
Mırıldandı. "Rally Gannon Ramsey."
Tıkladı. Anında. "Bu onun adı."
"Onun adı bu." Faye gülümseyerek sessiz bir kahkaha
attı. "Sanırım ona Squish demeyi bırakmalıyız."
"Hayır." Burnunun ucuna dokundum. "Henüz değil."

EPILOGUE

FAYE

Six yıl sonra . . .

"Anne, ben burada mı doğdum?" Rally, Cadillac SUV'umuzun ikinci sırasından sordu. Her kelimesinde bacakları koltuğumun arkasını tekmeliyordu.

Bir saat önce ona durmasını söylemekten vazgeçmiş ve yükseltici koltuğunda kıvrınmasına izin vermiştim. Hepimiz huzursuzduk ve arabadan inmeye hazırdık. Bugün Salt Lake'ten, yani yolun yarısındaki durak noktamızdan Mission'a uzun bir yolculuk yapmıştık.

Ama başarmıştık. Sonunda. Evimizdeydik.

"Evet, burası senin doğduğun yer." Montana'ya ilk gelişi değildi ama genellikle ziyarete gittiğimizde doğruca çiftliğe giderdik. Yazları da Ryan ve Macy ile birlikte Gray Rock Gölü'nde bir hafta kamp yapardık. Rally, hatırlayamayacak kadar küçük olduğu Gloria'nın lise mezuniyetinden beri Mission'a gitmemiştir.

"Ama Mila değil," dedi.

"Hayır, Mila değil. O Phoenix'te doğdu."

"Oh." Kocaman bir iç geçirdi. "Ne kadar kaldı baba?"

"Geldik, Squish. Eve on dakika kaldı."

Rush, koltuğunun arkasından omzunun üzerinden şöyle bir baktı

ve oğlumuzla göz kırptı. Sonra elini konsolun üzerinden benimkine uzattı ve sıkıca kavradı.

Büyük anlarda hep elimden tuttu. Rally doğduğunda. Askere alındığında. Arizona'ya taşınmadan bir gün önce Mission'daki adliyede evlendiğimizde. Mila'yı doğurduğumuzda.

Tüm maceralarımıza birlikte atılmıştık. "Doğru hissettiriyor," dedi.

"Evet." Gülümsedim. "Öyle."

Elimi ağzına götürdü, parmak eklemlerimi öptü, sonra kampüsün yanından geçerken uzaktaki Wildcats stadyumunu işaret etmek için beni bıraktı. "Şunu görüyor musun, Rally? Eskiden futbol oynadığım yer. Şimdi de orada çalışacağım."

Rally kıpırdandı, pencerelerden bakmak için küçük bedenini gerdi. "Çok büyük değil."

Rush kıkırdadı. "Hayır, sanırım değil."

Rally'nin Rush'ı izlemeye alışkın olduğu Arizona Cardinals stadyumuyla kıyaslanamaz.

"Burası annemle babamın üniversiteye gittikleri yer," dedim ona.

"Üniversiteye evde gittiğini sanıyordum?"

Rally için ev hala Phoenix'ti. Ama yakında evinin Montana olduğunu düşüneceğini umuyordum.

"İki üniversiteye gittim. Biri Phoenix'te. Diğer de burada, Mission'da."

Rush draft edildikten sonra, Treasure State'te oynadığı son yıldan sonraki ilkbaharda, Cardinals'ta oynayabilmesi için Phoenix'e taşınmıştık.

Rally'ye bakması için bir dadı tutmuştuk ve ben de yüksek lisans okuluna kaydolmuştum. İki yıl sonra mezun oldum, ardından iki yılımı da klinik bursunda geçirdim. Oradan sonra planım bir işe girip deneyim kazanmaktı. Bir okulda ya da sağlık kuruluşunda işe alınmayı umuyordum.

Ancak Mila'ya hamile kalmıştım, bu yüzden bursumu tamamladıktan sonra iş arayışına ara verdim.

Rally'ye yaptığım gibi o doğduktan sonra da onunla evde kalacaktım. Bebekken bir bakıcıyla kalmasını istememiştim.

Rush'ın gelirini bizim gelirimiz olarak görmeye alışmam biraz zaman aldı, bana bir takım olduğumuzu ne kadar sık hatırlatsa da. Rally doğduktan sonraki ilk yıl çok inatçı davranmış, sırf kirayı ödeyebilmek için lokantadaki işimden ayrılmayı reddetmişim.

Rally'nin bebek bakıcılarıyla ne kadar çok zaman geçirdiğine üzüldüm. Gerçi genelde Rush ya da Maverick ile birlikte olduğunu düşünürsek, çok da kötü değildi.

Rush'ın Treasure State'teki son yılında Maverick ve Erik ile birlikte o evde kalmıştık. Sonuçta taşınmamaya karar vermiştik. Evimiz için umutsuzca istediğimiz başka bir kiralık ev yoktu ve Maverick, şey ... o son yıl, neredeyse Erik kadar kıttı.

Evdeyken Rally'nin üzerine titrerdi.

O zamanlar biri bana Maverick Houston'ın bebeklerle arasının iyi olduğunu söyleseydi, yüzüne gülerdim.

Maverick hâlâ burada, Mission'da yaşıyordu ve Rush Cardinals takımında arkadaşlar edinmiş olsa da, bu arkadaşlıklar eskisi gibi olmamıştı. İkisi de yeniden yakınlaşacakları için heyecanlıydı.

Bir ara sokağa sapıp kasabanın daha sakin yollarında ilerlerken pencereden dışarı baktım ve her şeyi içime çektim. Bir zamanlar tarlaların olduğu yerde şimdi evlerden oluşan bir alt bölüm vardı.

Görev büyümüştü ama tanınmaz hale gelecek kadar değil.

"Şu büyük oyun alanı olan okulu görüyor musun, Rally?" Pencereden dışarıyı gösterdim.

"Öyle mi?"

"Çalışacağım yer orası. Ve bu senin de yeni okulun."

"Ama Mila'nınki değil."

Rush başını salladı, bakışlarımızı paylaşırken sırtıttı.

Mila artık on sekiz aylıktı, yürüyordu ve ağabeyinin oyuncaklarıyla oynamaya başlayacak kadar büyümüştü, Rally biraz bölgeci olmaya başlamıştı. Her zaman neyin onun neyin onun olduğunu bilmek isterdi. Sahiplik açıkça tanımlandığı sürece isteksizce de olsa paylaşırdı.

"Hayır, orası Mila'nın okulu değil."

Ben Mountain View İlkokulu'nda yeni konuşma terapisti olarak göreve başladığımda o da ilk kez yerel bir kreşe gidecekti.

Rush, Treasure State Wildcats koçluk ekibine katılacak ve bunca yıl sonra bile hayatımıza bağlı kalan Koç Ford Ellis ile çalışacaktı. Kocamın her zaman kahramanı olarak göreceği bir adam.

Montana'ya geri dönmek ikimiz için de bir rüyaydı.

Ryan ve Macy torunlarını şımartabilmek için daha yakın olacağımız için çok mutluydular ama sanırım Rush'ın babası çiftliği devralmak istemediği için içten içe hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu tamamen ihtimal dışı değildi. Bir gün ineceğimiz yer orası olabilir. Ama henüz değil.

Yaşadıkları küçük kasabada bana göre bir iş yoktu ve yaşam tarzımızda büyük bir değişiklik yapmadan önce Mission'ı bir kez daha denemek istedik.

Telefonum kucağımda çaldı, ekranda Gloria'nın adı yazıyordu. "Hey," diye cevap verdim, hoparlörü açtım.

"Başardın mı?"

"Kasabaya yeni geldik," dedim. "Neredeyse eve vardık."

Yolculuğu ikiye bölmüştük ama ikisi de çok uzun sürmüştü. Rally film izlemekten sıkılmıştı ve Mila araba koltuğuna hapsolmaktan o kadar sıkılmıştı ki yarım saat önce çığlık atarak uyudu.

"Ralli adamım nasıl?" diye sordu.

"Al. Onunla konuşmana izin vereceğim." Bağırarak zorunda kalmasın diye telefonu ona uzattım.

"Merhaba, Glory Teyze."

"Selam dostum. Yolculuk nasıldı?"

"Çok uzun," diye inledi. "Bütün filmlerimi iki kez izledim."

"Yikes. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Suratını astı. Rally Glory teyzesini, Gloria da Rally'sini seviyordu.

"Ziyarete geleceğim," dedi. "Yakında."

"Tamam." Gloria'yla konuşması bitmiş gibi telefonu öne doğru uzattı. "Al, anne."

Hoparlörden çıkardım ve kulağıma bastırdım. "İyi misin?"

"Bu berbat bir şey."

Gloria liseden mezun olduktan sonra Montana kışlarının ona göre olmadığına karar vermiş ve üniversite için Phoenix'e taşınmıştı. Haftada en az üç kez akşam yemeğine gelir ve Rush deplasman maçına gittiğinde geceyi bizim evde geçirirdi. İki yıl önce Cardinals'ın Steelers'ı yendiği ve Rush'ın bir yüzük kazandığı Super Bowl maçında benimle çıkmıştı. Rush'ın son beyin sarsıntısı geçirdiği gece, ben kocamla hastanedeyken çocuklara o bakmıştı.

Gloria bu hamleden hiç memnun değildi.

Rush, Montana topraklarına dönmesinin uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu, özellikle de birkaç yıldır çıktığı adam kalbini kırmışken. Arizona'yla bağları en iyi ihtimalle gevşekti.

"Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum." Altı yaşındaki çocuğum kadar surat asmıştı. "Güle güle."

Telefonu kapattım ve Rush'a baktım, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Eminim bir yıl içinde burada yaşamaya başlar."

"Bu bahse girmeyeceğim," diye mırıldandım ve sessiz bir kahkaha attım.

Yeni mahallemize doğru son bir dönüş için yavaşladı ve şehir kulübünün kapılarından içeri girdi.

Yemyeşil çimler, ahşap kaplamalı ve pırıl pırıl pencereli rustik evlerin arasında yayılıyordu. Evlerin hepsi Mission'ın en iyi golf sahasının etrafında yer alıyordu ve kulüp üyelerine özeldi. Buradaki hiçbir ev beş bin metrekareden daha küçük değildi. Kulüp binasında bir havuz ve fitness merkezi vardı.

Birkaç kilometre ötede, kasabanın diğer ucunda, her nasılsa hâlâ ayakta duran küçük, yıkık dökük bir ev vardı. Gloria'yla birlikte annemin son eşyalarını da toplayıp depoya kaldırdığımız günden beri çocukluğumun geçtiği eve gitmemiştim. Evi satmaya niyetli bir adama sattığımızdan beri.

Başka bir hayat gibiydi. Başka bir yer. Merakıma yenik düşersem, belki bugünlerde bir kez daha uğrarım. Ya da belki geçmişi bir kenara bırakır, eski anıların yerine yenilerini koyardım.

Rush yavaşladı ve yeni evimizin garaj yoluna girdi. "İşte geldik."

Tekerlekler durduğu anda Rally emniyet kemerini çözdü. "Dışarı çıkabilir miyim?"

"Evet." Rush motoru kapattı, anahtarları aldı ve ön kapiya doğru koşan oğlumuzu yetiştirmek için arabadan indi.

Arkadan bir inleme sesi geldi, ben de Mila'yı araba koltuğundan kurtardım. "Hey, bebeğim. İyi uyudun mu?"

Tombul bir yumruğu gözüne sürttü, sonra onu eve taşıırken omzuma doğru sarktı.

Emlakçımızın hediyesi olarak mutfak adasına bırakılmış bir buket çiçek dışında boştu. Arabam da dahil olmak üzere geri kalan eşyalarımız yarın nakliye kamyonu ile gelecekti.

Yarışan ayak sesleri koridorda gümbürdedi.

Rush, Mila'yı kollarımdan alarak, "Rally odasını seçiyor," dedi.

Hâlâ yarı uykulu bir halde adamın güçlü göğsüne gömüldü. Başparmağını ağzına götürürken koyu renk saçları uçlarından kıvrılmıştı.

Rally benim çilek sarısı saçlarımı miras almıştı ama onun dışında kahverengi gözleri, aynı burun ve ağzıyla Rush'ın minyatür bir versiyonuydu. Phoenix'teki anaokulu sınıfındaki diğer tüm çocuklardan daha uzundu, burada da böyle olacağından şüpheleniyordum. Ve Rush'ın doğal atletizmine sahipti, her zaman yakalamaca oynamak ya da futbol topuna vurmak isterdi.

Mila, kahverengi saçları dışında benimdi. Karamel gözleri. Minik bir çerçeve. Büyük tavır.

Rush'ın yanına yürüdüm, ikimiz de arka bahçeye ve ötesindeki golf sahasına bakan sürgülü cam kapılara bakıyorduk. İki adam bir golf arabasıyla hızla geçiyordu.

"Seni seviyorum." Rush'ın yanına eğildim.

Kolu omuzlarıma dolandı ve beni kendine yakın tuttu. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Rush'ın NFL'de bu kadar kısa bir süre kaldıktan sonra emekli olduğu için aptal olduğunu düşünenler vardı. Spor spikerleri ve seyirciler onun bu kararını sayısız kez sorguladı.

Ama onlar Ocak ayında o hastane odasında bulunmamışlardı. Doktorların birden fazla beyin sarsıntısının riskleri konusunda bizi uyarmalarını dinlememişlerdi.

Rush son maçında sert bir darbe almış ve bayılmıştı. Bu onun üçüncü büyük beyin sarsıntısıydı ve ikimizi de korkutmuştu.

Çocuklarımızın matematik ödevlerine yardım eden adam olmak istiyordu. Hayatını kronik baş ağrıları ya da hafıza kaybı olmadan yaşamak istiyordu. Beyin hasarı mı? Bu riske değmezdi. Bu yüzden emekli oldu ve profesyonel futbolu bıraktı. Ford Ellis'i aradıktan sonra yeni bir plan yaptık.

"Burada mı uyuyacağız?" Rally yaşam alanına doğru üfledi, sesi boş alanda yankılandı.

"Bu gece olmaz," dedi Rush. "Yarın, eşyalarımız buraya geldikten sonra yapacağız."

Rally'nin omuzları çöktü. "Acıktım."

"Hadi yemek yiyelim. Sonra otele gideriz ve sen de yüzersin."

"Yüzecek miyiz? Evet." Yumruğunu sıktı, sonra ön kapıya doğru koştu.

"Dow." Aşağı. Mila, Rush onu ayağa kaldırana kadar bacaklarını tekmeledi, sonra da kardeşinin peşinden gitti.

Rush ve ben bir süre daha evimizi seyrettik, sonra çocukları yükledik ve nerede yemek istediğimi sormaya gerek duymadan bizi şehrin diğer ucuna götürdü.

Dolly's Diner'a.

Tamamen aynı görünüyordu. Yıpranmış, yeşil dış cephe kaplaması. Kırmızı ve deniz mavisi neon tabela. Çatıda tünemiş beyaz blok harfler. Temizlenmesi gereken pencereler ve yeniden asfaltlanması gereken bir park yeri.

Çok güzeldi.

Dusty restoranı satmamıştı. Rush'ın Treasure State'teki son yılında Dolly's kampüsteki öğrenciler arasında popüler bir mekân haline gelmişti. Görünüşe göre, Dusty'nin annesinin restoranına olan sevgisini yeniden canlandırmak için ihtiyacı olan tek şey, yemeklerini öven ve bahşış bırakan genç müşterilerin sürekli akışıydı.

Gelirin artmasıyla birlikte, çalışmak istemediği geceler için bir aşçı tutabiliyordu. Bir bulaşıkçısı ve düzenli garsonu vardı. Çalışanları sayesinde Mike'la birlikte tatile de çıkabiliyorlardı. Phoenix'e taşındıktan sonra bizi her yıl iki kez ziyaret ettiler.

İşletmeyi satmak ya da kapılarını kapatmak isteseydi onu suçlamazdım ama Dolly's olmadan Mission evim olmazdı.

Dusty olmadan.

Bugün şehre geleceğimizi bilmiyordu. Geçen hafta onu üç kez aramıştım ama

telefonlara cevap vermede berbat. Eđer bu sűrpriz için bana kızsaydı, muhtemelen kızardı.

Çocukları da yanımıza alarak içeri girdik. Kapının zili gençliđimin sesiydi, teneke gibi ve yorgun. Hostes istasyonunun yanında durarak gűlűmsedim.

"Hemen geliyorum," diye seslendi bir garson içki masasından.

Rush uzun bir nefes aldı. Lokantanın pastırma, çizburger ve patates kızartması kokuları saçlarıma yapışardı. "O kokuyu űzlemişim."

"Ben de."

Eđilip dudaklarıma bir űpűcűk kondurdu ve bir an için yıllar űncesine gittim. Garsonluk yapıyordum, hamileydim, paniklemiştim ve hayallerimin erkeđine aşık olmuştum.

Mutfağın sallanan kapısı açıldı.

Dusty dıřarı çıktı, son ziyaretinde olduđundan daha gri olan saçları dűđűmlenmiř ve iki sarı kalemle sabitlenmiřti. Bir elinde kâđıt, diđerinde kalem vardı. Bizi gűrdűđűnde dondu kaldı, iki kez gűz kırptı.

"Nana!" Rally ona doğru koşarken Dusty'nin bacaklarına çarptı.

Onu sıkıca sardı ve burnunu saçlarının tepesine gűmdű. Bařını kaldırdıđında gűzyařlarıyla deđil, ters ters bakıyordu. Bana dođru. "Sűrprizlerden nefret ederim. Bunu biliyorsun."

"O zaman telefonuna cevap ver."

Alay etti ve Mila'yı kucağına alıp yanağından űpebilmek için Rally'yi yana kaydardı. "Bu artık burada yaşadığın anlamına mı geliyor?"

"Evet." Rush başını salladı.

"Zamanı gelmiřti." İki çocuđu da tekrar űptű, sonra onları yere bıraktı ve kabinlere dođru el salladı. "Oturun. Akřam yemeđi yemediđinizi varsayıyorum."

"Hayır ve açlıktan űlűyorum nine." Rally sanki bir haftadır bir řey yememiř gibi karnını tutarak inledi. Sonra Mila'nın elini tuttu, sıkıca tuttu ve bir kabine dođru yűrűyűp onun oturmasına yardım etti.

Paylaşmayı pek sevmese de küçük kız kardeşini seviyordu.

Dusty bana ve Rush'a doğru yürüdü, önümde durdu. Gözleri tepeden tırnağa vücudumu taradı, sanki gerçekten burada, kanlı canlı olduğumdan emin olmak ister gibiydi. Eli yanağıma geldi, gözleri bir an için yumuşadı. Sonra beni çocuklarımın yanına götürmeden önce biraz fazla sert ve çok kısa bir kucaklaşmaya çekti.

"Ne yiyoruz?" diye sordu.

Rush ve ben hep bir ağızdan "Krep," dedik. Rally bir parmağını kaldırdı. "Şurupsuz."

Faye ve Rush'tan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bonus Epilog'u indirmek için [BURAYA](#) tıklayın.

Treasure State Wildcats serisi [Merit](#) ile sona eriyor.

PREVIEW TO INDIGO RIDGE

Edens serisinin birinci kitabı olan Indigo Ridge'den bu ön izlemenin tadını çıkarın.

WINSLOW

"Bir tane daha alabilir miyim ..."

Barmen yanımdan geçerken hiç yavaşlamadı. "İç," diye mırıldandım, öne doğru yığıldım.

Babam bana bu barın yerel halkın takıldığı bir yer olduğunu söylemişti. Araba kullanmamaya karar verirsem diye yeni evime yürüme mesafesinde olmasının yanı sıra artık buranın yerlisiydim. Bugün itibariyle Quincy, Montana'da yaşıyordum.

Şarap listesini istediğimde barmene de aynı şeyi söylemiştim. Daralan bakışlarının üzerindeki gür beyaz kaşını kaldırdı ve ben de bir kadeh cabernet için susuzluğumu bir kenara bırakıp onun yerine bir votka tonik sipariş ettim. Limon kıvrımı istememek için tüm irademi kaybetmiştim.

Pembe plastik pipetimin etrafında dönerken bardağımdaki buz küpleri birbirine çarptı. Barmen bu sesi de duymazdan geldi.

Pops'a göre Main Street'te yılın bu zamanında turist tuzağı olan iki bar vardı. Ama Quincy'deki ilk gecemi kutlamak için bunlardan birini seçmediğime pişman oldum. Tavrına bakılırsa, benim kayıp bir turist olduğumu düşünmüş olmalı ki, barmen de kararımdan pişman olmuştu.

Willie'nin yeri batakhane gibi bir yerdi ve pek bana göre değildi.

Şehir merkezindeki barmenler muhtemelen müşterilerini tanıyordu ve fiyatlar bir menüde listeleniyordu, buruşuk bir elin üç parmağıyla verilmiyordu.

Bu karanlık, pis bina kadar yaşlı görünüyordu. Montana'daki çoğu küçük kasaba barında olduğu gibi duvarlar bira tabelaları ve neon ışıklarla doluydu. Oturduğum yerin karşısındaki aynalı duvarda içki şişeleriyle dolu raflar sıralanmıştı. Oda masalarla doluydu, her sandalye boştu.

Willie'nin yeri bu Pazar akşamı saat dokuzda terk edilmişti.

Yerel halk gevşemek için daha iyi bir yer biliyor olmalı.

Diğer tek müşteri barın en ucunda, sıranın sonundaki taburede oturan bir adamdı. Ben geldikten on dakika sonra gelmiş ve benden mümkün olduğunca uzaktaki koltuğu seçmişti. O ve barmen neredeyse birbirlerinin karbon kopyası gibiydiler; aynı beyaz saçlar ve dağınık sakallar.

İkizler mi? Bu barı kuracak kadar yaşlı görünüyorlardı. Belki içlerinden biri Willie'nin kendisiydi.

Barmen beni bakarken yakaladı.

Gülümsedim ve bardağımdaki buzı çingırdattım.

Ağzı ince bir çizgi halinde büzüldü ama bana bir içki daha hazırladı. Ve ilkinde olduğu gibi, tek kelime etmeden, aynı üç parmağını kaldırarak verdi.

Dönerek çantama uzandım ve bir beşlik daha çıkardım çünkü hesap açmanın söz konusu olmadığı açıktı. Fakat

Cüzdanımdan faturayı çıkaramadan, derin ve sert bir ses odayı okşadı.

"Hey, Willie."

"Griffin." Barmen başıyla onayladı.

Yani o Willie'ydi. Ve konuşabiliyordu.

"Her zamanki gibi mi?" Willie sordu.

"Evet." İnanılmaz sesli adam, Griffin, benimkinden iki alttaki tabureyi çekti.

Uzun boylu, geniş vücudu koltuğa yerleşirken, kokusu bana doğru geldi. Deri, rüzgâr ve baharat kokusu burnuma doldu ve bardaki küflü havayı kovaladı. Baş döndürücü ve çekiciydi.

Bir kadının başını döndürecek türden bir adamdı.

Profiline bir göz attığımda önümdeki kokteyl gereksizdi. Onun yerine, bu adamı tepeden tırnağa içtim.

Siyah tişörtünün kolları bilenmiş pazularının etrafında gerilmiş ve dirseklerini bara yasladığında omuzlarının düzlemlerine oturmuştu. Kahverengi saçları parmaklarıyla taranmış ve ensesinde kıvrılmıştı. Bronzlaşmış ön kolları da aynı koyu renk saçlarla tozlanmıştı ve alttaki kordonlu kasın üzerinde bir damar uzanıyordu.

Otururken bile bacaklarının uzun olduğunu söyleyebilirdim, kalçaları şehrin dışındaki ormanlardan gelen yaprak dökmeyen ağaç gövdeleri gibi kalındı. Solmuş kot pantolonunun yıpranmış paçaları siyah kovboy çizmelerine sürtünüyordu. Oturduğu yerde kıpırdandığında, belindeki gümüş ve altın kemer tokasının parıltısını yakaladım.

Sesi, kokusu ve yontulmuş çenesi ağzımın kuruması için yeterli olmasaydı, o toka bunu yapardı.

Annemin en sevdiği filmlerden biri Legends of the Fall'dı. On altı yaşındayken izlememe izin vermişti ve birlikte ağlamıştık. Ne zaman onu özlesem, o filmi açardım. DVD çizilmişti ve kılıfın tokası kırılmıştı çünkü o filmi sırf ona ait olduğu için sayısız kez izlemiştim.

Seksi kovboy rolündeki Brad Pitt'e hep bayılmıştı.

Griffin'i görebilseydi, onun da ağzının suyu akardı. Şapkası ve atı eksik olsa da, bu adam her kovboy fantezisinin hayata geçmiş haliydi.

Bardağımı ağzıma götürerek soğuk içkiyi yudumladım ve bakışlarımı yakışıklı yabancidan ayırdım. Votka boğazımı yaktı ve alkol başıma hücum etti. Ol' Willie kokteyllerini sert hazırlardı.

Utanmadan bakıyordum. Kaba ve barizdi. Yine de bardağı yere bıraktığımda bakışlarım hemen Griffin'e döndü.

Delici mavi gözleri bekliyordu.

Nefesim kesildi.

Willie Griffin'in önüne buz ve karamel sıvısıyla dolu bir bardak koydu, sonra da ödemesi için ona parmaklarını uzatmadan uzaklaştı.

Griffin içkisinden tek bir yudum aldı, adem elması sallanıyordu. Sonra dikkati bir kez daha benim üzerimdeydi.

Bakışlarının yoğunluğu kokteylim kadar sarhoş ediciydi.

Tereddüt etmeden baktı. Cesur bir arzuyla baktı. Bakışları siyah atletimden, bu sabah Bozeman'daki otelimden ayrılmadan önce giydiğim yırtık kot pantolonuma kadar indi.

Dodge Durango'ma bağlı bir U-Haul römorkla Quincy'ye gitmek için dört buçuk saat harcamıştım. Oraya vardığımda hemen yükü boşaltmaya koyuldum ve sadece akşam yemeği için babamla buluşmak üzere mola verdim.

Kutu taşımakla geçen bir günün ardından darmadağın olmuşum. Saçlarım at kuyruğuydu ve bu sabah yaptığım makyaj muhtemelen akmişti. Yine de Griffin'in bakışlarındaki takdir, içimde bir arzu dalgası yarattı.

"Merhaba," diye geveledim. Pürüzsüz, Winn.

Gözleri uzun, isli kirpiklerinin ardına yerleştirilmiş iki mükemmel safir gibi parılıyordu. "Merhaba."

"Ben Winn." Aradaki boşluğa bir elimi uzattım.
Biz.

"Griffin." Sıcak, nasırlı avucunu sıyırdığı an benimkini, karıncalanmalar havai fişekler gibi tenime yayıldı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Vay anasını. Aramızda köşedeki müzik kutusunu çalıştırmaya yetecek kadar elektrik vardı.

Yudumlamaktan çok yutkunararak içkime odaklandım. Buz beni serinletmek için hiçbir şey yapmadı. En son ne zaman bir erkekten bu kadar etkilenmişim? Yıllar önce. Yıllar olmuştu. O zaman bile Griffin'in yanında geçirdiğim beş dakikanın yanında soluk kalıyordu.

"Nerelisin?" diye sordu. Willie gibi o da benim turist olduğumu düşünmüş olmalı.

"Bozeman."

Başını salladı. "Üniversiteyi Montana State'te okudum." "Bastır Bobcats." İçkimi selamlamak için kaldırdım.

Griffin jeste karşılık verdi, sonra bardağının kenarını dolu alt dudağına götürdü.

Yine bakıyordum, utanmadan. Belki de yüzünü diğerlerinden ayıran köşeli elmacık kemikleriydi. Belki de köprüsünde hafif bir çıkıntı olan düz burnuydu. Ya da koyu renkli, kalın kaş kemiği idi. O sıradan, yakışıklı bir adam değildi. Griffin ölümüne muhteşemdi.

Ve eğer Willie'nin yerindeyse. . .
yerel biriydi. Yerel demek, yasak demektir. Lanet olsun.

Hayal kırıklığımı bir yudum votka daha içerek bastırdım.

Benimkinin yanındaki koltuğa oturmak için hareket ettiğinde taburenin ayak sesleri odada çınladı. Kolları bara döndü, öne doğru eğilirken içkisi kollarının arasındaydı. O kadar yakın oturdu, vücudu o kadar büyüktü ki teninin sıcaklığı benimkinin içine sızdı.

"Winn. Bu ismi seviyorum."

"Teşekkürler." Tam adım Winslow'du ama çok az insan bana Winn ya da Winnie'den başka bir şey derdi.

Willie yanımdan geçti ve Griffin ile benim aramdaki boşluğa gözlerini dikti. Sonra görsel ikizine katıldı.

"Akraba mı bunlar?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Willie Senior barın bizim tarafında. Oğlu içkileri karıştırıyor."

"Baba ve oğul. Hah. Ben ikiz sanmıştım. Büyük Willie, Küçük Willie ile aynı parlak kişiliğe mi sahip?" "Evet. daha kötü." Griffin kıkırdadı. "Her

zaman I gel

daha da huysuzlaşıyor."

Bekle. Bu şu anlama mı geliyor? "Şehirde yaşamıyor musun?" "Hayır." Başını salladı ve içkisini aldı.

Ben de aynısını yaptım, gülümsememi bardağın içine sakladım. Yani buralı değildi. Bu da flört etmenin zararsız olduğu anlamına geliyordu. Tanrı seni korusun, Quincy.

Aklımdan yüzlerce kişisel soru geçti ama hepsini geçiştirdim. Skyler beni yeni biriyle tanıştıktan sonra on dakika içinde sorgulama moduna geçtiğim için eleştirirdi. Birçok eleştiriden biriydi. Yaşam koçluğu mesleğini bana ilişkimizde yanlış yaptığım her şeyi söylemek için bir bahane olarak kullanırdı. Hayatta.

Bu arada bana ihanet etmişti, bu yüzden artık Skyler'ın sesini dinlemiyordum.

Ama yine de bu adamı soru bombardımanına tutmayacaktım. O burada yaşamıyordu ve sorularımı burada yaşayan insanlara, yani seçmenlerime saklayacaktım.

Griffin odanın uzak ucuna ve boş shuffleboard masasına baktı. "Oyun oynamak ister misin?"

"Elbette? Daha önce hiç oynamadım."

"Çok kolay." Taburesinden kayarak indi, kendi cüssesindeki erkeklerin normalde sahip olmadığı bir zarafetle hareket ediyordu.

Takip ettim, gözlerim hayatımda gördüğüm en güzel kıça takılmıştı. Ve o burada yaşamıyordu. Barın tozlu kirişlerine tünemiş hayali bir koro toplu bir "yeehaw" sesi çıkardı.

Ben diğerk tarafa yürürken Griffin masanın bir ucuna gitti. "Tamam, Winn. Kaybeden bir sonraki içkileri alır."

İyi ki nakit param vardı. "Tamam."

Griffin sonraki on dakikayı kuralları açıklayarak ve disklerin kumla tozlanmış yüzeyde sayı çizgilerine doğru nasıl kaydırılacağını göstererek geçirdi. Sonra oyun üstüne oyun oynadık. Bir tur daha oynadıktan sonra ikimiz de içmeyi bıraktık ama ikimiz de gitmek için harekete geçmedik.

Bazı oyunları kazandım. Çoğunu kaybettim. Sonunda Willie saat birde kapatacağını açıkladığında, ikimiz de karanlık otoparka doğru yürüdük.

Durango'mun yanına tozlu siyah bir kamyon park etmişti. "Eğlenceliydi."

"Öyleydi." Griffin'e gülümsedim, yanaklarım çimdiklendi. Bir erkekle açıkça flört ederken hiç bu kadar eğlenmemiştim. Adımlarımı yavaşlattım çünkü gitmek istediğim son yer evde yalnız kalmaktı.

O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü botları kaldırımında durdu. Yaklaştı.

Winslow Covington'ın tek gecelik ilişkileri yoktu. Yıllarımı yanlış adamlarla harcamakla meşguldüm. Griffin de doğru adam değildi, ama polislik zamanımda bazen doğruyu yanlıştan ayırmanın önemli olmadığını öğrenmiştim. Önemli olan doğru yanlışları seçmektir.

Griffin. Bu gece, Griffin'i seçtim.

Bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmak uçlarımda durarak ellerimin onun sert, düz karnında gezinmesine izin verdim.

Uzun boyluydu, 1.80'in iki ya da üç santim üzerinde duruyordu. Beş dokuz yaşındayken, benden daha uzun bir adamın etrafında olmak rahatlatıcıydı. Bir elimi boynuna götürdüm ve ağzı benimkinin üzerine gelene kadar onu aşağı çektim.

"Bu senin kamyonun mu?"

"Kahretsin." Saate küfrettim, sonra harekete geçtim, yorganı çıplak bedenimden fırlatıp banyoya koştum.

Yeni işimin ilk gününe geç başlamak istemezdim.

Duşu açtım, soğuk spreyin altına girip bir çığlık attığımda başım zonkluyordu. Sıcak suyu bekleyecek vaktim yoktu, bu yüzden Griffin'in kokusunu tenimden temizlerken saçlarımı şampuanladım ve biraz saç kremi sürdüm. Kaybının yasını daha sonra tutacaktım.

Bacaklarımın arasında daha sonra da düşüneceğim bir ağrı vardı. Dün gece...

Akıllara zarar. Ayak parmakları kıvrılıyordu. Bir erkekle geçirdiğim en iyi geceydi. Griffin o güçlü vücudunu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu ve ben de üç -ya da dört müydü- orgazmın şanslı alıcısı olmuştum.

Ürperdim ve suyun sıcak olduğunu fark ettim. "Lanet olsun."

Griffin'le ilgili düşünceleri kafamdan kovarak duştan aceleyle çıktım, çılgınca makyajımı yaptım ve fön makinesinin daha hızlı çalışmasını diledim. Saçımı kıvırmaya ya da düzeltmeye vakit bulamadan ensemde sıkı bir topuz yaptım, sonra da giyinmek için yatak odasına koştum.

Yatak yerde duruyordu, çarşaf ve battaniyeler buruşmuş ve her yere saçılmıştı. Neyse ki dün gece bara gitmeden önce kutularda yatak takımı aramış ve onları yerleştirmiştik. Griffin'in kamyonetinin arkasında geçirdiğim saatlerden sonra nihayet eve geldiğimde, neredeyse yüzümü yastıklarına gömecektim ve alarmımı kurmayı unutmuştum.

Griffin'den pişman olmayı reddettim. Quincy'deki yeni hayatıma sıcak ve vahşi bir geceyle başlamak biraz kader gibi görünüyordu.

Tesadüf.

Belki kasabaya bir sonraki gelişinde karşılaşırız. Ama karşılaşmazsak, şey ... Bir erkeğin dikkatimi dağıtmasına ayıracak vaktim yoktu.

Özellikle de bugün.

"Oh, Tanrım. Lütfen geç kalmayayım." Bir bavulu karıştırdım ve bir çift koyu renk kot pantolon buldum.

Babam bana özellikle istasyona süslü püslü gelmememi söylemişti.

Kot pantolon hafifçe kırıkmıştı ama ütümü çalan kutuyu bulacak zaman yoktu. Ayrıca ütü demek süslü olmak demektir. Daha sonra bulduğum sade beyaz tişört de kırışık, bu yüzden en kötü suçluları gizlemek için en sevdiğim siyah blazer ceketimi aradım. Sonra da en sevdiğim kalın topuklu siyah botlarımı giyip kapıya doğru koştum ve çantamı oturma odasında yere attığım yerden aldım.

Güneş parlıyordu. Hava temizdi. Gökyüzü maviydi. Ve evimin önüne park ettiğim Durango'ya doğru koşarken Quincy, Montana'daki ilk sabahımın bir dakikasını bile değerlendirecek vaktim yoktu.

Direksiyona geçtim, motoru çalıştırdım ve gösterge panelindeki saate bir kez daha küfrettim. Sekiz-oo-iki. "Geç kaldım."

Neyse ki Quincy Bozeman değildi ve şehrin bir ucundan diğer ucundaki polis karakoluna gitmek tam altı dakika sürüyordu. Otoparka girip tanıdık mavi bir Bronco'nun yanına park ettim ve derin bir nefes aldım.

Bu işi yapabilirim.

Sonra arabamdan indim ve her adımda iyi göründüğümü umarak istasyonun ön kapısına doğru yürüdüm.

Resepsiyondaki cam bölmenin arkasında duran memurun küçümseyen bir bakışıyla yanlış anladığımı anladım. Kahretsin.

Kırışmış saçları askeri bir tarzda kısa, yüksek ve sık kesilmişti. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, yüzündeki kırışıklıklar kaşlarını çatarak derinleşti. Bu bakışın muhtemelen kıyafetimle bir ilgisi yoktu.

Ve soyadıyla ilgili her şey.

"Günaydın." Parlak bir gülümseme takınarak küçük lobiyi geçip onun çalışma alanına gittim. "Ben Winslow Covington."

"Yeni şef. Biliyorum," diye mırıldandı.

Gülümsemem hiç bozulmadı.

Onları kazanabilirdim. Eninde sonunda. Dün gece U-Haul'u geri getirdikten sonra beni yemeğe çağırdığında babama da böyle söylemiştim. Hepsini teker teker kazanacaktım.

Çoğu insan Quincy polis şefi olarak işe alınmamın tek nedeninin büyükbabamın belediye başkanı olması olduğunu düşünecekti. Evet, o benim patronum olacaktı. Ama şehir çalışanları için bir kayırmacılık maddesi yoktu. Muhtemelen bu büyüklükteki bir kasabada herkesin bir şekilde akraba olmasından kaynaklanıyordu. Eğer çok fazla kısıtlama getirirseniz, kimse iş bulamazdı.

Ayrıca, babam beni işe almamıştı. Alabilirdi ama bunun yerine, kararda birden fazla sesin olması için bir arama komitesi oluşturmuştu. Walter Covington tanıdığım en adil, en onurlu adamdı.

Torunu olsun ya da olmasın, önemli olan benim performansımdı. Topluluktan ipuçlarını alırdı ve büyükbabam beni çok sevmesine rağmen, bu işi batırırsam beni kovmaktan çekinmezdi.

Beni işe aldığı gün de aynı şeyi söylemişti. Dün gece tekrar hatırlattı.

Memur, "Belediye Başkanı ofisinizde bekliyor," dedi ve beni odasının yanındaki kapıdan içeri sokmak için düğmeye bastı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum"-siyah üniformasının üzerindeki gümüş isim levhasına baktım-"Memur Smith."

Tepkisi beni tamamen görmezden gelmek ve dikkatini bilgisayar ekranına vermek oldu. Onu başka bir gün kazanmam gerekecekti. Ya da belki erken emekliliğe sıcak bakardı.

İstasyonun kalbine açılan kapıyı ittim. Buraya iki kez gelmiştim, ikisinde de mülakat sürecindeydim. Ama artık bir misafir olarak değil, bir misafir olarak yürüdüğüm için durum farklıydı. Bu benim

boğa greşı. Masalarından başlarını kaldırıp bakan memurlar benim sorumluluğum altındaydı.

Midem sıkıştı.

Bütün gece uyanık kalıp bir yabancıyla seks yapmak muhtemelen ilk gnme hazırlanmak için en akıllıca yol değıldi.

"Winnie." Babam elini uzatarak ofisimden çıktı. Bugün daha uzun görünüyordu, muhtemelen dn gördüğüm yırtık tişört, bol kot pantolon ve pantolon askısı yerine güzel bir kot pantolon ve kolalı bir gömlek giydiğı için.

Babam yetmiş bir yaşına göre formdaydı ve saçları gr gümüş rengine de olmasına rağmen, altı lk gövdesi bir öküz kadar güçlüydü. Bırakın onunkini, benim yaşımdaki çoğı erkekten bile daha formdaydı.

Elini sıktım, bana sarılmaya çalışmadığı için mutluydum. "Günaydın. zgnm geciktim."

"Ben de yeni geldim." Daha yakına eğildi ve sesini alçalttı. "İyi misin?"

"Gergin," diye fısıldadım.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Harika olacaksın." Bu işi yapabilirdim.

Otuz yaşımdaydım. Bu pozisyonadaki bir kişinin ortalama yaşının yirmi yıl altındaydım. Selefimin emekli olduğıunda olduğıundan kırk yıl daha gntim.

Eski polis şefi tüm kariyeri boyunca Quincy'de çalışmış, rütbelerini yükseltmiş ve ben hayatta olduğm sürece şef olarak görev yapmıştı. Ama babamın beni bu pozisyonda istemesinin nedeni de buydu. Quincy'nin taze gözlere ve günü kana ihtiyaçı olduğnu söylemişti. Kasaba büyüyordu ve bununla birlikte sorunları da büyüyordu. Eski yöntemler işe yaramıyordu.

Departmanın teknolojiyi ve yeni süreçleri benimsemesi gerekiyordu. Eski şef emekli olduğnu aıkladığıında, babam adımlı şapkaya atmam için beni teşvik etmişti. Bir mucize eseri, işe alım komitesi beni seçmişti.

Evet, gençtim ama asgari nitelikleri karşılıyordum. Bozeman Polis Departmanı'nda on yıl çalışmışım. Bu süre zarfında lisans diplomamı almış ve departmanlarında dedektif olarak görev yapmaya başlamışım. Sicilim kusursuzdu ve hiçbir davayı kapanmadan bırakmamışım.

Belki erkek olsaydım daha sıcak karşılanırdım ama bu beni hiç korkutmamıştı ve bugün de korkutmayacaktı.

Bu işi yapabilirim.

Ben olsam bu işi yapardım.

"Seni Janice'le tanıştırayım." Başıyla onu ofisime kadar takip etmemi işaret etti ve sabahı yeni asistanım Janice ile birlikte geçirdik.

On beş yıl boyunca eski şef için çalışmıştı ve konuştuğunda ona daha çok aşık oldum. Janice'in dikenli gri saçları ve hayatımda gördüğüm en şirin kırmızı çerçeveli gözlükleri vardı. İstasyonun tüm ayrıntılarını, programlarını ve eksikliklerini biliyordu.

İlk toplantımızı bitirirken ona çiçek götürmeyi aklıma not ettim çünkü Janice olmadan muhtemelen yüzüstü düşerdim. Karakolu gezdik, devriyeye çıkmayan memurlarla tanıştık.

Masa başını tercih ettiği için nadiren sahaya gönderilen Memur Smith, şef adaylarından biriydi ve Janice bana reddedildiği günden beri huysuz bir pislik olduğunu söyledi.

Onun dışındaki tüm memurlar kibar ve profesyoneldi ama yine de çekingendiler. Benimle ne yapacaklarından emin olmadıklarına şüphe yoktu ama bugün Janice'i kazanmışım ya da belki o beni kazanmıştı. Ben buna zafer diyordum.

Ofisimin güvenliğine geri çekildiğimizde bana "Bu öğleden sonra vardiya değişiminde departmanın çoğuyla tanışacaksın" dedi.

"Ben de gece vardiyasıyla tanışmak için bu hafta bir akşam geç saatlere kadar kalmayı planlıyordum."

Burası büyük bir istasyon değildi, çünkü Quincy büyük bir kasaba değildi, ancak toplamda on beş memur, dört sevk memuru, iki yönetici ve bir Janice vardı.

Janice sabahtan beri yanında taşıdığı not defterinden bir şeyler okuyarak, "Yarın ilçe şerifi sizinle görüşmeye gelecek," dedi. "Saat onda. Ekibi bizimkinin iki katı ama daha çok yere bakması gerekiyor. Çoğunlukla, onların ekibi bizim yolumuzdan uzak duruyor, ama yardıma ihtiyacınız olursa her zaman devreye girmeye hazır."

"Bildiğim iyi oldu." Ben de fikir alışverişinde bulunabileceğim bir kaynağa sahip olmak isterim.

"Başın nasıl?" Babam sordu.

Ellerimi kulaklarıma götürdüm ve patlayan bir bombanın sesini çıkardım.

Güldü. "Anlayacaksın." "Evet, anlayacaksın," dedi Janice.

"Her şey için teşekkür ederim," dedim ona. "Sizinle çalışmayı gerçekten dört gözle bekliyorum."

Biraz daha dik oturdu. "Aynı şekilde."

"Tamam, Winnie." Pops ellerini dizlerinin üzerine vurdu. "Gidip biraz yemek yiyelim. Sonra kendi ofisime gitmem gerek, buraya gelip yerleşmene izin vereceğim."

"Döndüğünde burada olacağım." Ofisimden çıkarken Janice kolumu sıktı.

Babam sadece başını salladı ve mesafesini korudu. Bu gece, ben Şef Covington olmadığımı ve o da Belediye Başkanı Covington olmadığında, onun evine gider ve ayı gibi sarılırdım.

"The Eloise'de yemeye ne dersin?" diye önerdi dışarı çıkarken.

"Otel mi?"

Başıyla onayladı. "Orada biraz zaman geçirmen senin için iyi olur. Edens'i tanımak için."

Edens'ler. Quincy'nin kurucu ailesi.

Babam, topluluğun gözüne girmenin en hızlı yolunun Edens'i kazanmak olduğuna söz vermişti. Bir tanesi

Geçmiş nesillerden akrabaları kasabayı kurmuştu ve aile o zamandan beri topluluğun temel taşı olmuştu.

"Otelin sahibi onlar, hatırladın mı?" diye sordu.

"Hatırlıyorum. Sadece bugünlerde otelde bir restoran olduğunu fark etmemiştim." Muhtemelen son zamanlarda Quincy'de fazla vakit geçirmediğim içindir.

Mülakat sürecine katılmak için buraya yaptığım altı seyahat, Quincy'ye yıllardır yaptığım ilk seyahatlerdi. Tam olarak beş.

Ama Skyler ve ben paramparça olduğumuzda ve babam şef olarak işi teklif ettiğinde, bir değişiklik zamanının geldiğine karar vermiştim. Ve Quincy, şey ... Quincy'nin kalbimde her zaman özel bir yeri olmuştu.

"Edens'ler otelin restoranını yaklaşık dört yıl önce açtılar," dedi Pops. "Bence şehirdeki en iyi yer burası."

"O zaman yemek yiyelim." Arabamın kilidini açtım. "Orada buluşuruz."

Bronco'sunu istasyondan Ana Cadde'ye kadar takip ettim ve şehir merkezine park etmiş eyalet dışı arabaların bolluğuna baktım. Turist sezonu tüm hızıyla devam ediyordu ve neredeyse her yer doluydu.

Babam Main'den iki blok ötede bir ara sokağa park etti ve yan yana Eloise Inn'e doğru yürüdük.

Kasabanın ikonik oteli Quincy'nin en yüksek binasıydı ve uzaktaki dağ fonunda gururla duruyordu. Her zaman Eloise'de bir gece geçirmek istemişimdir. Belki bir gün sırf eğlence olsun diye kendime bir oda ayırtabilirdim.

Lobi limon ve biberiye kokuyordu. Ön büro büyük, açık alanda bir adaydı ve tatlı yüzlü genç bir kadın tezgâhın arkasında durmuş, bir misafiri kontrol ediyordu. Pops'u fark ettiğinde ona göz kırptı.

"Kim o?" Ben sordum.

"Eloise Eden. Geçtiğimiz kış müdürlük görevini devraldı."

Babam ona el salladı, sonra resepsiyonun önünden geçerek açık kapıya doğru yürüdü. Otelin restoranına girdiğimizde çatalların tabaklarda çıkardığı şangırtı ve sıkıcı bir sohbet mırıltısı beni karşıladı.

Yemek odası genişti ve tavanları lobidekiler kadar yüksekti. Eğlence için mükemmel bir yerdi. Neredeyse bir balo salonuna benzeyen ancak farklı büyüklükteki masalarla dolu olan salon, restoran olarak da kullanılabilirdi.

"Şu pencereleri yeni taktılar." Babam siyah camlı pencerelerin kırmızı tuğlalı bir duvarı kestiği uzak duvarı işaret etti. "Harrison'la son konuştuğumda, bu sonbaharda tüm bu alanı yeniden şekillendireceklerini söylemişti."

Harrison Eden. Ailenin reisi. İşe alma komitesindeydi ve iyi bir izlenim bıraktığıma inanmak hoşuma gidiyordu. Babama göre, eğer öyle olmasaydı, işimi almamın imkanı yoktu.

Bir hostes bizi geniş bir gülümsemeyle karşıladı ve bizi odanın ortasındaki kare bir masaya götürdü.

"Restoranı Edens'lerden hangisi işletiyor?" Menü kartına göz atarken sordum.

"Knox. Harrison ve Anne'in ikinci büyük oğlu. Eloise onların en küçük kızı."

Harrison ve Anne, ebeveynler. Knox, bir oğul. Eloise, bir kız. Muhtemelen tanışacak daha pek çok Edens vardı.

Main'in aşağısında Eden ismi, bu sabah uğramak için zamanım olmasını dilediğim kahve dükkânı da dâhil olmak üzere birçok vitrinin üzerine yazılmıştı. Dün geceki maskaralıklar beni yakalamıştı ve esnememi menümle gizledim.

"Onlar iyi insanlar," dedi babam. "Harrison'la tanıştın. Anne çok tatlı biri. Onların fikirleri burada çok önem taşıyor. Griffin'in de öyle."

Griffin. Griffin mi dedi?

Midem bulandı.

Hayır. Bu olamaz. Bir hata olmalı. Başka bir Griffin olmalı.

Quincy. Dün gece ona özellikle şehirde yaşayıp yaşamadığını sormuştum ve o da hayır demişti. Dememiş miydi?

"Hey, Covie."

Sadece buralı bir adamla değil, beni arka koltukta takılan biri olarak değil, bir profesyonel olarak görmesi gereken bir adamla yattığım için kafayı yemekle o kadar meşguldüm ki, çok geç olana kadar masamızın yanında duran iki adamı fark etmedim.

Harrison Eden gülümsedi.

Dün geceki kadar yakışıklı olan Griffin bunu yapmadı.

Dün gece kim olduğumu biliyor muydu? Bu bir çeşit test ya da hile miydi? Şüpheliydim. Beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyordu.

"Hey, Harrison." Babam elini sıkmak için ayağa kalktı, sonra bana el salladı. "Torunum Winslow'u hatırlarsın."

"Elbette." Ben ayağa kalkarken Harrison elimi tuttu ve Sıkı bir tutuşla. "Hoş geldiniz. Yeni polis şefimiz olmanızdan memnuniyet duyuyoruz."

"Teşekkür ederim." Kalbimin göğsümden fırlayıp masanın altına saklanmaya çalıştığı düşünüldüğünde sesim şaşırtıcı derecede sabitti. "Burada olduğum için mutluyum."

"Bize katılmak ister misiniz?" Babam masamızdaki boş sandalyelere başıyla işaret ederek teklif etti.

"Hayır," dedi Griffin aynı anda babası, "Çok isteriz."

Ne Pops ne de Harrison sandalyelerine otururken Griffin'in vücudundan yayılan gerginliği fark etmiş gibi görünmediler ve Griffin ile beni kendimizi tanıtmak için yalnız bıraktılar.

Sertçe yutkundum, sonra elimi uzattım. "Merhaba."

Dün gece dilimle izini sürdüğüm keskin çenesi o kadar sıkılmıştı ki azı dişlerinin çatırtısını duydum. Elimi geniş avucunun içine almadan önce ters ters baktı. "Griffin."

Griffin Eden.

Tek gecelik ilişkim.

Tesadüfler buraya kadarmış.

[Indigo Ridge sipariş edin](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Rally'yi okuduğunuz için teŖekkrler! Treasure State Wildcats dünyasında yazmak her zaman büyük bir keyif ve umarım Faye ve Rush'ın hikayesini beđenmiŖsinizdir.

İnanılmaz bir ekiple alıŖtıđım için çok Ŗanslıyım. Editrm, Elizabeth Nover. Dzeltmenlerim, Julie Deaton ve Judy Zweifel. Kapak tasarımcım, Sarah Hansen. Menajerim ve reklamcım Georgana Grinstead. Ve asistanım, Logan Chisholm. Tüm kalbimle teŖekkr ederim!

Ayrıca kitaplarımı okuyan ve tanıtan influencer'lara da çok teŖekkr ederim. Desteğiniz için çok minnettarım. Ve son olarak, arkadaşlarıma ve aileme, sonsuz sevginiz için teŖekkr ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

ABOUT THE AUTHOR

Devney Perry, kırktan fazla aşk romanının Wall Street Journal, USA Today ve 1 numaralı Amazon çoksatın yazarıdır. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Montana'da doğup büyümüştür ve şimdi kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

En son kitap haberlerini kaçırmayın.
Haber bültenine abone olun!

www.devneyperry.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.